Tarçın Kasabası Serisinin İkinci Kitabı

Nergis Otel'inde Cinayet

Filizlenen bir aşk,
sırlarla dolu bir cinayet...

Ortada tek bir soru:
Kime güvenebilirsin?

R. L. KILLMORE

HUZU

senin **edebiyatın!**



İstanbul 2026

Death at Daffodil Inn
Nergis Oteli'nde Cinayet

© 2026, RL Killmore

Çeviri: Miray Gültekin

Yuzu Kitap: 29
Roman: 23

Yayın Yönetmeni: Merve Okçu
Editör: Gizem Olcay
Son Okuma: Şevval Uzun
Kapak İllüstrasyonu: Pip Watkins © S&S UK
Kapak Uyarlama: Kısmetgül Albayrak
İç Tasarım: Timaş Grafik Tasarım

BİRİNCİ BASKI

Yayın No: 29
ISBN: 978-625-96524-8-1

1.Baskı: Mart 2026
Raf: Genç Yetişkin Roman

Death at Daffodil Inn orijinal adıyla Simon & Schuster UK tarafından yayımlanan bu eserin Türkiye'deki tüm yayın hakları, yapılan anlaşma kapsamında Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca hiçbir şekilde basılı ya da dijital olarak kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayınlanamaz. Bu yolla üretilmiş kopyalar bulundurulamaz. Tanıtım amacıyla kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

YUZU KİTAP YAYINCILIK A.Ş.
Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No:8
Üsküdar, İstanbul - Türkiye

www.yuzukitap.com
bilgi@yuzukitap.com
Tel: (0212) 511 24 24
Sertifika no: 45586

yuzukitap

Baskı ve Cilt: WPC Matbaacılık
Sertifika No: 50884
Adres: Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1 Esenyurt / İstanbul
Tel: (0212) 886 83 30

Nergis Otel'inde Cinayet

Filizlenen bir aşk,
sırlarla dolu bir cinayet...

Ortada tek bir soru:
Kime güvenebilirsin?

R. L. KILLMORE

YUZU

R.L. Killmore

R.L. Killmore, ABD'li yazar Necole Ryse'in mahlasıdır. Necole dört yaşındayken büyükannesinin yepyeni Volvo'sunun kaputuna ilk harflerini gururla kazıyarak yazmaya başladı. Yazmadığı zamanlarda, yarım kalmış el yazmalarının arasında hüzünlenir ve insanların sohbetlerini gizlice dinler.

MİRAY GÜLTEKİN

İstanbul'da doğup büyüyen Miray Gültekin, lisansını İngilizce Mütercim Tercümanlık alanında yapmıştır. Çocuk ve gençlik edebiyatı alanında faaliyet gösteren bir dergide çeşitli öykü ve makale çevirileri bulunmaktadır. *Nergis Oteli'nde Cinayet* ilk kurgu kitabı çevirisidir.

Riley'ye, bizim meleğimize.
Varlığın dünyayı daha aydınlık kılıyor.

Tarçın Kasabası & Asheville

Nergis Oteli

Tarçın Kasabası Merkezi

Reeds & Roots

Çukur

ARCADE

Kızıl Ağaç Barı

Tarçın Tepesi Tesisi

Karo Jack in Kumarhanesi

Ardıç Tepesi

1. Bölüm

Cumartesi

Morgan

Morgan Vanessa Taylor, öyle büyük eğlenceler düzenlemeyi pek sevmezdi, özellikle tüm kasabanın ön bahçenize çağrıldığı o şaşaalı partilere ev sahipliği yapacak biri hiç değildi. Fakat anne babanız 'nehir kıyısındaki huzur dolu manzaralarıyla ve uçsuz bucaksız, nefes kesen nergis tarlalarıyla nam salmış o şirin oda-kahvaltılı oteli işletiyorsa, web sitesindeki tanıtım metnini ezberlemek, birazcık dişinizi sıkmak ve düzene ayak uydurmaktan başka çareniz yoktur.

Tarçın Kasabası'nın her yıl düzenlenen geleneksel Nergis Şenliği, anne babasının gelmiş geçmiş en kötü fikriydi. Annesine göre Morgan bu şenliği çok sever, hatta gelmesini heyecanla beklermiş. Ne var ki o zamanlar annesi, "Dünya düzdür," dese Morgan ona bile inanırdı; yeter ki annesinin ilgisi beş dakikadan fazla sürsün.

Nergis Şenliği, bir yabancının gözünden ABD'nin herhangi bir küçük kasabasındaki sıradan bir festivalden farksız görünürdü. Ama Tarçın Kasabası sakinleri için şenlik, baharın sözünü tutarcasına sıcacık ve ışıl ışıl gelişinin

habercisiydi. Kışın tir tir titreten soğuğunu üzerinden atmak, evden çıkmak, limonatanı yudumlamak ve o manzaralı fotoğrafları yine aynı on takipçinle paylaşmak için harika bir bahaneydi.

Küçükler çalı labirentinde koştururken kayboluyor ya da yapay çimlerin arasına saklanmış plastik yumurtaları arıyorlardı; diğerleriyse canlı müziğin, yerel esnafların ve elbette gösterinin yıldızı olan, göz alabildiğince uzanmış sarı beyaz nergis bahçesinin tadını çıkarıyordu.

Hikâye, neredeyse otuz yıl önceye dayanıyordu: Taylor ailesinin yeni restore ettikleri çiftlik evini oda-kahvaltılı otele dönüştürdükleri dönemde, yabani otlarla dolu arka bahçeye nergis diktiği o mütevazı davetle başlamıştı her şey. Bu iş aileye yepyeni bir sayfa açmıştı. Taylorlar baharın gelişini kutlamak için dört bir yana haber salmıştı: kasaba sakinlerine, gezginlere, komşulara, dostlara... O gün bugündür hiç eksik olmamışlardı.

Babası Wesley Taylor, hayatını konaklama sektöründe çalışarak geçirmişti. Genç bir delikanlıyken, Asheville'deki Tarçın Tepesi Tesisi'nde, sıcak yaz günlerinde yaşını almış flörtöz hanımlara soğuk içecekler servis etmişti. Zamanla kahvaltı sorumlusu oldu, sonra garsonluğa yükseldi. Müşteriler onun hizmetinden öyle memnundu ki önce resepsiyona, ardından da yöneticiliğe terfi etti. Kariyerinin çoğunu da burada geçirdi... Ta ki kendi oda-kahvaltılı otelini açmak gibi o delice fikre kapılana dek.

Anlatılanlara bakılırsa, Morgan'ın anne babası Tarçın Kasabası'nın dışında nehir kıyısındaki bir mülkün satışa çıktığını duyunca fırsatı kaçırmak istememişlerdi. Ne var ne yok tüm birikimlerini ortaya koyup yıllardır kaderine

terk edilmiş, yıkılmaya yüz tutmuş bir kulübenin bulunduğu o araziyi hiç tereddüt etmeden satın almışlardı.

Yıllarca dökülen alın teriyle, gözyaşlarıyla ıslanan geceler ve bitmek bilmeyen tartışmaların ardından, bugün Tarçın Kasabası'nın Nergis Oteli diye bildiği yer, anne babasının göz bebeği olmuştu: Seksen dönümlük bereketli yeşilliklerin içinde hayat bulmuş sevimli bir mâlikane, nehir kıyısı boyunca uzanan nergis tarlalarıyla birlikte ömür boyu verdikleri çabanın bir simgesi haline gelmişti.

Morgan'ın dünyaya gelişi elbette heyecan verici bir andı: Lakin onun doğumundan birkaç ay sonra otel nihayet kapılarını açtığında, babasının gözlerindeki o tarifsiz sevinç, bu heyecanı gölgede bırakmıştı. Morgan açılışı hatırlamıyordu tabii; o sırada annesinin kucağında mışıl mışıl uyuyordu. Ama o günün anısına çekilmiş fotoğrafın neredeyse her gün tozunu aldığı için o an hafızasında yer etmiş sayılırdı. Tuğladan örülmüş şöminenin üzerinde, ihtişamlı altın bir çerçeve içerisinde büyük salonda gururla asılı dururdu. Morgan'a göre otel, her şeyden önce gelirdi, kendi kızlarından bile.

Yıllar boyunca otelin telaşı yüzünden kaçırdıkları, hatta bazen unutmuş gibi yaptıkları; futbol maçlarının, münazara turnuvalarının, dans yarışmalarının haddi hesabı yoktu. Yapılacak işler hiç bitmezdi: toplanacak yataklar, yıkanacak çarşaflar, servis edilecek tabaklar, silinecek raflar, yolunacak otlar, biçilecek çimler... İkisine birden ayıracak zamanları zaten yoktu. Ne olmuş yani, çocukluk anıları heba olmuşsa?

Nergis Oteli yüzünden ailesinin ilgisinden mahrum kalmıştı; buna her ne kadar içerlese de onlara destek olması gerektiğinin de farkındaydı. Hal böyle olunca, ailesinin isteği üzerine, en yakın arkadaşıyla yaptığı uzun zaman-

dır beklenen bahar tatili planları yattı. Morgan da haftayı, gönülsüz de olsa, şenlik hazırlıklarıyla geçirdi.

Nergis Şenliği her yıl Morgan'ın arka bahçesini, rüzgâr estikçe güneşte salınan yaprakları andıran yeşil, sarı ve beyaz çadırlarla bezeli rengârenk bir manzaraya dönüştürürdü.

Bu yıl da gelenek bozulmayacaktı. Hava tam istedikleri gibiydi; parlayan güneş kışın ayazını unutturmuştu. Morgan ise yarım kollu bir gömlek giydiğine memnundu.

Yapış yapış elleri ve pörtlemiş gözleriyle çığlık çığlığa koşuşturan çocukları izledi; yanaklarına nergisler, kelebekler ya da peri kanadı çizilmişti. Rosie'nin eski tarifiyle yapılmış tarçınlı çöreklerin o meşhur kokusu; şekerli patlamış mısırın o tatlı-tuzlu aroması, pudra şekerli kızarmış hamurun sıcak kokusu ve baharatlı-tatlı barbekü dumanıyla havada birbirine karışıyordu. Biraz uzakta Tarçın Kasabası'nın en gözde halk müziği grubu olan Rodney McIntire ve the Macs eski bir klasiği çalarken, ebeveynler bahçe sandalyelerine oturmuş ritme eşlik edip geçmişi yad ediyorlardı.

Morgan, Benny Johnson'ın et tütsüsünün hemen yanındaki boş çadıra kıvrılıp giriverdi. Benny, o nefis brisketi sabahtan beri ağır ağır tütsülüyordu. Elinin tersiyle alnının terini silip derin bir nefes alan Morgan, ciğerlerini hem hava hem de stresle doldurdu. Çadır, kalabalıktan kaçmak için gayet iyi bir yerdi; Tanrı'nın bir lütfu misali, kargaşadan ve annesinin bitmek bilmeyen homurdanmalarından bir an olsun uzaklaşabiliyordu. Boynunda asılı nergis şeklindeki lamineli broşu düzeltip, etrafına şöyle bir baktı. Her şey tıkırında ilerliyor *gibiydi*.

Bir iki saat daha dayan, diye geçirdi içinden.

"Kimse sana seslenmiyor ya da uzatma kablosunun nerede olduğunu sormuyorsa... Bu iyi bir şey olmalı herhalde?" Nia Bennet, güneş gözlüğünü başının üstüne takmış, elinde buz gibi iki limonatayla yanı başında beliriverdi. Birden duraksadı. "Ah pardon, sen saklanıyordun galiba?"

Nia'nın zamanlaması hep berbattı zaten; bariz olanı fark etmesi için jetonu geç düşerdi. Birinci sınıftan beri en yakın arkadaşlardı, o gün bugündür de birbirlerinden hiç kopmamışlardı. En yakın ortak arkadaşları Sienna ve annesi Rosie'nin muğlak ve sancılı ölümünü birlikte atlatmışlardı. Artık yeni bir maceraya atılmak üzerelerdi: Nia ve Tarçın Kasabası'nın en popüler polisi Jesse Shaw evleniyordu.

Nia yeni boyattığı bal köpüğü buklelerini tepeden toplayarak atkuyruğu yapmıştı; başını hafifçe eğince altın halka küpeleri güneş ışığıyla parıldadı, yüzündeyse her şeyi bilen gülümsemesi vardı. Sarı papatyalarla süslü uzun elbisesi rüzgârda hafifçe uçuşuyor, Bir Top Tarçın logolu önlüğünde sabahtan beri servis ettiği tarçınlı dondurmalardan kalma belli belirsiz iz hâlâ duruyordu. Kendinden emin, zahmetsiz hali ve sakin tavırlarıyla çok güzeldi; hiçbir zaman ne dikkat çekmek için uğraşır ne de kabul görmek için çabalardı. Bu, Morgan'ın hep hayranlık duyduğu bir şeydi. "Artık değil," diye söylendi Morgan, Nia'nın uzattığı şişenin kapağını açarken. "Kimsenin beni aramaması ya iyiye işaret... ya da kıyamet alameti." Şişeyi Nia'ya doğru teşekkür niyetinde kaldırdı. "Gün ağardığından beri bir oraya bir buraya deli gibi koşturuyorum. İlaç gibi geldi bu."

"Yine üstesinden gelmişsin," dedi Nia, etrafı gururla süzerek. "Bu yılki şenlik şimdiye kadarki en iyisi olacak galiba."

Morgan tam Nia'nın iltifatını geçiştirecekti ki çadırın dışında bir kıpırtı gördü; saklandığı köşe deşifre olmak üzereydi. Oyun alanında William Reed, kızı Angel'ın arkasına geçmiş, basketbol yarışmasında nasıl atış yapacağını gösteriyordu. Eliyle kızını nazikçe yönlendiriyor, kaslı kollarıyla da oyunun kenarına yaslanmış duruyordu. Angel'ın attığı top fazlaca yükselip potadan sekince Will görevliye bir dolar daha uzatıp kızına ikinci bir deneme hakkı verdi. Angel'ın azimli tavrı Morgan'ın içini ısıttı.

Nia da onun baktığı yöne doğru döndü. "Konuşmalısın bence onunla."

Morgan alaycı bir şekilde gülerek gözlerini kaçırdı. "Delirdin herhalde? Angel benim anaokulu öğrencim."

"*Öğrencindi*," diye düzeltti Nia. "Kız artık ikinci sınıfta; yani babası meşru bir hedef demek," diye ekledi sırıtarak. "Geçen haftaki bağış kampanyasında sana nasıl baktığını fark etmemiş olamazsın."

"Adam atıştırmalık masasına bakıyordu," diye homurdandı Morgan.

"İnan bana, onu öyle büyüleyen şey brownie falan değildi."

Bir anda kıpkırmızı olan Morgan, limonatasından büyük bir yudum aldı. Gözleri yeniden Angel'a döndü; küçük kız görevlinin uzattığı mavi tek boynuzlu atı alırken kıkırdadı. Oyuncağı almak için boyu yetmeyince, Will gösterişli bir jestle eğilip ödülü kızına uzattı. Angel da kazandığı oyuncağı havaya kaldırıp zafer çığlığı attı.

Şarap kırmızısı dalgalı saçlarını hafifçe yana toplamış, gözlerinde gurur dolu bakışlarla yaşlı bir kadın yanlarına geldi: Eleanor Langford. Pazartesiden beri Nergis Oteli'nde

kalıyordu, sanki podyumda yürüyormuşcasına her daim mükemmel giyinirdi. Bugünse yere kadar uzanan göz alıcı fırfırlarıyla çiçek desenli efil efil bir kimono vardı üstünde.

Morgan, bir Frankie Templeton tasarımını gözleri kapalıyken bile tanırdı. Eleanor, Kadife Tilki Butik'inin yürüyen afişiydi adeta.

Eleanor mücevherlerle süslü elini, göğsüne bastırdığı o zarif fincanın etrafında kenetlemişti; sanki paha biçilemez bir şey taşıyordu. Morgan, bunun papatya çayı olduğuna inanmak istese de, Eleanor'u tanıyan biri için fincanda içki olabileceği yüksek bir ihtimaldi. Angel kazandığı oyuncağı ona gösterince Eleanor sevinçle karşılık verdi: "Aah!" Ardından küçük kızla birlikte kalçalarını sallayarak zafer dansına girişti.

"Babamla birlikte son toparlamaları yapmam lazım," dedi Nia telefona dokunup Morgan'ı ana geri döndürerek. "Sonra eve gidip duş alacağım, ardından da biraz kestireceğim." Parmaklarıyla tek tek saydı. "Biliyorsun, alarmı duymadan uyumaya bayılırım, yani Çiçekler ve Dilekler Dansı'na biraz geç kalabilirim."

"Umarım havalı bir gecikme olur!" diye takıldı Morgan arkasından.

"Elbette!" diye karşılık verdi Nia. "Bana bir tarçınlı çörek..." Elleriyle ağzını kapatır gibi yapıp seslendi: "Kendine de o uzun boylu belayla bir dans ayır." Ardından gizlice Will'i işaret etti. Morgan etrafta çocuklar dolaştığı için parmak göstermekten son anda vazgeçti. Aman, annesinin kulağına gitmemeliydi.

Günün kalanı olaysız geçti. Morgan cayır cayır yanan o acının tek sorumlusu olsa da Nergis Şenliği artık sonlara yaklaşıyordu. Son gösteri olan Çiçekler ve Dilekler Dansı'nın zamanı gelmişti. Güneş ağaçların dalları ardından kaybolup giderken dans başladı; nergislerin üzerine masalsı bir ışık düşmüştü. Asıl büyüyse geceleyin ortaya çıkıyordu: Pırılıtılı yıldızların altında arka bahçe, lüks dekorasyon dergilerinden fırlamış gibiydi.

Çadırlar, masa ve sandalyeler kaldırılmıştı, yumuşacık çimlerin üzerine bir dans pisti kurulmuştu. Yerel müzisyenlerin ezgileriyle geçmişi hatırlatan plakların sesi çayıra yayılırken, âşık çiftlerin kahkahalarıyla kokteyl kadehlerinin şıngırtısı iç içe geçiyordu.

Toparla kendini, diye telkin etti kendine Morgan. *Bu da diğerleri gibi bir şenlik, birazdan bitecek.* Akıllı saatine baktı, köşedeki sayaç daha dans başlayalı yirmi dakika olduğunu gösterince Morgan iyice sıkılmıştı. Kalbinde dört nala giden atları yatıştırmak istercesine derin bir nefes aldı, geceleri yaptığı meditasyondaki gibi.

Normalde Morgan gecenin bu vakitlerinde keyifli olurdu. Yılbaşından beri kâbus gibi üzerine çöken bu gün sadece birkaç saat sonra geride kalacaktı. Normal hayatına geri dönecek, kendi yatağında uyuyabilecek ve annesinin her hareketine karışmasından kurtulacaktı. Vanessa'nın da bunu istediğinden emindi.

Morgan artık annesinin soğuk tavırlarına alışmıştı. Şehrin öbür ucunda kendi evine taşındığından beri Vanessa'nın, iş dışında hal hatır sormak için aradığı pek görülmezdi. Morgan bir sirke katılsa bile annesinden telefonda alacağı tek yanıt sadece, 'Aa ne güzel!' olurdu.

Vanessa Taylor aslında özünde kötü biri değildi, sadece sevgisini göstermeyi bilmezdi. Bağlılığını hep işiyle ifade ederdi. Ona göre emek, eylem demekti; eylemse somut bir sonuç. Şefkat gibi boş duygularla uğraşmaya vakti yoktu.

Morgan çoktan yıkılması gereken kamelyaya çıktı. Boyası nehir tuzuyla lime lime olmuş, her köşesinden çiviler fırlamış, üzerine kurulduğu toprak kadar da yaşlıydı. Ama annesi, ne kastettiği meçhul o 'nostaljik cazibesini' korumakta ısrarcıydı.

Morgan'ın ayak tabanları on santimlik dolgu topuklusuna resmen isyan bayrağını çekmişti, midesiyse akşam zorla girdiği korseden kurtulmak için dua ediyordu.

Ahşap bankın üzerine nazikçe yerleşti; döndü, koluna kıymık batmasın diye usulca kenara yaslandı, yavaş yavaş akıp giden nehre daldı gözleri: Su, dingin ve duraksamadan ilerliyordu, ta ki kilometrelerce ötedeki okyanusa kavuşana dek.

Cırcır böcekleri ve kurbağalardan oluşan bir koro, gecenin klasik şarkılarını söyleyip serenat yaparken, sivrisinekler onun hızlı reflekslerinden kaçmak için çabalıyordu. Nisan ayı için alışılmadık bir sıcak vardı, hava üstüne üstüne geliyordu. Neyse ki nehir, sevgiliden gizlice koparılmış bir öpücük gibi hoş bir esinti yayıyordu.

Ufukta, nehrin bittiği yerle göğün başladığı nokta birbirine karışmıştı. Gece göğüne serpilmiş minik beyaz noktacıklar gökyüzünü süslüyor, eskiden ezbere bildiği takımyıldızlardan birer renk cümbüşü yaratıyordu. Şimdiyse hepsi, ona okuyamadığı karmaşık bir harita gibi geliyordu. Yıldızların sudaki yansımaları, karanlıkta parlayan balık sürüleri gibi Tarçın Kasabası'ndan uzağa yüzüyordu. Morgan da onlarla gidebilmeyi diledi.

Elindeki bardak, sıcağın etkisiyle boncuk boncuk nemlenmişti. Morgan bir oturuşta kafaya dikmeye hazır şekilde büyük bir yudum aldı. Tam o anda bir çilek parçası füze gibi boğazına takıldı.

Morgan iki büklüm olup öyle bir öksürdü ki gözlerinden yaşlar aktı. Nihayet boğazına yapışan o inatçı çilek parçasını tükürdü; çilek, kamelyanın girişinde duran bir çift ayakkabının yanına düştü.

Gözleri hâlâ yaşlıyken, Morgan karşısındaki adamı baştan aşağı süzdü. Siyah yılan derisi ayakkabıları, paçaları kıvrılmış koyu renkli kotunun altından görünüyordu. Morgan'ın nefesi kesilmişti adeta.

Kaderin cilvesi işte: Tarçın Kasabası'nın en yakışıklı adamı karşısında Morgan bir çilek yüzünden az daha boğuluyordu. Üstelik adam, elinde krem ve sarı nergislerden harika bir buket tutuyordu. William Reed, Morgan'ın bugüne dek tanıdığı, kimseye benzemeyen bir çekiciliğe sahipti. Bu kasabadaki erkeklerin çoğu, daha beşikteyken kapılmış oluyordu. Will ise Tanrı'ya şükür ki Macon'dan gelen bir misafirdi, dedikodulara göre de hâlâ bekârdı.

Siyah bisiklet yaka tişörtünü yılan derisi kemerinin ardına özenle sokmuştu; kemeri de ayakkabısıyla uyum içindeydi. Renk uyumu takıntısı olan Morgan, bu detayı görünce içinden takdir etti. Mürdüm rengi bir ceket, omuzlarından sarkıyor, ay ışığında ışıldıyordu. Kumaşın kalınlığına rağmen, yılların terli ve yorucu bahçe işlerinin şekillendirdiği kasları belli oluyordu.

Yüzündeki endişe bir anda yerini neşeye bıraktı; dolgun dudakları tebessümle kıvrıldı, bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Uzun örgülerini arkadan bağlamıştı, böylece pürüzsüz teni daha da öne çıkmıştı. Fındık gibi burnu yaklaşan kahka-

hayla tatlı tatlı kırışıyor, sıcacık kahverengi gözlerindeki gülüş, Morgan'ın dikkatini dağıtıyordu.

Will ile arasında hep temkinli bir mesafe vardı; hafif, dostane ve yüzeysel. İlişki durumunu sormaya hiç cesaret edemezdi. Zaten adam pek ilişkiye uygun bir tip gibi de durmuyordu. Bu kadar yakışıklı birinin peşinden koşan bir sürü kadın olduğuna emindi. Morgan, o kadınlardan biri olmaya niyetli değildi; ikinci bir bakış ya da o gülümsemenin kırıntıları için can atanlardan olmazdı. Ama aslında adama hayran kulübü kurulsa başkanı bile olabilirdi.

Zaten Morgan arkadaşlıkta çok iyiydi. Karmaşık, masalsı aşk hikâyeleri başkalarının işiydi, daha nazik, daha basit ruhlara aitti. Morgan herkesin aşk hikâyesinde en komik yakın arkadaş olmaya alışmıştı. Böylesi daha kolaydı; hayranlığını kalbinin en derin köşesine gizleyip, fazla dilemeye cesaret edemediği duygularla beraber saklamak.

"Bunlar bana mı?" diye kısık sesle sordu Morgan. Gözünden akan birkaç damla yaşı sildi, doğruldu ve havayı içine çekti.

Will yerde unutulmuş çiçeklere baktı, kırışmış taç yaprakları düzeltti.

"Evet," dedi çekingen bir tonda, yanaklarında hafif bir pembelikle. "Ben... pardon, iyi misin?"

"İyiyim," diye yanıtladı Morgan, içeceğini masaya bırakırken. "Çileklerin bu kadar ölümcül olduğunu bilmiyordum."

Adam gülümsedi: "Kendime not: Çilekleri unut."

Boş elini cebine sokup topuklarının üzerinde hafifçe geriye yaslandı. Morgan çiçekleri işaret etti.

"Afedersin," dedi Will ikinci kez. Ona doğru bir adım atarken ayağı bir şeye takıldı. Dengesi bozuldu ve öne doğru sendeledi.

Alınları sert bir şekilde çarpıştı; acı Morgan'ın beynine bir şok dalgası gibi yayıldı ve sersemletti. Gözlerinin önünde yıldızlar döndü sanki, Will'in güçlü bedeni ona çarparken acıyla, "Of!" diye bağırdı.

Sendeleyerek geriye doğru adım attı, dengesini sağlamak için çaresizce korkuluğa tutundu. Ahşap bank, lavanta rengi elbisesini yırttı, kıymıkları bacağına battı. Will'in elindeki çiçekler uçuştu, korkuluğun üzerinden aşağı yuvarlanıp nehir boyunca sürüklendi.

Will onun üzerine düştü, güçlü kollarıyla Morgan'ın bedenini sıkıca kavradı. Başka zaman olsa Morgan Will'le bu yakınlaşmayı hoş karşılardı.

Yüzlerinin sadece bir nefes kadar yakın olduğunu fark etti. Eğer Morgan bir masal prensesi olsaydı, Yakışıklı Prens'i öpücüğe hazırlamak için öne eğilir, uzakta patlayan havai fişeklerin ritmi müziğe eşlik eder, bedenleri ışıkla parıldardı. Tabii Morgan bir Sindirella değildi.

Morgan mahcup bir ifadeyle üzerindeki tozu silkerek ona baktı. "En azından ikimiz de tuhaf anlarda sıkışıp kaldık."

Will gözlerinde yaramaz bir kıvılcımla ona baktı. Kızına öğretmenlik yapmasının üzerinden bir yıl geçmişti, fakat Morgan o bakışı metrelerce öteden tanıyordu. Angel, sınıfı altüst etmek üzereyken de ona hep böyle bakardı.

"İkide iki yapabilir miyiz bakalım."

Will, Morgan'ın çenesine dokunup yüzünü kendine doğru çevirdi.

Zaman adeta donmuştu.

Tüm kaygılı düşünceler kafasından uçup gitti: Bu aptal parti, ağrıyan ayakları, kanayan bacağı bu anın yanında önemsiz kalmıştı.

Kurbağaların şarkısı doruğa ulaştı, Morgan bir an için hayatının gerçekten bir aşk romanından fırlamış gibi olup olmadığını düşündü. Will gözlerini kısarak ona doğru yaklaştı, Morgan'ın bacakları neredeyse tutmuyordu. Birbirlerine çok yakınlardı.

Gecenin sessizliğini bozan vahşi ve boğuk bir çığlık yükseldi. O an ikisi arasındaki romantik anlar aniden bir rüzgârla savruldu, ikisi hızla ayrıldı. Morgan, Will'in korku dolu bakışlarıyla göz göze geldi ve tek kelime etmeden kamelyadan fırladı, basamakları atlaya atlaya geçti ve Nergis Oteli'ne doğru hızla ilerledi.

"Morgan!" diye seslendi arkasından Will, "Bekle!"

Kalabalığın arasından güçlükle yol alırken, meraklı ve dehşet içindeki fısıltılar Morgan'ın kulağına çalındı. Haftalar önce, Will ve Tarçın Kasabası'nın en iyi peyzaj şirketi Reed & Roots'un sahibi babasının sayesinde kurulan çalı labirentinin tam ortasına ulaştı. Morgan, Nisan güneşi altında üstsüz ve ter içinde, o karmaşık yeşil dokuyu oluşturmak için çalıları tek tek sabitleyen Will'i, ikinci katın penceresinden gizlice izlemişti.

"Ne oldu?" diye sordu, labirentin girişinde toplanan kalabalığa.

Caleb Brewster ve Tarçın Kasabası Lisesi'nin son sınıf öğrencileri etrafında toplanmıştı, yüzlerinden düşen bin parçaydı. Yanında nefes nefese Will belirdi, kalabalığın arasında kızını arıyordu.

"Angel!" diye haykırdı Will, kalabalığın uğultusu giderek artarken.

Morgan o anda gecenin en kötü haberini aldı. Caleb, titreyen işaret parmağıyla labirenti gösterdi. "Bayan Morgan, içeride biri var...ölü biri."

2. Bölüm

Sekiz Saat Önce

Will

Her zamanki gibi serin bir Cumartesi sabahı, William Romeo Reed kendini babasının serasının dışında nemli toprağa gömülmüş buldu. Solgun gökyüzü güneş ışığıyla aydınlanırken, çiyle ıslanmış çimler parıldıyordu. Arkasında, rüzgârın her esintisiyle hafifçe gıcırdayan sineklik kapı, çitin boyunca olan kamış çiçeğinin tatlı kokusunu taşıyordu. Will kollarını yukarı doğru sıvamış, toprak bulaşmış bilekleriyle, Tarçın Kasabası Lisesi'nin başını belaya sokmaktan başka bir şey aramayan bir avuç genci ile sessizce çalışıyordu.

Her biri farklı bir tempoyla yabani otları temizliyordu; gerçi toprağa dokunmak yerine birbirlerini itip kakmaktan daha çok keyif alıyorlardı. Bir aile işletmesi olan Reed & Roots'un yürüttüğü bu program sadece domates ekmek ve yabani ot yolmakla ilgili değildi. Bu bir hayatta kalma mücadelesiydi. Bazı çocuklar içinse, bir şeyin kendi emekleriyle büyüdüğünü görmek ilk defa yaşadıkları bir deneyimdi.

Will, domates kafeslerini sıraya dizerken yandaki bahçeden babasının aşina olduğu yavaş sesi kulağına geldi.

"Şu işte," dedi Calvin, yumuşak pembe ve mor çan şeklinde çiçeklerle taçlanmış uzun ince zarif sapları işaret ederek. "Yüksükotu. Çok güzel değil mi? Arıları, sinek kuşlarını kendine çeker. Aman dikkat et, dokunma sakın. Zehirlidir."

Will ellerini kargo pantolonuna silip çocukların hayranlık dolu ama çekingen adımlarla geri çekilişini izledi. Calvin sulama sistemi hakkında konuşmaya devam ederken Will, grubun biraz dışında kalan Caleb Brewster ile göz göze geldi.

On altı yaşında olmasına rağmen yaşıtlarına göre oldukça uzundu; ince ve dayanıklı, hızla büyüyen yabani bir ot gibiydi. Yüzünde sürekli takındığı somurtkan bir ifade vardı, sanki yıllardır taşıdığı bir maske gibi. Dayısı, eski Tarçın Kasabası Emniyet Müdürü Vernon Prescott da aynı ifadeyi taşırdı. Vernon'un, Sienna ve Rosslyn Rose cinayetini örtbas etmekle suçlanıp açığa alınması, işten atılması ve hapse mahkûm edilmesinden sonra Caleb'ın hayatı altüst olmuştu. Okuldaki çocuklar hem arkasından konuşur hem de yüzüne karşı söylenirlerdi. Bazıları Caleb'ın önünde sonunda dayısı gibi olacağını, bunun ailenin soyunda olduğuna inanırdı.

Dedikoduların bir gerçeklik payı var gibiydi; Caleb, Atlanta'dan gelen, modifiyeli arabalı ve kalın zincirli yeni arkadaşlar edinmişti. Will, böyle tiplerin sırf manzara izlemek için kasabada dolaşmayacağını bilecek kadar tecrübeli bir adamdı. Caleb tehlikeli işlere bulaşmıştı ve Will onu oradan çekip kurtarmak için elinden geleni yapıyordu.

Üstelik Caleb'ın gözleri yaşlı annesi Rhonda'nın da geçen kış Will'i Berber Bones'da adeta köşeye sıkıştırıp, oğlunu beladan uzak tutacak ne olursa bulması için yalvarması unutulacak gibi değildi. Caleb'ın Yeşeren Ekip'e dahil oluşu da o gün başlamıştı.

İlk birkaç derste neredeyse ağızdan tek kelime çıkmamıştı. Ama Will, onun nasıl pür dikkat dinlediğini, bitkilerin yanında diğer çocuklara göre hep biraz daha uzun durduğunu fark ediyordu. İçinde hâlâ bir kıvılcım olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Naber Caleb?" diye seslendi Will.

Caleb omuzlarını silkti, botunun ucuyla bir avuç toprağı eşeledi.

"Hiç," diye cevapladı. Will de pek sabah insanı olmadığı için buna alınmadı.

Küreğine yaslanarak, "Bugün bir planın var mı?" diye sordu.

"Abi, saat daha yedi," diye söylendi Caleb, "Tek düşünüm eve dönüp tekrar yatmak."

Will güldü. "Nergis Şenliği'ne bir uğra istersen."

"Hani geçen sonbahar beraber ektiğimiz bahçe var ya? Çicekler coşmuş durumda."

Caleb'ın yüzünde pek bir değişiklik olmadı ama Will gözlerinin ardında beliren o bir anlık gurur kıvılcımını yakalamıştı. Öteki çocuklar da meraklanıp etrafına toplandılar.

"Cidden mi?" diye sordu Jeremiah English, heyecanla parmak uçlarına yükselerek. "Biz de gidip görebilir mi-

yiz?" Grubun en küçüğüydü Jeremiah, gözleri umutla parıldıyordu.

"Aynen öyle," dedi Will sıcak bir gülümsemeyle. "Aileni de getir. Ellerinizle yaptığınız işin meyvesini görsünler."

Çocuklar sevinçle bağrışırken Caleb çite yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu: "Bunun bir şartı falan yok mu?"

"Hayır yok," dedi Will, "ama doğru düzgün giyinin. Yataktan fırlamış gibi gelmeyin. Takım elbisen var mı?"

Caleb omuz silkip homurdandı, "Dayımdan kalma bir sürü şey var."

"Çicekler için takım elbise mi giyeceğiz yani?" diye alay etti Carl Weathers. "Ben papyon falan takmam."

"Bu sadece çiçek değil," dedi Will. "Canlı müzik olacak, yemek kamyonları, fotoğraf köşeleri...bütün kasaba oraya akın edecek. Gecenin sonunda da Çiçekler ve Dilekler Dansı var, işte o takım elbise onun için lazım."

Gençler muzip bir şekilde birbirlerine baktılar. Will bunun ne anlama geldiğini biliyordu elbette.

"Peki siz ne giyeceksiniz Bay Reed?" dedi Caleb.

Will anında cevapladı: "Mor."

Kahkahaları tarlanın sessizliğini bozdu, bir kuş ürkerek ağaçtan fırladı. Will gözlerini devirdi.

Caleb kıs kıs güldü: "Mor mu? Yoksa biriyle kombin mi yapmaya çalışıyorsunuz?"

Will önce karşılık vermedi. Gözleri güneşin üstünden süzüldüğü nergis tarlasına daldı, hafif esinti altın gibi parıldayan çiçekleri sanki bir melodiyle dans ettiriyor gibiydi. Aklına Morgan Taylor geldi; gülüşü, başını yana

eğişi...Mor, ipek gibi dökümlü bir elbisenin içinde hayal etti onu. Bugünün ona artık çıkma teklif edebileceği gün olmasını umuyordu.

"Belki," diye mırıldandı Will, daha çok kendi kendine söylenir gibi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Siz oraya gelin de, gerisi önemli değil. Tamam mı?"

Her biri birer torba kaptıktan sonra kalan gübreleri taşımaya Calvin'e yardım etmek üzere etrafa dağıldı. Will ise bir süre daha oldukları yerde oyalanıp onları, özellikle Caleb'ı izledi. Onu yanında tutmak, yanlış yola sapmasını engellemek için ne kadar çaba sarf ettiğine dair bir sızı hissetti içinde.

Bu çocuklara gurur duyabilecekleri bir şey kazandırmak, içlerinden birinin bile geleceğini az da olsa değiştirebilecekse, Will'in vücudundaki her sızıya değerdi. Aletleri kaldırmak üzere kulübeye doğru yürürken, aklında tek bir şey vardı: Ceketine hangi ayakkabı gider?

O akşam Nergis Oteli'ndeki odasında Will o kadar gergindi ki, midesi sanki sabah ettiği kahvaltıyı geri gönderecekti. En son ne zaman bu kadar heyecanlanmıştı? Angel doğduğundan beri hiç.

Will derin bir nefes aldı ve gerginliğini yatıştırmak için boy aynasındaki yansımasına sessiz bir cesaret konuşması yaptı. O esnada kızı sıkılmış bir ifadeyle onu izliyordu. Angel ekstra çift kişilik yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, babasına tepeden tırnağa şöyle bir bakış atıp, geçen Noel annesinin aldığı ve neredeyse vücudunun bir parçası haline gelmiş tabletine bakmaya devam ediyordu. Will, bu armağandan pek hoşnut değildi, hele ki Tanya'yla

Angel'ı ekrandan uzak büyütme konusunda anlaşmış oldukları düşünülürse.

Kalem kâğıtla çizim yapmanın hiçbir sakıncası yoktu, sonuçta sanatçılar yüzyıllardır böyle yapıyordu. Fakat Angel'ın o yalvaran bakışlarına 'hayır' demesi mümkün değildi. Onu tek başına büyüttüğü için, ergenliğin fırtınalı yıllarında kendisine öfkelenmesinden çok korkuyordu.

Her kavganın galibi olmak şart değildi. Kızının yıllar sonra ilk kez Noel'de annesini sağlıklı ve mutlu görmesi bile Will'e fazlasıyla yetmişti. Doğrusu, Tanya ile kızlarının üçüncü yaş gününden sonra yollarını ayırmasının ardından bu yana aklından başka bir kadın geçmemişti. Zaten Angel onu yeterince oyalıyordu.

Ama Morgan Taylor bir başkaydı.

Angel'ın okuldaki ilk gününde, yeni öğrencileri karşılarken onu gördüğü an, sanki zaman yavaşlamıştı. O çekici enerjisi, içi cız ettiren gülüşü ve kıvrak espri anlayışı Will'e unuttuğunu sandığı duyguları yeniden hatırlatmıştı. O yıl boyunca mesafesini korumuş, onu uzaktan, bol bol, hayranlıkla izlemişti. Fakat Angel artık ikinci sınıfa geçmiş ve başka bir öğretmene verilmişken, Will de Angel'ın dilinden düşmeyen *Bayan Morgan'ı* tanımaya kararlıydı.

Aslında geçen sene boyunca Angel dışında konuşabilecekleri pek çok an olmuştu. Ama Will ne zaman ona biraz olsun yaklaşsa, beyni sanki o an devre dışı kalıyordu.

Bu gece o geceydi. Bir gece önceden seçtiği kıyafetiyle, mor takıntılı Morgan ile uyumlu olmayı umuyordu. Karşısına en iyi haliyle çıkmalıydı; onu etkilemeli, dikkatini çekmeli, tanıştıkları günden beri bir türlü aşamadıkları o arkadaşlık çemberinin dışına çıkacak bir şey yapmalıydı.

Morgan'da farklı bir şey vardı, adını söyleyişindeki o tını, gözlerinin hep onu arayan gezinişi...Aralarında keşfetmeye değer bir şey olduğuna inandıran bir his.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Will, Angel'ın açık sözlü yorumlarına kendini hazırlayarak. Angel yalan söyleyemeyen bir çocuktu, babasının gönlünü hoş etmek için bile küçük veya masum bir yalan dahi söylemezdi. Çiçekler ve Dilekler Dansı için özel olarak kuru temizlemeye verdiği koyu mor ceket, Kuaför Cinna'dan Marsha Pickens tarafından kusursuz ve tertemiz bir şekilde teslim edilmişti. Will aynaya baktığında fena görünmüyordu, ama Angel'ın kriterleri daha başkaydı.

Angel, fosforlu pembe tek boynuzlu atlı kulaklığını çıkarıp babasına baktı. Will'in göğsünde bir sızı belirdi. Kızı her geçen gün annesine daha çok benziyordu.

Pembe parti elbisesi, Angel'ın koyu tenine öyle yakışmıştı ki kahverengi gözlerini iyice ortaya çıkarıyordu. Elbisenin üzerindeki 3D kelebekler de ona masalsı bir hava katmıştı. Angel dans için hayal ettiği elbisenin birebir fotoğrafını ona göndermişti; Will ise gönülsüz de olsa kabul etmişti. Bir servete mal olmuştu ama Angel onun başına gelen en güzel şeydi, elinden geldiğince de istediklerini karşılamaya yeminliydi. Kadife Tilki'den Frankie Templeton'a kart bilgilerini gözleri kapalı verdiği anı dün gibi hatırlıyordu.

Saç topuzunun kenarına iliştirilmiş pembe kelebekli tokalar Angel'ı masal kitaplarından fırlamış bir prenses gibi gösteriyordu. Will, kızının saçını şekillendirmekte gittikçe ustalaşıyordu. Düz çizgilere ve uğultulu tıraş makinelere alışkındı, ama yeni modelleri, özellikle bu topuzları, öğ-

renmek için emek vermişti. Kızının sabrına da minnettardı tabii.

Will tek başına ebeveynlik yapmanın zor geldiğini kabul etmekten çekinmiyordu; bazen kızının fazla mı üstüne düşüyordu yoksa yeterince ilgilenmiyor muydu, bundan emin olamazdı. Annesinin yokluğunu telafi etmek için elinden geleni ardına koymadığının farkındaydı ama durum böyleydi. Bahaneler yetersiz adamların dayanağıydı. Will onlardan biri değildi.

Angel ilgisiz bir şekilde başparmağını kaldırdı. "Fena değilsin ihtiyar."

Will gözlerini devirdi. Angel, geçen hafta dedesiyle konuşurken Will'in, diz ağrısından şikâyet eden adama 'ihtiyar' diye takıldığını duymuştu. O günden beri de durmadan bununla dalga geçip duruyordu.

"Yine başladı bu yaşlı adam lafları..." diye söylendi Will, aynaya dönerek. "Ben ihtiyarsam, deden taş devrinden kalma olmalı."

"İkisi de mümkündür," dedi Angel, işaret parmağını havada savurarak.

Angel'ın laf sokmaları hep tam isabet olurdu. Zaten Will'e sorarsan o hep yaşından ileride idi. Daha on dokuz aylıkken onunla ciddi ciddi sohbet ediyordu; okula başladığındaysa her canlıyla sohbet etmekten geri durmazdı. Aile içinde süregelen bir şakaydı: Angel'ın tanımadığı kimse yoktur. Şenlik'ten yeni bir arkadaş edinmeden dönmeyeceğine adı kadar emindi Will. Nitekim bu hafta kaldıkları otelde, yaşça büyük bir misafir olan Bayan Eleanor'la birlikte hemen ahbap olmuştu; Angel'ın aşağı inip onu bulmak için sabırsızlandığını biliyordu.

"Hazır mısın artık?" Angel sabrının tükenmekte olduğunu belli eden bir iç çekişle sordu.

Nergis Şenliği, Angel'ın bahar tatiline denk gelmişti. Otelde kaldıkları süre boyunca Eleanor'la takılmak, Angel'a tabletle oyamak dışında bir alternatif sunmuştu. Aralarındaki o tatlı bağ, Günyıldızı İlkokulu'ndaki diğer veliler gibi bilim kampına ya da yüzme dersine göndermediği için Will'in kendini kötü hissetmesini biraz olsun hafifletiyordu.

Will'in bir şekilde geçimini sağlaması gerekiyordu; Wesley ve Vanessa Taylor, Şenlik başlayana kadar otelin bahçesinin kusursuz görünmesi için hatırı sayılır bir ücret ödüyordu. Taylorlar, Will'e bahçede çalıştığı süre boyunca hem kalacak bir yer ayarlayarak hem de Will berber dükkânında çalışırken Angel'a göz kulak olmayı teklif ederek cömertçe bir incelik göstermişlerdi. Will de her gün, gündüzleri otuz dakika yol gidip kasabada saç kesiyor, ardından da yabani otları temizlemek ve çimleri biçmek için günün alacakaranlığında babasıyla birlikte otele geri dönüyordu.

Günler uzun, hatta yorucuydu. Ama akşamları otele döndüğünde Angel'ın Eleanor'la geçirdiği günü ve maceraları bir bir anlatması, tüm yorgunluğunu unuttuyordu. Zor kısmı geride kalmıştı artık. Nergisler tamamen açmış, labirent kurulmuştu. Dönümlerce çim ve yabani ot biçilmiş, temizlenmiş, düzenlenmişti. Ortaya çıkan manzara harikaydı, peyzaj gerçekten nefes kesiciydi. Bu gece her şey mükemmel olacak gibiydi.

"Hadi, git bakalım." Will sonunda pes edip çenesiyle kapıya doğru işaret etti. "Git arkadaşını bul, ben de birazdan aşağıda olurum."

Angel tabletini yatağın üzerine bırakıp hop diye fırladı yataktan.

Kapıda duran beyaz rugan ayakkabılarını giydi. Tam uzaklaşacakken ona döndü.

"Çok yakışıklı olmuşsun baba," dedi ışıldayan bir gülümsemeyle ve kapıyı çekip çıktı.

Will'in iyice göğsü kabardı. Gerçekten iyi görünüyordu ve bunun Morgan'ın dikkatini çekmeye yeteceğini umuyordu. Morgan tek başına kalır kalmaz, elinde taze koparılmış nergislerle yanına gidecek ve gecenin geri kalanını dans ederek geçireceklerdi. Tabii bunlar kafasında kurduğu senaryolardı.

Kapı kapandı, artık buradan geri dönüş yoktu.

Merdivenlerden aşağı indi, kalabalık mutfağın önünden geçip arka kapıya doğru yöneldi. Şenliğin yemek işini üstlenen Eddie Rutherford, görünmeyen birine talimatlar yağdırıyordu. İçeride tam bir koşuşturmaca hâkimdi; garsonlar tepsi tepsi kanepe taşıyıp indirirken birbirlerinin yanından birer gölge gibi geçip gidiyorlardı.

Siyah standart üniforma giymiş genç bir kadın, yüzüne kadar uzanan geniş gümüş bir tepsiyle dar koridordan geçti; tepsinin altından sarkan sarı örgüleri görünüyordu. Will çarpmamak için son anda eğildi. Bir aksilik yaşamadan arka kapıya vararak bahar gecesine adım attı.

Serin bir hava ve hoş bir koku hakimdi; çiçek açmış nergislerin kokusu çimlerin üzerinden usulca yayılıyordu. Güneş batarken, yerini akşamın o yumuşak çivit tonuna bırakıyordu.

Altın rengi ışıklar, dansın tam ortasında yakalanmış ateşböcekleri gibi, çimenliğin üzerinde parıldıyordu.

Otel bambaşka bir hale bürünmüştü; taş patika boyunca uzanan masalar beyaz örtülerle kaplanmış, ortalarına sarı ve beyaz nergislerle dolu vazolar yerleştirilmişti. Çalılıklara gizlenmiş hoparlörden yayılan müzik, akustik gitarın hafif tınısıyla birlikte, konukların atıştırmalıklarını yerkenki kahkahalarına ve çatal bıçakların çınlamasına karışıyordu.

"Bay Reed!" Will, Caleb ile Jeremiah'ı aynı masada görünce durdu. Kravatlar yamulmuş, ceketler omuzlardan düşmüştü, darmadağın haldelerdi. İkisi de günlerdir aç kalmış gibi önlerine ne gelirse tıkınıyor, ağzı doluyken bile birbirlerine sırıtıyorlardı.

Will uzanıp ikisiyle de yumruk tokuşturdu. "Şık görünüyorsunuz delikanlılar." Will, Caleb'ın bol gömleğini hafifçe çekiştirdi. "Biraz ütü görse iyi olurdu ama yine de fena değil."

"Dayın küçülmüş de kıyafetlerini sana bırakmış gibi," diye şakalaştı Jeremiah, ağzındaki yiyeceklerle zar zor konuşarak.

"Senin o ayakkabıların nereden peki? Palyaço Dükkânı'ndan mı?" diye karşılık verdi Caleb. Kahkahaları geceye karışırken Will, onların buraya gelmiş olmalarıyla göğsünün kabardığını hissetti.

İkisinin de omzuna dostça dokundu. "Beklediğimden daha da iyi görünüyorsunuz," dedi fakat bakışları çoktan başka bir yere kaymıştı.

Will'e göz ucuyla bakan Jeremiah, Caleb'ı dirseğiyle dürtüp kıs kıs güldü.

"Birileri fena tutulmuş," diye şarkı söyler gibi dalga geçti Caleb, bir kahkaha daha koptu.

Will başını sallayıp gülmemeye çalışarak masadan uzaklaştı.

"Yemeğe de yer bırakın," diye mırıldandı.

Kahkahalar arkasından yankılanırken kalabalığın içinde gözleri tek bir yüzü arıyordu: Morgan.

Will patikada ilerlerken, ilkbahara yakışır giyinmiş çiftlerin arasından geçti; keten takımlar, çiçekli elbiseler... Görünen o ki Nergis Şenliği, Sonbahar Festivali'nden sonra kasabanın en sevilen etkinliğiydi. Tarçın Kasabası'nın bu gelenekleri, Will ve Angel üç yıl önce buraya ilk geldiğinde onlara komik gelmişti, ama bu küçük kasaba günbegün ona kendini sevdiriyordu.

Derken gözü Morgan'a takıldı: Tek başına oturmuş nehrin ağır ağır akışını izliyordu. Will ona doğru yaklaştıkça kalbi *küt küt* atıyordu.

Lavanta rengi elbisesi, bir bahar sabahı kadar yumuşaktı, sanki üzerine dikilmiş gibi Morgan'ın kıvrımlarına sarılmıştı. Bu hali, Will'i adeta darmadağın etti. Diğer kadınların abartılı taşlarla, simlerle süslü gösterişli seçimlerinin aksine, onunki sadeliğiyle nefes kesiyordu. Askısız yaka, köprücük kemiklerini bir müzede sergilenen sanat eseri gibi çerçeveliyordu. Gövdesine doğru inen küçük oyma çiçekler, filizlenen bir bahçeyi andırıyordu. Ayağındaki ince bantlı dolgu topuk sandaletler bile Will'e onu çimlere basmasın diye kucağında taşımak gibi delice şeyler düşündürüyordu.

Saçlarını karmaşık bir örgüyle toplamıştı; bu hali elmacık kemiklerini belirginleştiriyor, ceylan bakışlarını

sahnenin yıldızı yapıyordu. İçinden geçenleri dile dökmek istedi ama o an Morgan o kadar büyüleyici görünüyodu ki bir an dona kaldı.

Sanki işler daha da kötü gidemezmiş gibi kendi ayağına takılarak günlerdir hayalini kurduğu kadının üstüne düşüverdi; bütün kış ve bahar boyunca itina ile yetiştirdiği çiçekler çardağın kenarından devrilip aşağı yuvarlandı. İşler utanç seviyesinin doruklarına ulaşmışken o çığlık yükseldi: En ince ayrıntısına kadar düşündüğü o büyülü an, gözlerinin önünde gecenin karanlığına karışarak buhar olup gitti.

Will, Morgan'ın peşinden giderken aklında tek bir şey vardı: Angel. Onu partideki insanların bacakları arasından sıvışıp labirentin önündeki kalabalığa doğru giderken gördü. İçine su serpilmişti, yaralanan onun bebeği değildi. Derin bir oh çekti. Ama ne olmuştu? Bir kolunu Angel'ın beline atıp onu kargaşanın içinden çekip çıkardı.

Angel'ın korku dolu gözlerine baktı. "Baba! Onların Bayan Eleanor dediklerini duydum!"

Hayır... Will'in kalbi bir an durdu. Angel, babasının kolları arasından çıkmaya çalıştı, ancak Will onu daha da sıkı tuttu, iyice kendine çekti.

"Bırak beni!" diye hıçkırdı, gözlerinden yaşlar süzülürken, küçük yumrukları ile Will'in kollarına vuruyordu. "O, o! Biliyorum O! Onu hiçbir yerde bulamadım!"

Will onu yere indirdi ve diz çökerek uzaklaşamasın diye kızının kolunu sıkıca tutmaya devam etti.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Will, etraftaki kaosun içinde sakin kalmaya çalışarak. İnsaṇlar bir sağa bir sola

doğru koşturup birbirini eziyordu. Angel'ın zaten kötü halini daha da kötüleştirmek istemiyordu. Gözleri sürekli kalabalıkta Morgan'ı aradı ama onu göremedi. Bir çırpıda nereye kaybolmuştu böyle?

"Orada! Bayan Eleanor!" diye bağırdı Angel, Will'in omuzları üzerinden çalı labirentini işaret ederek.

Will kararsızdı. Ne olduğunu görmek istiyordu ama önce Angel'ı kargaşadan uzaklaştırıp güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Şu an tek önceliği oydu.

Will elini sımsıkı tuttu, Angel ise ayaklarıyla yumuşak çimleri kazıyarak karşı koydu. "Bayan Eleanor olmadan hiçbir yere gitmiyorum!"

Will onu yanına çekti, kızının gözlerinin içine baktı. Angel akan burnunu elinin tersiyle sildi. Gözlerinde güçlü bir kararlılık vardı.

"Burada kal," dedi Will. "Sakın bir yere ayrılma, tamam mı?"

"Ama..." diye karşı çıktı Angel, kollarını göğsüne kavuşturarak.

"Bayan Eleanor'u bulacağım tamam mı? Hemen döneceğim."

Angel onaylarcasına başını salladı, tam o esnada Morgan'ın annesi Bayan Vanessa yanlarından telaşla geçti. Will ve Angel'ı görünce hemen durdu.

"Will! Şükürler olsun!" Ellerini Will'in göğsüne götürdü. "Ne oluyor? Morgan'ı hiçbir yerde bulamıyorum!"

"Onu bulacağım," dedi Will kızını işaret ederek, gözleri başka bir ebeveynin de anlayacağı bir içtenlikle doluydu.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Morgan'ın annesi, Angel'ın elini tutarken. "Hadi içeri."

"İki dakika," dedi Will, Angel'ın alnına bir öpücük kondurdu.

Ardından labirentin içine doğru hızla koştu.

3. Bölüm

Morgan

Morgan, Tarçın Kasabası'nın en kötü yanı büyük olması diye düşünürdü hep. Küçükken çok uzun ağaçlardan korktuğunu hatırlıyordu; sadece otelin geniş arazisindeki ateşböceklerinin ara sıra yaydığı ışıkla aydınlanan, gölgelerden bile karanlık gecelerden korkardı. Gökyüzü sanki sonsuzmuş gibi, evlerinin geniş arazisinin de ötesine, göz alabildiğince uzanıyordu. O zamanlar her şey çok uzaktı, dokunulmazdı.

Şimdi anlıyordu ki Tarçın Kasabası'nın en kötü yanı ölüm oranıydı. Neden sürekli biri ölüyordu? Neden o gece?

Eleanor Langford, hayata sönen gözlerle Morgan'a bakıyordu. Koyu turuncu ipek elbisesi narin bedenine yapışmıştı, dantel işlemeli kolları bileklerine değiyordu. Kalbinin tam üstünde nostaljik bir tilki broşu ilikliydi. Sade altın rengi topuklu ayakkabıları yamuk yumuk duruyordu, solgun ve damarları ayaklarından birkaç santim uzakta...

Morgan'ın gözlerinin arkasında zonklayan bir baş ağrısı vardı; kalbinin ritmiyle uyumlu, sinsi bir ağrı. Ölümün zamanlaması gerçekten de kötüydü.

"Hadi ama, olmaz şimdi," diyerek çömeldi Morgan, eğilip Bayan Eleanor'un cansız bedenine yaklaştı, sessizce onu bu tarafta, hayatta tutmaya çalışıyordu. Kadının birden-bire kahkalarla ayağa kalkıp her şeyin bir şaka olduğunu söylemesini bekliyordu. Ama tek bir hareket, en ufak bir nefes yoktu. Yalnızca ürpertici bir sessizlik vardı.

Eleanor ve merhum eşi Thomas Langford, Nergis Oteli'nin eski sahiplerindendi, yani çok uzun zaman önce; henüz onun ailesi satın almadan önce. Fakat Eleanor burayı tam anlamıyla bırakamamıştı. Her yıl, şenlikten bir hafta önce gelip rezervasyon yaptırırdı; bu durum annesini endişelendirirdi.

Eleanor'un adı rezervasyon listesine düşer düşmez, Vanessa harekete geçer, durmaksızın talimatlar yağdırırdı. Her bir köşe temizlenmeli, her süpürgelik özenle süpürülmeli, en ufak kir veya tozun zerresinden eser kalmamalıydı.

Çünkü işler yolunda gitmezse Eleanor bunu hemen fark eder, yüksek sesle eleştirirdi. Eleştirici gözleri ve sivri dili, sık sık çattığı kaşları ve kollarını kavuşturmasıyla bir araya gelirdi. Giriş yaptığı andan çıkış yapana kadar boyaların renginden tutun da mobilyaların yerleşimine kadar pek çok istenmeyen fikrini ardı ardına sıralardı.

Yıllar içinde Morgan duygularını yönetmede usta olmuştu. Sonuçta babasının kızıydı, misafirperverlik onun kanında vardı. Eleanor'u daima Bahçe Süiti'ne yerleştirirdi; o oda otelin yanındaki tarlayı kaplamış yabani nergislerin en güzel manzarasını görürdü, Thomas'ın favorisiydi. Thomas son günlerinde o güzel nergislere bakmak için otelin yanından yavaş yavaş geçmek isterdi, hayranlıkla izlerdi. Vefatından sonra ise Eleanor, onun en sevdiği bu yerde, her yıl kalmaya devam etti.

Morgan her sabah Bayan Eleanor'u arka verandada papatya çayını yudumlarken izlerdi, ardından yavaş yavaş çiçeklerin arasında gezinir; eğilip onları koklardı, kadifeyi andıran o yumuşacık çiçekleri parmaklarının arasına alıp okşardı. Kimi zaman Eleanor'un çiçeklerle ya da belki kocasıyla konuştuğunu işitirdi, tabii hiçbir zaman kimle konuştuğuna emin olamazdı çünkü hiç araya girmezdi. O anın büyüsünü bozmak istemezdi. Tek bildiği, o çiçeklerin Eleanor'un ruhunda bir şeyleri aydınlattığıydı. Şimdi ise o ışık sönmüş, geriye kalan tek şey yaşanmışlıklarla dolu bir gölge olmuştu.

"Şşşt," diye fısıldadı.

Eleanor hiç kıpırdamadı.

"Bayan Eleanor," diye seslendi Morgan tekrar.

Yine sessizlik.

Parmağını burnuna götürdü, nefes yoktu.

"Olmaz, yapma lütfen," diye fısıldadı gökyüzüne. "Bu gece olmaz."

Tam nabzını yoklamak üzereyken bir patlama sesi duydu.

Bir dal kopup yere devrildi, Will yeşilliklerin arasından geçerken ardında koca bir boşluk bırakıyordu.

"Kestirme yol," dedi kısık sesle, takım elbisesine yapışan yaprakları temizlerken. Kulağının arkasında kalmış bir dal parçasını aldı, gözleri bir Eleanor'a bir Morgan'a kaydı.

"Öldü mü?" diye sordu, zorla yutkunarak, yavaşça ilerledi.

Morgan başını salladı, gerçeğin ağırlığı altında adeta ezilerek çimenlere doğru çöktü. Avuçlarının altındaki serin otlar, toprağın sertliği; bunun bir kâbus değil gerçek olduğunu yüzüne çarpıyordu.

"Ne olmuş böyle?" diye sordu Will, soluksuz kalarak.

"Caleb arkadaşlarıyla birlikte labirentin merkezini arıyormuş, bulduklarında da Eleanor burada yatıyormuş; öylece hareketsiz, ölmüş..."

"Sence...bütün gece burada mıymış?"

"Biri mutlaka fark ederdi. Ben şimdi ne yapacağım?" diye söylendi kendi içinde. Varoluşsal sancıların arasında zihni bulanıklaşıyordu. Morgan birkaç dakika içinde bir çözüm bulamazsa, sıradaki ölü kendisi olacaktı. Labirent fikri ona aitti. İlgi çeker sanmıştı, yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Annesinin 'Bak, ben sana demiştim!' sözlerine gün doğmuştu.

"Jesse'yi arayacağım," dedi Will. "O ne yapacağını bilir."

Jesse nihayetinde sadece bir dedektifti ama Morgan'ın ihtiyacı olan şey bu bile değildi. Bir fizikçi lazımdı ona: Zaman yolculuğunu bulup onu her şeyin yolunda gittiği on beş dakika öncesine ışınlayabilecek bir fizikçi. Dizlerini karnına çekip alnını dizlerine yasladı; onu bekleyen uzun bir gece vardı.

"Hey dostum, geç oldu biliyorum, uyandırdığım için kusura bakma. Heh uyumuyordun değil mi? İyi," dedi gergin bir ses tonuyla Will. "Dinle, Morgan'la birlikte Nergis Oteli'ndeyim." Morgan onun telefonu endişeyle kulağına bastırdığını fark etti. "Biraz... karışık bir durum var." Will ensesini ovuşturdu, sonra diğer elini cebine attı.

"Evet, sanırım öldü." Will göz ucuyla Morgan'a baktı, sessiz bir onay aldı. "Evet nabız yok. Tamamdır, sağ ol dostum. Birazdan görüşürüz."

Gergin bir sesle Morgan'a dönerek, "Jesse yolda. Hiçbir şeye dokunmamamızı ve çevreyi olabildiğince boşaltmamızı söyledi," dedi.

Çevreyi boşaltmak mı?

"İyi de parti?" Morgan akan gözyaşlarını durduramıyordu. Aylarca süren emekleri saniyeler içinde çöpe gitmişti. Her şey mahvolmuştu.

Will ona öyle nazik bir ifadeyle baktı ki, Morgan olduğu yerde eriyip gidecekti. "Bence...bitti Morgan."

Morgan şenliği erken bitirmek zorunda olduğunu biliyordu, mantıklı olan da buydu zaten, fakat bu kalbini söküp atmak gibi bir şeydi şu an. Ailesine nasıl söyleyecekti bunu? Onca emek; geriye kalan ise korkuya kapılmış bir kalabalık ve bir ceset.

Will, damarları belirgin elini ona doğru uzattı. Morgan elini tutar tutmaz, ayaklarını yere tam basmadan doğruluverdi. Başka bir zaman olsa, böylesine kusursuz bir adama yakın olmayı sorun etmezdi.

"İyi misin?" diye sordu Will, bir eliyle belini kavramışken.

Morgan'ın iyi falan olduğu yoktu. Başını iki yana yavaşça salladı. "Sanırım... yapamayacağım."

"Ben buradayım, yanındayım," dedi Will sarsılmaz bir tonla. Dallara dolanan çalıları iterek önünü açtı, gelirken açtığı boşluktan geçirdi. "Başını eğ," diye uyardı.

Birlikte, Will'in her adımda hem onu hem de elbisesini koruyarak dikkat ettiği, engebeli beş açıklığı da geçtiler ve sonunda labirentin dışına çıktılar.

"Baştan anlatın," diye buyurdu Amir Noalle Raines, kollarını göğsünde birleştirerek. Gözleri Nergis Oteli'nin rustik mutfağında geziniyor, mekânın her köşesini dikkatlice izliyordu.

Morgan, Raines'in ne düşündüğünü merak ediyordu; kadın bakışlarıyla tavandaki yıllar önce İhtiyar Milton'un ahırının yenilendiği sırada söküp getirilen meşe kirişleri süzüyordu. Doğal dokuların sıcak uyumunun bu daracık mutfağı olduğundan ferah göstermesini Morgan hep sevmişti. Annesinin sihirli bir dokunuşuydu bu.

Mermer tezgâhlar neredeyse görünmez olmuştu; her köşesi Eddie Rutherford'un özenle hazırladığı atıştırmalıklarla tıka basa dolmuştu. Krem peynir üzerinde incir reçelli leziz tost, sağlığına dikkat edenler için şişe geçirilmiş bahçe salatası, biraz acılık katmak isteyenlere pastırmayla sarılmış jalapeno kızartması, Eddie'nin 'kapküteri' adını verdiği şirin küçük kavanozlarda sunulan tek kişilik şarküteri porsiyonları, sarımsaklı parmesanlı karides lokmaları ve güneşte kurutulmuş domates ile fesleğen ruloları... Hepsi tepsilerde sabırla beklemeye koyulmuştu.

Morgan ve Eddie, son iki haftadır menü üzerinde kafa patlatıyorlardı. Şimdi ise Eddie kapı pervazına yaslanmış, yüzüne hastalıklı yeşil bir renk yayılmıştı. Rosie'nin trajik ölümü ardından Rosie'nin Lokantası'nı devraldıktan sonra ilk büyük etkinliğiydi bu. Onun meşhur tarçınlı çörekleri olmadan bir Tarçın Kasabası kutlaması düşünülemezdi.

Eddie de onları da tatlı menüsüne eklemiş, küçük lokmalıklar haline getirmişti.

Saat neredeyse 22:00 olmuştu, Raines üniformasının içinde hâlâ dimdik duruyordu. Morgan, göreve başladığından beri bu kadının o üniformayı hiç çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Onu gülümserken gördüğü tek an da o zamandı.

"Jesse nerede?" diye sordu Morgan. Raines sıcakkanlı bir polis sayılmazdı, Morgan'ın ise şefkatli bir yüz görmeye ihtiyacı vardı; korkularını yatıştıracak, zihnindeki düşüncelerin kontrolden çıkmasını durduracak birine.

"Labirentte," dedi Raines sertçe. "En başından," diye üsteledi, Morgan'ın yüzüne bile bakmadan. Kalemi, not defterinin üzerinde sabırla bekliyordu.

Vanessa çiftlik evi tarzındaki mutfak adasının yanındaki banka oturmuştu, derin ve titrek bir nefes aldı; elleri öyle sıkı kenetlenmişti ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Morgan ve babası Wesley, iki yanında durup ona destek veriyordu.

Vanessa sürprizleri seven tiplerden değildi. En ufak beklenmedik bir aksilik bile onu darmadağın edebilirdi. Arazilerinde bir ölüm olması onlar için resmen olağanüstü hal demekti. Bu olayın sonuçları ise daha kötü olacaktı.

Haberler, dedikodular, kayıplar, ailesi... Her şeylerini kaybedebilirlerdi.

Kötüyü düşünme, diye telkin etti kendini. *İyiye odaklan.* Ama içinde gittikçe büyüyen bir korku vardı. Teni alev almıştı sanki, gözünün önünde noktacıklar uçuşuyordu, duvarlar üstüne üstüne geliyordu adeta.

"Sahnenin oradaydık," dedi Vanessa sessiz ama kendinden emin bir tonla. Wesley araya girip başını onaylarcasına salladı.

"Yeni Belediye Başkanı Sterling Tate ile sohbet ediyorduk, bizi tebrik etmek için yanına çağırmıştı; kasabayla ilgili büyük planlarından bahsediyordu. Sonra bir anda insanlar çığlık atmaya başladı ve..." Wesley boğazı düğümlenmiş halde Vanessa'ya baktı, yutkundu fakat cümlesine devam edemedi.

Raines başını hafifçe kaldırdı. "Yani hiçbir şey görmediniz?"

"Hiçbir şey," diye yineledi Vanessa. "Sterling ile tam konuşmanın ortasındaydık ki çığlığı duyduk." Sesi titriyordu. "Birinin yaralandığını bile bilmiyorduk, hele ki bu kişinin Eleanor olduğunu..."

Raines not almaya devam etti. "Başkan Tate ile ayrı konuşacağız. Şimdi, bana kurbandan bahsedin."

"Eleanor bizim müdavimlerimizdendi," dedi Wesley, hatırladıklarını toparlamaya çalışır gibi başını salladı. "Her yıl şenlik için gelirdi."

Raines'in kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Peki bu akşamı saymazsak, kaç gündür buradaydı?"

"Beş gecedir, geçen pazartesiden beri. Eşiyle beraber buranın eski sahipleriydi, biz burayı satın alıp otele çevirmeden önceki. Ara sıra gelip anılarını yad etmeyi severdi."

Vanessa homurdanınca Raines bunu hemen fark etti. "Sevmez miydin kendisini?" diye sordu Raines, deftere hızlı hızlı not almaya devam ederek. Morgan ne yazdığını görmek için eğildi ama çok uzakta olduğu için okuyamadı.

Annesi derin bir nefes verdi.

"Çok titiz biriydi," dedi Vanessa, kelimelerini dikkatle seçerek. "Ama onu da diğer misafirlerimiz gibi ağırladık."

Raines mırıldandı ve not defterini kapattı.

Vanessa önce Wesley'ye ardından Raines'e bakarak kaygıyla sordu: "Şimdi ne olacak peki? Bahçe insan kaynıyor. Ne yapmamız lazım?"

Raines kalemini gömleğinin cebine taktı, not defterini yavaşça kapattı. "Bayan Taylor, her şeyi durdurmanız gerekecek. Misafirleri dışarı çıkarmanız için size süre tanıyacağım. Trafiği yönlendirme gibi konularda biz yardımcı oluruz. Sabah tekrar gelir, diğer çalışanlarla konuşuruz. Ondan sonra da nasıl ilerleyeceğimize bakarız."

Hayır. Morgan bu kâbusa bir son vermeliydi. *Hadi, kendine gel artık* diye uyardı kendini. Bu, yılın en önemli gecesiydi. Bu geceden elde ettikleri kazanç, kışın durağan dönemlerini atlatmalarını ve bahara kadar ayakta kalmalarını sağlardı. Her şeyi bir anda kapatamazlardı. Tüm işlerini mahvederdi bu. Başka bir yolu olmalıydı.

Morgan sıktığı yumruklarını gevşetti, tırnaklarının avcunda bıraktığı hilale benzeyen izlere baktı. O kadar hızlı ayağa kalktı ki bir anda başı döndü.

"Gidip Jesse'yi bulacağım," dedi ve kimsenin onu durdurmasına müsaade etmeden odadan ayrıldı.

4. Bölüm

Will

Will, Angel'ı yatağına yatırıp güzelce üstünü örttükten sonra, Jesse Shaw'ın polis arabasıyla çakıllı yoldan içeri girdiğini gördü. Hemen ardından Grace Whitfield siyah Caprice ile geldi, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Etrafta dikilen konuklar olan biteni ağzı açık izliyor, telefonlarını sağa sola çevirerek her şeyi kayıt altına alıyorlardı. Artık adli tabip de geldiğine göre, geriye şüphe kalmamıştı: Şenlikte biri ölmüştü.

Midesine kramplar girmişti, işlerin daha da kötüye gittiğini anlamıştı Will. Tarçın Kasabası, Rosie'nin ölümünden daha yeni normale dönebilmişti. Sabah olduğunda bu olay grup sohbetlerinde ve market kasalarında dilden dile dolanacaktı. Bu gece, önümüzdeki altı ayın dedikodu malzemesi olacaktı. Her şey kâbus gibiydi. Daha birkaç dakika önce Morgan'la yan yana mutluydu, şimdi ise çocuğunun hayatta en çok sevdiği kadının cansız bedeniyle göz gözeydi. Gecenin neşesi, yerini iliklere kadar işleyen bir soğuğa bırakmıştı.

Tarlaların arasından bir rüzgâr esti, Will'in yüzüne çarpın soğuk rüzgâr kışın pek de uzak olmadığını hissettirdi.

Taylorlar bunu hak etmiyordu, Vanessa ve Wesley gerçekten iyi insanlardı. Will ve Angel'ı kapıda gördükleri an hiç tereddüt etmeden içeri buyur etmiş, Macon'dan ayrıldıklarından beri özledikleri huzuru ve ilgiyi onlara bir hafta boyunca sunmuşlardı. Onu aileden biri gibi benimsemişlerdi.

Lionel, Angel ne isterse pişiriyordu, Angel da bunu kullanıyordu tabii. Vanessa ise ikisinin de gözünün içine bakıyor, Will'in ihtiyaçlarını daha söylemeden bile karşılıyordu. Eleanor ise Angel'ın hafta boyu yanından ayrılmayan dostu olmuştu; ona sesini duyurmayı, kendine güvenmeyi ve kendi ayakları üzerinde dimdik durmayı öğretmişti. Kız da bir gecede daha atılgan birine dönüşmüştü, Will'in de buna pek itirazı yoktu. Angel'ı uzun zamandır bu kadar keyifli görmemişti.

Eleanor en çok sevdiği gecede hayata veda etmeyi hak etmemişti. Pastel tonlarda elbiseler giymiş bir grup kadın, çimenlerden geçerken eteklerini ıslanmasın diye yukarı kaldırıyor, her adımda tökezliyorlardı. Parti çoktan bitmişti ama sonuçları daha yeni başlıyordu.

Will çenesini sıktı. Dünyada insana en ağır gelen his yas değil, çaresizlikti. Ve o, diğer herkes gibi üstlerine yapışmış resmî kıyafetlerle ortada dikilip gizlice fısıldaşarak dedikodu yapacak biri değildi.

Will neyi nasıl yapacağını bilmiyordu, ama gerçeği bulacaktı. Angel için, Taylor ailesi için... Bayan Eleanor için... Ne kadar sürerse sürsün.

Labirente doğru hızla ilerlerken yeni Belediye Başkanı Sterling Tate'in yanından geçti. Tate'in üzerinde açık gri, özel dikim bir ceket; ona eşlik eden rahat ama şık, dar

kesim lacivert bir pantolon vardı. Ceketin cebinden sarı nergis desenli bir mendil sarkıyordu. Bembeyaz gömleğinde kravat yoktu, en üst düğmesi ise rahat bir hava vermek için açıktı.

Will, Tarçın Kasabası gibi herkesin birbirini tanıdığı bir yerde yabancı olmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilirdi. Yeni belediye başkanı da aynı sakin politikacı tonuyla konukları araçlarına uğurlarken el sıkışıyor, endişeleri yatıştırıyordu. Onu belediye binasının dışında ilk kez görmüşlerdi; başkan Lyons'ın koltuktan indirilmesinden beri neredeyse oraya kök salmıştı. Bu gece aslında onun gecesiydi, kasabanın yeni liderini herkesin görüp tanıyacağı gece.

Etrafta, eyaletin onu kasabayı 'yola sokması' için atadığına dair dedikodular dönüyordu. Will'in patronu ve kasabanın bir numaralı dedikodu kazanı Berber Bones'un sahibi Harold Bones'a göre başkan Tate, Atlanta'da bir devlet hesap uzmanıymış. Özellikle cinayet gibi karanlık bir olaydan sonra ortalığı toparlaması için çağrılan tiplerdenmiş. Will, Tate'in yanından geçerken, onun Tarçın Kasabası'ndaki başka bir ölümle nasıl başa çıkabileceğini düşündü.

Belediye Başkanı Tate, yaşlı bir çifti hoş bir tebessümle arabalarına yönlendirdi. Üzerindeki baskıya rağmen görünüşü düzgün, tavrı rahattı. Acaba olan bitenden haberdar mıydı?

"Başkan Tate," dedi Will elini uzatarak.

Başkan döndü, kusursuz bir gülümsemeyle elini sıkıp, "İyi akşamlar!" diye gür bir sesle karşıladı. "Arabana gidene kadar eşlik edeyim mi delikanlı?"

Will başını salladı, "Ben buranın misafiriyim. Babam Calvin Reed, Reed&Roots'un sahibiyiz."

Başkanın yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. "Ah! Doğru, babanla bu akşam tanışmıştık. Kendisine peyzajı bizzat övmüştüm, nergis yatakları tam bir şaheserdi. Gerçekten harika bir iş çıkarmışsınız."

Will başını eğerek gülümsedi. "Teşekkür ederim, çok emek verdik. Çalı labirentini de ben tasarladım. Gerçi bu akşam pek iyi bir izlenim bırakmadı."

Tate iç çekip başını salladı, ellerini cebine soktu. "Gün içinde epey ilgi görmüştü aslında. Çocuklar çıkmak bilmedi. Yaşananlar büyük talihsizlik oldu. Polis her şeyi kontrol altına almış diye duydum, şimdi mesele insanları buradan tahliye etmek."

Will haklıydı. Tate gecenin ne kadar talihsiz bir hal aldığından bihaberdi. Bu tamircinin önünde çok iş vardı. "Eleanor Langford hâlâ burada eğleniyor olmalıydı. Burayı çok severdi."

Belediye başkanı dondu kaldı. Gözlerinde beliren endişe, sanki fitili çoktan ateşlenmiş bir patlayıcıyı fark etmiş birini andırıyordu. Bir adım geri çekildi.

"Ben... Emniyetle konuşup gereken desteği sağlayayım. Müsaadenle, Bay Reed."

Yanıt beklemeden arkasını döndü, telefonunu açıp emirler yağdırmaya başladı. Ön kapıya doğru hızla ilerledi, siyah bir kamyon ona doğru yanaşıp Tate'i içeri aldı. Will gidişini izledi, fakat az önceki o tuhaf ifade zihninde yer etmişti.

Will labirentin girişinde dururken kafasını kaldırıp odasına doğru baktı. Her şey nasıl da bu kadar hızlı tersine dönmüştü.

Odanın içi karanlıktı, perdeler kapalıydı; Angel muhtemelen uyuma numarası yapıyordu. Kızı meraklıydı; pencerenin ardından bakması ya da merdivenlerden inip olan biteni en önden izlemesi an meselesiydi. Eleanor'un bedenini hâlâ kaldırmamış olmaları, geçen her saniyeyi daha da ağırlaştırıyordu. Önünde sonunda Angel gerçeği öğrenecekti. En sevdiği insan artık hayatta değildi. Kızının kalbinin kırılacağını bilmek Will'in gözlerini dolduruyordu. Bunu ona nasıl anlatacaktı?

Will hafızasına kazıdığı yolu izleyerek labirentin merkezine ulaştı.

"Lütfen kıpırdamayın," diye seslendi Grace, yaklaşırken eldivenli elini uyarırcasına kaldırarak. Bayan Eleanor'un bedeninin yanında çömelmiş, onu dikkatlice inceliyordu.

Grace ve abisi Gage, Whitfield Aile Cenaze Evi'ni işletiyordu. Will'in bildiği kadarıyla Grace, her zaman işine odaklıydı. Uzun saçlarını sıkı bir at kuyruğuyla toplamış, alnına bir kafa lambası takmıştı. Kot ve tişörtünün üzerine siyah uzun bir palto giymişti; derin ceplerinin mesleki araç gereçlerle dolu olduğuna emindi Will. Grace'in çizdiği görünmez sınırı bozmadan, sahnenin kenarında durdu.

Jesse ellerini beline dayamış Grace'in omzu üzerinden bakıyordu. Göz göze geldiler, kasvetli ve sessiz bir selamla başlarını hafifçe eğdiler. Morgan, Bayan Eleanor'un öldüğünü söylediğinde Will'in aklına gelen tek kişi olmuştu: Jesse. Bir dedektifle dost olmak böyle anlarda işe yarıyordu doğrusu. Haftalık tıraşlarla başlayan tanışıklıkları, önce

isteksiz bir müşteri olsa da, zamanla sağlam bir dostluğa dönüşmüştü. Bu akşam ise Will, ona sahip olduğu için minnettardı.

Jesse çimlerde uzanan bedeni inceledi. "Sanırım Eleanor Langford."

Grace'in kamerasından bir flaş patladı, bir anda herkesin gözünü aldı.

Will'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Morgan'ın yaklaştığını daha o gelmeden anlamıştı. Onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Morgan başını çevirmedi, ağladığı çok belliydi. Tam çalının üstünden geçmek üzereyken gözyaşlarını silip toparlanmaya çalıştı. Will içgüdüsel bir hareketle elini uzatıp onu durdurdu, daha fazla yaklaşmasına engel oldu.

Grace aynı anda uyardı: "Hop, o kadar değil tatlım."

Jesse not defterine birkaç şey karaladıktan sonra kalemini ağzına götürdü. Başını yana eğip bir kez daha Morgan'a dikkatle baktı.

"Burada misafir olarak mı kalıyordu?" diye sordu Grace. Bir flaş daha patladı. Will bu ışık yağmurunun hafızasını silebileceğinden endişe etti.

"Evet," diye karşılık verdi Morgan. Düğümlü topuzundan sıyrılmış örgülerinin arasına elini attı. Will birkaçının mora boyalı olduğunu fark etti. "Geçen hafta, pazartesi günü giriş yaptı. Ona daima Bahçe Süiti'ni veririz."

Morgan evin kenarında dışarı uzanan odayı işaret etti. Özel balkona açılan Fransız kapılar ardına kadar açıktı, perdeler rüzgârla dalgalanıyordu. İçeride hâlâ ışık yanıyordu, yumuşak bir aydınlık dışarı taşıyordu.

"Her zaman mı?" diye sordu Jesse.

"Her yıl gelir, şenlik için bizde kalır," dedi Morgan.

Jesse önce balkona, sonra Eleanor'a bakarak sordu. "Peki düşme ihtimali?" Dördü aynı anda yukarıya baktı. Bu kadar yükseklikten düşse muhakkak bir yerini kırardı.

"İmkânsız," dedi Morgan. "Yaşlı bir kadının oradan atladığını mutlaka biri fark ederdi."

"Peki, tam olarak ne yaşandı?" diye sordu Jesse, Will'in daha önce işitmediği genizden gelen bir sesle.

Bu, onun polis sesi mi acaba, diye merak etti Will.

Jesse'nin Tarçın Kasabası'nı altüst eden o cinayet davasının içinde boğulduğu günler, Will'in zihninde hâlâ dün gibi taptazeydi. Toz duman dağıldığında, kasabanın sevilen ve uzun yıllar görev yapan Belediye Başkanı Lyons ile Emniyet Müdürü Vernon Prescott; Sienna Rose ve herkesin sevgiyle Rosie diye hitap ettiği, Rosie'nin Lokantası'nın eski sahibi Rosslyn'in cinayetindeki yolsuzluklarıyla ortaya çıkmıştı.

Bu sadece küçük bir skandal değildi; güveni ortadan ikiye bölen, insanların şirin kasabaları hakkında bildiklerini sandıkları her şeyin enkazı altında dolandıkları sarsıcı bir depremdi. Öyle bir sarsıntı yaratmıştı ki halk ancak rahat bir nefes alıp örtbaslardan ve mahkeme kararlarından çok mahalle dedikodularına dönebilmişti.

"Onu çözmesi gereken sensin!" diye çıkıştı Morgan. "Bir dakika öncesinde bir çilek yüzünden neredeyse ölüyordum, sonraki an ise gerçekten biri ölüyormuşçasına bir çığlık duyunca kalabalığı yararak koştum."

"Kim?" diye sordu Grace ve Jesse aynı anda. Will gökyüzünde bir baykuş ararmış gibi göğe baktı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Morgan dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak. "Beni labirente yönlendiren Caleb Brewster'dı."

Morgan kollarını göğsüne kenetledi, bakışları Jesse ile Grace arasında gidip geliyordu. "Nia nerede?"

Jesse nişanlısının adını duyunca hemen irkildi, ardından toparlandı. Grace'in kamerasından bir flaş daha patladı. Sessizlik uzayınca Will öksürerek araya girdi.

"Evde uyuyor," dedi Jesse. "Şenlik onu yordu. Neyse, konumuza dönelim."

"Herhangi bir şüpheli durum yok Memur Shaw," diye söze girdi Grace. "Kesin konuşabilmek için onu masama yatırmam lazım; ama herhangi bir savunma izi, morluk veya zorlanma belirtisi göremiyorum. Büyük ihtimalle yaşlılıktan."

"Yani, bu geceyi mi seçti gitmek için?" dedi Morgan.

Will yine yumruğuna doğru öksürerek kahkayı bastırdı, hiç komik değildi ama Morgan her durumu bir skece çevirebilirdi.

"Talihsiz bir zamanlama," dedi Grace. "Ne zaman geleceğini seçemiyorsun işte."

Jesse omzundaki telsize yöneldi. "Gage'i sedyeyle buraya gönderin, cesedi morga götürüyoruz."

Kısa bir süre sonra Terrance Chambers ile Grace'in kardeşi Gage Whitfield geldi. Terrance, Tarçın Kasabası

Karakolu'nda Jesse'nin çalışma arkadaşıydı. Sıska adam, Will'in açtığı boşluklara doğru eğilerek içeriye göz attı.

"Buradan geçmemiz mümkün değil," dedi Chambers. "Onu taşıyabilmemiz için çalıları biçmemiz gerekecek."

Morgan hemen atladı: "Will yolu biliyor."

"Her şey tamam mı?" diye sordu Jesse, ıslak eldivenlerini çıkarırken.

Grace başını salladı. Will ve Morgan kenara çekildi, Terrance ile Gage labirente doğru girdiler. Adamlar Eleanor'un iki yanına geçtiler.

"Hazır mısın?" diye sordu Jesse. İkisi de aynı anda başını salladı. Jesse kadını kollarının altından kavradı, Terrance gövdeyi destekledi, Gage bacaklarını tuttu. Üçlü, koordineli bir hareketle bedeni yana çevirdi.

"Durun," diye çıkıştı Grace, kamerasının flaşları art arda patlarken. "Söylediklerimin hepsini geri alıyorum."

Hızla çömelip arka cebinden yeni bir eldiven çıkardı, Eleanor'un hemen altındaki bir şeye uzandı. Ağzından, şaşkınlığını ele veren cılız bir ses çıktı.

Elini geri çektiğinde, ay ışığında parıldayan beyaz eldiveni kana bulanmıştı. Avucunda tuttuğu küçük fincanın zarif deseni, koyu kırmızıyla karışmıştı. Morgan'ın yüzünde önce şaşkınlık belirdi, ardından donuk bir ifade... Tanımanın verdiği bir ifade. Eliyle ağzını kapadı. Grace fincanı havaya kaldırarak dikkatle inceledi.

"Bunu laboratuvara götüreceğim, ama onu öldüren şey bu değil." Yeniden çömeldi, Will de tam Grace'in fark ettiği anda metal bir ışık parıltısı gördü. Kana bulanmış

kumaş gün yüzüne çıkınca, sırtına saplanmış ince saplı bir bıçağın kabzası belirdi.

Grace yavaşça ayağa kalktı, yüzü kireç gibiydi. Tok ve ağır bir sesle gruba döndü.

"Dedektif Shaw, bir cinayetle karşı karşıyayız."

5. Bölüm

Morgan

Morgan'ın topuk sesleri boş evin içinde yankılanıyordu; dışarıdaki hengamenin yanında keskin bir tezatlık gibi, kulak tırmalıyordu. Dışarıda işler çığırından çıkmıştı. Uzaktan gelen siren sesleri yaklaşırken, kırmızı ve mavi ışıklar mülkün her tarafını aydınlatıyordu. Üniformalı polisler, girişte yığılmaya başlayan trafiği yönlendirmekle meşguldü.

Anne babası hâlâ şenlik kıyafetleriyle mutfakta duruyordu. Annesi lavabonun başında, henüz açılmamış şarap şişesini sanki tek dikişte bitirecekmiş gibi kavrıyordu. Morgan girer girmez annesi döndü; tek omuzlu, siyah, taşlı elbisesinin kuyruğu ince hatlarının etrafında savruldu. Babası adanın ucunda oturuyordu; bakışları donuk, kravatı gevşemiş, avuçları masaya yayılmış, sanki düşmemek için ona tutunuyormuş gibiydi.

İkisi de tek kelime etmedi. Morgan, karşılarında duran kişiyi fark edip etmediklerini bile anlayamadı. Çünkü tüm dikkatleri, eskiden güvenli bir yuvayken şimdi bir suç mahaline dönüşen evlerinin üzerindeydi.

Ne Amir Raines kalmıştı ne de Eddie Rutherford. Ama ailenin Daphne'si oradaydı; Border Collie cinsi ufaklık,

damalı fayansların üzerinden takır tukur koştu. Gerçi artık ufaklık değildi, kucağa sığmayacak kadar büyümüştü. Morgan yere eğildi ve ona sıkıca sarıldı. Daphne'nin titreyişinden, korktuğu anlaşılıyordu. Morgan, inanmasa bile, başına minik öpücükler kondurarak her şeyin düzeleceğini fısıldadı. Parmaklarıyla kulaklarının arkasını kaşıdı, yumuşacık tüylerini okşadı. Daphne'nin kuyruğu bir anda neşeyle sallandı, sonra yeniden yere düştü.

"Mecbur bodrumdan dışarı çıkardım, ağlaması kesilmedi," dedi annesi Daphne'yi işaret ederek. Vanessa, Morgan'a baktığında gözlerinin yaşlı ve kızarmış olduğunu fark etti.

"Koskoca evde bir tane bile şarap açacağı yok, delireceğim!" Çekmeceyi bir hışımla kapadı, içindeki çatal kaşıklar çınladı. "Eleanor için ne dediler?"

"Grace, morga götürmeden kesin bir şey söyleyemez," dedi Morgan, gerçekleri söyleyip söylememek arasında kalarak.

Gerçek, göğsüne oturmuştu, taş gibi bir ağırlık. Sessizlik, en kötü haberden bile daha ağırdı. "Bir şey buldu," diye ekledi.

Babası sonunda başını kaldırdı, gözlerini ona dikti.

"Eleanor'un bedeninin altından bir çay fincanı çıktı."

Vanessa gözlerini kırpıştırdı, sanki Morgan anlaşılmaz bir şey söylüyordu. "Zaten hep bir tane taşırdı yanında, nereye gitse peşinden çıkardı."

"Ve bir bıçak," dedi Morgan Daphne'yi daha sıkı kavrayarak. "Eleanor öldürülmüş."

Vanessa kaskatı kesildi, elindeki şarap şişesi tam kayıp gidecekti ki son anda yakaladı, masaya tok bir sesle bıraktı.

"Hayır," diye fısıldadı, söz şaşkınlığının bir dışavurumuydu. Ellerini önce yüzüne, ardından da göğsüne götürdü. "Hayır, hayır, hayır..." Başını sallayarak geri geri adım attı, haberin ağırlığı altında eziliyordu sanki.

Beti benzi attı bir anda. "Burada mı? Bu evde mi?" Sesi gittikçe yükseliyor, panik yüzeye çıkıyordu. Perdeyi hızla aralayıp dışarı baktı.

"Vanessa!" dedi babası uyarır gibi.

Eşi onu duymuyordu bile, telaş içindeydi. "Herkesi hemen buradan çıkarmamız lazım." Lavabonun üstündeki pencere, arka bahçenin tamamını görüyordu; gündüz olsa nehir bile görünürdü. "Elaine Matthias gelmeden, yarın gazetede 'Nergis Oteli'nde Cinayet' başlığıyla haber çıkmadan oteli boşaltmamız lazım."

Gözleri kocaman açılmış halde Wesley'ye döndü. "Bunun doğru olmadığını söyle bana. Bu gecenin mahvolmadığını söyle bana!"

Morgan başını eğdi. "Anne, bir kadın öldü. Bizim..."

"Evet biliyorum!" diye lafını böldü annesi. "Emin ol, buna babanla benden daha çok üzülen yok ama bu, herkesin bahçeme dalıp çiçeklerimi ezmesine seyirci kalacağım anlamına gelmiyor! Harap ediyorlar hepsini!" Daphne, Morgan'ın bacakları arasına sokularak ona sığındı, annesi söylenmeye devam ediyordu.

"Şu Raines denen kadın, fotoğrafçıyı da yemek ekibini de sorularıyla öyle boğdu ki zavallılar korkup kaçtı." Masadaki el değmemiş tabakları işaret ederek, "Şu peynirli reçelli şeye dünya kadar para verdik! Karideslerden bahsetmiyorum bile. Wesley, karidesler diyorum!" diye hayıflandı.

"Gerçekten şu an dert ettiğin şey karidesler mi?" diye sordu Morgan inanamayarak.

Wesley araya girerek, "Karidesle alakası yok," dedi.

"Ben otel için endişeleniyorum, Morgan!" diye atıldı annesi; sesi titriyordu, gözlerindeki yaşlar aktı akacaktı. "Babanla yıllarımızı verdik buraya. Saygı duyulan, köklü, bizden sonra bile insanların adını anacağı bir yer olsun diye çok çabaladık. Bu kasabada itibarın pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmiyor musun?"

Wesley yavaşça doğruldu, usulca ayağa kalktı. "Vanessa," dedi uyarıcı bir tonla; Daphne'nin kulakları dikildi.

"Hayır Wesley, bunu duyması gerek." Annesi Morgan'a döndü, bakışları keskinleşmişti. "Ömrümüzü bu yere adadık, şimdi ise ön bahçemizde bir cinayet işlendi!" Teknik olarak arka bahçeydi ama Morgan'ın düzeltmeye mecali yoktu. Anne babasının suçlayıcı ve panik dolu bakışları canını acıttı. Neden her şeyin yükü hep onun omuzlarına bırakılıyordu?

"Böyle bir şey olsun ister miydim sanıyorsunuz?" dedi Morgan sesi titreyerek.

"Hayır tatlım, elbette istemedin," dedi Wesley.

Vanessa bir şey söylemek üzere ağzını açtı, fakat sonra sustu, dudaklarını sıkarak kapadı. Çimenlerde yanıp sönen ışıkları izleyerek pencereye döndü. Morgan, annesinin bu sessizliğindense, içinde kopan fırtınayı duymak istedi. Suç dile getirilmemiş olsa bile okların önünde sonunda kendisine döneceğini biliyordu. Neticede o labirenti isteyen de kendisiydi.

Vanessa şakaklarını yavaşça dairesel hareketlerle ovarken, "Burayı boşaltın, hiç kimse kalmasın," diye üsteledi. Morgan kollarını bağladı, "Misafirleri kapı dışarı mı edeceğiz yani? Zara'yla Pruittlere ne dememi bekliyorsun? Katılımınız için teşekkürler, ceset için özürler...Çıkarken de beş yıldız vermeyi unutmayın mı diyeceğiz?"

"Morgan!" Wesley'nin sert uyarısı tartışmayı noktaladı. Ceketini giyip elini kızına uzattı. "Konukları sonra hallederiz. Şimdi burayı boşaltıp herkesi arabasına uğurlayalım."

Morgan karşı çıkmadı, babasının uzattığı eli tutarak ayağa kalktı. Ortamdaki gerginlik iyice artıyordu; annesinden gelen tek bir cümle daha, bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Vanessa iki avuç karidesi ağzına tıkıştırıp çekmeceleri karıştırmaya başladı. Morgan, annesinin kayıp şarap açacağını bulana kadar durmayacağından emindi.

Annesi kafasını kaldırmadan söylendi. "Ayrıca çiçek tarlalarıma kimse basmasın tamam mı, bunu da söyle."

Daphne, Morgan'ın yanında sessizce ilerledi. Wesley kapıyı açtı. Morgan dışarı adım attı; baharın keskin soğuğu yanaklarını ısırdı. Havada sanki başka bir şey, görünmez ve ağır bir şey asılıydı. Gece nefesini tutmuşçasına kasvetliydi. Sokağa süzülen kalabalık, arı kovanı misali uğulduyordu: Kimileri ağlıyor, kimileri labirentin üzerine doğru eğilip bakmaya çalışıyordu. Merak, korkuyla iç içe geçince insanların yüzünde tuhaf bir parlama yaratıyordu; ancak ucu size dokunmadığında böyle kolay izlenebilirdi bir felaket.

Morgan derin bir nefes aldı, zorunlu okul toplantılarında ve yardım kampanyalarında kullandığı o ifadeyi yüzüne takındı.

"Hepinizden özür dileriz," diye seslendi kalabalığa. "Lütfen sağ salim evlerinize dönün.Yakında bilgilendirme yapılacak. Şimdi bırakalım da polis işini yapsın."

"Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye bağırdı kalabalıktan biri.

Babası yanında sert bir ifadeyle, "Hayır," diye yalan söyledi. "Bilmiyoruz."

Saatler sonra Morgan yan kapıdan çıktı ve arka bahçeye ayak bastı. Özgürce kıpırdayan parmakları, topuklu ayakkabının sıkışık baskısından kurtulmanın sevincini yaşıyordu. Topuklarını çimlere biraz daha bastırdı, çimenlerin serinliği onu nazikçe karşıladı. Karanlık etrafını sarmıştı, ay ışığı usulca akan nehrin üzerinde parlıyordu.

Kahkaha ve müzik, yerini doğanın ezgilerine bırakmıştı: Kurbağalar durmadan vıraklıyor, çekirge ve ağustosböcekleri bu senfoniye eşlik ediyordu. Telefonu çıkarmak için kıpırdayınca hareket sensörlü ışık yandı, onu sıcak ama ıssız bir ışıkla aydınlattı. O gece yaşanan karmaşanın izleri gözler önüne seriliyordu.

Çocukluk evi olan Nergis Oteli, bir felaket vurmuş gibi darmadağın olmuştu.Will ile babasının emek vererek hazırladığı o tertemiz labirent, polisin sarı şeridiyle çevrilmişti. Sandalyeler terk edilmiş, devrilmiş ve yıkılmış halde dans pistinin etrafına dağılmıştı. Pastel tonlardaki lekeli masa örtüleri, yüksek bar masalarını kaplayarak hafifçe esen rüzgârda dalgalanıyordu. Çimlerin üzerinde, çatal bıçaklar, kırık tabak çanaklar bir o yandan bir bu yana uzanan botların izi altında parlıyordu.

Saat gecenin ikisi olmasaydı çığlık atardı. Boğazındaki yumruyu yuttu. Morgan kendini sımsıkı kucakladı, ama gözyaşlarına hakim olamadı. Ağlamak ona her zaman zayıflıkmış gibi gelirdi, içindeki kırılganlığı birine gösterdiğini düşünürdü. O, zayıflığın yüceltildiği bir kasabada tombul bir çocuk olarak büyümüştü. Baskıyla başa çıkmada usta olması gerekirdi.

Telefonunu açtı, bildirimler ardı ardına yığılıverdi; etiketler, mesajlar, videolar, paylaşımlar, bahsetmeler. Bir video özellikle dikkat çekiyordu, viral olmaya hazırdı. Polis şeridinin yavaşça çekilen görüntüsünün üzerinde 'Ölümcül Bahçe Partisi' başlığı ve dramatik bir müzik.

Biri yorum yapmıştı: "Güney'in meşhur misafirperverliği bu mu?"

Biri daha: "Buraya bir daha asla adımımı atmam. Gece mahvoldu."

Boğazı düğümlendi. Otelin yorumlarını okumaya cesaret edemedi. Kötü haber kötü yorum demekti, kötü yorumsa azalan rezervasyon, rezervasyon yoksa da...

Tam o anda tanıdık bir ses kalabalığın arasından duyuldu.

"Morgan?"

Hızla döndü, gözyaşlarını silerken telefonunu cebine koydu. Will birkaç adım ötede duruyordu, yanında ise dili dışarı sarkmış nefes nefese duran Daphne. Üstünde geniş omuzlarına iyice oturmuş ince bir tişört ve onun üzerinde de iş ceketi vardı. Bir elinde Daphne'nin parlak pembe tasması, diğer elinde ise yarısı boş içki şişesi. Gece yürüyüşüne çıkmış olmalıydı, Daphne'nin favorisi. Bu

dramadan sonra herkesin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündü.

"Hey," dedi boğazını temizlerken fark ettirmemeye çalışarak. Daphne sevinçle ona koştu. Morgan eğilip başını okşayınca ayaklarının yanına uzandı. "Olanlardan sonra senin Angel'la eve gitmiş olacağını düşündüm."

"Yanına uğramadan gitmek istemedim," diye cevapladı Will, elini ceketin cebine sokarken. "Zaten saat geç oldu, şimdi Angel'ı uyandırmaya kıyamam." Will, Daphne'ye baktı. "Bu küçük seni kokluyordu, arkadaş lazım diye düşündüm."

"Gece yürüyüşlerine bayılır," dedi Morgan. Will yanına geldi, kısa bir sessizlik oldu, sadece kurbağaların sesi duyuluyordu. Morgan bu sessizliği sevdi. Şu an boş laflara değil, yanında birine ihtiyacı vardı.

Keşke Nia burada olsaydı. En yakın arkadaşı her zaman ne yapacağını bilirdi. Nia, Rosie'nin cinayetini kararlılığıyla çözmüştü. Jesse destek olmuştu ama Nia, ailesinin işini kaybetmesi pahasına bile pes etmemişti. Bir yıl sürmüştü ama her şeyi yoluna koymuşlardı. Bir Top Tarçın eskisinden daha güçlüydü. Morgan, ailesi için de aynı şeyi umuyordu fakat şimdi uzaktaki belirsiz ihtimallerle değil, gün gibi ortadaki hasarla boğuşuyordu.

"Otel bitti," dedi Morgan.

Will sessiz kaldı, Morgan devam etti.

"Annem hâlâ nergislerin derdinde, babam ise utanç içinde, ben de... İşte böyle." Kollarının göğsüne kenetledi, gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"Buna rağmen dimdik duruyorsun. Az önce seni gördüm," dedi Will verandayı işaret ederek. "Böyle bir gecede bundan fazlası beklenemez."

Morgan kafasını iki yana salladı, kendini sıkıca doladı.

"Her şey benim yüzümdenmiş gibi hissediyorum," dedi kısık bir sesle.

Will ağır ağır başını salladı. Morgan, ay ışığının Will'in esmer teninde bıraktığı o parıltıyı görmemiş gibi yaptı; bulunduğu açıdan adamın dudakları kalbe benziyordu.

"Bu gece yaşananların hiçbiri senin suçun değil Morgan, bunun sorumlusu sen değilsin."

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," diye karşılık verdi Morgan.

Will birasından uzun bir yudum aldı, ardından derin bir nefes verdi.

"Evet, anlıyorum," dedi bir süre sonra. esindeki ton, Morgan'ın dönüp bakmasına neden oldu. Artık gülümsemiyordu. "Ergenken her haltı yiyen bendim. Okulu asardım, kavga ederdim, aklına ne gelirse. Hatta bu yüzden babamın işini batırıyordum neredeyse."

"Çılgınlık işte," diye mırıldandı, zihni düşüncelerle dolup taşıyordu. Will, Tarçın Kasabası'na gelmeden önce kimdi? Bunu bir gün öğrenebilecek miydi?

"Babamı canından bezdirirdim. Beni hep kardeşimle kıyaslardı."

Morgan kaşını kaldırdı. Demek ondan bir tane daha vardı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Morgan. "Kardeşin beyin cerrahı, eşi de hemşire. Dört dörtlük bir çocukları, Bisküvi adında da bir Golden Retriever'ları var, değil mi?

Daphne ayaklarının dibinde homurdandı.

"Yaklaştın," diyerek güldü Will. "Kendisi kardiyolog, eşi de mali müşavir. Jayden ve Jordan adında ikiz yeğenlerim var; okul notları A'dan aşağı gelmez. Bir de iki balıkları var: Bert ve Ernie."

"Aksi düşünülemezdi," dedi Morgan kahkaha atarak.

Will'in dudaklarının köşesi silik bir gülümsemeyle kıpırdadı; birasından bir yudum daha aldı. "Babamın peyzaj işi hep bana kalacak gibiydi. Ama ben..." Bir an duraksadı. "İdeal evlat çizgisinden sapınca, o konu da rafa kalktı."

Morgan konuşurken Will'in çenesindeki gerginliği fark etti. "Berberlik okuluna yazıldım, saç kesmeye başladım. Aile işine giremiyorsam, kendi ayaklarımın üstünde dururum diye düşündüm yani."

Morgan aile işi denilen şeyin ne kadar çetrefilli olduğunu herkesten iyi biliyordu.

"Büyürken tek istediğim şey, bir kez olsun normal hissetmekti. Ailemi, Georgia'nın başkentine hâlâ Marthasville diyen bir kadınla evde ders görmek yerine beni devlet okula göndermeleri konusunda ikna ettim." Will buna kısa bir kahkaha ile karşılık verdi. "Sonra ben ilkokul birdeyken sınıfıta iki Morgan vardı. Ben de farklı olduğumu göstermek için mor giymeye başladım. Ne diğer Morgan olmak istiyordum, ne de anne babası otel sahibi kız. Ben sadece..." Morgan dudaklarını ısırdı. "Olduğum kişi ile görülmek istiyordum. Herkesin benden olmamı beklediği şey olarak değil. Sadece ben olduğum için."

Gözleri doldu ama kendini tuttu. Bu gece yeterince ağlamıştı. "Annemin kurşun geçirmez olduğunu sanırdım. İşler kesatken bile bir şekilde yolumuzu bulurduk." Morgan gözlerini kırpıştırarak boğazına düğümlenen duyguları bastırmaya çalışıyordu. "Bunun altından kalkabilir miyiz, bilmiyorum. Yorumlar, medya, polis... Böyle bir şeyden, bir cinayetten sonra insan nasıl toparlanır ki?"

Will şişesini yere bıraktı.

"Bir yolunu bulacağız. Sen ve ben. Ailen bana büyük bir iyilik yaptı, bir Reed borcunu mutlaka öder. Kafa kafaya verir, beraber düşünürüz. Bunu kimin yaptığını bulup ortaya çıkarırız. Aileni aklarız, yalnız değilsin."

Başını kaldırıp baktı; korku, baskı ve omuzlarındaki yükün o ağırlığı bir an için hafifledi.

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye fısıldadı Morgan.

"Çünkü seni görüyorum," dedi Will. "Ne kadar istesen de içten içe vazgeçmeyeceğini biliyorum. Bu benim için önemli."

Sözleri ılık bir rüzgâr gibi Morgan'ın içini ısıttı. Günler sonra ilk kez gülümsedi. Will elini uzattı.

"Sana o çiçekleri veremedim. Bir de bu dansı."

Morgan alaycı bir şekilde gülümsedi, kalbi *küt küt* atıyordu.

"Müzik yok ama."

Will parmağını dudağına götürdü, gecenin kendi orkestrası etrafı sardı.

"Tabii ki de var."

Morgan bakışlarını Will'in yüzü ve uzattığı eli arasında dolaştırırken, Will sabırla bekledi. Sanki bu gece darmadağın olmamış gibi davranıyordu; her şey mahvolmuşken sanki dans edecek vakitleri vardı.

"Beynine susmasını söyle," diye araya girdi Will, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Her şey bekleyebilir."

Morgan elini onun avuçlarına bıraktı. Ardından, görünmez bir iple çekiliyormuş gibi, Will onu kendine çekti.

Kolları beline dolandı, Morgan başını ona yasladı. Dünya ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissederken, ona sarıldı.

Will hafifçe salındı, Morgan da ona uydu. Yanıp sönen yıldızların altında, ezilmiş nergislerin kokusu eşliğinde, doğanın orkestrasının serenadı ile kalpten kalbe dans ettiler.

6. Bölüm

Pazar

Will

Will irkilerek uyandı, içini huzursuz bir his kapladı. İçgüdülerini asla yok saymazdı. Bir şeyler ters gidiyordu. Yatakta kımıldamadan yattı, onu uykusundan uyandıran sesi duymaya çalışarak kulak kabarttı.

Will gözlerini ağır ağır araladı; gündoğumu, pencere-deki ince mavi perdenin arasından usul usul içeri süzülü-yordu. Doğrulup sırtındaki gerginliği esneyerek rahatlattı, vücudu da tatmin edici bir gevşemeyle karşılık verdi. Kral boy yatağına ve Angel'la odalarını ayıran o duvara geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Küçük kızıyla dip dibe ol-maktan keyif alsa da ebeveyn mahremiyeti de fena olmazdı.

Odaya şöyle bir bakınca, Angel'ın karşı yatakta horla-madığını fark etti.

Yorganlar savrulmuştu. Çarşaflar soğuktu, buz kesmişti.

Hâlâ uykusunu alamamışken bitişikteki banyoya yürüdü.

"Şeftali?" diye seslendi kapının arkasından.

Yanıt gelmedi; belki de bu, annesinin Angel'a taktığı tuhaf lakaptan ötürüydü. Tanya, Angel'ı hastaneden eve getirdiğinde, Angel pembe bir battaniyeye sımsıkı sarılıydı. Georgia'lı, tam anlamıyla Güneyli olan Tanya'nın annesi, 'şeftali eyaleti'ne ithafen ona sevgiyle 'benim küçük şeftalim' diye seslenmeye başlamıştı. Geriye isim kaldı, Tanya ve annesi gitti.

Kapıyı yana kaydırdı.

Boş.

Will dün gece uykuya dalabilmek için saatlerce debelenmişti. Çığlık, durmadan kafasının içinde dönüyor, hemen ardından Angel'ın yürek parçalayan ağlaması geliyordu, Grace'in ürpertici sözleri ise pusuda bekliyordu. Kızını bulmalıydı. Kendisi bile bu kadar etkilenmişse, onun neler yaşadığını düşünmek korkutucuydu.

Odadaki kapıdan fırladı, koridorun bir ucundan diğer ucuna uzanan ince yolluğa basıp kaymamaya dikkat etti. Merdivenleri ikişer ikişer indi, eski ahşaplar ağırlığı altında gıcırdadı, sonunda Will zemin kata ulaştı.

Angel büyük salonda oturuyordu; pembe pijamaları üzerindeydi, çorabının teki kayıptı. Daphne o çorabı dişlerinin arasına almış, yanı başına kıvrılmıştı. Angel ise iPad'inde bir şeyler çizer gibi oyalanıyordu. Yan masada, içinde bir yudumluk çay kalmış bir fincan öylece duruyordu. Deseni tanıdıktı, Grace'in dün gece bulduğu fincanla aynıydı.

Angel ile Bayan Eleanor'un kendilerine ait bir sabah alışkanlıkları vardı: Güneşin doğuşunu seyreder, birlikte çaylarını yudumlarlardı. Ardından nergis tarlalarında yürüyüşe çıkarlardı. Will, Angel'ın Bayan Eleanor'u ne kadardır

beklediğini düşündü. Kalbine bir sızı saplandı. Gözyaşlarını tutmak için burun kemiklerini sıktı. Ağlamamalıydı.

Bazen yanında birinin olmasını isterdi; sırtını yaslayabileceği, ölümle ilgili o konuşmayı üstlenebilecek biri. Tanya hamileyken gece boyu ebeveynlikle ilgili kitaplar okurdu. Ama hiçbirinde şu başlık yer almıyordu: *Yedi Yaşındaki Kızına En Yakın Arkadaşının Bir Daha Geri Gelmeyeceğini Nasıl Söylersin?*

Şimdi kendine acımanın zamanı değildi. Angel için güçlü olmak zorundaydı. Bayan Eleanor'u sorarsa, elinden geldiğince bildiklerini anlatacaktı, tabii makul bir çerçevede. Ama sormazsa... O ihtimal için hiçbir hazırlığı yoktu.

Will yaklaşırken Angel başını kaldırmadı. Will boğazını temizleyip geldiğini belli edince Daphne'nin kulakları havaya dikildi. Bir anda dönüp kanepenin arkasına patilerini koydu, kabarık kuyruğu Angel'ın tabletini süpürerek görüşünü kapattı.

"Çekil Daffy," diye söylendi Angel; Daphne'nin kuyruğunu yakalamaya çalıştı ama kuyruk elinden kaçtıkça daha da hızlı sallanıyordu.

Will eğilip Daphne'yi biraz kaşıdı, Daphne de dilini Will'in kolunda gezdirerek neşeyle karşılık verdi. Angel hâlâ arkasını dönmemişti. Kulaklarını sıkıca kapatmış tek boynuzlu atlı kulaklığı fark edince Will, omzuna hafifçe dokundu.

"Günaydın, gün ışığım," diye başladı Will, olabildiğince tok bir sesle.

Angel kulaklıklarını çıkardı, çizimini kaydedip kafasını kaldırdı ve babasına baktı.

"Krep mi yapsak?" dedi son derece sakin bir ifadeyle, sanki geceyi polis şeritleri arasında geçirmemişlerdi.

İyi olmadığını anlayabiliyordu, hatta hiç iyi değildi. Ama henüz konuşmak istemediği ortadaydı. Angel, yaşına bakılmaksızın, iyi ya da kötü, yeri olsun olmasın, düşüncesini söylemekten hiç çekinmezdi. Will, annesiz büyümenin Angel'ın içinde bir boşluk bırakıp bırakmadığını hep sorgulamıştı. Şimdi ise Bayan Eleanor'u kaybetmenin, onu bambaşka yerden yaralayıp yaralamayacağını merak ediyordu. Bir sevdiğini kaybetmek başka, seçilmiş aileden bir dostu kaybetmek bambaşkaydı.

"Hadi toplanalım, sonra da Közde Kestane Kafe'ye uğrarız, ne dersin?" diye ortaya attı Will.

Angel başını kaldırdı, gözlerinden hâlâ uykulu olduğu belli oluyordu. "Bal şuruplu tarçınlı pankekler duruyor mu hâlâ?" Bazen annesine o kadar çok benziyordu ki Will'in içi bunalıyordu. Tanya yapmasaydı... Hepsi bu kadar acı çekmek zorunda kalmazdı.

"Akçaağaç şurubu da," diye ekledi Will, içi parçalansa da sesini sakin tutarak. Angel'ın acısını silebilmeyi; zamanı geri alıp dün geceye, pahalı kelebek elbisesiyle bir prenseskenki haline döndürmeyi diledi. Şu an hissettikleriyle, kızının yüzünde ufacık bir gülümseme bile belirecekse yirmi tane daha alırdı. "İstediğin kadar krema alabilirsin."

Angel'ın dudakları hüzünlü bir tebessümle kıpırdadı. Will için yarım bir gülümseme bile yeterdi.

Genç adam çay fincanını kaptığı gibi mutfağa gitti; Angel ise Daphne arkasındayken merdivene doğru yöneldi. Bayan Vanessa mutfak masasının başında oturuyordu, elinde buharı tüten sıcak bir kahve. Yüzü ifadesizdi. Elin-

deki seramik kupa hafifçe titriyordu; korumaya çalıştığı sakinliğin açığa çıkan çatlağıydı bu.

Odayı geçip çay fincanını bulaşık makinesine usulca yerleştirdi, kapağını sessizce kapadı. Kapak yerine otururkenki çıkan o *tık* sesi sabahın sessizliğinde yankılandı. Will tezgâha yaslandı.

"Biz çıkıyoruz," dedi sakince. "Angel'ın canı krep çekiyor."

Vanessa başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Will dünkü makyajın hâlâ yüzünde olduğunu fark etti. Acaba hiç uyumuş muydu, yoksa bütün gece mutfağın zeminine oturup kalmış mıydı?

"Tabii," dedi kısa bir duraksamadan sonra. "Polislerin gelmesini bekliyorum. Raines sabah erkenden burada olacaklarını söyledi."

"Kaldığınız için teşekkür ederim. Her şey için. Eleanor'u ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Öyleydi," diye karşılık verdi Will, sesi boğuktu. "Ben de."

Duraksadı, ensesini ovuşturdu. "Bize çok iyi davrandınız Bayan Vanessa, bunu unutmayacağım. Yaşanan onca şeye rağmen kapılarınızı bize açtığınız için teşekkür ederim."

Vanessa başını salladı, soluk bir tebessüm etti. "Rica ederim Will. Her zaman başımızın üstünde yeriniz var."

Will karşılık veremeden, yukarıdan gelen ayak sesleri merdivende yankılandı. Daphne önde belirdi, ardından Bay Pruitt kapıda görüldü, eşi de arkasındaydı. Bavulların tekerleri ahşap zeminde sürtüyordu.

"Çıkış yapıyoruz," diye seslendi, altmışlarının ortasında cılız görünümlü Bay Pruitt. Kahverengi kasketini iri kulaklarının üzerine hızla indirdi; çenesini öne doğru uzattı, yüzünde sürekli bir hoşnutsuzluk vardı. Kaşlarının arasındaki derin çizgi, büyük ihtimalle Nixon yönetimi sırasında oluşmuştu, hiç gevşemiyordu. Bay Pruitt'in haki pantolonunun ütüsü jilet gibiydi, lastik tabanlı ayakkabılarının üzerine kusursuzca düşüyordu.

Yanında duran Bayan Pruitt, büyük şal desenli çantasının askısını düzeltti; dudakları memnuniyetsiz bir çizgiye bürünmüştü. Boynuna kadar iliklenmiş beyaz bir bluzun üstüne pembe yün bir hırka giymişti. İnce bir altın zincirde, yakasının altına yerleşmiş haç duruyordu. Kırçıllı saçları ince bir taçla geriye tutturulmuştu; tek bir tel bile sarkmıyordu. Çift mercekli gözlüklerinin ardından mutfağı süzdü; sanki köşelerden toz ya da günah çıkmasını bekler gibiydi. Will duvardaki horoz figürlü saate baktı, saat altı olmuştu.

Vanessa bir anda ayağa fırladı.

"Lütfen acele etmeyin. Lionel hemen birazdan burada olur, kahvaltıyı hazır eder. Ayrıca bu geceki konaklamanızı biz karşılamak isteriz."

"Vanessa, hiç gerek yok," diye araya girdi Bayan Pruitt. Kocasının kolunu, sanki bıraksa adam uçup gidecekmiş gibi sımsıkı kavramıştı. "Alınmayın ama burada bir dakika daha kalmak istemiyoruz. Bunun bizim için güzel bir deneyim olacağını düşünmüştüm ama yaşadıklarımız tam bir felaket." Burnunu çekti, çenesini göğe doğru kaldırdı. "Bir cinayet? Burası ne biçim bir yer? Bir de polis gelip bizi sorguladı!"

"Sabaha kadar ağladı," diye ekledi Bay Pruitt.

Bayan Pruitt elini alnına götürdü.

"Üzerimdeki bu duygusal yük..." diye kekeledi. "Ben... ben burada bir saniye daha kalamam."

"Yola çıkmamız lazım," dedi Bay Pruitt sertçe, bakışlarını kaçırarak.

Will olan biteni sessizce izledi: Bay Pruitt'in omuzları öfkeyle kasılmıştı, Vanessa'nınki ise yenilginin ağırlığıyla düşmüştü. Nergis Oteli bir gecede tüm şirinliğini yitirip uğursuz bir mekâna dönüşmüştü. Onları suçlayamazdı ama Vanessa'nın hüznünü görmek yüreğini sızlattı.

"Anlıyorum," dedi kadın, tüm çabasına rağmen sesi titreyerek. "Yolunuz açık olsun."

Koridordan uzaklaştılar, Will ön kapının açılıp kapanışını duydu, ardından geriye kalan ürpertici bir soğuktu.

Vanessa derin bir nefes verdi, bakışlarını masadaki soğumuş kahveye indirdi. "Bu sabahki üçüncü iptal," diye söylendi. "E-postalarımı açmaya korkuyorum, muhtemelen yine nefret dolu mesajlar var."

Will yanına yaklaşıp omzuna nazikçe dokundu. "Bu senin suçun değil. Polis her şeyi halledecek. Bunu atlatacaksın."

Vanessa başını kaldırdı, gözleri doluydu. "Öyle mi dersin?"

Will gözlerinin içine baktı. "Sandığından daha da güçlüsün."

Kısa süren sessizlikten sonra başını salladı. "Angel isterse fincan onda kalabilir." Vanessa fincanı bulaşık makinesinden çıkarıp duruladı.

"Çok sevinecek," dedi Will yumuşak bir sesle.

Gitmek üzereyken kapı eşiğinde durdu, kendisini ve Angel'ı ailesinden biri gibi görmüş kadına dönüp baktı. Vanessa yeniden bankın üzerine çöktü, gözlerini önündeki fincana dikti, sanki ondan bir işaret gelecekti. Will merdivenleri ağır ağır çıktı, keder ve cevapsız sorular peşinden geliyordu.

Közde Kestane Kafe sabahın erken saatlerine rağmen kalabalıktı. Müdavimler kahve fincanlarının başında mırıldanıyor, gece yaşananları fısıldaşıyorlardı. Servis tezgâhının yanındaki duvara asılı televizyonda, ekranın altından bir yazı şeridi akıp gidiyordu. Will yazıyı okuyamayacak kadar uzaktaydı ama içeri girdiğinde üzerine çevrilen bakışlar, haberin Nergis Oteli ile ilgili olduğunu belli ediyordu.

Nergis Şenliği öncesinde bahçe düzenlemesini Reed & Roots'un üstlendiği zaten biliniyordu. Tarçın Kasabası'nda dedikodu, ışık hızından bile tez yayılırdı; herkesin dilinde labirentte bulunan ceset vardı.

Angel pencere kenarındaki yeri seçti, Will ise arka taraflarda bir yer tercih ederdi. Alışkanlıkla dışarıyı gören koltuğa oturdu, sırtını asla kapıya vermezdi. Bunu ona babası öğretmişti. Belki de Will'in babası aradaki buzları eritir, sabahtan beri tek kelime etmeyen Angel'a ulaşabilirdi. Telefonunu çıkarıp aramak üzereydi ki ev usulü yemekleriyle bilinen lokantanın sahibi Clarissa Hargrove'un onlara doğru geldiğini gördü.

O, adeta rahatlığın vücut bulmuş haliydi; nazik ve şefkat doluydı. Yuvarlak yüzüne çok yakışan, düzgün kesilmiş bir bob saç modeli vardı. Lokantada sanki dünyada hiç acele yokmuş gibi dolaşıyor, müdavimlere isimleriyle sesleniyor, her müşteriyle hayatlarındaki küçük detaylar hakkında

sohbet ediyordu. Angel'ı görünce yumuşak yüz hatları parıldadı.

"Her zamanki mi?" diye sordu Will, kırmızı mum boyalarla masadaki çocuk servisliğinin köşesini boyayan kızına dönerek.

Angel başını salladı. "Bir de ekstra krem şanti olsa olur mu?"

Hayır demesi mümkün değildi.

"Sen nasıl istersen, Şeftali."

Clarissa yanlarına yaklaşırken Will, yüzündeki kocaman gülümsemenin yerini ciddiyete bıraktığını fark etti. Bu yükle daha ne kadar yaşamak zorunda olacağını düşündü.

"Şenlikte olanları duydum. Siz ikiniz iyi misiniz?" Bakışları ikisi arasında dolaştı. Angel çocuk menüsündeki kelime bulmacasına gömülmüştü; sohbete kulak asacak halde değildi. Will, bu sözde ilginin ardındaki merakı duygusunu sezmişti, keşke onun da bakabileceği bir bulmaca olsaydı diye düşündü.

"İyiyiz," dedi Will kibar bir gülümsemeyle. Güneyde havadan sudan konuşmak para gibiydi ve Will'in cüzdanı boştu. Tarçın Kasabası'nda üç yılı geçirmiş olmasına rağmen, hâlâ bir yabancıydı, görgü eksikliğini de buna bağlarlardı.

"Tekrar görüşmek güzel Angel Hanım," dedi Clarissa yoluna devam ederek. "Bugün nasılsın?"

"Merhaba Bayan Hargrove," diye yanıtladı Angel, biraz keyifsizce. "Bu sefer kahvaltımı babam sipariş edecek, çünkü Bayan Eleanor bugün yanımda değil," dedi, sanki kasabanın yarısı çoktan duymamış gibi.

"Anladım," dedi Clarissa, yüzü hafifçe kızararak ve üzgün bir tebessümle. "Hepimiz biraz üzgünüz bunun için. Hatırladığım kadarıyla papatya çayı içiyordunuz ikiniz. Hemen getireceğim tatlım. Başka bir şey ister misin?"

Will başladı: "Buradaki küçüğe bir tarçınlı rulo pankek, bolca kremayla birlikte lütfen." Angel onaylarcasına başını salladı. "Ben de sosisli kahvaltı tabağı alacağım."

Angel parmağını boğazına sokup kusuyormuş gibi yaptı. "Pastırma alacağını umuyordum."

"Eminim umuyordun," diye güldü Will. Aslında sosis seçmesinin sebebi yemeğini rahatça yiyebilmekti, kimseyle paylaşmak zorunda kalmadan. "Yine de yanına pastırma ekleyelim, paylaşırız," dedi Clarissa'ya anlamlı bir bakış atarak.

Angel oturduğu yerden kıpırdanarak kalktı, tuvalete gideceğini söyledi. Will onunla gitmek için hareketlendi ama Angel onu durdurdu.

"Bebek değilim ben," dedi burun kıvırarak. "Kendi başıma gidebilirim."

"Tabii hanımefendi," diye cevap verdi Will.

Clarissa hafifçe güldü, ikisi de Angel'ın lokantada yürüyüşünü izledi.

"Tam bir neşe kaynağı," dedi Clarissa. "Gerçek bir diva. Son geldiğinde bütün restoranı kahkahaya boğmuştu. Ama Eleanor Langford gibi biriyle birlikte göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Will kaşlarını kaldırdı. "Sanırım pek sevmiyorsun kendisini?"

"Tarçın Kasabası'nda Eleanor'u seven tek kişi kızınız olabilir." Clarissa'nın sesi dikkatli, deneyimli bir tarafsızlığa bürünmüştü; skandal çıkarmadan bildiklerini anlatmaya çalışanların kullandığı türden. "Ölüler hakkında pek kötü konuşmam ama Eleanor burada pek sevilmezdi. Tüm bağlarını çoktan koparmıştı zaten."

Will kulak kesildi. "Öyle mi?" Morgan'ın annesinin Eleanor'u sevmediğini biliyordu ama bütün kasabanın kadına karşı cephe aldığını düşünmemişti. Eleanor ona karşı hep nazikti ama Tarçın Kasabası'nın eski sakinlerinin onu, kendisinden çok daha farklı tanıyor olması da mümkündü.

Clarissa manidar bir bakış attı. "Yani, Eleanor küçük hissettirmeyi iyi bilirdi. Beklentilerini karşılamıyorsan, seni yerin dibine sokardı. İnci kolyeler, dimdik bir duruş... Ama o tebessümlerin ardındaki üslup? Jilet gibi keskin. Thomas hayattayken onu dizginlerdi, ama öldükten sonra işler sarpa sardı. Yas nedir bilirim, Wilbur'u kaybedeli neredeyse on yıl oldu. Ama bu, gidip de iyi niyetli, alın teriyle çalışan insanlara kafana estiği gibi davranacağın anlamına gelmez."

Will susmayı tercih etti. Clarissa'nın dili çözülmüştü bir kere. "Bir pazar kahvaltısında içerisi tıklım tıklım doluyken geldi, müziği kısmamı istedi. Migreni tutmuşmuş." Kollarını sertçe bağladı. "Polisi aradı biliyor musun? Bud Wade'i çocukluktan tanımasam bana gürültüden ceza yazardı. Ben bu cazlı pazarları, Eleanor bu kasabaya taşınmadan çok önce yapıyordum. Hep böyleydi zaten, istenmeyen fikirlerini kimseye sormadan ortaya dökerdi. Vanessa'ya sor, kaç defa laf dalaşına girdiler. Parası vardı evet, hem de bolca ama zerre kadar alçakgönüllülüğü yoktu. Kötü konuşmak istemem ama burada kimse onun yokluğuna üzülmüyor."

Will alaycı bir sesle güldü. Dediklerine inanmak zordu, onun tanıdığı Eleanor cömert ve nazik bir kadındı. "Hayatının çoğunu burada geçirmiş. Elbet birileri onu özleyecektir."

"Eh, belki kütüphanedekiler," dedi Clarissa omuzlarını silkerek konuyu geçiştirircesine. Will istemeden bir kapıyı araladığını ve Clarissa'nın artık susmayacağını fark etti. Angel'a bakmak için arkasını döndü ama kızı hâlâ tuvaletteydi.

"Kütüphane mi?" diye yineledi Will.

"Her sene aksatmadan kütüphanenin Kütüphane Dostları fonuna bağış yapardı," dedi Clarissa. "Hatta birkaç yıl önceki tadilata da ciddi bir para koydu. Karşılığında da adını bir levhaya kazıttı tabii. Hâlâ oradadır eminim. Zaten ağzından düşmezdi, binada adının olmasından başka konuştuğu yoktu. Cebinde parası olan herkes yapar bunu."

Angel, Will'in omzuna dokunup yanına ilişince, Clarissa sustu.

"Siparişinizi hazırlatıyorum. Birazdan da çayınızla gelirim," dedi neşeli bir ton takınıp uzaklaşırken.

Will, Eleanor'un ardında uzunca bir düşmanlar listesi bıraktığını aklının bir köşesine not etti. Ama bu nefret, birini öldürecek kadar ileri gider miydi? İkinci bir görüşe ihtiyacı vardı ama ondan önce, Eleanor'un son dakikalarına tanıklık eden biriyle konuşmalıydı.

Caleb Brewster'a bir mesaj gönderdi: **Beni ara.**

Gözleri pencereye takıldı, zihnindeki çarklar çoktan dönmeye başlamıştı.

Pankekler geldiğinde Angel nihayet gülümsedi. Will bu anı sonsuza dek saklayabilmeyi diledi. Ekstra krema, gülen bir yüz şeklinde süslenmişti. Angel pankekleri akçaağaç şurubuna boğarken Will kendini tuttu. Birazdan yaşayacağı şeker patlaması, ardından gelen çöküşe değerdi. Angel tabağını karıştırıp küçük bir lokma aldı. Sonra bir tane daha. Ardından çatalını bıraktı. Çatal, kremanın içinde kaybolup gidene kadar yavaşça battı.

"Bayan Eleanor gerçekten öldü mü?"

Will kahvesini yudumlarken donakaldı. Kaçınılmaz an, sandığından çok daha erken kapısını çalmıştı. Will, kızına asla yalan söylemeyen bir baba olmaktan gurur duyuyordu. Bu yüzden Angel, ikinci sınıfa giden bir çocuğun bilmemesi gereken pek çok şeyden haberdardı, ama o hep dürüst olmayı seçmişti, bedeli ağır olsa da. Hayatında Angel'dan daha önemli bir şey yoktu. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Evet, Şeftali," dedi bir süre sonra, "öldü."

Angel kaşlarını çattı, yüzünü buruşturup başını çevirdi; sanki karmaşık bir problemi çözmeye çalışıyordu.

"Ama o iyi bir kadındı, değil mi?"

Will tanıdığı Eleanor Langford'u düşündü; coşkulu, zarif ve içtendi. Angel'a tepeden bakmazdı, onu bir çocuk gibi değil, dost gibi görürdü. Eşiti biri gibi. Clarissa ne demiş olursa olsun, Eleanor'un yokluğu sadece Angel'ı sarsmamıştı. Will de derinden yaralanmıştı.

"Çok iyi bir kadındı," dedi Will usulca.

"Öyleyse neden biri onu öldürdü?"

Will'in içtiği sıcak kahve boğazına kaçtı. Boğazı yanarken kısık bir sesle, "Onun öldürüldüğünü kim söyledi?" diye karşılık verdi.

"Yatmadan önce Bayan Grace'i gördüm. Bir kere Kariyer Haftası'nda sınıfımıza gelmişti. Ölülerin götürüldüğü yerde çalıştığını söylemişti. Hani herkesin öldükten sonra gittiği yerde. Onların fotoğraflarını çekiyormuş. Jason Richardson ona suç mahallerine gidip gitmediğini sormuştu. Ben tam olarak ne demek olduğunu bilmiyordum ama dedemle TV izlerken bir programda duymuştum o lafı."

"Bilmiyorum Angel," dedi Will sersemlemiş halde. "Jesse ve polisler bu işi çözecek. Hadi sen pankeklerini ye."

"Ama baba," diye mızmızlandı Angel, "nasıl bulacaklar ki?"

"Bak Şeftali," dedi Will onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bazen kötü şeyler, iyi insanların da başına gelebilir. Her şeyin cevabını bilmek zorunda değiliz. Onu Jesse'ye bırakalım. Bizim işimiz şimdilik yanımızdakilere iyi bakmak, anlaştık mı? Hadi ye."

İsteksizce çatalı eline aldı.

"Peki," diye iç çekti Angel.

Will, Angel'a biraz süre tanıdı Kızının lokmalarını bile ağzına götürmemişken pankekleri şuruba boğuşunu izledi.

"Bu hafta epey vakit geçirdiniz birlikte," dedi nazikçe." Bir kez daha anlatır mısın? Nereye gitmiştiniz?" Will, Eleanor'un kızıyla gezmeye çıkmadan önce ondan izin isteyişini hatırladı, ama belli ki pek çok küçük detay gözünden kaçmıştı.

"Her yere gittik," dedi Angel, birden canlanarak. "Önce kütüphaneye gittik. Bayan Aisha kitapları kendi başıma almama izin verdi. Yeşil tikin yanmasını bekliyorsun, sonra makine uyarı veriyor. O sesi duyunca tamam diyorum. Sonra da Bayan Eleanor'un şenlik için elbisesini almaya tilkilerin olduğu yere gittik."

"Dur bir dakika," diye araya girdi Will. "Kadife Tilki benim sana elbise aldığım yerdi. Yani diyorsun ki daha ucuza da halledebilirmişim."

Angel kıkırdadı. "Bay Frankie benim için özel bir tane hazırladı." Gururla sırıtıyordu. Will başını iki yana salladı. Kızı yine onu pahalı bir şey almaya ikna etmişti. Ergenlik çağında cüzdanının halini düşünmek bile istemiyordu. "Bir de simli dudak parlatıcısını sürmeme izin verdi." Angel'ın gülümsemesi aniden duraksadı. "Bunu sana söylememem gerekiyordu."

Will söze girmeye çalıştı.

"Bir saniye!"

Angel onu bastırarak konuşmaya devam etti: "Büyük beyaz binadaki Bay Hartley ile konuşmaya gittik." Angel düşünür gibi işaret parmağını dudaklarına koydu. "Sonra Bayan Eleanor saçını yaptırmaya gitti, beni de götürdü. Sonra yerin altında yaşayan Thomas adında bir adamı ve küçük bir kızı ziyarete gittik. Çok sessiz olmamız gerekiyordu ve Bayan Eleanor çok üzgündü."

"Nasıl üzgündü?"

Angel omuz silkti.

"Eskiden onun da bir kızı varmış ama artık yokmuş. Çok gülümsemedi. Bir de uzun bir süre yerimizde kıpırdamadan oturduk."

Will'in içi burkuldu.Yerin altında yaşayanlar Eleanor'un kaybettiği eşi ve çocuğu olmalıydı. Demek Angel'ı mezarlığa götürmüştü. Angel'ın Eleanor'u sandığından çok daha iyi tanıdığını o an anladı.

"Seninle vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyordu," dedi Will, Angel'ın yanağındaki pankek kırıntısını silerken.

Angel yere doğru baktı. "Eğlenceli bir büyükanne gibiydi. Onu gerçekten çok sevdim."

Will, Angel'ın elini nazikçe sıktı. "Biliyorum Şeftalim, ben de."

Ne zaman Will'in arabası Angel yolcu koltuğundayken Ana Cadde'den geçse, Bir Top Tarçın'a uğramak şart olurdu. Eleanor ile ilgili konuşmalarından sonra Angel, canı pahasına istediği pankekleri ellememişti bile. Ama Will kızını nasıl neşelendireceğini bilirdi:Vanilyalı bir dondurma. İki top, mekânın meşhur vanilyalı dondurması, üzerine bolca vişne şurubu ve Angel'ın her yudumda burnunu sıktığı gazlı soda. Will'in sabahtan beri ertelediği o telefon görüşmesini yapmak için sessiz bir ana ihtiyacı vardı. Neyse ki Nia, Angel'ı neşelendirmekte her zaman ustaydı.

Angel dondurma salonunun kapısını açar açmaz, zil ince bir sesle çınladı. Mekân bomboştu, tezgâhın ardında yalnızca Nia vardı. Cam vitrinin arkasındaki malzemeleri dizerken kendi kendine bir melodi tutturmuştu.

"Yok artık!" diye sevinçle haykırdı Nia. "Karşımda duran, şu dünyada en sevdiğim kız mı yoksa?"

"Nia!" Angel'ın yüzü neşeyle ışıldadı. Tezgâha doğru koştu ve taburelerden birine tırmandı.

"Nerelerdeydin sen güzelim?" diye sordu Nia, elini vişne şurubunun üzerinde gezdirerek. "Kraliçemiz için her zamanki mi?" diye ekledi.

Angel işaret parmağını kaldırdı. "Ekstra vişne şurubu lütfen," diye buyurdu.

Nia, Will'e göz kırptı. "Emredersiniz majesteleri."

Nia ve Angel sohbet ederken, Nia'nın Bombay cinsi kedisi Gece, Angel'ın yanındaki tabureye sıçradı.

"Gece!" diye sevinçle bağırdı Angel. "Seni uzun zamandır görmemiştim."

Angel kediyi sorulara boğarken, Will kenara çekilip Tanya'yı aradı. Üç cevapsız arama ve iki sesli mesaj duruyordu ekranda. Kâhin olmaya gerek yoktu, Angel'ın annesi de herkes gibi sabahki haberi görmüş olmalıydı.

Tanya telefonu ilk çalışta açtı.

"Aklını mı yitirdin sen Will? Benim bebeğim nerede? Hemen telefonu ver ona! Dün gece neden açmadın?"

Will aniden bastıran baş ağrısını durdurmak istercesine burun kemiklerini sıktı. "Onunla mı konuşacaksın, yoksa bana söylenmeye devam mı edeceksin?"

"Önce sen," diye karşılık verdi Tanya. "Kızımı bir suç mahaline götürmeyecek kadar akıllı olman gerekirdi! Neden beni aramadın? Bütün gece meraktan öldüm!"

"Saat gecenin ikisiydi."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Herkes cinayetten bahsediyor! Bana sorarsan öldürülen sen bile

olabilirdin!" Will hayatı boyunca Tanya'nın bunu defalarca dilediğine emindi. "Angel'la ne işin vardı bir cinayet mahalinde?"

"Hiçbir şey görmedi," diye yalan söyledi Will. "Polis gelmeden önce yatırmıştım onu, sonra her yeri kapattılar."

"O daha yedi yaşında! Polis ne demek, neye benzer bilmemesi lazım!" diye bağırdı Tanya.

Will telefonu daha sıkı kavradı. "Gerçekten bu konuşmayı benimle yapmak istiyor musun?" Dişlerini sıktı, Angel duymasın diye sesini alçalttı.

Tanya cevap vermedi ama hattın öbür ucundan hırçın, düzensiz nefes alışları duyuluyordu.

"Velayetini tamamen aldığım günü hatırlatayım mı? Direksiyon başında uyuyakaldığın günü. Kızın arka koltuktayken. Yoksa o da mı hafızandan uçup gitti?"

"Bu haksızlık, Will. Ben..."

"Asıl haksızlık," diye sözünü kesti Will, "bütün bunları tek başıma sırtlamak. Asıl haksızlık, kızıma en sevdiği kişinin artık hayatta olmadığını anlatmak zorunda olmam. O an için en doğru olanı yaptım, anladın mı? Dün gece her şey altüst oldu. Şimdi senin her hareketimi didik didik etmen durumu kolaylaştırmıyor. Onu korumak benim sorumluluğum. Ve sen yeniden toparlanana kadar da ne yapacağına, nereye gideceğine ben karar veririm."

Tanya ağlamaya başlamıştı. Telefondan gelen hıçkırıkları duyuluyordu. Onu bu kadar sarsabilen başka biri yoktu. Öfkesinin bir kalkan olduğunu biliyordu; arkasında Tanya Jackson'ın geldiği noktaya duyduğu tarifsiz bir düş kırıklığı

vardı. Bir zamanlar beraber kurdukları onca hayal, Angel'ı tehlikeye attığı o gün yerle bir olmuştu.

"Artık eskisi gibi değilim Will," dedi, sesi gözyaşlarının arasından zorla yükselerek.

"Umarım değilsindir," dedi mesafeli bir tonla. Bu sözleri daha önce de defalarca duymuştu.

Kısa bir sessizlik oldu, Will fazla ileri gidip gitmediğini düşündü. Öfkeliydi evet, ama Tanya'yı incitmek hiç istememişti. Sonuçta o, kızının annesiydi. Will onun iyiliğini istiyordu, Angel için ayakta durabilmesini. Aralarındaki bağ çoktan kopmuştu ama Tanya'yı hâlâ seviyordu. Aile dediğin şey kolay silinmiyordu.

"Onu görmem lazım," dedi Tanya.

"Bahar tatilinden sonra okulun ilk haftası," dedi Will. "Şimdi düzenini bozup okuldan alamam. Bu hafta sonu onu Macon'a, annenin evine getiririm. Olur mu?

"Tamam," dedi Tanya. "Onunla konuşabilir miyim?

"Şeftali," diye seslendi kızına Will. Telefonu ona uzattı. Angel tabureden zıplayarak indi, Gece'yi göğsüne sıkıca bastırıyordu. "Gel, annenle konuş."

7. Bölüm

Morgan

Morgan, nostaljik R&B'nin kadifemsi sesiyle açtı gözlerini. Kapısı kapalı olmasına rağmen, bir kadının tatlı aşkı için yanıp tutuşarak şarkı söylediğini duyabiliyordu. Bu da tek bir anlama gelirdi: Annesi çileden çıkmıştı, üstelik bir pazar sabahı.

Vanessa Taylor alışkanlıkların insanıydı. Pazar günleri erkenden kalkar, tepeden tırnağa şık giyinirdi. Ayakta durabildiği sürece tek bir ayini bile kaçırmazdı. Bugünse onu evde tutan günlerden biri olmalıydı, nedeni gayet açıktı. Annesi Azizler Kilisesi'ne beş metre yaklaşsa, cemaat onu otoparkta bitmek bilmeyen sorularla boğardı. Morgan, annesinin her şeye burnunu sokan, yargılayıcı bir kalabalıkla uğraşmak istememesini anlıyordu. Hem şu sıralar insanların fikirlerinden daha önemli bir mesele vardı: İşleri batmaktan kurtarmak.

Morgan o gecenin bir kâbus değil, gerçek olduğunu kabullenmekte zorlanıyordu. Eleanor Langford bir cinayete kurban gitmişti ve Nergis Oteli'nin itibarı pamuk ipliğine bağlıydı.

Genç kadın dün geceyi geri alabilmeyi diledi. Gecenin o karanlık yüzünü, Will ile yıldızların altında dans ettikleri

anı değil. Hâlâ onun kollarının kendini sarmalayışını hissedebiliyordu. O anın içinde sonsuza dek kalabilirdi. Ama biri olmadan diğeri mümkün müydü? Kaderin cilvesi işte. Yaşadığı her büyülü anın ardından, gerçekleri yüzüne çarpacak bir felaket kapıda bekliyordu.

"Teşekkürler zalim dünya." diye homurdandı.

Bugün evine dönmesi gerekiyordu. Her şey planlandığı gibi gitseydi, sabahın köründe çoktan yola çıkardı. Ailesi harika bir hafta sonunu geride bırakmış, önümüzdeki hafta için çevrimiçi rezervasyon sistemi dolup taşmaya başlamış olurdu. Taze çekilmiş kahve, tarçınlı çörekler ve belki de o yıllık telaştan arta kalanlarla kutlama yapılırdı. O da her sene yerine getirdiği evlatlık vazifesini tamamlamış olur, sonra hiçbir şeyi kafasına takmadan sessiz, iki odalı dairesine geri dönerdi.

Evin üzerine çöken ağırlığı iliklerine kadar hissediyordu, içindeki o kötü his boşuna değildi. Bugün dünden de beter olacaktı. Müziğin sesi yükselince, bunun annesinin yataktan kalkması için verdiği işaret olduğunu anladı. Kaçınılmazı ertelemek için yeterince beklemişti.

Yorganı üzerinden attı ve oyalanmadan yatağı topladı. Annesinin ona öğrettiği gibi çarşafları köşelerden gererek yerleştirdi. Yastıkları kabarttı, ortalarına bastırarak dimdik durmalarını sağladı. En son örtüyü tek bir kırışık kalmayacak şekilde düzeltti, ta ki oda internet sitesindeki fotoğraflarda birebir aynı görünene kadar.

Kır Çiçeği Odası onun favorisiydi. Anne babası oteli yenilemeden önce çocukluğunu geçirdiği odaydı burası. Soluk sarı ve lavanta tonları, nergis tarlalarına bakan manzarayla birleşince, burayı ona ait gizli bir dünyaya dönüştürüyordu. Cam çıkıntılı penceresindeki küçük okuma köşesi, uzun

yaz günleri için biçilmiş kaftandı. Ailesi yenileme sırasında pencereyi olduğu gibi bırakmış, duvarları göz alıcı ama zarif bir çiçekli duvar kâğıdıyla değiştirmişti. Ne olursa olsun bu oda, hâlâ Morgan'ın favorisiydi.

Valizini karıştırıp bir tayt ve bir tişört çıkardı. Banyoya girip çıkması on dakikayı bile bulmamıştı; kendine gelmiş ve çalışmaya hazırdı. Ortamdaki sesin bir kademe daha yükselmesine tahammülü yoktu zaten.

Yan komşuları Pruittleri uyandırmamak için kapıyı sessizce kapadı. Koridorun en ucundaki Günışığı Odası adının hakkını veriyordu. Tereyağ sarısı duvarlar, tavandaki bordürde salınan el boyaması nergislerle canlanıyordu. Beyazlatılmış ahşap mobilyaları bizzat Morgan seçmişti; geniş şifonyer ve sallanan sandalye de buna dahildi. Yıllar önce annesi, Eleanor duvarların 'fazla çıplak' olduğunu söylediği için, pirinç yatak başlığının arkasına ikinci el dükkânından bulduğu antika çiçek desenli tabakları eklemişti. Bayan Pruitt, odaya ilk yerleştiğinde burayı 'sevimli ve romantik' olarak nitelendirmişti. Bu da Morgan'a annesinin abartılı zevklerini biraz daha hoşgörüyle karşılayabilmesini sağlamıştı.

Bay ve Bayan Pruitt, ikinci baharlarının balayı vesilesiyle buradaydı; çiçeklere olan tutkularını Bayan Pruitt büyük bir gururla anlatıyordu. Bu tuhaf çift, kırkıncı lise mezunlar buluşmalarında yeniden karşılanmış ve başından beri birbirlerinin ilk aşkı olduklarını fark etmişlerdi. Pantolon askısı giyen ve emekli bir antikacı olan Bay Gilbert Pruitt, sessiz ve meraklı bir adamdı. Ceplerine her zaman, birlikte tuttukları Pruitt Albümü adlı hatıra defteri için saklamak üzere bir çiçek sıkıştırırdı. Düğmeli bluzlar giymeyi tercih eden Bayan Marlene Pruitt ise eşine kıyasla daha konuşkandı,

gerçi aradaki fark pek büyük sayılmazdı. Birbirlerinden ayrı hiçbir şey yapmazlardı.

Morgan aşağı inerken, solunda Will ve Angel'ın kaldığı Peri Kuşu Odasının önünden geçti. Kapının üzerinde babasının elleriyle boyadığı iki mavi kuş, pirinç kapı kolunun üzerinde kanat çırpıyormuş gibi duruyordu. Otelin çift yataklı tek odasıydı ve dekorasyonu baştan sona maviydi; soluk mavi keten duvar kâğıtları, beyaza boyanmış mobilyalarla uyum içindeydi. Ebeveyn banyosunda yağmurlama başlıklı bir duş bulunuyordu, sabahları gün doğumunu izlemek için en güzel manzaraya sahipti.

Kapı aralıktı, Morgan ayağının ucuyla itip açtı. Oda bomboştu. Angel'a veda edebilmeyi isterdi, okulda karşılacak olsalar bile. Will'e yaptığı her şey için bir teşekkür etmek istiyordu ya da belki, dün geceden sonra onu yeniden görmek için kendine bulduğu bir bahaneydi bu.

Dün birlikte geçirdikleri o kısacık zamanda, Morgan onun hakkında şimdiye dek bildiklerinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Öncesinde Will, kızını okuldan almaya geldiğinde öğretmenlerin bakışlarının üzerinden eksik olmadığı, yakışıklı biriydi sadece. Sakin, kendinden emin bir havası vardı; hem gizemli bir tehlike taşıyor hem de karşı konulamaz bir çekim yaratıyordu. Ne var ki hayat, ona defalarca gerçeği göstermişti: Morgan, kimsenin hayatında başrol değildi.

Merdivenin hemen yanında herkesin gözdesi olan Bahçe Süiti yer alıyordu, yani Eleanor Langford'un odası. Oda, yumuşak adaçayı tonlarında duvarları, botanik tabloları ve nostaljik nergis desenli çarşaflarla süslü, dört direkli kral boy yatağıyla dikkat çekiyordu. Ayaklı küvet sadece bu odada vardı. Üstelik üst kattaki tek özel balkon da bu odadaydı, nergis tarlalarını bütünüyle görürdü. Uzun bir banyo keyfi,

sayfalar dolusu iç dökmeler ya da yepyeni bir hayatı düşünmek için ideal bir yerdi. Morgan'ın hayatında pek yeri olmayan şeyler yani.

Yavaşladı, yapmaması gerektiğini bilse de kapıdan içeri baktı. Eleanor'un eşyalarını delil olarak poşete dolduran polislerle karşılaşacağını düşünüyordu. Oysa oda bomboştu, sanki Eleanor sabah yürüyüşüne çıkmıştı da birazdan geri dönecekmiş gibiydi. Morgan kapıyı biraz daha araladı: Odanın ihtişamı, bahçeye açılan manzarayla birlikte gözler önüne serildi. Kaç kez görmüş olursa olsun, bu manzaraya hayran kalmaktan kendini alamıyordu.

Fransız kapıların ardından, sabah güneşinin altında uzayıp giden nergisleri gördü; bir önceki gece çiğnenmiş olmalarına rağmen huzur yayıyorlardı. Bahçenin bazı kısımları, panik içindeki konukların mı yoksa umursamaz polislerin mi ayakları altında ezilmişti, emin değildi. Kimi nergisler yere serilmiş olsa bile, Morgan'ın önündeki bu baş döndürücü manzara hâlâ nefes kesiyordu.

Eleanor'un yatağı özenle toplanmıştı. Karşı duvara dayalı antika kestane dolapta birkaç çiçek desenli elbise asılı duruyordu. Evle yaşıt sayılan bu dolap, tadilat sırasında yerinden kımıldatılamayacak kadar ağır olan tek eşyaydı. Kestane dolap zamanla koyulaşmıştı, Fransız kapılardan süzülen ışığın değdiği yerde sıcak, altın bir parıltıya bürünürdü. Nergis motifleriyle oyulmuş gardırop kapakları ardına kadar açıktı; sanki Eleanor az önce buradaymış da gün içinde ne giyeceğine karar veriyormuş gibiydi.

Morgan kapıyı sonuna kadar açtı, menteşeler hafifçe gıcırdadı. Eleanor'un tüm güzellik ve bakım eşyaları, elle oyulmuş raflara dizilmişti. Makyaj malzemeleri, fırçalar, rimeller, pudralar; parfüm, deoderont, saç spreyi. Siyah boncuklu bir

çanta ağzı açık duruyordu; içinden mahalle bakkalından alınmış bir fiş, kredi kartlarıyla dolu kartlık ve eski bir tip kapaklı telefon görünüyordu. Morgan uzun zamandır böyle şeylere rastlamamıştı.

Yan kenarlarından açılan küçük bir sandık, derme çatma bir makyaj masası işlevi görüyordu. Sandığın arkasında, mandalla gizlenmiş, bir çocuğun sığabileceği boyutta küçük bir bölme vardı. Morgan çocukluğunda, otelin aşçısı Lionel onu bulmak için evi altüst ederken saatlerce burada saklanırdı. Saklambaçta hâlâ bir numaraydı.

Odanın içinde, hâlâ şifonyerin üzerinde açık halde duran bir karşılama sepeti vardı;Vanessa, otele gelen her misafir için böyle hediyeler hazırlardı. Annesi, rezervasyon sırasındaki tercihleri göz önünde bulundurarak her misafir için detaylı ve özenli bir hediye hazırlardı. Bayan Eleanor'un sepetinde, Guy'ın Marketi'nden alınan çikolatalı çubuk krakerler, Tarçın Bahçesi'nden Hailey Hamilton'un çeşitli el yapımı papatya çayları ve Morgan'ın genellikle Sylvester James'in bakkalından topluca aldığı sıkça unutulan birkaç bakım ürünü bulunuyordu:Yedek diş fırçası, şampuan, saç kremi ve İhtiyar Milton Çiftliği'nin bereketli topraklarından gelen bir kavanoz çilek reçeli. Morgan'a göre Güney'in en iyi meyvesi.

Komodinin üzerinde, Bayan Eleanor ile, Morgan'ın muhtemelen merhum kocası olduğunu düşündüğü kişinin gençlik yıllarına ait bir fotoğraf duruyordu. Siyah beyaz, kumlu bu karede öyle sevgi dolu duruyorlardı ki Morgan bu anı izinsiz bölüyormuş gibi hissetti. Eleanor'un dudakları hafifçe büzülmüş, gözleri kapalıydı; bir kadının gerçek aşkını bulduğundaki o tarifsiz rahatlık ifadesi vardı yüzünde.

"Ah be," diye iç geçirdi Morgan. Böyle bir an yaşar mıydı acaba? Will'le dans ettikleri an, çalınmış olsa da fena sayıl-

mazdı aslında. Sivrisineklerin ısırıklarıyla birlikte, astımlı köpeğin horlamaları da cabası tabii.

Morgan banyoya yöneldi; burası, Bayan Eleanor'un odasının geri kalanıyla aynıydı, yaşanmışlığın sessiz tanığıydı. Sanki kısa bir süreliğine ayrılmış, her an dönecekti.

Birden annesinin merdivenlerden çıkarkenki ayak seslerini ve tanıdık ıslığını duydu, hemen odadan fırladı ve çamaşırhaneden yeni çıkmış temiz havlularla dolu sepeti kucaklayan Vanessa ile karşılaştı. Uzun saçlarını dağınık bir topuzla toplamıştı, geceden kalma parlak tokası halen üstündeydi. Tüm gece uyanık mıydı acaba?

Vanessa, Morgan'a bakarken kendi sorusuna yanıt verdi. Gözlerini hâlâ siyah bir eyeliner çerçeveliyordu, parıltılı far ise dağılmış olsa da gitmemişti. Kahverengi badem gözlerinin altındaki koyu halkalar, Morgan'a kendi yansımasına bakıyormuş gibi hissettirdi.

"Yatağını topladın mı?" diye sordu annesi ciddi bir tavırla.

Morgan daha 'günaydın' bile diyemeden annesi emirler yağdırmaya başladı.

"Sana da günaydın," dedi Morgan, yanından geçip merdivenlere doğru indi.

"Bekle!" diye seslendi annesi, Morgan'ı durdurdu. "Lionel mutfakta, kahvaltı için onu meşgul etme. Kalan yemeklerle ne yapacağını halletmesi lazım."

"Ben sadece..."

"Tiana işe gelince çarşafları yıkamalı, o yüzden yatağını topla. Onun çarşafları niye yıkamadığına dair bahaneleri duymak istemiyorum."

"Bir şey değişeceğini sanmıyorum..."

"Baban Bay Reed ile görüştü, nergisleri düzeltecekler, bir de o kahrolası labirenti kaldıracaklar."

"Anne, sanmıyorum öyle olsun..."

"Daphne yürüyüşe çıkmaya can atıyor ama benim o köpekle uğraşacak vaktim yok. Ordan oraya koşturup duruyor zaten. Bugün yapacak çok işim var."

"Bütün evi uyandırmayı mı planlıyorsun?" dedi Morgan yüksek sesle çalan müziği işaret ederek.

"Will, Angel ve Pruittler gün doğmadan gittiler. Zara da biraz önce çıktı. Sadece üçümüz kaldık yani."

Vanessa yanından geçip koridordaki çamaşır dolabına hızlı adımlarla ilerledi. Iş dışında konuşmaya pek niyeti olmadığı belliydi.

Tabii ki değil, diye düşündü Morgan. Başını salladı, inanmak istmeyerek. Annesi Eleanor'un öldürüldüğünü görmezden mi gelmeye çalışıyordu? Her şeyin değiştiği bu günlerde normalmiş gibi davranmak hiçbir işe yaramazdı. Hayatları sonsuza dek değişmişti. Annesinin halini sormak istedi ama yıllar içinde öğrendiği bir şey vardı: Annesi duygularını kolay kolay açmazdı. Her şeyi görevlerin, yapılacaklar listesinin altında saklardı, duygulara yer yoktu onun dünyasında.

Vanessa sepeti yere bıraktı ve havluları mükemmel dikdörtgenler halinde katlamaya başladı. Başını çevirip merdivenlerin yanında duran Morgan'a baktı.

"Duydun mu beni?" diye iç çekerek, yeniden emir vermeye hazırlanıyordu. Morgan kendini on altı yaşındaymış gibi hissetti, annesinin sözünden çıkmadığı zamanlardaki gibi. Annesi hayatta olduğu sürece işler onun istediği gibi gitmek zorundaydı.

"Duydum anne, çok net duydum," diye yanıtladı Morgan. Sonr aşağı inip Lionel'i aramaya koyuldu, ona meşhur omletlerini yapmasını umarak. Annesi fark etmeden tabii.

Otelin kahvaltı menüsünün yıldızı çiftçi omletiydi. Lionel yumurtaları her zaman tam kıvamında; pamuk gibi kabarık yapardı, tuzlu ve çıtır pastırma ile o füme, baharatlı sosisi de ekleyince Morgan sevinçten dört köşe olurdu. Daphne ise bir asker gibi dikkatle Morgan'ın çatalından düşecek minik bir lokma bekliyordu.

Lionel, babasının en yakın arkadaşlarından biriydi. Tarçın Tepesi Tesisi'nde gençlik yıllarından beri birlikte çalışıyor, kariyer basamaklarını beraber tırmanıyorlardı. Wesley kendi oda-kahvaltılı otelini açmaya karar verdiğinde, en güvendiği dostunu da yanına almıştı. Morgan, Taylorların hayatında yıllardır var olan Lionel'i amcası gibi görüyordu; derdini anlatabileceği biri, sadece cevap vermek veya azarlamak için değil, gerçekten dinlemek için orada olan biri gibi.

Lavabonun üstündeki açık pencereden mutfağa yayılan ılık rüzgâr, yazın kapıda olduğunun habercisiydi. Güneşli bir pazar sabahı için Lionel fazla sessizdi. Normalde ya havadan sudan bahseder, ya altın sarısı nergisleri över ya da Daphne'nin kaçan lokmaları kapma konusundaki zamanlamasına laf atmadan duramazdı. Şimdi ise esmer tenli bu adam sessizce çalışıyordu, dudakları sıkıca kapalı, kusursuz kavisli kaşları çatılmıştı.

Morgan, mutfak adasının üzerindeki kesme tahtasında buharda pişmiş karidesleri iri iri doğrarken, Lionel'in kulağındaki gösterişli pırlanta küpelerin her hamlede sallanışını izliyordu.

Her birkaç dakikada bir, Lionel kenardan bir karides parçası fırlatıyor, Daphne de göz açıp kapayıncaya kadar havada kapıyordu.

"Söyleyebilirsin," dedi Morgan sessizliği bozan ilk taraf olarak, çatalını tabağına batırdı.

"Neyi? Bu köpeği ne kadar şımarttığımızı mı?" Lionel başını salladı ve bir parça daha fırlattı. Daphne bir çırpıda yakaladı, ardından sonraki lokmayı bekliyormuşcasına dudaklarını yaladı. Yutuyor muydu gerçekten, kim bilir?

"Kusura bakma ama kahvaltıda ona karides veren sensin," diye karşılık verdi Morgan.

"Şurada durup içli içli bakıyor," dedi Lionel. "Sabah geldim, kapta ne su var ne mama. Açlıktan ölüyormuş neredeyse. Kızı ölüme terk etmişsiniz."

Morgan gözlerini devirdi. "Berbat bir gece geçirdik, haberin var mı?"

Lionel, Vanessa'nın geride bıraktığı soğuk tepsileri işaret etti. "Belli."

"Ne diyor millet?" diye sordu Morgan çekinerek, tabağında kalan birkaç lokmayı didiklerken. Saat daha sekizdi ama dedikodu erken kalkardı. "Dünden beri bakmaya cesaret edemedim. Eminim Elaine Matthias bunu manşete taşımıştır."

Lionel başını salladı. "İç açıcı şeyler söylemiyor, o kesin. Tiana dün gece beni Şenlikten çıktıktan sonra aradı," diye ekledi Lionel, annesinin yakınlarda olma ihtimaline karşı sesini alçalttı.

Tiana otelin yarı zamanlı temizlikçisiydi. Haftada iki gün ve pazar öğleden sonraları birkaç saatliğine uğrayıp oteli baştan aşağı temizlerdi. Morgan'dan sadece birkaç yaş kü-

çüktü, Hollywood yıldızı olma hayalleri kuruyordu. Morgan, onun sahne yetenekleri hakkında pek bir fikir sahibi değildi ama dramatik bir anlatım konusunda oldukça yetenekliydi, abartmak onun uzmanlık alanıydı. Lionel'e ne anlattıysa, muhtemelen gerçeği yansıtmıyordu.

Lionel devam etti. "Zavallı Bayan Eleanor'un nergis tarlalarında ölü bulunduğunu söylemiş. Millet de can havliyle kaçmış."

"En azından bir kısmı doğru," dedi Morgan. "Bahçe yerle bir."

"Vanessa buna delirmiştir." Bildik bir bakış paylaştılar. Morgan, annesinin bunu hayatı boyunca unutamayacağını biliyordu.

"Sence sosyal medyaya düşenleri görmüş müdür?" diye sordu Morgan.

Lionel dudaklarını büktü. "Görmüş tabii, bu sabah aynı bir komutan gibi. Ben hiç bulaşmam, sana da uzak durmanı tavsiye ederim."

Tam o sırada kapı zili çaldı. Daphne birkaç sert havlamayla uyarı verirken, Morgan'la birlikte ön kapıya yürüdüler.

Morgan, kapıyı karşısındaki her kimse Nergis Oteli'nin kapalı olduğunu açıklamaya hazır bir halde açtı. Elinde iki buzlu kahve ve Rosie'nin Lokantası'ndan bir torba ile Nia'yı görünce duraksadı. Paketin içinde ne olduğunu biliyordu. Rosie'nin meşhur tarçınlı çörekleri. Morgan'ın en sevdiği.

Nia, kahveleri bir barış teklifi gibi havaya kaldırdı. "Birinin üstüne tarçınlı çıtırlar var, diğeri de tatlandırılmış köpük. Bu sabah hangi Morgan'la karşılacağımı bilmediğimden ikisinden de aldım."

Nia içeri girerken Morgan'dan kısa, yarım bir gülüş geldi. Daphne onu heyecanla kokladı.

"Gelmene gerek yoktu," dedi Morgan, sakin kalmaya çalışsa da sesi titredi.

"Tabii ki vardı, sen benim en iyi arkadaşımsın," dedi Nia sakin bir şekilde. Antredeki masaya yiyecekleri bıraktı, güneş gözlüğünü başının üstüne kaydırdı. Kahverengi gözleri Morgan'ı dikkatle süzdü. "Başka nerede olacaktım ki?"

"Bugün pazar, dükkânda olman gerekmez mi?"

"Niles'a vardiyamın kalanını bıraktım. Hem internette dolaşanları da görüyorum, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Seni görmem gerekiyordu."

Morgan dudaklarını birbirine bastırdı, göğsü sıkışarak nefes verdi. Bütün gece kendini ne kadar tuttuğunu, gerçekten ihtiyacı olan tek kişiyle yüz yüze gelince fark etmemişti.

"Her şey berbat oldu. Ne yapacağımı bilmiyorum," diye başladı Morgan, sözleri nefesinin önüne geçiyordu. Göğsü inip kalkıyor, burnu gözyaşlarıyla sızlıyordu.

Nia kollarını açtı, Morgan bir an durdu, sonra sendeleyerek kucaklaştılar. O anda her şey çözülüverdi: Yas, korku, utanç ve rahatlama. Arkadışına sarılırken hepsi sel gibi akıp gitti.

"Ayakta kalmaya çalışıyordum," dedi hıçkırarak. "Annemin gözleri önünde ağlamak istemedim. Onca insanın, Will'in..."

Nia onu büyük salona götürdü. Yumuşak kanepeye otururken elleri birbirinden ayrılmadı.

"Ben buradayken bırakabilirsin kendini," dedi Nia, Morgan'ı yeniden sıkıca kucaklayarak. Morgan başını ar-

kadaşının omzuna yasladı ve ağladı. Daphne ayak ucunda usulca sızlandı, patileriyle Morgan'ın bacaklarını yokladı. Sonra kanepeye atlayıp başını Morgan'ın kollarının altına soktu. Morgan nefesini toparlayana kadar öyle kaldılar.

"Geldiğin için sağ ol," dedi Morgan bir süre sonra, mahcup bir gülümsemeyle geri çekilerek.

Nia kahveyi önüne itti, kapüşonlusunun gözyaşlarıyla ıslandığını fark etmemiş gibi davrandı.

"Benim yerimde olsaydın sen de gelirdin," dedi. "Dün geceki dansı kaçırdığım için kendimi berbat hissediyorum. Çok yorgundum. Hadi ye biraz, Bayan Vanessa az sonra bizi çalıştırmaya başlayacak."

Morgan fark etti ki Nia tek bir soru sormamıştı; ne Bayan Eleanor'a dair ne de ailesinin bundan sonra ne yapacağı hakkında. Sadece çıkıp gelmişti ve bu Morgan için paha biçilemeyecek kadar kıymetliydi.

O esnada, mutfakta iş telefonu çaldı.

"Vanessa, telefon sana!" diye seslendi Lionel yukarıya.

"Ofisime aktar," diye bağırdı Vanessa basamakları inerken. Morgan, annesinin koluna sıkıştırdığı çarşaf sepetini gördü. Vanessa salona girerken muhtemelen unutulan çarşaflar hakkında tam söylenmeye hazırlanmıştı ki koltukta oturan misafiri fark etti.

"Nia, tatlım, seni yeniden görmek ne güzel." Morgan'ın ağzını sürmediği kahveden bir yudum aldı. "Bu benim için mi?"

"Hepsi senin," dedi Morgan, dişlerini sıkarak gülümserken; az önce ağladığını annesinin fark etmemesini umuyordu. Vanessa Taylor'a göre gözyaşları işe yaramazdı. Kimseyi kur-

tarmaz, hiçbir şeyi çözmezdi. Önemli olan tek şey icraattı. Yapmaktı, bitirmekti. Tamamlanmış bir yapılacaklar listesi, annesi için elmastan bile değerliydi.

Vanessa topuğunun üzerinde dönüp mutfağa doğru yöneldi, bir zamanlar Morgan'a ait olan içecekten bir yudum daha almayı ihmal etmedi. Daphne sadakatle peşine takıldı; belki bir karides daha ağzına düşer umuduyla.

"Kim o?" diye çıkştı annesi, Morgan sesinin altındaki huzursuzluğu duyabiliyordu. "Eğer gazeteciyse avcunu yalaya—"

Lionel araya girdi: "Max Greaves diye biriymiş."

Morgan annesinin hiç bu kadar soğuk bir ses tonuyla, "Kapat şunu, hemen," dediğini duymamıştı.

8. bölüm

Will

Will arabasının tavanını açtı, güneş teninde bal gibi ılık bir his bırakıyordu. Tarçın Kasabası'nda güzel bir gün daha başlıyordu. Ana Cadde'yi örten ağaç dallarının arasından süzülen yumuşak altın ışıklar, asfaltın üzerinde hareketli gölgeler yaratıyordu. Telefon tellerinde sıralanan serçeler, sabahın sessizliğini neşeli şarkılarıyla delip geçerken, ötüşmeleri asfalt üzerindeki lastik uğultularına karışıyordu. Dükkânların vitrinleri sabah ışığıyla parlıyor, kara tahtalarda tebeşirle taze yazılmış günün özel menüleri yer alıyordu. Küçük kasaba hayatı, hiçbir şey olmamış gibi aksamadan devam ediyordu.

Angel'ın içeceğinden çaktırmadan bir yudum daha aldı. Damak zevkine göre fazla tatlıydı ama vanilyalı dondurmanın serinliği, kremamsı dokusu içini yatıştırdı. Tanya, onu tek bir cümleyle bile çileden çıkarabilirdi; yine de bu, verdiği tepkiyi haklı kılmazdı. Geçmişi yüzüne vurmak istemesine rağmen, onun düzgün bir hayat kurmak için çabaladığını inkâr edemezdi. Ne yaşanmış olursa olsun, Tanya hâlâ onun canından çok sevdiği kızının annesiydi.

"Öyle çıkışmamalıydım," dedi sessizce Will. Arka koltukta iPad'ine gömülmüş olan Angel, başını kaldırmadı bile. Will onu dikiz aynasından izledi. Bir Top Tarçın'ın önündeki tenteyi andıran bir şekli büyük biz özenle gölgelendiriyordu. Bırakın mimari çizimleri Will çöp adam bile çizemezdi. Angel'ın zihni ise olağanüstüydü, Will her geçen gün kızına hayran kalıyordu.

Böyle anlarda Will, Tanya'nın da yanlarında olmasını dilerdi; kızlarının onunla birlikte nasıl çiçek açtığını görmesini isterdi. Bir zamanlar ön koluna sığan o minicik bebek, artık hayata dair dersler öğrenen genç bir kızdı. Tanya ise tüm bunları kaçırıyordu.

Will arabayı Bones'un Berber Dükkânı'nın önünde durdurdu. Angel başını kaldırdı.

"Müşteri mi aldın?" diye sordu Angel.

"Jesse amcan," dedi Will. "Hemencecik gelirim."

Angel gözlerini devirdi. "Hep öyle diyorsun zaten. Braxton yan dükkândaysa ona bakmaya gidebilir miyim?"

Bayan Guy'ın torunu genelde pazar günleri markette olurdu, büyükannesine yardım ederdi; aylar önce Bay Bones'a saç kestirmeye geldiğinde hemen kaynaşmışlardı.

"Peki git," dedi Will. "Ama yoksa oyalanmadan hemen geri dön."

"Bayan Guy'ın kafasını renk teorisiyle yok 'estetik açıdan daha hoş' falan diye ütüleme sakın," diye uyardı Will.

Son zamanlarda Angel iç mimariye fena halde kafayı takmıştı. Otel odalarından birinin neden başta sona mavi dekore ettiğini sorduğu için Will, Bayan Taylor'dan on kere özür dilemek zorunda kalmıştı.

Angel dramatik bir iç çekişle başını koltuğa geri yasladı. "Tamam, peki," diye söylendi.

Will markete doğru neşeyle seken kızını gözden kaybolana kadar izledi, bukleleri rüzgârla birlikte zıplıyordu. Ana Cadde şimdilik sakindi. Will saatine baktı. Öğleni biraz geçmişti; kiliseden çıkanların bir şeyler atıştırmaya başlayacağı zamanlardı.

Will, Jesse'nin gelmesini beklerken dükkânın kilidini açtı. Bones pazar günleri çalışmazdı ama Will bu sessizliği seviyordu, düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Işıkları yaktı, çalışma alanını hazırlamaya koyuldu. Koltuğu dezenfektanla sildi, ardından aletlerini de aynı şekilde temizledi. Birkaç tıraş makinesinin kablolarını çözüp bıçaklarına sprey sıktı. Jesse'nin hızlı bir saç yıkamaya ihtiyacı olabileceğini düşünerek şampuan ve saç kremine uzanmak üzereydi ki telefonu çalmaya başladı.

Telaşla telefona uzandı; arayanın, coşkusunu dizginleyemediği kızını yakalaması için yalvaran Bayan Guy olmasını umuyordu. Ekranda kardeşi Elijah'ın adı belirdi. Normalde aramayı görmezden gelirdi. Kardeşiyle konuşmaktan hoşlanmaması değildi mesele; sadece her sohbetin dönüp dolaşıp Elijah'a ve onun kusursuz hayatına bağlanmasından yorulmuştu. Sanki çocuklukta izlediği düzgün yolun karşılığını aldığını Will'in yüzüne vurmak istiyordu. Üst perdeden konuşan ses tonu, sözde ilgiyle süslenmiş iğneli yorumları Will'e her defasında aynı şeyi hatırlatıyordu: *Daha fazlasını yapabilirdin.*

"Hey," diye cevapladı Will, telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak.

"Ne var ne yok abi?" diye sordu Elijah. "Müsait misin?"

Will telefonu kulağından çekti. Ne zamandan beri Elijah konuşmak için izin isterdi ki? Genelde Will'in tek kelime etmesine müsaade etmeden lafa dalardı. Dr. Elijah Reed, herkesin hayatını kendi programına göre şekillendirirdi. Zaman onun için önemliydi, yani kendi zamanı tabii ki.

Will saate baktı. Jesse'nin gelmesine aşağı yukarı on dakika vardı. Elijah'ı başından savmak için gayet yeterli bir süreydi.

"Birazdan müşterim gelecek," dedi Will. "Ne var?"

"Asıl sende ne var? Soru bu," dedi Elijah. Sesinde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Tarçın Kasabası'nda kötü şeyler olmaz demiştin bana. Bu sabahki haberleri gördün mü? Şu çiçek festivalinde biri ölmüş."

"Nergis Oteli'nde, canım." diye araya giren Renee'nin sesinin duydu Will, fonda yankılanan bir kahkahayla.

Hiç yalnız konuşamayacaklar mıydı? Elijah ile baş başa kaldıkları son zamanı hatırlamıyordu bile, Renee hep oradaydı.

Renee, Will'e karşı her zaman candandı; Angel'a karşı ise çok daha sevecendi. Ailenin küçük kızı olan Angel'ı şımartmaya bayılırdı: İki ayda ayağına küçük gelecek marka ayakabılar ya da teneffüste kaybedeceği gerçek altın takılara boğmayı severdi. Doktor bir eşe sahip mali müşavir Renee, kusursuz bir hayat sürüyordu.

Renee saygın ve becerikli bir kadındı. Uyumlu takvimlerle, pırıl pırıl tezgâhlarla, jilet gibi ütülenmiş pantolonlarla dolu bir evi yönetiyordu. Will için ne çekici ne de merak uyandıran bir hayattı. Fazla katı biriydi; fazla soğuk bir kadın. Tam da Elijah'a göre biriydi.

Will çenesini sıktı. "Hiç komik değil Eli. Bir kadın öldü. Angel'la oradaydık."

"Ben..." diye başladı Elijah, sesi şakacı halinden ciddiyete büründü. Will, hattın öbür ucunda bir hışırtı ve merdivenlerden inen ayak sesleri duydu. "Öyle demek istemedim. Angel iyi mi? Sen iyi misin?"

Will derin bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Bayan Eleanor onun arkadaşıydı. Papatya çayı bile içiyor şimdi, ondan öğrenmişti..." Bir an duraksadı. "Bu sabah pek konuşmadı ama Şeftali'yi bilirsin, toparlanır."

"Eline bir dondurma tutuştur, bak nasıl dönüyor eski haline," diye takıldı Elijah. Will de güldü. Demek ki Elijah, onu sandığından daha iyi tanıyordu.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Ardından Elijah kısa, ağır bir iç çekti. Will asıl sorunun gelmek üzere olduğunu hissetti. "Sormam lazım, sen bu işe karışmadın değil mi? Yani demek istediğim, babamın—"

Will dişlerini öyle bir sıktı ki kafasının içindeki kemikler gıcırdadı. Üzerinden onca yıl geçmesine rağmen Elijah hâlâ onu ailenin yüz karası olarak görüyordu.

"Gitmem lazım," dedi Will, çenesini kasarak. Soruyu cevaplayıp kendini açıklamaya niyeti yoktu. İçinden, yalnızca bir anlığına, kardeşine o yılların geride kaldığını kanıtlamak için daha ne yapması gerektiğini düşündü.

"Abi yapma, sadece emin olmak istedim," diye üstledi Elijah.

Kapının üstündeki zil şıngırdadı. Jesse, Angel'ın elini tutarak içeri girdi. Angel, Bayan Eleanor hakkındaki sorularını peş peşe sıralıyordu.

"Gitmem lazım dedim." Will bir telefon görüşmesini kapatmak için hiç bu kadar istekli olmamıştı.

Elijah'ın geri aradığını bildiren titreşimleri yok sayan Will, kardeşinden özür beklemenin boşuna olduğunu biliyordu. Elijah kimseye özür borçlu değildi, çünkü hiçbir zaman yanılmazdı.

Angel, Jesse'nin konuşmasına fırsat tanıyacak kadar kısa bir an duraksadı. "Daha yolun başındayız, şu anda net bir şey söyleyemem," dedi Jesse ve karşısındaki doymak bilmeyen yedi yaşındakiyle göz hizasına gelmek için diz çöktü. "Polis, Bayan Eleanor'a ne olduğunu bulmak için çok çalışıyor."

"Sen de çok çalışıyor musun?" diye sordu Angel, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Elbette çalışıyorum, hem de en iyisi benim." diye atıldı Jesse. Angel somurtup alt dudağını büzdü. "Niye birdenbire ölsün ki? Çok eğleniyorduk. Sence bana mı kızdı? Babam bazen çok fazla soru sorduğumu düşünüyor."

Will'in göğsüne bir sızı saplandı. Jesse hüzün dolu gözleriyle bir Will'e bir de kızına baktı.

"Asla!" dedi Jesse, Angel'ı havaya kaldırıp kucağına aldı. "Babanla ben seninle gurur duyuyoruz." Angel, tiz bir çığlık attı, kahkahası Will'in içini ferahlattı. Angel'ın ayakkabılarındaki gökkuşağı ışıkları, sevinçle bacaklarını salladıkça yanıp söndü.

Kendine tekrar tekrar hatırlattığı bir babalık dersi vardı: Angel, fark etmediği anlarda bile onu dinliyordu. Onunla kurduğu her temas, dünyada nasıl var olacağının doğrudan bir yansımasıydı. Will, eve dönüş yolunda kaç kez 'sessiz olma oyunu' oynattığını düşününce kendine kızdı.

"Teşekkür ederim, Jesse Amca," dedi Angel yanakları kızararak. Jesse onu yere indirdi. Günün kıyafetini göstermek için önlerinde bir tur döndü: Turuncu, kat kat, uzun bir elbise. Angel, balon kollarının elbiseye ayrı bir şıklık kattığını söylemişti; Will için bu söz, elbiseyi sepete atmaya yeterliydi.

Will onu yanına çağırdı, Angel da ağır adımlarla babasına doğru yürüdü. Will kızını koltuk altlarından kavrayıp bir beline oturttu. Öyle çabuk büyüyordu ki, önünde sonunda bir gün onu böyle kucağında taşıyamayacağını biliyordu. İleriyi düşünmek istemedi, şimdilik hâlâ onun küçük kızıydı.

"Sen dünyanın en iyi çocuğusun, tamam mı?" Angel başını salladı, alt dudağı gözyaşlarını tuttuğu belli ediyordu. Will dayanamayacağını anlayınca konuyu değiştirdi. "Braxton orada mıydı?" diye sordu Will, çenesiyle Guy'ın Marketi'ni işaret ederek.

Arkadışının adını duyar duymaz kucaktan kaymaya çalıştı. "Evet. Renee yengenin aldığı güzel boya kalemlerim onun yanında kaldı. Gidip almam lazım!"

"Yarım saatin var, küçük hanım!" diye arkasından seslendi Will, Angel kapıya doğru koşarken. "Lütfen Bayan Guy'a selamlarımı ilet, olur mu? Teşekkür etmeyi de unutma!"

Angel ona başparmağı ile onay işareti verdi. Will, kıvırcık saçlarının sokak boyunca seke seke ilerlemesini izledi, marketin içine girip gözden kaybolana dek.

Jesse yanına gelip Will ile tokalaştıkan sonra berber koltuğuna oturdu. Will ufak bir şovla örtüyü omuzlarına geçirdi.

"Kapıda beni köşeye sıkıştırdı," diye şakalaştı Jesse güle-rek, başıyla arkasını işaret etti. "Az kalsın ehliyetle ruhsatı uzatıyordum."

"Şakaya gelmez biliyorsun," diye karşılık verdi Will, Jesse'nin Angel'a o zor anda destek olmasına minnettardı.

Onu önemseyen insanlara sahip olmak, babalık ok-yanusunda yalnız başınayken onu ayakta tutan tek can simidiydi. Çoğu zaman, bir diş ipi kadar ince bir halatla tutunuyordu hayata. Ama bu gibi günlerde, birinin araya girip destek olması korkuyu biraz olsun hafifletiyordu.

"Büyüyor be dostum," dedi Jesse, Will uzamış saçlarını tararken. Tahmin ettiği gibi, Jesse'nin saçının yıkanması gerekiyordu.

Will alayla güldü. Angel için büyüyor demek yetersizdi. O tam bir doğal afetti. "Bazen onun çocuk olduğunu unu-tuyorum," dedi Will. "O kadar olgun ki, her şeyi onunla konuşmamak zor geliyor. Sanki yaşıtmışız gibi."

Jesse ciddiyetle Will'e döndü. "Dostum, senin daha fazla yetişkin muhabbetine ihtiyacın var. O yedi yaşında, terapistin değil."

"Kelimenin tam anlamıyla en iyi arkadaşım," dedi Will. "Her şeyi paylaşırız. Eleanor meselesi de bu yüzden içimi kemiriyor zaten. Bugün neredeyse hiç konuşmadı; nor-malde kafamı şişirirdi, hem de cüzdanımı eritirdi."

Eleanor'un adı geçince Jesse'nin yüzündeki gülümseme soldu. "Sağ ol dostum, beni pazar günü kabul ettin. Rai-nes fazla mesaiye boğuyor bizi. Bu hafta saatlerimi ikiye katlamadan önce tıraşı araya sıkıştırayım dedim."

"Bilmem lazım, dostum," dedi Will, neredeyse yalvarırcasına. "Son durum ne?" Jesse'nin berber dükkânında yazılı olmayan kurala saygı duyduğunu biliyordu. İçeride konuşan içeride kalırdı, dükkândan dışarı çıkmazdı. Her zamankinden daha çok, aralarında kurdukları bağa yaslanıyordu. Angel'ın kendisine ve çevresindekilere durmadan cevapsız sorular yöneltmesine bir gün daha katlanamazdı.

Jesse örtünün altından kolunu çıkarıp saatine baktı. "Aslında, Chambers'la Wade şu anda oteldedir." Will, başını şampuan lavabosuna doğru eğdi. Avucuna bolca şampuan sıktı, saçlarına yedirmeye başladı. "Raines yakınlara haber verilmesi ve soruşturmanın hızlandırılması için ısrarcı. Dosyanın hızla kapanmasını istiyor."

"Otelde biriyle onun hakkında konuştun mu?"

Will şampuanı duruladı, aynı işlemi kremle de yapmaya başladı. Sonra Jesse'yi doğrultup kesim için saçlarını kurutmaya başladı. "Raines dün gece işe ilk bunla başladı. Caleb Brewster denen çocukla da konuştuk. Tarçın Kasabası Lisesi'nde bir bahçecilik kulübü kurmuşsun, bilmiyordum."

"Evet, epey oldu," dedi Will. "Başta sadece Caleb vardı, sonra iki arkadaşını da dahil etti. İyi çocuklar, bana o yaşlarımı anımsatıyorlar."

Jesse homurdandı. "Caleb gibi çocukların bahçecilik kulübüne girmesine şaşırdım doğrusu."

Will iç çekti. "Ben de çocukken yerimde duramazdım, biliyorsun. Beni sakinleştiren tek şey toprağa dokunmaktı. Babamla çalışırken duygularımı kontrol etmeyi ve sabretmeyi öğrendim. Burası küçük bir kasaba ama o yaşta benim gibi dengesi kaymış, savrulup tutunacak bir şey arayan bir sürü çocuk olduğunu biliyordum. Tek ihtiyaçları doğru

yöne itilmek. Kulağa tuhaf geliyor ama onlara ellerinde tutabilecekleri bir şey vermek istedim, emek verip büyütebilecekleri bir şey. Sana yeterince sevgi gösterilmemiş olması, sevgi veremeyeceğin anlamına gelmez."

Jesse homurdandı, Will anlatmaya devam etti. "Nergisleri Sonbahar Festivali'nden hemen sonra ektik, toprak hâlâ serinken. Soğanların, kışın don gelmeden önce kök salmaları için zamanları oldu. Tam da şenlik zamanında açtılar. Çiçekler için bu kadar mutlu olan adamlar görmemiştim. O yüzden onlar için hoş bir şey yapmak istedim. Giyinip kuşanıp partiye gelsinler, emeklerinin karşılığını gözleriyle görsünler istedim. Babam sertifika bile bastırdı."

"Dur bir saniye, yani sorunlu bir grup ergen, otelin içini çok iyi biliyordu öyle mi?"

Will adım adım geri çekildi, parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu.

"O çocuklar kimseye zarar vermez."

Jesse kollarını açtı. "Bak dostum, arkadaşın olarak söylüyorum, harika bir şey yaptın. Büyük ihtimalle onları kötü yoldan döndürdün. Ama bir dedektif olarak, bu işe dahil olan herkesin, geçmişte ya da şimdi, hepsinin adını bilmem gerekiyor. Kişisel algılama. Her ihtimali kovalamak zorundayım."

Will, Jesse'ye bakakaldı, içinde fırtınalar kopuyordu. Her şeyden önce o çocukları korumak istiyordu. Masum olduklarına inanmak istiyordu. Ama ya değillerse?

Sonra Angel'ı düşündü. Jesse, Bayan Eleanor'un başına ne geldiğini bir an önce çözmezse, Angel suskunluğa gömülebilirdi. Eğer Jesse, Will'in ekibini elemek zorundaysa, Will buna razı olacaktı. Bunun zaman kaybı olduğunu

biliyordu ama polislerin en iyi yaptığı şey buydu: Zamanı harcamak. Caleb'a müsait olur olmaz onu araması için bir mesaj daha attı. Cevapları kendi bildiği yoldan bulacaktı.

Will, Reed & Roots serasına yaklaşırken Wesley Taylor'ın kırmızı kamyonetinin yanından geçti. Birbirlerine dostça el salladılar, fakat Wesley'in yüzündeki gergin ifadeden babasıyla konuşmasının pek iyi geçmediği anlaşılıyordu.

Will havalı bir manevrayla, lastik izleri ve ağır botlar yüzünden çimenden toprağa dönüşmüş yola girdi. Avlunun karşısında, kulağına kulaklıklarını geçirmiş babasını gördü; sanki sıradan bir iş günüymüş gibi sera tarafına toprak çuvalları taşıyordu. Calvin Reed, Pazar öğleden sonraları bile çalışmayı bırakmazdı. O, Reed & Roots Peyzaj'ın bel kemiğiydi; paslı bir pikap, bir itmeli çim biçme makinesi, bir çift makas ve sarsılmaz bir iradeyle bu aile işini sıfırdan kurmuştu.

Will ve Elijah bu işin içinde büyüdüler. Will daha bisiklete binmeyi öğrenmeden bitkilerin adlarını, mevsimlerin nabzını öğrenmişti; Pazar günleri babalarının yanında serpme gübre taşır çit budardı. Yıllar sonra Calvin işi Tarçın Kasabası'na kadar büyüttü, Will örnek evlat yolundan saptığında bile dimdik durdu. İşini kutsal bir yer gibi korudu, çoğu adamın çoktan emekli olduğu yaşlarda bile çalışmayı bırakmadı. Will, babasının hayatının sonuna kadar elini topraktan çekmeyeceğini biliyordu.

Will ve Angel arabadan inip bahçeyi aşıp ona doğru yürüdüler. Reed ailesinin arazisinin arka tarafında Reed & Roots serası sessiz bir dev misali duruyordu; puslu camlardan, yılların yıprattığı çelik iskeletten oluşan, rüzgâr biraz sert esti mi gıcırdayan, uzun ve yüksek tavanlı bir yapıydı.

İçeri adım atar atmaz sıcaklık yüzlerine vurdu; hava nemli ve yoğun, domates asmalarının ve taze otların keskin kokusuyla doluydu. Koku, insanın başını döndüren türdendi, sanki bir bahar hatırasının içine girmiş gibiydiler. Sera boyunca uzanan yükseltilmiş yataklar yan yana sıralanıyordu, her biri, Will'in babasının titizlikle yaptığı el yazısıyla yazılmış tahta kazıkla işaretlenmişti.

Hafifçe vızıldayan bitki aydınlatma lambalarının altında, fide tepsileriyle dolu bir raf vardı; topraktan başını uzatmaya başlayan minicik filizlerin üzerine morumsu bir ışık düşüyordu. Will babasını orada gördü; yeni bitkilerini dikkatle izliyor, eski bir şarkıyı mırıldanıyordu.

Angel zıplayıp yanına koştu, parmaklarını pençe yapıp kükredi. Dedesi geri çekilip kulaklıklarını çıkardı.

"Küçük Şeftali! Sen nereden çıktı—"

Kapıda Will'i farkedince sözünü kesti, bir eli cebindeydi.

"Eve dönmeden önce dedesini görmek isteyen biri vardı," dedi Will, yeni filizlenen bitkilerle meşgul olan Angel'ı işaret ederek.

"Ne hoş bir sürpriz!" dedi Calvin.

Az önce Bay Taylor'ın çıktığını gördüm," dedi Will arkasını göstererek. "Ne konuşuyordunuz?"

Babası derin bir iç çekti, Will ve Angel'a baktı. Filizlenmiş bitkilerden birini torununa uzattı. "Bunu benim için tarlaya götürür müsün? Dikilmeye hazır artık."

Angel hiç düşünmeden bitkiyi kapıp arka kapıdan fırladı, faydalı olabilmenin sevinciyle.

"Evet, tam orası!" diye seslendi kapıdan, Angel'ı tarlalara yönlendirirek. "Üzerini güzelce toprakla ört. Birazdan gelir beraber sularız."

Sonra oğluna dönüp başını salladı, sesini iyice alçalttı. "Wesley bahçeyi toparlamamı istiyor. Ona nergislerin çok yıllık olduğunu söyledim. Onları yeniden filizlendiremem, snaki hiçbir şey olmamış gibi. Baştan başlamamız gerekecek," diye söylendi. "O kadına da, olan bitene de üzülüyorum elbette, ama ben de şapkadan tavşan çıkaramam."

Babası haklıydı. Nergisler bir yıl sonra yine açardı. Ama belli ki Wesley Taylor'ın bir yıl bekleyecek vakti yoktu; her şeyin hemen düzelmesini istiyordu. Bay Taylor'ın telaşını anlayabiliyordu ama babası doğru söylüyordu. Doğanın acelesi olmazdı. Calvin yine başını salladı, Will'e değil de kendine söylenir gibi mırıldandı. "Bir de arka sıradaki yüksükotunu bir şey yiyip bitirmiş, inanabiliyor musun?"

"Hayvan mı?" diye sordu Will.

"Bir şey kökünden söküp çıkarmış. Geçen hafta sapa-sağlamdı. Her neyse fazla uzağa gidememiştir, eminim," dedi. "Bu bitki son derece zehirlidir."

Will karşılık verdi, ensesini ovuşturdu. Bahçe zaten hep curcuna içindeydi: Hafta sonları Yeşeren Ekip, hafta içi sevkiyatlar, geceleri de meraklı hayvanlar derken her şey mümkündü. Babası bir çuval toprağı daha sırtlayıp kapıya doğru yöneldi.

"Neyse," diye devam etti Calvin. "Wesley ortalıkta bazı tekliflerin dolaştığını söyledi. Özellikle dünden sonra, çok geçmeden sudan ucuza elden çıkarır o yeri."

Will alayla, "Taylorlar Nergis Oteli'ni asla satmaz," dedi.

Calvin omzundaki çuvalı düzeltti, kapıyı ayağıyla itti. Will tarlada dedesini bekleyen Angel'ı fark etti, ellerini beline atmıştı.

"Herkesin bir fiyatı vardır oğlum."

9. Bölüm

Morgan

Dedektif Terrance Chambers'ın tek bir görevi vardı: Eleanor'un üst kattaki odasında bulunan eşyalarını toplamak ve karakola dönmek. Morgan, Nia'yı arabasına kadar uğurlarken, bu talimatın bizzat Amir Raines tarafından Chambers'ın telsizinden iletildiğinde kulak misafiri oldu.

Yarım saat sonra Morgan geveze memuru mutfakta yakaladı, Lionel'in dumanı üstünde karidesli erişteseini iştahla götürüyordu. Daphne ayaklarının dibinde pusuda bekliyor, kuyruğu heyecanla yere sürtünüyordu. Büyük salondaki yerinden Morgan'ı ne Lionel ne de Chambers görebiliyordu; ikisi de sohbetlerine öylesine dalmışlardı ki, dinlendiklerinin farkında değillerdi.

Morgan, Terrance Chambers'ı en son Bir Top Tarçın'ın yeniden açılışında görmüştü. Ondan önceyse, bir soruşturmaya müdahele ettiği gerekçesiyle suçlanıp nezarete atmışlardı, bu hikâye başka zamanın konusuydu. O günden beri, bilinçli olarak onun yoluna çıkmamaya dikkat ediyordu.

"Ben de aynen bunu söylüyorum işte Raines'e," dedi ağzı makarnayla doluyken. "Dün gece konuştuğumuz in-

sanlara bakılırsa, Tarçın Kasabası'nda bu kadını beş dolar için öldürmeyecek kimse yok."

Lionel cıkladı. "Eleanor o kadar da kötü biri değildi," dedi kremalı sosu karıştırırken. Chambers'ın kâsesine doldururken ekledi. "Bana da, çalışanlara da her zaman çok nazikti. Angel'ı da severdi. O kızı hep yanında gezdirirdi."

Chambers bir homurtuyla karşılık verdi. "Normal. Angel ona kaybettiği kızını anımsatıyordur. Bella öldükten sonra her şey değişmiş diyorlar." Erişteleri öyle bir şapurdattı ki, Morgan'ın yüzü buruştu.

Lionel karşılık verdi. "Böyle bir şey herkesi sarsar." Sosun altını kısıp ağır ağır kaynamaya bıraktı. Tencerenin kapağını kapattı, sonra adaya dönüp, kâsede mayalanan hamura göz attı.

"Haklısın," dedi Chambers, sesi yumuşadı. "Onu gerçekten tanıyan biriyle konuşmayı umuyorduk. Kimlerle temas halindeydi, biraz olsun bizi aydınlatacak şeyler yani. Ama burada pek arkadaşı yokmuş gibi görünüyor."

"Orası kesin," dedi Lionel. "Eleanor pek arkadaşlık kuran biri değildi."

"Vanessa'nın da ona bayılmadığını duyduk."

Lionel durdu. Hareket yoktu. Sessizlik sürdü. Morgan nefesini tuttu.

Chambers yemeye devam ediyordu; gözlerini kâsesinden hiç ayırmıyor, çıkardığı şapırtılar mutfakta yankılanıyordu. Morgan bunun özel bir sorgu tekniği mi yoksa annesinin mutfağında böyle bir imada bulunacak kadar küstah mıydı, çözemedi. "Ama Raines, Belediye Başkanı'yla konuştu," diye devam etti. "Çığlık atmadan önce sahnenin yanında

konuştuklarını doğruladı. O yüzden en önce Taylorları eledik."

Morgan yeniden nefes aldı.

"Bildiğim tek şey, Eleanor'un her hafta Kuaför Cinna'da saç yaptırdığı," dedi Lionel.

Morgan biraz daha yaklaştı. "Ethel Lawson kesin bir şeyler biliyordur. Harold Bones'la birlikte kasabadaki dedikoduların yarısı onların elinden geçiyor."

Chambers boş kâseyi şefe uzattı. "Bakacağım buna, sağol dostum."

Lionel kâseyi alıp, yıkanmayı bekleyen dağ olmuş bulaşık yığınının yanına bıraktı.

"Nasıl?" diye sordu. "Biraz daha tuz ister mi?"

"Yok, tam kıvamında," diye yanıtladı Chambers, peçeteyle ağzını silerken. "Belki Alexis'i buraya yollayıp birkaç ders aldırabilirim." Chambers'ın karısının mutfakta pek maharetli olmaması üzerine başlayan sohbet sürüp gitti ama Morgan'ın pek ilgisini çekmiyordu bu muhabbet. Uzun boylu dedektif odadan çıktı ve koridora geçti, toz alıyormuş gibi yapan Morgan'la karşılaştı.

"Yakında ensenizden düşerim," dedi ona hayalî şapkasını çıkararak selam verdi. "Hafta sonu teniste görüşürüz!" Chambers yukarı çıkıp, geldiklerinden beri tek başına çalışan partneri Bud Wade'e katılmadan önce Lionel'e seslendi.

"Tenis mi?" diye sordu Vanessa ve Morgan aynı anda. Vanessa bodrum katından çıkıp mutfağa, Lionel'le ikisinin yanına geldi.

"Güya gizli bir polis görüşmesiydi bu," dedi Lionel, ifadesiz bir tonla.

"Tanrı aşkına. Benim evimdesiniz ya!" dedi Vanessa banka otururken. Morgan yanına geçti. "Dayanamadım artık. O adam benim adımı gerçekten geçirdi mi, yoksa ben mi kafamda kuruyorum?"

"Seni en baştan elediklerini söyledi. Kafanı kurcalayacak bir şey yok." dedi Lionel.

Vanessa gözlerini devirdi. "Bu işin ne kadar süreceğini söyledi mi peki?"

Morgan omuz silkti. "Orasını duymadım."

"Ama geri kalan her şeyi duydun," diye alay etti Lionel.

Vanessa dirseğiyle Morgan'ı dürttü.

"Git çık yukarı, ne karıştırıyorlar bir bak. Jesse'nin arkadaşı olduğunu biliyorlar. Seninle konuşurlar."

"O adam beni iki yıl önce içeri attı," diye tersledi Morgan. "Gidip de bir daha tutuklamasını istemiyorum!" diye çıkıştı Morgan.

"Senin hakkında ne dediklerini duydun! Taylorlarla ilgili aklına yeni şeyler sokmak istemiyorum."

"Tanrı aşkına," dedi Vanessa geçiştirerek. "Eleanor'u öldürmek isteseydik çoktan o bahçeye gömülmüştü."

Ön kapı gıcırdayarak açıldı, Morgan'ın babası içeri girdi; annesinin cümlesinin sonuna denk geldi. Morgan'ın onu en son gördüğünden beri on yıl birden yaşlanmış gibiydi. Yeşil rüzgârlığının altında omuzları düşük, gözleri sönüktü, sanki içinde umudun zerresi kalmamıştı. Ağır adımlarla mutfağa girdi, botları fayansa tak tak vurdu. İç çekerek

odayı geçti, buzdolabını açtı ve bir içki aldı, kapağını ustalıkla açtı. Büyük bir yudum aldı.

"Ne hakkında konuştuğunuzu bilmek bile istemiyorum," dedi kısık ve yıpranmış bir sesle.

Vanessa oturduğu yerden onu süzmüştü, yüzünde endişe vardı. "Zor bir konuşma mıydı?" diye sordu Vanessa.

Wesley hemen cevap vermedi, en azından kelimelerle. Tek omzunu silkerek arka kapıya yöneldi. "Bir şey lazım olursa kamelyadayım."

Bu iyiye işaret değildi. Daphne yerinden kalktı, kuyruğu aşağıda arkasından ağır ağır gitti; sanki o anda ona ihtiyaç duyduğunu sezmiş gibi. Morgan, kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar onu izledi. Yürüşünde bir boşluk vardı; ağır, tutuk. Bay Reed ile yaptığı konuşma hiç iyi geçmemişti. Vanessa üstelemedi. Fikrini değiştirip geri dönecekmiş gibi kapıya baktı, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmişti.

Lionel mayalanmış hamuru ekmek kalıbına alıp fırına verdi. Saatinden alarm kurup arkadaşının peşinden dışarı çıktı. Morgan'la annesini baş başa bıraktı. Morgan için hangisi daha kötüydü bilmiyordu; ebeveynlerinin dizginlediği suskunluk mu, yoksa o sessizliğin altındaki acı mı?

"Morgan," diye başladı Vanessa, derin bir iç çekişle. "En azından son misafir ayrılana kadar birkaç gün daha burada kalmanı istiyorum. Babanla ben otele ne olacağına karar vermek zorundayız, her yerde birden olamam. Burada düzeni ayakta tutabileceğine inandığım tek kişi sensin."

Morgan olduğu yerde kaldı. "Yapamam, biliyorsun," dedi. "İdarenin yerime birini bulması günler sürer. Yarın

tatilden sonraki ilk gün; öğrendiklerimizi pekiştirmem gerek. Ders planlarım hazır, izlediğim bazı hedefler var—"

Vanessa içini çekti, biraz yana döndü, Morgan'la göz göze gelmeyerek.

"Seni birkaç günlüğüne idare edecek birini bulmak bu kadar zor mu?" dedi. "Yani sonuçta ileri seviye kimya anlatmıyorsun. Ana renkler, hayvan sesleri... Herkesin anlatabileceği şeyler."

Morgan daha önce hiç tokat yememişti ama annesinin sözleri yüzüne inen beş parmak gibiydi. Yüzü kızardı; önce utandı, sonra öfkelendi.

"Benim yaptığım işin bu olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Morgan, yumruklarını bacağına bastırmıştı, takma tırnakları avuçlarının içine batıyordu.

"Otelin şu an her türlü desteğe ihtiyacı var."

Otel. Her şey dönüp dolaşıp yine o lanet otele gelirdi. Hayır, herkes onun yaptığı işi yapamazdı. Bu iş zaman isterdi; gerçek bir ustalık, ve bolca sabır. Morgan'ın hızla tükenmekte olan sabrından yani.

"Bir diplomam var anne. Hem de gerçek bir üniversiteden. Dört yıl boyunca çocuklara nasıl okuma öğreteceğimi, öğrenme geriliklerini nasıl fark edebileceğimi, her türlü duyusal ve davranışsal sorunla bir sınıfı nasıl yönetebileceğimi öğrendim. Sertifikalarım var. Ders planları yazıyorum. Ama tabii, buyur, bütün emeğimi sıradan hayvan seslerine indirge."

Morgan kin dolu sözler sarfetti, farkında olduğundan daha da fazla.

Annesi sonunda ona döndü. "Öyle demek istemedim."

"Ama tam olarak onu söyledin," diye tersledi Morgan. "Hep aynısını yapıyorsun. Sırf burada kalıp hayatımı çarşaf katlamaya adamadım diye işimi küçümsüyorsun. Ama benim işim önemli anne. Ben önemliyim. Yaptığım şey o çocuklar için *önemli*."

"Otel—"

Morgan elini havaya kaldırdı. "Sakın söyleme," diye sözünü kesti, sesi giderek yükseliyordu. Kontrolden çıktığını hissediyordu ama duramıyordu. "Dur tahmin edeyim. *Otel bizim mirasımız, otel her şeyden önce gelir.*" diye taklit etti alayla. "Otel, otel, otel! Ya, belki de o lanet nergislere harcadığın vaktin yarısını bana ayırsaydın, bu konuşmayı yapıyor olmazdık!"

Vanessa şaşkınlıkla dudaklarını araladı, eliyle masaya daha sıkı tutundu. "Babanla ben—"

"On altı yaşımdan beri bu rezervasyon defterlerinin dışında bir hayat kurmak için çalışıyorum. Öğrencilerimi seviyorum. İşimi seviyorum. Bir kere olsun, öncelik olmak istiyorum." Son kelimede sesi çatladı. "Sadece bir kere."

Sessizlik çöktü. Eski duvar saatinin tik takları ve Morgan'ın nefesleri dışında başka bir şey duyulmuyordu.

Annesi ellerini havaya kaldırdı, pes eder gibi. "Şu an bununla uğraşamayacağım. Bunu başka bir güne bırakalım." Banktan kalkıp uzaklaştı, Morgan'ı kendi düşünceleriyle baş başa bırakarak. Annesinden bir parça saygı görmek için neden bu kadar mücadele etmek zorundaydı? Zaten ailesi yeterince zor bir dönemden geçiyordu, neden duygularını bir kenara bırakıp itiraz etmeden kalan, uslu bir kız olamıyordu?

Neden boğulmuş gibi hissediyordu?

Aşırı tuzlu, dumanı üstünde bir kâse erişte ve Lionel'in fırından yeni çıkmış sarımsaklı ekmeğinden bir dilim, Morgan'ın içindeki açlık krizini bastırmaya yetmişti. Kendini yeniden insan gibi hissediyordu. Ama annesinin sözleri hâlâ kulağında çınlıyordu.

Otelin ön verandasındaki sallanan sandalyede bağdaş kurmuş oturan Morgan, akşamın serinliğinde usulca sallanıyordu. Güneş puslu bulutların ardına çekilmiş, ufuk boyunca uzanan kehribar rengi bir parıltı bırakmıştı. Alacakaranlığın sessizliği onu kucaklıyor, bu huzuru yalnızca hışırdayan dalların sesleri ve gece senfonisine hazırlanan cırcır böceklerinin ötüşleri bozuyordu.

Otelin bu denli sessiz olduğunu unutmuştu. Ardıç Tepesi'ndeki dairesinden çok farklıydı burası, orada havalandırmadan gelen başkalarının konuşmalarının sesi hiç eksik olmaz, kapılar durmadan çarpardı. Buradaysa ona eşlik eden tek şey rüzgâr ve Daphne'nin horlamasıydı.

Morgan hiç sigara içmemişti, çocukluğundan kalan gırtlak kanseri reklamları onu yeterince ürkütmüştü. Ama sigaraya başlayacak bir an vardıysa, o an bu andı. Dudaklarının arasında hayali bir sigara varmış gibi yaptı, derin bir nefes alıp dumanı üfler gibi nefes verdi, ciğerlerindeki havayı tamamen boşaltarak. Daha iyi hissediyordu.

Camları karartılmış siyah bir kamyonet, toprak yola girip ağır ağır ilerledi. Büyük lastiklerinin altındaki çakıl gıcırdadı. Daphne fark edince kulaklarını dikti, oturdu ve tetikte bekledi. Morgan biri araçtan iner de Daphne

üzerine atlar diye, tedbir olarak iki parmağını tasmasının altına geçirdi.

Geniş omuzlara sahip iri bir adam arabadan indi, kapıyı açtı. Daphne'nin boğazından derin, hırıltılı bir ses yükseldi. Zara Wells arka koltuktan çıktı, bir dergi kapağından fırlamış gibiydi. Kapı kapandı, ardından topuk sesleri yaklaşmaya başladı.

Verandanın ışığı altında ay gibi parlıyordu, mini bir elbise giymişti. Makyajı kusursuzdu; saçları ise parlak bir topuzla toplanmıştı, boynunun zarif hattını ortaya çıkarıyordu. Çok güzeldi, Morgan bunu inkâr edemezdi. Ama mesele sadece dış görünüş değildi; Zara bir sosyal medya fenomeniydi, özenle kurgulanmış hayatını binlerce kişiyle paylaşıyordu. Şenlikten hemen önce, cuma günü gelmişti; otele geleli iki gün olmuştu ama varlığı fazlasıyla hissediliyordu.

Bu güzelliğin arkasında bir sır saklıydı. Morgan fazlasıyla arzulanır olmanın ne demek olduğunu pek bilmiyordu ama böyle kadınların sırf manzara için Tarçın Kasabası gibi sessiz yerlere gelmeyeceğini de iyi biliyordu.

"Selam, Morg," dedi Zara usulca, verandanın basamaklarını çıkarken. Morgan Daphne'yi bıraktı, Daphne yeni geleni koklayarak etrafında dolaşmaya başladı. Zara köpeğin koklamasına izin vermek üzere kollarını iki yana açtı.

"Yeni mi döndün?"

Zara başını sallayıp Morgan'ın yanındaki boş yere oturdu. Üzerinden turunçgil ağırlıklı bir koku geliyordu; Karayipler'i çağrıştıran deniz tuzu, okyanus esintisi ve olgun mango. "Altın Çember'in çatı katında bir etkinlik vardı," dedi. "Açık bar, sadece sosyal medya fenomenle-

rinin olduğu bir ortam. Asheville şu sıralar lüks bir imaj peşinde, benim gibi fenomenlere ücret karşılığında paylaşım yaptırıyorlar." Topuklularını çıkardı, bacaklarını uzattı. "Üç story attım, mekânı etiketledim. Beş bin dolar. Yeni bir çanta için gayet yeterli."

Morgan gözlerini kırpıştırdı. "Yani birileri sana partilemen için beş bin dolar mı verdi?"

Morgan yanlış meslekteydi.

Zara omuz silkti. "Her zaman aldığım ücret bu değil ama sonuçta bu da iş. Benim yüzüm bir yaşam tarzı satıyor. Sence o kadar kombini keyfimden mi paylaşıyorum?" Tokasını çözüp saçlarını açtı, yumuşak dalgalar omuzlarına düştü. "Ama tabii buradan bir şey paylaştığım anda insanlar dün çıldırdı."

Morgan gerildi. "Nasıl yani?"

Zara çantasından telefonunu çıkarıp ekranı kaydırmaya başladı.

"Otel hakkında insanlar çıldırmış gibi yorum yapıyorlar. 'Orada biri ölmemiş miydi?', 'Güvende misin?', 'Planını iptal et kızım! Sıradaki sen olabilirsin,' gibi şeyler. Burada olan biteni canlı yayın açıp anlatmam için altı tane mesaj aldım."

Morgan'ın midesine taş oturdu sanki. Kendisini en kötüsüne hazırladı.

"Ama yapmadım." Zara telefonu kapatıp çantasına geri koydu. "Aileni böyle rezil etmem."

"Öyle mi?" Morgan kuşkuyla güldü.

Zara ona yan gözle baktı.

"Sen ve ailen, çalıştığım sponsorların yarısından bile daha iyi davrandınız bana, üstelik burada kalmam için bana para da ödemiyorsunuz. Açıkçası bunun sizinle bir ilgisi yok. Evet, biri öldü ama bu her yerde olabilir. İnsanlar skandala bayılıyor." Duraksadı, gülümseyerek ekledi. "Üç güne kalmaz başka bir kaos bulurlar. İnan bana, sosyal medyanın dikkat süresi japon balığı seviyesinde."

Morgan tuttuğu nefesi bıraktı. "Dürüst olayım, dramaya balıklama atlarsın sanmıştım. Seni de suçlamazdım."

Zara elini göğsüne götürüp abartılı bir hareket yaptı. "Yani, maddiyata düşkün ve biraz da kendini beğenmiş biri olabilirim. Ama vicdansız değilim. Bırak sular biraz durulsun. Önümüzdeki hafta sonuna hiç kimse bir şey hatırlamayacak. Çok yakında her şey normale döner."

Morgan'ın içi biraz ferahladı. "Teşekkürler, Zara."

"Lafı bile olmaz." Zara esneyerek ayağa kalktı, topuklularını eline aldı. "Bayılmak üzereyim. O açık bar fena vurdu, bir de şu 'benimle uyumaya hazırlanın' videosunu çekmem gerek."

Morgan, onu ardından izledi, elbisesinin ışıltısı karanlıkta kaybolup gidene dek. Bunca gösterişin altında, Zara ona beklediğinden fazlaca tesselli vermişti.

10. Bölüm

Pazartesi

Morgan

Doğası gereği erken kalkan biri olmasına rağmen, Morgan o sabah bütün günü yatakta geçirebilirdi. Oteldeki yumuşacık yatak, bedenini sarıp sarmalamış, her noktasını usulca kavrayarak onu derin bir uykuya çekmişti. Rüyasında Will'i görmüştü ve Tanrı'nın ona bahşettiği aklın yarısını bile kullansaydı; bir hastalık izni alır, işe gitmeyeceğini bildirir ve rüyasına kaldığı yerden devam ederdi. Ama annesinin kızıydı işte. Şafağın serin pusunda giyinip işe hazırlandı. İş ve sorumluluklar hep önce gelirdi, ister bilinçaltında ister gerçek hayatta olsun, kendi mutluluğu daima sona kalırdı.

Biriyle görüşmesinin üzerinden üç sancılı yıl geçmişti. Bunun sebebi çabalamaması değildi, şimdi hakkını yemeyelim. Sadece başka şeylerle meşguldü.

Son birkaç yılda Tarçın Kasabası'na akın eden yeni sakinlerle birlikte sınıfı giderek kalabalıklaşmıştı. Geçen yıl on altı tane iyi huylu ilkokul öğrencisi vardı. Bu yıl ise yirmi dört kişilik, gürültücü ve ele avuca sığmayan bir sınıf.

Her gün tam bir curcunaya dönüyordu ama Morgan'ın daima hazır bir planı vardı.

Babasının uzun ısrarları sonucu Morgan, otelde bir gece daha kalmayı kabul etti. Neyse ki valizine tek gözünü kısarak baktığında iş yerinde giyilebilir sayılacak bir kombin atmıştı. Lavanta rengi, yakalı bluzunun kırışıklıklarını itinayla ütüledi; mor polyester eteğinin buruşukluklarını ise sadece silkeleyerek açtı. Sabahın bu saatine eteğe ütü değdirmeyi göze alamazdı. Ütü masasına yaslanıp uyuyakalacağından zerre şüphesi yoktu.

Morgan saçına çeki düzen vermek için aceleyle banyoya koştu. Tüm örgülerini bir tokayla toplarken aynadaki yansımasını süzdü. Gözleri hâlâ kızarık, bakışları yorgundu. Zoraki bir gülümseme takındı, öğretmen ses tonunu da yanına ekledi.

Kendini hep 'doğuştan neşeli' biri olarak görürdü, şartlar ne olursa olsun mutluluğu her halinden belli olan insanlardan. Öğretmenliği bu yüzden seviyordu; çocukların derdi tasası yoktu. Her gün ona şükredecek yeni bir sebep veriyor, hayatın aslında o kadar da ciddiye alınacak bir şey olmadığını gösteriyorlardı. Ama Morgan bugün rol yapacaktı. Ne kadar süre dayanabileceğini de merak ediyordu.

Morgan tepeden topladığı at kuyruğunun etrafına koyu mor bir kurdele doladı, bir fiyonk yaparak bağladı. Aynı renkteki düz sandaletlerini giydi, aynaya bakınca gördüğünden memnun kaldı. Bugünlük yapabileceğinin en iyisi buydu.

Odasına son bir kez bakıp valizini koridora çıkardı. Yanından geçerken bahçe manzaralı odanın kapalı kapısına bakmamaya çalıştı. Valizini merdivenlerden aşağı sürükledi, her basamakta çanta sertçe çarpıyordu.

Daphne merdivenlerin dibinde onu karşıladı. Kuyruğu öyle hızlı sallanıyordu ki neredeyse yerinden fırlayacaktı. Morgan eğilip kulaklarının arkasını sevdi.

"Günaydın Daffy," dedi Daphne arka bacaklarını gererek esnerken. İyice esnedi, ağzını şapırdattı, acıktım demenin diğer yollarıydı bu.

"Yok öyle yağma," dedi annesi mutfaktan. "Daha demin yemeğini verdim senin. Ablan geldi diye açmış gibi numara yapma."

Daphne mızmızlandı, Morgan'dan uzaklaşarak mutfağa doğru yol aldı. Morgan da arkasından gitti.

Tam o sırada kapı zili çaldı, Daphne tehditkâr bir havlamayla ortalığı ayağa kaldırdı. Morgan saatine baktı. Sabah altıyı biraz geçiyordu. Bu saatte kim gelirdi ki otele? Koridora çıkınca ön kapının yanındaki temperli camın ardında bir gölge fark etti.

"Kesin polistir," diye homurdandı annesi. "Ne oldu? Bir şey mi unutmuşlar? Dün evimi altüst ettiler! Bahçemi mahvettikleri için kapıya kadar gelip bir özür dilerler herhalde. En azından bir meyve sepeti falan."

Morgan kapıyı, karşısında Jesse ya da belki de Raines'i görmeyi bekleyerek açtı. Onun yerine, omzundan çapraz şekilde asılmış deri bir spor çantasını sarkıttığı, tanımadığı ama fazlasıyla yakışıklı bir adamla karşılaştı.

Sanki bir seyahat dergisinin kapağından fırlamış gibiydi; polis soruşturmasının ortasına düşmüş, taşra otelinin verandasına ait biri değil. Kahverengi saçları, merdivenleri çıkarken eliyle şöyle bir karıştırmışcasına dağınıktı. Keskin mavi gözleri Morgan'a kilitlendi. Çok belirgin bir çene hattı vardı. Kolları dirseklere kadar sıvanmış, bembeyaz ve

ütülü gömleği ona hem özenli hem de rahat bir özgüven havası veriyordu. Uzundu. Morgan, futbol geçmişi olan, atletik ama ince yapılı biri olduğunu düşündü. Teninde, sanki tropik bir ada tatilinden yeni dönmüş gibi bir bronzluk vardı. Morgan bakışlarını onun üzerinden kaydırıp arabaya çevirdi. Bahçede tıkır tıkır çalışan taba rengi bir Oldsmobile duruyordu. O eski şeyi mi sürüyordu yani?

Morgan gözlerini kırpıştırdı, bir an için afalladı. Adamın gülümsemesi zahmetsiz ve kibardı; kusursuz inci gibi dişlerini ortaya çıkarıyordu. Daphne, Morgan'ın etrafından dolanıp bacaklarının arasından geçerek ona atlamaya çalıştı.

Yabancı, Morgan ile Daphne'ye baktı. Ardından daha da derinleşen gülümsemesiyle, "Bir border collie cinsi!" diye haykırdı ve diz çöktü. Daphne tüm ağırlığıyla Morgan'a yaslanıp yakışıklı yabancıya ulaşmaya çalıştı, az kalsın Morgan'ın dizlerinin bağı çözülecekti.

"Daphne!" diye bağırdı Morgan ama köpeği çoktan verandaya fırlamış, yabancının yüzünü keyifle yalamaya başlamıştı.

"Aferin sana güzel kız," dedi adam, erkeklerin genelde sevimli bebeklerle konuşurken takındığı o yumuşak ve gizemli sesle.

Morgan, Daphne'yi tasmasından tutup adamdan ayırmaya çalıştı. "Kusura bakmayın, kendini kaybetti de biraz."

Kendini toparlayıp doğuldu. Morgan'ı fark etti; boyu yaklaşık 180 santimetrenin hayli üzerindeydi. Hani erkeklerin abartmaya bayıldığı türden. Morgan farkında olmadan nefesini tuttu. Tarçın Kasabası'nda bir yabancı bile görmek nadirken, yakışıklı birine rastlamak adeta bir UFO'ya denk gelmek gibiydi.

"Erken geldiğim için kusura bakmayın," diye söze başladı. Sesi yumuşak ve derindi. Bir elini göğsüne koydu. "Ben Cameron Shore, Eleanor Langfod'un yeğeniyim. Kendisi burada mı acaba?"

Morgan kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ağzı kurudu.

Hiçbir şey bilmiyordu.

"Bu saatte, habersiz çıkageldiğim için kusura bakmayın," dedi Cameron sözünü sürdürerek. "Arıyorum ama açan yok. Normalde pazar günleri mutlaka haber verirdi ama geçen haftadan beri hiç sesi çıkmadı. Evine de uğradım, sonra birden en sevdiği yere de bakmam gerektiği aklıma geldi." Cameron yumruğuna doğru öksürdü, başını salladı, sanki aklına gelen en kötü ihtimali düşünmemeye çalışıyor gibiydi. "Sadece onun için endişeleniyorum. Yaşı da artık ilerledi ve ben..." Morgan konuşmasındaki belli belirsiz tınıyı fark etti, tam olarak çıkaramadığı bir aksan. Cameron kısa bir an için gözlerini kapattı, uzun kahverengi kirpikleri vardı. "Sadece onu bir göreyim istiyorum işte."

Morgan içgüdüsel olarak geri çekildi; kalbi, soruşturmayla ilgisi olmayan nedenlerle tekledi. Aradığı kadının daha birkaç gün önce öldüğünü ona nasıl söyleyebilirdi?

"Ee, öylece dikilip durma da adamı içeri al!" diye seslendi Vanessa.

Morgan irkildi, dalgınlığından sıyrılıp gerçeğe döndü.

"Kusura bakmayın," dedi dar antrede Cameron'a yer açmak için valizini ve Daphne'yi kenara iterek. Fazla yüklenmişti, ön kapı duvara çarpıp gürültüyle kapandı ve bir çereçeve yerinden fırladı. Cameron, yere düşmeden önce bir hamle yapıp tecrübeli bir sporcunun çevikliğiyle ha-

vada yakaladı. Belki de beyzbol oynuyordur diye düşündü Morgan.

"Kusura bakmayın," demeyi yine güçlükle başardı Morgan, düşen çerçeveyi sıkıca göğsüne bastırarak.

"Sorun yok," diye karşılık verdi Cameron belli belirsiz bir tebessümle. Göz göze geldiler.

Cameron, Daphne ile mutfağa gitti. Morgan ön kapıyı kapattı, resmi yerine astı.

Annesi yeni misafirleri için taze bir kahve hazırlamakla meşguldu. Cameron mutfak adasına otururken Daphne merakla etrafında dolanıp onu kokladı.

"Ben Vanessa, bu da kızım Morgan. Nergis Oteli bizim aile işletmemiz," dedi.

"Çok güzel," diye karşılık verdi Cameron gözleriyle mutfağı baştan aşağı süzerken. "Amcam Thomas burayı çok severdi."

Kahve makinesi taze bir demleme yaparken fokurdamaya başladı. Normalde bu saatte ayılabilmesi için bir iki fincan kahveye ihtiyacı olurdu Morgan'ın ama şu an buna gerek yoktu. Vanessa kahveyi Cameron'a doğru itti.

Annesiyle göz göze geldiler, haberi kimin vereceği konusunda sessiz bir tartışmaya yaşandı. Morgan, Nergis Oteli'nin sahibi değildi. Kollarını inatla göğsünde kavuşturdu.

Vanessa gözlerini devirdi, derin bir nefes aldı. "Cameron, üzgünüm ama Eleanor burada değil."

Cameron'ın yüzündeki gülümseme gitti. "Aa, çıktı mı çoktan?"

Hiçbir şeyden haberin yok diye düşündü Morgan.

Annesi elleriyle oyalandı. "O cumartesi gecesi vefat etti, Cameron. Geleneksel şenliğimiz sırasında çalı labirentimizde bulduk onu. Polis geldi, gerekli her şey yapıldı. Kaybın için gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Cameron olduğu yerde donup kaldı. Uzun ve boğucu bir dakika boyunca gözlerini yere dikti. Ardından başını kaldırdı, çaresiz bir ifade vardı gözlerinde. "N-nasıl yani? Ona ne olduğunu söylemediler mi?"

Vanessa başını iki yana salladı. "Hayır, dün gelip eşyalarını aldılar. Yakın bir akrabasına ulaşamadıklarını söylediler. Senin gelmen iyi oldu."

"Eşyalarını aldılar mı?"

"Her şeyi toparladılar," dedi annesi çenesiyle yukarıyı işaret ederek. "Artık sen buradayken, eşyalarını sana teslim ederler diye düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki, Morgan işe giderken seni de karakola bırakabilir," dedi Vanessa gereksiz bir hınçla, Cameron'ın kalbini paramparça ettikten sonra.

Cameron'ın yalvaran bakışları Morgan'a döndü.

"Yani, ben okula gidece-" diye söze girdi Morgan.

"Gitmeyecektin," diye araya girdi annesi. "Davaya bakan dedektif, Johnson'la arkadaş. O, anlatabileceklerimizden çok daha fazlasını söyler."

"Jesse," diye düzeltti Morgan gözlerini devirerek.

"Aynı şey," diye lafı yapıştırdı Vanessa, kızını elini tersiye savuşturur gibi hareket yaparak. "Eşyalarını yukarıdaki

Bahçe Süiti'ne bırak, ben de Lionel'e kahvaltı hazırlamasını söylerim."

Annesi mutfaktan çıkıp aşçıya seslendi.

"Lionel!"

"Bahçe Süiti mi?" diye sordu Cameron afallamış bir şekilde.

"Yukarıda, sağ tarafta," dedi Morgan.

"Lionel!" diye seslendi annesi yeniden evin derinliklerine doğru.

"Gerçekten olmaz," dedi Cameron. "Bir otel bulurum. Ben..."

Morgan sözünü kesti. "Burası Tarçın Kasabası. Otel zaten *biziz*."

Morgan en son bir polis karakola geldiğinde, kelepçeliydi; Nia ile birlikte bir geceyi nezarethanede geçirmişti. Burası steril bir yerdi, ürkütücü bir derece. O gece üstünde uyuduğu beton sedirin soğukluğunu hâlâ hissedebiliyordu.

Resepsiyondaki Angie, Morgan ve Cameron içeri girdiğinde masanın başına yeni dönüyordu, elinde buharı tüten karton bardağa üfleyerek. Cameron'ın masasına doğru kendinden emin adımlarla yürüdüğünü fark edince, aceleyle aldığı bir yudumla dilini yakmasını izledi Morgan göz ucuyla.

"Cameron Shore," dedi elini uzatarak.

Nutku tutulan Angie, sönük buklelerini toparladı ve elini sıktı.

"Angela Robinson," diye karşılık verdi, gözlerinde muzip bir ışıltıyla.

Morgan, Angie'yi tanıdığı yıllar boyunca hiç bu kadar enerjik görmemişti. Ama onu da suçlayamazdı. Cameron, Ken Bebek misali çok yakışıklıydı; seyretmesi keyifli, altında hafif bir gizem kokuyordu. Her ne kadar onu tanımak istese de adamın teyzesini kaybettiğini hatırlamak zorundaydı. Hele ki ölüm, Morgan'ın ailesinin işlettiği yerde gerçekleşmişken... Böyle bir şey söz konusu olmazdı.

"Bu da Eleanor Langford'un yeğeni," diye araya girdi Morgan. Angie odada Morgan'dan başka biri daha olduğunu yeni fark etmiş gibi irkilerek başını ona çevirdi. "Jesse içeride mi?"

"Şey..." diye mırıldandı Angie, bilgisayarda bir şeyler yazarken.

Tam o sırada Jesse girdi kapıdan içeri. Tarçın Kasabası'nın dedektifi, üniformasınn içinde her zamankinden daha iyi duruyordu.

Morgan sebebini hemen buldu: Mutlu ilişki kilosu.

Morgan, Jesse ve Nia adına daha mutlu olamazdı. Birbirlerinin ilk aşkıydılar ve Nia, Tarçın Kasabası'ndan altı yıl uzak kalmasına, hatta bu süre içinde başka biriyle birlikte olmasına rağmen, yolu dönüp dolaşıp Jesse'ye çıkmıştı. Jesse onu yeniden yanında görmekten oldukça mutluydu. Onsuzken çekilmez olmuştu; sürekli somurtuyor, bu haliyle Morgan'ın zaten taşmış olan sabrını iyice tüketmeye başlamıştı.

Şimdi dedektif olmuştu ve yürüyüşü bile değişmişti. Elinde sallanan ağır plastik poşetin içindekileri Morgan az

çok biliyordu; dün geceden kalanlar ve günü kurtaracak birkaç atıştırmalık.

Jesse lobiden geçerken aniden durdu, bir Morgan'a bir de kasabanın yeni misafirine baktı.

"Dedektif Shaw!" diye sevinçle alkışladı Angie. "Tam da görmemiz gereken adam!"

Jesse, Daphne'nin kafası karıştığında yaptığı gibi başını yana eğdi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Cameron öne çıktı, bir anda ciddileşmişti, elini uzattı. "Ben Cameron Shore. Eleanor Langford benim teyzemdi."

Jesse, adamı baştan aşağı söyle bir süzdü. "Memnun oldum. Ben de Dedektif Shaw. Ofisimde oturup konuşalım mı? Ortağım da birazdan burada olur."

Jesse önden yürüdü, Cameron da isteksizce peşinden takip etti. Morgan'ın onlarla gelmediğini fark edince Cameron aniden durdu.

"Teşekkürler," diye seslendi. Morgan da elini sallayarak karşılık verdi. Keşke o konuşmada duvardaki bir sinek olsaydı. Jesse, Eleanor hakkında ne öğrenmişti? Yeni bir gelişme var mıydı? Daha da önemlisi, hayatı ne zaman yeniden normale dönecekti?

İkisi de karakolun arka tarafına açılan bölmenin ardında kaybolunca, Angie kendini saldı.

"Buraya bir süpermodel getireceksen bir dahakine önceden haber ver bari!" diye kıkırdadı ofis koltuğuna yerleşirken. "Az daha yemek borumu yakıyordum!"

"Bir de bana sor," dedi Morgan. "Gözümü yolda zor tuttum."

"En azından sonunda biri çıktı ortaya," dedi Angie. "Jesse cumartesi gecesinden beri Bayan Langford ile bağlantılı birini bulmaya çalışıyordu. Ailesi olduğunu bile sanmıyordum, hele ki böyle yakışıklı bir yeğeni."

"Artık var işte," dedi Morgan. Saatine baktı. Sabah sekize yaklaştı ve geç kalmak üzereydi.

"Evet, hem de fazlasıyla." dedi Angie, bölmenin arkasına doğru uzanıp Tarçın Kasabası'nın yeni misafirine bir bakış daha atarak.

11. Bölüm

Will

Will, mutfakta bağdaş kurmuş halde sıcak çay kupasını avuçlarında tutuyordu, bir yandan da salondaki duvara monte televizyona göz atıyordu, arada bir de ocakta kaynayan yumurtaların olduğu tencereye bakıyordu.

Televizyonda flaşlar patlarken Emniyet Müdürü Noelle Raines belediye binasındaki kürsüye çıktı. Lacivert üniforması jilet gibiydi, üzerindeki metal detaylar floresan ışıkların altında parlıyordu. Solunda Jesse vardı; kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bakışları kalabalığı tarıyordu. Ekranda Jesse'nin saç kesimi kusursuz duruyordu, Will kendine içinden bir aferin verdi. Raines'in sağında Belediye Başkanı Sterling Tate duruyordu; elleri arkasında kenetlenmiş, yüzünde sert bir ifade vardı. Jesse'nin yanında ise Dedektif Terrance Chambers duruyordu, rahat bir duruşu olsa da bakışları ciddiyetini koruyordu.

Raines mikrofonu boyuna göre ayarladı, kalabalık bir anda sessizleşti. Will'in yanındaki ekmek kızartma makinesi iki dilim beyaz ekmeği fırlattı. Will'in dikkati tekrar ocaktaki yumurtalara kaydı. Ocağın düğmesini çevirip gazı kapattı, yumurtaları ocaktan aldı. Uzaktan banyodaki

musluğun kapanma sesi geldi. Angel hâlâ hazırlanıyordu, muhtemelen elbisesine en çok hangi saç bandının yakıştığına karar vermeye çalışıyordu. Bu da Will'in yalnız kalması için beş dakikası daha var demekti.

Will kumandayı alıp televizyonun sesini duyulamayacak kadar kıstı, altyazıyı açtı. Angel'ın bunları duymasına gerek yoktu.

"Bu kadar kısa sürede toplandığınız için hepinize çok teşekkür ederim," dedi Raines. Sesi sakindi ama belli ki defalarca prova edilmişti."11 Nisan Cumartesi gecesi, saat 23:30 sularında Nergis Oteli'nin çalı labirentinde bilinci kapalı halde bir kadın bulunmuştur.Yapılan kimlik tespitine göre, hayatını kaybeden kişinin kasabamızın eski sakinlerinden ve Nergis Oteli'nin önceki sahibi olan Eleanor Langford olduğu belirlenmiştir."

Will dişlerini sıktı. Yaşananlara bizzat tanıklık etmişti, Eleanor'un cansız bedenini kendi gözleriyle görmüştü. Ama yetkililerin ağzından dökülen bu kelimeler, acı gerçeği bir kez daha yüzlere çarpıyordu, somut ve ürkütücü gerçeği. Midesi bulanırken ılık suyundan bir yudum daha aldı. Hayatında tehlike eksik olmamıştı, ama soğukkanlı bir cinayet...bu bambaşka bir şeydi. Zihninin kavrayamadığı, karanlık bir eşik.

"Bayan Langford, kasabanın her yıl düzenlenen bahar festivali olan Nergis Şenliği'ne katılan bir konuktu. Acil servis ekipleri derhal olay yerine sevk edildi, ancak tüm müdahelelere rağmen Bayan Langford olay yerinde hayatını kaybetti. İlk etapta, yaşının ilerlemiş olması ve herhangi bir mücadele belirtisinin olmaması nedeniyle doğal sebeplerden şüphelendik." Raines sözlerine devam etti."Ancak Whitfield Aile Cenaze Evi'nde yapılan otopsi raporuna ve

Asheville adli tıp laboratuvarından pazar gecesi geç saatlerde gelen toksikoloji sonuçlarına göre Bayan Langford'un ölümcül bir bıçak darbesi aldığı kesinleşti. Ayrıca yapılan testler doğrultusunda vücudunda yüksükotu olarak da bilinen dijitalis zehrine rastlandı. Bu bulgulara dayanarak, soruşturmacılar zehirlenmenin bıçaklama olayından önce gerçekleşmiş veya olaya katkıda bulunmuş olabileceğini düşünüyor. Şu an için, otopsi raporu ve soruşturma tamamlanana dek olayı cinayet olarak değerlendiriyoruz."

Seyirciler arasında hayret dolu nefesler yükseldi. Kalabalığın içinden biri bağırdı. "Tanrım, bize merhamet et!"

Muhabirler hemen not almaya başladı, fısıltılar gittikçe yükseliyordu. Raines'in Eleanor'un sırtından saplanmış bir bıçaktan hiç söz etmemiş olması da gözünden kaçmamıştı.

Bir anda aklında bir sürü düşünce belirdi: Kızı, Morgan, Bay ve Bayan Taylor, Eleanor, birinin çayına zehir karıştırmış olması ihtimali... her gece kızının içtiği o çaya... Babasının yüksükotu bitkisinin bir şey tarafından yendiğini söylemesi. İçini ürperten bir düşünceydi, ya biri o bitkiyi çalmışsa? Ama kim? Ve neden Bayan Eleanor?

Will kupasını tezgâha koymaya çalıştı ama kenarından kayıp düştü. Kupa yere çarpıp paramparça oldu, etrafa seramik parçaları saçıldı. İçinden söylenerek büyük parçaları eliyle topladı, yanındaki dolaptan paspası alıp yere dökülen sıvıyı sildi. Bir yandan da televizyona kulak kesilmişti, dikkatle dinliyordu.

"İhbar hattını aktif hale getiriyoruz," dedi Jesse, Raines'in yanına gelip kadraja girdi. "Özellikle cumartesi gecesi Nergis Şenliği'ne katılan herkes, bilgi sahibi olanlar, lütfen gelip bizimle iletişime geçsin."

Bunun üzerine Will'in aklına Caleb geldi. Mesajlaştıkları sohbeti açtı ama Caleb'ten henüz dönüş yoktu. Hemen bir mesaj daha gönderdi: **Beni ara**.

Kamera, basın mensuplarının arasından kalkmakta olan Elaine Matthias'a döndü. Gri saçlı, keskin zekâlı ve *Tarçın Postası*'nın genel yayın yönetmeni olan Matthias, özellikle Lyons'ın yolsuzluk skandalından sonra Tarçın Kasabası polis teşkilatını yakından takip ediyordu.

"Amir Raines," diye başladı, yuvarlak çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerinden yukarı iterek. "Tarçın Kasabası sakinlerinin güvenliğini sağlamak için ne gibi önlemler alıyorsunuz? Bu iki yıl içinde ikinci cinayet vakası. Endişelenmeli miyiz?" Elinde tuttuğu eski kayıt cihazını mikrofona doğru uzattı ve yanıt bekledi.

Will iyice gerildi, üstelik sorgulanan kişi kendisi de değildi. Elaine haksız sayılmazdı, ancak polisin bu soruyu nasıl geçiştireceğini kestiremiyordu. Nefesini tuttu, Raines'in cevabını bekledi.

Chambers eğilerek Raines'in yanından geçip mikrofona uzandı. Cızırtılı bir ses çınladı, izleyiciler yüzünü buruşturarak kulaklarını kapadılar. "Topluluğa yönelik devam eden bir tehdit olduğuna dair elimizde hiçbir delil yok."

Raines bakışlarıyla onu ikiye ayırabilirdi. Dirseğiyle onu kenara itti. "Bu tek başına yaşanan bir olay gibi görünüyor. Yine de büyük toplanma alanlarında devriyeleri artırıyoruz ve—"

Elaine geri adım atmadı. "Saygısızlık etmek istemem ama Amirim, kasabamızın en büyük festivallerinden birinde bir kadın cinayete kurban gitti. Çocuklar sadece birkaç adım ötede çalı labirentinde oyun oynuyordu. Gerçekten

şu an Tarçın Kasabası'nın güvende olduğuna inanıp kafamızı yastığa koyduğumuzda rahatça uyuyabileceğimizi mi bekliyorsunuz?

Will, ekrandan Raines'in duruşundaki huzursuzluğu fark etti ama adamın sesi titrememişti. Öne doğru eğildi, gözleri kısılmıştı, parmağıyla her kelimeyi vurguluyordu.

"Rahat uyuyabilirsiniz, Bayan Matthias. Çünkü her adımda çabamızı iki katına çıkarıyoruz. Memurlarım soruşturacak, izleri takip edeceğiz, zanlıları bulacağız. Eleanor için adalet böyle sağlanır. İşte bu kasaba böyle güvende tutulur."

Elaine yerine otururken mırıldandı. "'Bizim kasaba' demedin."

Raines gerildi, parmaklarını kürsüye sıkıca kenetledi. "Pardon?"

"Sen de burada yaşıyorsun Amir Raines," dedi sertçe. "Ona göre davran."

Will ahşap zeminin gıcırdadığını duydu, Angel'ın geldiğini fark etti. Televizyonu kapattı, ekran tam onun mutfağa girdiği anda kararadı. Angel'ın bugünkü elbisesi gri, kısa kollu, pileli ve fırfırlıydı. Kıvırcık saçları, renkli taşlarla süslü siyah bir taçla geriye yaslanmıştı. Tek boynuzlu at desenli sırt çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve aniden sessizleşen odaya şüpheyle baktı.

"Ne izliyordun?" diye sordu televizyona bakarak. "*Andrew Guy* mı?"

"Hava durumuna bakıyordum öyle," diye hızlıca bir yalan attı Will. Angel'ın yumurtalarını soydu ve tostunun üstüne bolca terayağı sürdü. Peçeteyi aldı, yumurta ve

tostunu tekrar kullanılabilir bir kaba koymaya başladı. Buzdolabından beslenme kutusunu çıkardı ve ikisini birden ona uzattı.

"Kahvaltını arabada yapacaksın Şeftali." Mutfak adasının etrafından dolanıp alnına bir öpücük kondurdu, yüzünden düşen bir tutam saçı geri itti.

"Şimdi çıkarsak, okula bırakma sırasında ellinci değil beşinci olabiliriz."

Angel onu ön kapıya kadar koşturdu.

Will, Günyıldızı İlkokulu'nda yolcu indirme şeridinde Amanda Jenkins'in titreyen Pinto'sunun arkasında sabırsızca bekliyordu, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. Küçük, yarım daire şeklindeki otopark; minivanlar, jipler ve telaşlı ebeveynlerle dolup taşmıştı. Sonunda Amanda'nın titrek Pinto'su da sıradaydı. O arabaların hâlâ üretildiğini bilmiyordu, üstelik kış öncesi ağacın üstündeki son yaprak gibi sallanan bir modeli satacaklarını hiç düşünmemişti.

Amanda'nın dört çocuğu birer birer arka koltuktan çıkıyordu; bir ellerinde buzlu bir çörek, diğer ellerinde sırt çantaları vardı.

Amanda da çıktı, tavırlarıyla dikkat çekiyordu. Will, boğazına takılan nefesi Angel'ın fark etmemesini umuyordu. Öksürüğünü tutmak için yumruğunu sıktı. Amanda, Will'e dönüp parmaklarını oynattı, tüm otuz iki dişini ve yenidoğan bir bebekten daha fazla gözüken tenini gösterdi. Will ekrana baktı, saat sabah yedi otuzdu.

"Günaydın Will!" diye şarkı söyler gibi seslendi. O anda Will, bir japonbalığı olmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak anladı.

Tarçın Kasabası'nın en kötü yanı küçüklüğüydü. Bekâr kadınlar, yeni gelenleri kan kokusunu alan köpekbalıkları gibi hemen fark ederlerdi. Kendini yakışıklı sayardı, elbette; ama böyle küçük bir kasabada spiker gibi bir yüzü veya üç tane sağlam dişi olsa da, biri mutlaka onu beğenirdi.

Ya marketlerde tesadüfen ona rastlarlardı ya da oğullarının ne hikmetse yeni bir berbere ihtiyacı olurdu. İlgi göstermediğini anlayınca genellikle geri çekilirlerdi. Will'in ahlaki prensipleri iş için pek uygun değildi ama o asla oyunbaz bir tip olmamıştı. Bu tür işler için çok fazla yalan gerekiyordu, üstelik hafızası da pek kuvvetli değildi.

Yine de bir kadınla daha derin ve anlamlı bir bağ kurmayı arzuluyordu. Otuz yaşına gelmişken, somut, tutunabileceği, sağlam bir şeyler istiyordu. Üstelik riske attığı tek şey kalbi de değildi.

Will içinden söylenerek Amanda'ya kısa bir baş selamı verdi. Angel ise çizim defterine o kadar dalmıştı ki bu etkileşimi fark etmemişti. Neyse ki Bayan Jenkins'in kırmızı platform ayakkabıları gibi bir şeyin neden kendisine alınamayacağını açıklamaya niyeti yoktu.

Will, Amanda'nın Pinto'sunun önünde duran Morgan'ı eteğiyle bir şeylerle uğraşırken görünce eriyip gitmek istedi. Bugün lavanta renginde yakalı bir gömlek giymiş, bol kesim eteğinin önünde mor hibiskus çiçeği işlenmişti. Will ve Amanda'nın arasında geçenleri tam o anda gördü, umursuyor gibiydi ama yüzüne yansıtmadı.

Göz göze geldiklerinde peşinde koştuğu bir düşünce sanki bir an yok olmuş gibiydi, dalgındı. Amanda, Morgan ile Will'in arasından geriye doğru bakarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Ön koltuktaki sarı saçlı,

örgülü genç kız, saçları yüzünü kapatmış halde eğilerek, "Hadi anne! Geç kalıyoruz!" diye seslendi.

Amanda Pinto'ya bindi ve aracını sürmeye başladı.

Will arabasını yavaşça ilerletip Morgan'ın yanında durdu. Morgan kapının yanında çömelip kolunu Angel'ın açık camından içeri geçirdi.

"Bayan Morgan!" diye seslendi Angel, hızla emniyet kemerini çözmeye çalışarak. "Sizi uzun zamandır görmemiştim!"

"Tamı tamına yirmi dört uzun yıl," diye şaka yaparak cevap verdi Morgan, Will'in kalbini her seferinde küt küt attıran o samimi gülümsemeyle.

Morgan harika görünüyordu. Lavanta rengi gerçekten ona çok yakışıyordu. Esmer teni, ancak bahar sabahının şafağına benzetebileceği bir ışıltıyla parlıyordu. Onun özel biri olup olmadığını bilmiyordu. Aralarındaki sohbetlerden kimseye bahsetmemişti. Ama hislerinde emin olmalıydı. Eğer Morgan'ın hayatında biri varsa ya da Will ile daha derin bir bağ kurmak istemiyorsa, ne kadar kırılacağını kendine itiraf etmek istemiyordu.

Angel kemerini çıkardı ve babasının yanağına aceleyle bir öpücük kondurduktan sonra arabadan indi.

"Günün güzel geçsin Şeftali!" diye seslendi arkasından Will, Angel binaya doğru hızla giderken.

Angel birden dönüp, "Herkesin içinde olmaz baba!" diye çıkıştı, ayağını yere vurup etrafına utangaçça baktı.

Şeftali diye çağrılmaktan nefret ettiğini biliyordu ama onu okulda utandırabileceği birkaç yılı kalmıştı. O sayılı günlerin hakkını vermeye kararlıydı.

"Seni seviyorum Şeftalişkom!" dedi Will dudaklarını büzüştürüp abartılı bir öpücük sesi çıkararak. Angel kulaklarını kapatarak binaya doğru koştu.

"Bu kız seni bir gün huzurevine kapatacak," diye güldü Morgan başını sallayarak.

"Ben de ölür ölmez geri döner ona musallat olurum," diye karşılık verdi Will. "Dün sabah vedalaşamadım, kusura bakma. Ortalık biraz karışıktı."

"Önemli değil, Angel'la ilgilenmen gerektiğini biliyorum. O nasıl?"

Will içini çekti, parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı. Angel nasıldı? Işte bu soru otelden ayrıldıklarından beri içini kemirip duruyordu.

"Sessiz," dedi sadece, bunun durumu anlatmaya yeterli olmadığını bilerek.

Gerçek şu ki, Angel'ın sessizliği Will'i korkutuyordu. Ne geç saatlere kadar açık kalan televizyon, ne üst üste yığılmış pankekler, ne de o pahalı jel kalemler onu bu halden çıkarabiliyordu. Bu durum onun içini yiyip bitiriyordu. Angel'ın içindeki ışık sönmüş gibiydi ve Will onu yeniden nasıl yakacağını bilmiyordu. Çaresizce her şeyi düzeltmek ve dünyayı onun için yeniden güvenli bir yer haline getirmek istiyordu. Bu yalnızca korku değildi, suçluluk duygusu da vardı işin içinde. Bir de bitkinlik... Gecenin bir yarısı, Angel'ın minik çoraplarını katlarken içine oturan, iliklerine kadar işleyen bir yalnızlık. Yeterince iyi bir baba olup olmadığını düşünürken. Bir gün gerçekten yetip yetemeyeceğini sorgularken.

Nefesi tükenene kadar çığlık atmak, bağırmak istiyordu. Yargılamadan dinleyecek birine ihtiyacı vardı. Gururuna yenilip söylemediği sözleri birinin duymasını istiyordu: *Zorlanıyorum*. Aslında istediği, hatta ihtiyaç duyduğu şey sırtını yaslayabileceği biriydi. Herkesin yükünü sırtlanıp kendi ihtiyaçlarını göz ardı etmenin nasıl bir his olduğunu bilen biri.

Ama Morgan'ın bunları duymasına gerek yoktu. Zaten yeterince şeyle uğraşıyordu. Acısını onun önüne bırakıp toparlamasını bekleyemezdi. Zaten derdi başından aşkındı. Yine de onun yakınında olmak, Will'e tamamiyle yalnız olmadığını hissettiriyordu.

"Will," diye seslendi Morgan, parmaklarını gözünün önünde şıklatarak. "İyi misin?"

Sesi, zihnindeki bulanıklığı, fırtınadaki bir deniz feneri gibi yarıp geçti. Gözlerini kırpıştırdı, yeniden yüzüne odaklandı. Endişeli görünüyordu; güzel, sahici. O anda, onunla daha fazla zamana ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu fark etti. Onu neyin güldürdüğünü, en derin arzularının neler olduğunu bilmek istiyordu.

Yine baş başaydılar. Nihayet. Bu bir fırsattı. Ya şimdi söyleyecekti, ya da daha da ağır bir pişmanlıkla Morgan'dan uzaklaşıp gidecekti.

Derin bir nefes aldı, boğazını temizledi. "Çarşamba akşamı bir planın var mı?"

Morgan alt dudağını dişlerinin arasına alıp düşündü. "Sanmıyorum," dedi sonunda. "Takvimime bakmam gerek."

Will direksiyonu eklemleri bembeyaz olana kadar sıktı. "O zaman sekiz buçuğu benim için ayırır mısın?"

Morgan biraz yaklaştı, bademgözleri kısılırken sesine şakacı bir ton yerleşti. "Beni bir randevuya mı davet ediyorsun, Bay Reed?"

Will'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Cumartesi gecesinden beri ilk kez gülümsediğini fark etti. "Sana bağlı. Evet mi diyorsun Bayan Taylor?"

Morgan kabul edince Will numarasını telefonuna kaydetti.

"Bugün de saç keserek geçen uzun bir gün mü?" diye sordu Morgan, Will arabasıyla okula bırakma kuyruğunda ağır ağır ilerlerken yanından yürüyerek.

"Birazdan gelecek birkaç müşterim var," diye cevapladı Will. "Clarissa Hargrove'un Eleanor hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyor. Dün otelden çıkış yaptıktan sonra ufaklıka birlikte Közde Kestane Kafe'ye uğradık." Morgan biraz daha yaklaştı. "Kasabada, kütüphanedekiler dışında Eleanor'u kimsenin umursamadığını söylemişti. O yüzden ben de kütüphaneye uğrayıp bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir şeyler öğrenebilir miyim diye bakacağım."

Morgan alt dudağını dişlerinin arasına alarak düşündü. "İyi fikir." Okul zili çaldı, öğrenciler binaya doluşurken Morgan arkasından baktı. "Bir şey öğrenirsen bana da haber ver olur mu?"

Will başını salladı. "Tabii ki."

"Görüşürüz!" dedi Morgan, parmaklarını neşeyle oynatıp oyalanan öğrencileri içeri doğru yönlendirirken.

Will Günyıldızı İlkokulu'unun otoparkından çıkıp Ana Cadde'ye ilerleyene kadar kendisini tuttu. Sonra havaya küçük bir zafer yumruğu fırlattı.

Tarçın Kasabası Kütüphanesi, eski kâğıt ve limon cilası kokuyordu; ikisi de hem rahatlatıcı hem de nostaljik kokulardı. Kare biçimli tuğla bina, Ana Cadde'nin ucunda, Karakol ve Belediye Binası'ndan yalnızca birkaç sokak ötede sessizce duruyordu.

Will, Clarissa'nın söylediklerini aklından çıkaramıyordu. Kasabada birkaç kütüphaneci dışında Eleanor Langford'u hiç mi kimse özlemezdi? Peki Eleanor Langford aslında kimdi? Cinayet çözmek onun işi değildi; o Jesse'nin alanıydı. Ama karşılaştığı kadının, Clarissa'nın anlattığı kişiden çok ama çok farklı olduğunu biliyordu.

Eleanor Langford hakkında daha fazla şey öğrenebilirse, belki nasıl öldüğünü de öğrenebilirdi; gerçeğe ulaşabilirse, belki Angel biraz olsun huzur bulurdu. Kızını geri kazanabilirdi, Taylorlar da işlerini ve itibarlarını geri alabilirdi. Sevdiği o küçük, sevimli kasaba eskisi gibi olurdu; kendisinin ve kızının güvende olduğu, büyüsünü yeniden kazanmış bir yer. Bir topluluğun parçası olmuştu ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Will yaşlı bir kadının çıkmak üzere olduğu anda kapıdan içeri girdi, kadın çıkarken hiç çekinmeden onu baştan aşağı süzmeyi de ihmal etmedi. Will selam verir gibi çenesini kaldırdı. Ağır meşe kapılar kapanırken Will etrafına bakındı. Tarçın Kasabası yetkililerinden bir duyuru vardı; hatta vefatından önce kırk yıl boyunca baş kütüphanecilik

yapmış olan Edwina Rutherford'a adanmış bir plaket de göze çarpıyordu. Ama Eleanor Langford'un adına dair tek bir şey bile yoktu.

Kütüphane, elmas desenli uzun pencerelerden süzülen ışıkla loş bir şekilde aydınlanıyordu; yıpranmış fayansların üzerinde parlıyordu. Hava durgundu, sanki bina nefesini tutmuştu. Yüksek, ahşap kirişli tavanlar, mekâna katedralvari bir sessizlik veriyordu.

Will biraz daha ilerledi, botlarının sesi hafifçe yankılandı. Çocuklar bölümü sol taraftaydı, üzerinde 'Macera Burada Başlar' yazılı oyma ahşap bir kemerle işaretlenmişti. Kemerin tepesine gelişigüzel bantlanmış bir ejderha kuklası zar zor tutunuyor, dilinden kırmızı bir alev fışkırıyordu. Odanın bir ucundan diğerine gerilmiş bir ipte kurumaya bırakılmış parmak boyalarını gördü.

Sağında, dar bir koridorun sonunda Arşiv Odası vardı; koridorun duvarları, çocukları okumaya teşvik eden, geçmiş yılların ünlülerinin yer aldığı solmuş afişlerle kaplıydı. Gitmek istediği yer orasıydı. Ama önce durdu, en arka duvardaki duyuru panosunu fark etti. Rengârenk el ilanları yama işi gibi yan yana dizilmişti: vergi beyannamesi yardımı, yaşlılar için yoga ve okul sonrası etüt.

Biri özellikle dikkatini çekti.

Yeni Yetişmekte Olan Sanatçılar için Bahar Çizim Kulübü

İki Haftada Bir Cumartesi Günleri Saat 10:00'da

Tüm Malzemeler Bizden

Detaylı Bilgi İçin Kütüphaneciye Danışınız

Will küçük bir tebessüm etti. Angel bunu çok severdi. Eskiz defteri şimdiden periler, tütü giymiş hayvanlar, nergis çizimleri ve hatta bina çizimleriyle dolup taşıyordu. Nergis Oteli'nin arka bahçesinin bir çizimi vardı ki, üzerinde durmaksızın çalışıyordu. Hatta Nia'nın kedisi Gece'yi bile ürkütücü bir bakışla çizmişti.

İlanı yerinden çekip aldı ve danışma masasına götürdü. Mavi örgülü saçları olan, yaka kartına iliştirilmiş 'Tarçın Kasabası Okuyor' rozeti taşıyan genç kız başını kaldırıp gülümsedi.

Will yaka kartındaki isme baktı: Quinn. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Quinn, okumakta olduğu sert kapaklı kitabı tok bir sesle kapatırken.

Will başını sallayıp ilanı gösterdi. "Bu hâlâ geçerli mi? Kızım ikinci sınıfta ve çizim yapmaya bayılır."

Quinn'in gözleri ışıldadı. "Elbette! Hâlâ birkaç boş yerimiz var. Adı ne? Kayıt için yazayım."

"Angel Reed," diye yanıtladı.

Quinn, masanın altından bir defter aldı, birkaç sayfa çevirdikten sonra Angel'ın adını, birkaç çocuğun adının daha yazılı olduğu listeye ekledi. Will iletişim bilgilerini art arda sıraladı.

"İsterse bir eskiz defteri, boya kalemleri ve birebir destek alabiliyor. Mayıs ayında bir bahar sergimiz var, bu kez yeni Belediye Başkanı da katılacak. En iyi çizim, onun görev süresi boyunca ofisinde asılı kalıyor."

Will, Angel'ın çizimini havaya kaldırdığını, güneş gibi bir gülümsemeyle parladığını şimdiden gözünde canlandırabiliyordu. "Çok sevinecek."

Quinn, saat ve adresin yazılı olduğu kağıdı Will'e uzattı. "Gelecek cumartesi görüşmek üzere!"

Will teşekkür edercesine başını sallayıp broşürü yerine bıraktı.

"Bir şey daha sorabilir miyim?" diye ekledi Will. "Eleanor Langford'un plaketinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Burayı çok sevdiğini duymuştum."

Quinn'in yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu. "Eleanor bizim için çok değerliydi," dedi. "Bu sabah haberi alınca yıkıldık. Plaketi, Arşiv Odası'nda, kapının hemen üzerinde. Orada saatlerce vakit geçirirdi. Gittiğine inanmak hâlâ zor."

"Başınız sağ olsun," dedi Will. Elinde teselliden öteye geçemeyen birkaç cümle ve üzgün bakışlardan başka bir şey olmamasından nefret ediyordu.

Will, Arşiv Odası'na doğru ilerlerken, bu sessiz köşenin, düşüncelerini toplaması için ona kısa bir an tanımasını umuyordu. Oda, kurgu dışı bölümünün ardında, kütüphanenin en kuytu köşesinde gizlenmişti. Will, kilitli bir cam vitrindeki nadir kitapların ve Tarçın Kasabası'nın ilk yıllarına ait sepya tonlu fotoğrafların yanından geçti. Hemen yanlarında, kenarları yıpranmış sararmış ve içine doğru bükülmüş eski bir kent tüzüğü asılıydı.

Buzlu cam kapının üzerinde pirinçten bir tabela vardı:

Tarçın Kasabası Arşiv Koleksiyonu

Hemen altında ise diğer bir tabela duruyordu:

Kütüphane Dostları Eleanor Langford ve Ronald Hartley'in katkılarıyla

Kapının ardında, çenesine kadar iliklenmiş krem rengi hırka giymiş bir kadın, uzun meşe bir masanın üzerinde oturuyordu. Saçları sıkı bir topuz halinde toplanmış, kare çerçeveli gözlükleri burnunun ucunda duruyordu. Will usulca cama vurdu, kadın gülümsemeden başını kaldırdı. Gözlüğünü alışkanlıkla düzeltti ve içeri girmesine izin verdi.

"Arşiv Odası'nı kullanacaksanız lütfen giriş kaydı yapın," dedi, sesi kibar ama mesafeliydi. Açıkta duran üç halkalı klasörü gösterdi. En üstteki sayfada bugünün tarihi yer alıyordu. Şu ana kadar gelen tek ziyaretçi Will'di.

Masanın üzerindeki altın renkli isimlik parlıyordu: Elizabeth. Will, lafı Eleanor'a getirmek için konuşmaya yeltenmişti ama Elizabeth konuşmasına fırsat vermeden onu durdurdu.

"Arşiv kullanımına dair bazı kurallarımız var," diye söze başladı Elizabeth, robotsu bir ses tonuyla. "Kalem yok, yiyecek yok, fotoğraf çekmek yasak ve hiçbir koşulda verilen eldivenleri takmadan herhangi bir materyale dokunmak yasak."

Masanın köşesinde, yepyeni beyaz pamuk eldivenlerle dolu bir kutu vardı. Will bir çift alıp ellerine geçirdi.

Elizabeth, Will'in hareketlerini kuşkuyla değil, işinin ustası birinin bakışlarıyla izliyordu.

"Bir şeyi ararken yardıma ihtiyacınız olursa, duvarda bir dizin var."

Demek ki kendi başının çaresine bakacaktı. Will arkasını döndü ve derin bir nefes aldı. Masanın ötesinde, Arşiv Odası uzanıyordu; pirinç lambaların loş ışığı mekâna

yumuşak bir aydınlık yayıyordu. Duvarlar, göz alabildiğine ahşap dosya dolapları ve belge kutuları ile iri, deri ciltli kitaplarla dolu metal raflarla kaplıydı. Bir duvara hareketli bir merdiven sabitlenmişti; üzerinde, 'Personel Yardımı Olmadan Kullanmayınız' yazan bir uyarı vardı.

Duyulan tek ses, duvardaki saatin tik takları ve Elizabeth'in okuduğu kitabın sayfalarını sertçe çevirme hışırtısıydı. Burası, kütüphanenin diğer bölümlerine göre daha soğuktu. Hava da daha ağırdı sanki. Sessizliğin içinde temkinlice ilerlerken Will'in omuzlarına bir gerilim çöktü, odanın içine adım attıkça ağırlığını hissettirdi.

Kalın, deri cilti kitapların olduğu metal raflara doğru yöneldi. Kitap sırtları altın yaldızlıydı, yılların izini taşıyordu ve her biri yıl bilgisiyle etiketlenmişti. Duvara sabitlenmiş lamine bir tabelada şöyle yazıyordu:

***Tarçın Postası* Arşivleri**

Bir süre olduğu yerde durup düşündü. Nereden başlamalıydı? Ne aradığını gerçekten biliyor muydu?

Will, Nergis Oteli'nin Büyük Salon'undaki şöminenin üzerinde asılı duran bir fotoğrafı hatırladı. Morgan'ın annesi Vanessa, kucağında bebek Morgan'la, kameraya kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu. Fotoğrafın sol alt köşesinde 2000 yılı yazıyordu.

Peki Taylorlar gelmeden, Eleanor ve eşi Thomas buranın sahibi olmadan önce Nergis Oteli neydi? Arazinin el değiştirdiğine dair mutlaka bir kanıt olmalıydı. Will parmaklarını birbirine geçirerek düşündü. Burası ne zamandır vardı? Yirmi yıl mı? Otuz? Daha mı fazla?

Eldivenli parmağını, iki binlerden doksanlara, oradan seksenlere ve yetmişlere doğru gezdirdi ve bir noktada durdu. Biricik kızı yedi yaşındaydı, bu yüzden *Tarçın Postası*'nın 1977 baskısını seçti. Homurdanarak ağır kitabı raftan çekti, deri cilt, bir eyer gibi gıcırdadı. Kitabı okuma masasının üzerinde açarken havaya kalkan tozu eliyle savurdu.

Sararmış sayfalar, dokunuşlarıyla çıtırdadı. Will, kasaba geçit törenlerini, belediye başkanlığı tartışmalarını kurdele kesme anlarını gösteren grenli fotoğrafları inceledi. Geçmiş, Harold Bones'un sohbet arasında adını andığı kişilerle ve artık var olmayan mekânlarla bir anlığına can buldu. Ne aradığından emin değildi, sadece Nergis Oteli'nin ortasında patlak veren kaosun merkezindeki kadına ışık tutabilecek herhangi bir şey, bir iz arıyordu.

Küçük bir haberle duraksadı. Sayfanın alt kısmındaki başlık dikkatini çekti: *Nehir Kıyısındaki Arazi Yeni Sahibini Buldu*. Haber kısaydı; bahçe gübresi reklamı ile beş dolarlık pankek kahvaltısı ilanı arasına sıkıştırılmış birkaç paragraftan oluşuyordu.

'Tarçın Nehri boyunca uzanan, manzarası ve bahar aylarında açan yabani çiçekleriyle bilinen açık arazi, kuzey Georgina'dan Thomas Langford tarafından satın alındı. Langford, arazide özel bir konut inşaa etmeyi planladığını duyurdu. Satış, bu baharın başlarında ilçe tarafından düzenlenen açık artırmada gerçekleşti.'

Altında siyah beyaz bir fotoğraf vardı; grenli, solgundu. Fakat Will, ağaçların önünde duran, kolunun altında rulo yapılmış planlar taşıyan bir adamı tanıyabildi. Adam gururla gülümsüyordu. Will biraz daha yaklaştı. Fotoğrafın arka planında arazinin eski hali görünüyordu; nergisler yoktu,

yalnızca nehir kıyısının hafif eğimi ve ardında uzanan sık bir ağaçlık vardı.

Will odaya bir kez daha göz gezdirdi, hemen yanındaki dosya dolabında bir çekmecenin dışarı çekilmiş olduğunu fark etti. Çekmece yarı aralıktı; sanki biri az önce araştırmasını ortada bırakıp aceleyle başka bir işe gitmiş, apar topar ayrılmış gibiydi. Yanına yaklaşıp dolabın üzerindeki yazıyı okudu.

Tarçın Kasabası Tarih Derneği'ne Aittir.

Çekmeceyi açtı; yıllara göre ayrılmış, sekmelerle düzenlenmiş, tel spiral ciltli onlarca dosya ortaya çıktı. Yalnızca biri açıktı. 2005. Will kitabı dikkatlice yerinden çıkarıp odanın ortasındaki ahşap çalışma masasına taşıdı. Beklediğinden ağırdı. Kitap masaya tok bir sesle düşünce Will irkildi. Elizabeth'e dönüp bakacak cesareti yoktu ama kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

2020 Belediye Başkanlığı Seçimi Mali Beyanları

İlk sayfayı çevirir çevirmez, okuduğu rakamların Asad Lyons'ın son belediye başkanlığı seçim kapmanyasına ait olduğunu hemen fark etti. Kayıtlar son derece ayrıntılıydı; her bağışçı, adresi, şirket adı ve yaptığı bağış tutarıyla birlikte tek tek kayda geçirilmişti.

Will merak etti: Biri neden tam da şimdi Belediye Başkanı Lyons'ı araştırıyordu ki? Bildiği kadarıyla eski Belediye Başkanı Lyons, hüküm giymeyi beklerken bir hücrede çürüyordu. Bu bilgiler işine yaramazdı ve Eleanor'a dair tek bir ipucu bile sunmuyordu.

Hayal kırıklığıyla kitabı yerine koymaya hazırlanıyordu ki, kenar boşluklarındaki silik izleri fark etti. Ayağa kalktı, kitabı tavandaki ışığa doğru tuttu. Kurşun kalemle daire içine alınmış iki isim vardı, ancak ışık doğru açıyla vurduğunda seçilebiliyordu: Northbridge Managament Grubu ve Cedar Creek Solutions Limited Şirketi.

Her ikisi de Lyons'ın kampanyasına hatırı sayılır derecede bağış yapmıştı: Biri 7.500, diğeri 10.000 dolar. Bu isimler Will için hiçbir şey ifade etmiyordu ama belli ki birileri için ediyordu. Öyle ki bir sonraki kişinin bulabilmesi için işaretleme gereği duymuşlardı.

Elizabeth yanındaki başka bir tabelayı işaret etti. 'Arşivdeki tüm materyaller yalnızca kütüphane içinde kullanılabilir.' Will zaten bunu beklediğini belli edercesine başını salladı. Elizabeth yerinden kalktı, eldivenlerini taktı ve bir fiş ile damgayı alarak yanına geldi. "Kurumsal kayıtlarımız için dolaşım takibi yapıyoruz. Damgalamam gerekiyor." Kitabı nazikçe ters çevirdi, başlığını not etti ve bugünün tarihini bastı. Elizabeth, tarihlerin yanına düzgünce Will'in adını yazarken, o da eğilip kitabı daha önceden incelemiş olanların listesini gördü.

Onun adının hemen üzerinde, Nergis Şenliği'nden iki hafta öncesine ait bir kayıt vardı: Eleanor Langford.

Tam o sırada telefonu çaldı, kalbi tökezlemeye başladı. Will, ses çıkmasın diye telefonunu kotunun içinden sıkıştırarak telaşla çıkardı. Kütüphaneci ona tiksintiyle baktı.

Will telefonu kulağına götürdü. "Hop, kütüphanedeyim. Ne var?"

Jesse karşılık verdi. "Kütüphane mi? Okuyabildiğini bilmiyordum."

Will arkasına baktı. Kütüphanecinin bakışları kor gibiydi. "Telefon yasak," diye dudaklarını oynattı.

"Oğlum ne istiyorsun sen? Az kaldı burada canımdan olacağım," diye söylendi Will, koltuğunda iyice aşağı kayarak.

"Sekizde Kızıl Ağaç Barı'nda buluşalım mı? Anlatacaklarım var."

"Gelemiyorum, Angel bende," diye hatırlattı Will. Bekâr ve çocuksuz arkadaşlarının hiç düşünmeden istedikleri yere gidebilmelerini kıskanıyordu. O tasasız hayatı özlemişti ama Kızıl Ağaç Barı'ndaki ucuz içkiler dâhil, dünyadaki hiçbir şeye kızını değişmezdi.

"Eve bırak gitsin. Nia çocuk bakmaya bayılır," dedi Jesse.

Will dişlerini sıktı. "Nia'nın bundan haberi var mı peki?"

"Bu akşam beni evden şutluyorlar," diye karşılık verdi Jesse. "Sözde çok gizli düğün işleri varmış. Morgan'la takılacaklar, kız gecesi yaparlar.

Will ayağa kalktı, eldivenlerini dikkatlice çıkarıp saatine baktı. Öğleden sonra yaklaşıyordu, ilk müşterisi için hazırlanmalıydı.

"Eğer kabul ederse, süper. Etmezse de başka güne bırakırız."

Kısa bir sessizlik oldu, ardınan Will telefonda bir titreşim sesi duydu.

Jesse, "Büyük harflerle mesaj atmış, galiba Angel'dan bile daha heyecanlı," dedi.

"Son müşterim Angel okuldan çıkmadan hemen önce biter. Beş gibi senin eve uğrarım o zaman?"

"Beyefendi!" Elizabeth'in kaşları sabırsızlıkla çatladı, Will'den bıkmıştı.

Will, Tarçın Kasabası'nda bir sonraki ölen kişi olmamak için Arşiv Odası'ndan hızla fırladı.

12. Bölüm

Morgan

Morgan dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Annesiyle ettiği tartışma, Cameron'ın ansızın çıkagelmesi ve Will'in ona randevu teklif etmesi derken zihni vızır vızırdı. Henüz ikinci kahvesini bile içmemişti, saat neredeyse öğlen on iki olmuştu. Oysa teneffüste yakaladığı bu sessizliği değerlendirip öğrencilerin ödevlerini kontrol etmesi gerekiyordu. Önünde duran kâğıt yığını, kırmızı kalemiyle ya da simli altın bir yıldızla işaretlenmeyi bekliyordu.

Arada bir, yanındaki açık pencereden öğrencilerin çığlıkları içeri doluyor, Morgan'ı her birkaç dakikada bir dönüp dolaşıp Will'e varan düşüncelerden sıyırıp çıkarıyordu. Sabah yaptıkları konuşma beyninde dönüp duruyordu.

Bir randevu? Will ile? Yani, baş başa? Morgan bunu hayal bile edemiyordu. Akıl verecek sağduyulu birinin fikrine ihtiyacı vardı; telefonunu çıkarıp Nia'ya mesaj attı. **Bu akşam Kızıl Ağaç'ta?**

Nia neredeyse anında cevap yazdı: **Bu akşam ikinci elbisemi seçiyoruz, unuttun mu?**

Bir mesaj daha geldi: **Bir de Will'e, Angel'a bakacağımıza söz verdik.**

Sınıf kapısının tıklatıldığını duyunca Morgan neredeyse yerinden fırladı. Telefonu elinden kayıp masanın üzerinde takırdayarak yuvarlandı. Başını kaldırdığında, kapıda endişeli bir gülümsemeyle duran diğer öğretmen Bayan Shanice'i gördü.

Shanice Brooks, üniversiteden yeni mezun olmuş, hayalleri büyük, saçları ondan da büyük genç bir öğretmendi. Okulun başından beri Morgan köşe bucak ondan kaçıyordu; çünkü Morgan'ın, okul genelinde sınıf yönetimi üzerine bir eğitim oturumu düzenlemesini önermişti.

Günyıldızı'ndaki en uslu sınıfın Morgan'a ait olduğu herkesçe biliniyordu. Dışarıdan bakanlar için bu 'sadece anaokulu'ydu ama Morgan farkı biliyordu. Bunu kanıtlayan bir geçmişi vardı. Sınıfından çıkan öğrenciler sonraki yıllarda da başarı göstermeye devam ediyordu.

Morgan'ın eğitim yolculuğunda daha kat edeceği çok mesafe vardı ama çocuklara öğretmenin onun için bir meslekten daha fazlasını olduğunu biliyordu. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı ve annesinin yorumlarının bu inancı sarsmasına izin vermeye de hiç niyeti yoktu.

"Tak tak," diye seslendi Shanice, kapı kolunun üzerindeki dikdörtgen pencereden. Morgan karşı duvardaki saate baktı. Geç kalmıştı. Aceleyle kapıya koştu ve koridorda kendisine bakan bir grup anaokulu öğrencisiyle karşılaştı.

"Bir şey mi unuttunuz?" dedi Shanice, teneffüsten yeni çıkmış, kıkırdayan çocukları işaret ederek. Çocukların yüzleri terden parlıyor, üstleri başları çamur olmuştu.

"Eyvah," diye homurdandı Morgan içinden. Öğretmenlik hayatı boyunca sınıfı almaya gelmeyi bir kez bile unutmamıştı. Yüzüne yapay bir gülümseme yerleştirirken

bir mazeret bulmaya çalışıyordu. Ama çocukların, uydura-cağı her şeyden daha zeki olduğunu da biliyordu. Mükem-mel Bayan Morgan, birazdan fena halde azar işiteceğine kendini hazırladı.

"Bayan Morgan, bizi unuttunuz!" diye küçük bir ses sıranın arka ucundan suçladı. Gevezelik durmaksızın devam ediyordu. Kuralsız minik insanlardan oluşan bir kalabalıkla baş etmenin en iyi yolu özür dilemekti.

"Özür dilerim çocuklar, ben—" diye söze başladı Mor-gan.

Ama özür kabul edilmedi. Sorular ve suçlamalar, cevap verebileceğinden çok daha hızlı yağmaya başladı.

"Dışarıda yandık resmen!"

Sonra istekler başladı, ama çok geçmeden emire dö-nüştüler.

"Su istiyorum!"

"O kadar susadım ki ölebilirim!"

"Öldüysen nasıl konuşuyorsun ki?"

"Ölmek deme!"

"Annem bunun kötü bir kelime olduğunu söyledi!"

Morgan'ın zihninde tenis topları çarpışıyordu sanki. Çocukların sesleri yavaş yavaş annesiyle yaptığı kavgaya dönüştü. Cumartesi gecesinden kalan o çığlık kulağında çınladı, hepsi birbirine karıştı ve tek bir sese dönüştü: *Hepsi senin yüzünden!*

Kalbinin atışları kulaklarına vuruyor, göğsündeki baskı giderek artıyordu, ta ki ellerini sağır edecek bir şaplakla

birleştirene kadar. Öyle sert vurdu ki çıkan ses hem içindeki hem dışarıdaki gürültüyü kesti.

"Beni duyuyorsanız bir kere alkışlayın," dedi nefes vererek.

Tek bir alkış sesi yankılandı.

"Beni duyuyorsanız iki kez alkışlayın," dedi yeniden.

Bu kez iki alkış sesi duyuldu.

Morgan sakin bir sesle konuştu. "Dudaklar kapalı, eller belde."

Çocuklar sessizce bir elini dudaklarına bir elini de beline koydular, aralarında ufak tefek itiş kakış olsa da sonunda düzgün bir sıraya geldiler.

Bayan Shanice'in sınıfı şaşkınlıkla bakakaldı.

Morgan başparmağıyla sınıfını işaret etti.

"İçeri," diye emir verdi.

Çocuklar tek sıra halinde sınıfa girdiler. Yerlerine geçerken sandalyeler fayans zeminde gacırdadı, kısa sürede herkes kendi yerine geçti, yeni emirler beklediler.

"Teşekkür ederim Shanice," dedi Morgan, hayretle kendisine bakan öğretmene dönerek. "Geç kaldığım için kusura bakma. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Bir daha olmayacak."

Shanice dişlerini göstererek, mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Gerçekten hiç sorun değil, biz A sınıfıyla takılmayı seviyoruz zaten." Sınıf kapısını açtı, öğrencileri neşeli çığlıklar eşliğinde içeri doluştu. Sesleri koridorda yankılandı.

Kapıyı kapatıp Morgan'a yaklaştı. Morgan da ona doğru ilerledi, ama önce öğrencilerine uyarı niteliğinde sert bir bakış attı.

Shanice manikürlü ellerini ovuşturdu, gözleri yerde dolaşırken doğru kelimeyi aradığı çok belliydi. Morgan ne söyleyeceğini çoktan anlamıştı.

"Otelde olanları duydum. İşe bu kadar çabuk dönmene şaşırdım. Açıkçası hepimiz bir süre izin alırsın, ben de geçici olarak iki sınıfı da idare ederim diye düşünmüştük. Ama Bayan Alston, senin yerine bir öğretmen istemediğini söyledi."

Hepimiz mi? diye düşündü Morgan. Tüm öğretmenler odada oturup onun dedikodusunu mu yapmışlardı?

"İyiyim Shanice, gerçekten." Morgan kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildi; Shanice'i mi, kendini mi? "Büyütülecek bir şey değil."

Shanice teselli eder gibi elini Morgan'ın omzuna koydu. Morgan'ın gözü, kusursuz manikürlü bademsekilli tırnaklarına takıldı. "Annenle baban için o kadar da küçük bir mesele değildir ama."

Morgan geri çekildi ve Shanice'in elini itti.

"Ailemi karıştırmayalım," diye uyardı Morgan, içinde varlığından bile haberi olmadığı bir öfke kabarıyordu. Ailesi şu an çok hassas bir konuydu, dokunulmaya gelmeyen taze bir yara gibi.

"Kırıcı olmak istemedim, sadece destek olmaya çalışıyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Git, ailenin yanında ol. İş bekleyebilir."

Morgan pencereden çocuklarına baktı yeniden. Annesinin söyledikleri geldi aklına: Ana renkler ve hayvan sesleri. Ardından ilerlediği hazırlık hedeflerini düşündü. Şimdi durmanın vakti değildi. Hayatında bir şeyden vazgeçecekse, bu çocuklar olmayacaktı. Hem de oyalanmaya ihtiyacı vardı, çünkü geri kalan her şey darmadağınıktı.

"Hayır bekleyemez," dedi Morgan ve sınıfa geri döndü.

Ders çıkışı Morgan daha idari ofisi bile geçememişti ki yolu, ışıltılı taşlarla süslenmiş bir hız kesici gibi, okulun idari asistanı Bayan Alston tarafından kesildi.

"Müdür Allen seni görmek istiyor tatlım," dedi, sıcak ama hafif üzgün bir gülümsemeyle, Morgan'ın eşyalarını tutmayı teklif ederek elini uzattı.

Morgan tereddüt etti. "Şimdi mi?" Saatine baktı. "Çocukları alma kuyruğu köşeyi dönmeden önce on dakikam var. Eğer bekleyebilirse—"

Bayan Alston gözlüğünün üzerinden öyle sert bir bakış attı ki bu işin beklenemeyeceği anlaşılıyordu.

"Haydi," dedi Bayan Alston, Morgan'ı idari ofise doğru çağırarak.

Morgan iç çekerek eşyalarını teslim etti.

Bayan Alston önceki hayatında kesin bir komando subayı olmalıydı. Ne öğrencilere, ne öğretmenlere ne de velilere taviz verirdi. Üzerinde öyle yoğun bir lavanta kokusu vardı ki, kendi posta kodu bile olabilirdi. Bugün ise tırnakları göz alıcı bir limon yeşiline boyanmıştı; bu renk seçimi Morgan'ı Bayan Alston'un iş dışındaki hayatını merak etmesine sebep oldu. Duyduğuna göre gecelerini ve

hafta sonlarını Asheville'deki yeni kumarhanede geçirirmiş. Ama Morgan bunu kimseye söylemeye cesaret edemezdi.

İdari ofis tam bir kaos yuvasıydı. Telefon kulakları sağır edecek gibi çalıyor, fakat kimse açmaya yanaşmıyordu. Köşedeki eski tip fotokopi makinesinin uğultusu havada yankılanıyordu. Duvarlarda; grip mevsimi, veli toplantıları, yemek programı hakkında parlak renkli karton ilanlar asılıydı. Masanın kenarında, uslu duran ziyaretçilere verilen bir tür rüşvet niteliğinde duran cezbedici bir lolipop kavanozu vardı. Üstündeki toz tabakasından belli ki uzun zamandır pek dağıtılmamıştı.

Dördüncü sınıf matematik öğretmeni Bay Wallace, baskısının bitmesini bekleyerek fotokopi makinesinin yanında duruyordu.

Kısa bir baş selamı verdi, sonra omuzlarını silkti. Eğer müdür bu beklenmedik görüşmeden haberdarsa, söylemiyordu.

Bayan Alston, Morgan'ı peşine alarak, deneyimli bir komutan gibi karmaşanın arasından yol açarak ilerledi. Sekreter masalarının önünden geçtiler, nazikçe kapıya vuruldu. İçeri girmek için izin beklemedi.

Müdür Allen, Morgan içeri adım attığında telefon görüşmesini bitiriyordu. Masasının karşısındaki kapitone deri koltuğa işaret etti. Bayan Alston odadan çıktı ve Morgan oturdu; dizleri sertleşmiş, kalp atışları her geçen saniye hızlanıyordu.

Morgan beklerken, son birkaç yıldır yaptığı ve işten atılmasına sebep olabilecek tüm hatalarını düşündü. *Aç Tırtıl*'a yaptığı alaycı yorumdan sonra öğrencilerinden biri ispiyonlamış mıydı acaba? Sahiden, o küçük yaratık nasıl

bu kadar çok yiyebiliyordu? Yoksa öğretmenler odasında kalan somonu ısıttığı için miydi? 'Balık Olayı' üç hafta sürdü, kimse suçu üstlenmedi ve hâlâ çözülmedi. Morgan bu sırrı mezara kadar saklayacaktı.

Morgan masanın üzerindeki karton dosyaya göz attı. Daktilolayla yazılmış harflerle kendi adı duruyordu. Dosya kalındı, neredeyse işaret parmağının yarısı kadardı. Altı yıllık öğretmenlik ve bu kadar kabarık bir dosya... Bu hayra alamet değildi.

Müdür Allen telefon görüşmesini bitirdi ve ahizeyi yumuşak bir tıkırtıyla yerine bıraktı. Gösterişli koltuğunda oturuyor olmasına rağmen, omuzları hâlâ heybetini belli ediyordu. Artık beyazı siyahından fazla olan kısa sakalını ovuşturdu. Genelde sıcak olan bakışları bu kez başka bir şeyle gölgelenmişti. Gözlüğünü çıkarıp ona uzun uzun baktığında, Morgan kendini kötü habere hazırlamıştı.

"Uğradığın için teşekkür ederim," dedi. Ellerini dosyanın üzerinde birleştirdi. Gülümsemesi gözlerine yansımıyordu. "Çıkış saati yoğun geçer, o yüzden kısa tutacağım."

Morgan'ın midesi altüst oldu. Öğlen yediği karidesli salatayı aceleyle yediği için pişmandı.

"Bu sabah Raines'in basın toplantısını izledim. Ailenizin bu olaya bu kadar yakından dahil olduğunu bilmiyordum."

Herkes biliyordu artık, patronu bile. Morgan'ın içi yandı, koltuğun kollarını sıktı.

"Zor oldu," dedi kısık bir sesle, dilini damağından güçlükle ayırarak.

"Hayal bile edemiyorum," dedi nazikçe. "Öyleymiş gibi de davranmayacağım da. Ama şunu bilmeni isterim ki

bu okul da meslektaşların da hepimiz seni önemsiyoruz. Bu yüzden haftanın geri kalanını izinli geçirmeni rica ediyorum—"

"Bu teneffüs meselesiyle mi ilgili? Shanice'e açıklamıştım—"

Müdür elini kaldırarak sözünü kesti. "Hayır, Shanice'le ilgili değil, gerçi seni biraz dinlenmeye ikna etmem konusunda başımın etini yedi. Burada hep yükü sırtladın Morgan, ama şu anda kimse senden kahramanlık beklemiyor."

"Yerime geçecek öğretmen için hiçbir plan hazırlamadım," dedi Morgan zayıf bir sesle, aklındakileri parmaklarıyla sayarak. "Tatilden sonraki ilk gün bu. Devam etmeden önce mutlaka bir tekrar yapmamız gerekiyor—"

"Onu bize bırak," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Git, ailenin yanında ol."

Morgan başını salladı. "Çocukların bir düzene ihtiyacı var. Ben olmazsam..." Ne olduğunu anlamadan gözleri yaşlarla doldu. "Ben gi-gidemem," diye kekeledi. Göğsünde biriken duygulara hazırlıksız yakalanmıştı.

Gitmek istediği en son yer Nergis Oteli'ydi.

Müdür Allen dudaklarını birbirine bastırdı, ardından Morgan'a bir mendil uzattı. "Günyıldızı'ndaki en iyi öğretmenlerdensin. Her gün buradasın, tamamen buraya odaklanıyorsun, hazır geliyorsun. İşini bu kadar iyi yapmanın sebebi de bu. Ama gerçek şu ki içi boş bir kaptan kimseye bir şey akmaz. Şu sıralar çok şeyle uğraşıyorsun ve biz en iyi halinle ayakta kalabilmen için sana destek olmak istiyoruz." Önündeki dosyayı eline aldı. "Altı yılın özeti bu. Velilerden, öğrencilerden gelen mektuplar."

Dosyayı açtı. En üstte, renkli kartonlardan yapılmış bir Dünya resmi duruyordu. Morgan, kendisini dünyanın tepesinde gösteren Angel'ın çizimini hemen tanıdı. Başının üzerinde kocaman harflerle şu yazıyordu: Dünyadaki En İyi Öğretmen.

Morgan'ın göğsündeki daralma ferahladı, içinde tuttuğu duygular sel gibi aktı. Dosyanın içi kınama veya uyarılarla dolu değildi, hepsi takdir ve övgülerden oluşuyordu. Yine de geri çekilmesinin istenmesi, karnına vurulan sert bir darbe gibiydi.

Morgan burnunu çekip dururken Müdür Allen'ın sesi sakinliğini koruyordu. Mendil kutusunu ona doğru itti.

"Acele etme. Burayı biz hallederiz."

Morgan boğazındaki yumruyu yuttu ve başını salladı. "Beni kovmadığınız için teşekkür ederim."

"Aklımdan bile geçmezdi," dedi gülümseyerek. "Gelecek hafta görüşürüz Morgan, erkenden."

Morgan Müdürün uzattığı eli sıktı, kısa bir tebessüm etti ve odadan çıktı.

İdari ofise döndüğünde Bay Wallace fotokopide sıkışan kâğıtlarla uğraşıyor, bir yandan da duvardaki saate telaşla bakıyordu. Morgan yanından geçerken doğruldu ve Bayan Alston'unkine benzer acı bir tebessüm etti.

Morgan'ın eşyaları Bayan Alston'un masasının üzerinde duruyordu. "Yanına bir şişe de su koydum," dedi Morgan'ın öğle yemeği çantasına dokunarak. "Bayılacak gibiydin."

Morgan kibarca güldü. "Teşekkür ederim."

Bayan Alston elini sallayarak onu dışarı uğurladı. "Hadi bakalım, çocuklar seni görmeden çık."

Otoparkta yürürken, servisler hâlâ okuldan ayrılmamışken gitmenin tuhaf bir şekilde yasakmış gibi hissettirdiğini fark etti. İzinli olmasına rağmen, sanki kaytarıyormuş gibiydi. Nergis Oteli'ne varmak sadece kısa bir sürüyordu ama Morgan kendini hiç bu kadar evden uzak hissetmemişti.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Morgan, nedime klasörü ve iki içkiyle şarapla Jesse ve Nia'nın kapısındaydı. O daha merdiven basamaklarını çıkamadan Nia kapıyı bir anda açtı.

"Lütfen içki getirdiğini söyle."

Morgan içinde yepyeni iki Pinot Noir şişesi olan plastik poşeti kaldırdı. Nia rahatlayarak geri çekildi ve Morgan'ı içeri buyur etti.

Morgan, son gelişi olan mutlu çiftin nişanı kutladıkları zamandan beri Jesse'nin evi baştan aşağı yenilediğini hemen fark etti. Jesse'nin annesinin 'tam bir öğrenci evi' dediği taba rengi deri koltuklar gitmiş, yerine eve daha şık bir hava katan, kapitone yumuşak gri bir köşe koltuk gelmişti.

Şöminenin rafını süsleyen eski Jesse fotoğrafları da yoktu artık, yerini Jesse ve Nia'nın çeşitli tatillerden kalan kareler almıştı; kameraya kocaman gülümsüyor, gözlerinden aşk fışkırıyordu. Ailesini de unutmamıştı; dünyanın dört bir yanında, el ele verdikleri fotoğraflarıyla. Niles'ın lise mezuniyetinden bir kare duruyordu. Morgan, Bir Top Tarçın'ın açılışında Nia'yla kol kola poz verdiği bir fotoğrafta kendini fark etti. Bu evin her köşesinden sevgi dolup taşıyordu. Kusmamak için kendini zor tuttu.

"İki şişe de benim," dedi Morgan. "Güzelce rica edersen bir yudum verebilirim."

Kanepede oturan Jesse güldü. Morgan ensesine bir şaplak attı. Jesse, güya alınmış gibi başını tuttu, hep birlikte güldüler.

"Zor bir gün müydü?" diye sordu Nia, Morgan mutfağa geçerken.

"Hiç sorma," dedi Morgan başını sallayarak. Tam dertlerini en yakın arkadaşına anlatacaktı ki Jesse araya girdi. "Siz hanımlar keyfinize bakın. Ben mağarama çekiliyorum."

"Bunu bayağı iyi eğitmişsin," dedi Morgan, elini beline koyarak. "Büyükler konuşurken ne zaman ortadan kaybolacağını bilen erkekleri severim."

Jesse gözlerini devirdi. Morgan parmağını kaldırdı. "Dur bakalım sayın memur."

Jesse söylenerek, "Tam da kaçtım diyordum," dedi.

"Soruşturmada ne var ne yok?" dedi Morgan. "Chambers, Eleanor'un eşyalarını almaya geldiğinden beri çıt yok. Bir de Cameron'la bu sabah ne oldu?"

"Bir dakika, Cameron da kim?" diye sordu Nia, dolapta kadeh ararken parmak uçlarına çıkarak.

"Bak Morg, durum biraz karışık. Bununla ilgili gerçekten konuşamam—"

Morgan elini sallayıp sözünü kesti. "Haberler çoktan yayıldı. Aileme ne diyeceğim? Neye hazırlıklı olmalıyız? Bana bir şey söylemen lazım Jay."

Jesse cevap vermeden önce Nia'ya baktı. Aralarında sessiz bir konuşma geçti.

Morgan elini beline koydu. "Yani şimdi bana da mı polislik yapıyor?" Bakışları ikisi arasında gidip geldi. Jesse

ve Nia'yı en yakın dostları olarak görüyordu. Onu bu işin dışında mı bırakıyordu? Onun da bilmeye hakkı vardı.

"Bir şey duyar duymaz, söz, ilk seninle paylaşacağım. Şimdilik biraz sakin ol, tamam mı? İnternetten de uzak dur. Zaten saçmalıktan başka bir şey yok şu an orada. Bunun da üstesinden geleceğiz, merak etme."

Morgan gözlerini kısıp parmaklarını ikisini işaret ederek salladı. "Buna çalışmışsınız önceden, belli."

"Saçmalama," diye homurdandı Jesse. Morgan Nia'ya döner dönmez yan kapıdan sıvışıp kaçtı ve gözden kayboldu. Garaj, Jesse'nin öğrenci evi koltuğunu, duvar boyunca uzanan dev televizyonunu ve nişanlısından sonra en kıymetli şeyini barındırıyordu: 87 model Caprice'ini.

Harvey Briggs, Rosie'nin cinayetinin ardından masum olduğunu kanıtladıktan sonra arabasını Jesse'ye hediye etmişti. Tarçın Kasabası'ndaki tek eşi de Grace Whitfield'ınkiydi. Morgan'ın aklına bu gelince, cumartesi gecesi Grace'in Jesse'ye biraz fazla samimi davrandığını mutlaka arkadaşına söylemesi gerektiğini düşündü.

Nia şarap şişesiyle cebelleşti, sonunda mantarı açtı ve bardakları bol keseden doldurdu.

"Kırmızı şarapla susturulmaya çalışıldığımın farkında değilim sanmayın," dedi Morgan. Klasörünü açıp mutfak masasındaki yerine oturdu. Renk paletini çıkardı, ardından masa süslerini, en son da elbise alternatiflerini masaya serdi.

Arkadaşına döndü ve kadeh tokuşturdular. O neşeli *tın* sesiyle morali hemen yerine geldi. "Haydi asıl meseleye gelelim!"

Nia örnekleri kenara itti. "Önce bugün ne olduğunu anlatıyorsun, Cameron kim?"

"Eleanor'un yeğeni. Sabah erkenden altı civari Nergis Oteli'ne geldi. Ve aşırı yakışıklı! Saçlar şahane, omuzlar geniş, kusursuz dişler, gözler... Angie ile kim kapacak diye neredeyse birbirimize girecektik!"

"Yani dur bir saniye, adam sabahın altısında pat diye çıka mı gelmiş?" diye sordu Nia tek kaşını şüpheyle kaldırarak.

"Teyzesi daha iki gün önce öldü be!" diye çıkıştı Morgan. "Marjorie veya Walter olsa, anne babanın yanına ilk uçağa atlamıştın bile."

Nia başını salladı. "Haklısın. Nereden gelmiş peki?"

Morgan omuzlarını silkti. "Ne bileyim. Sormadım. Aldım, doğru karakola götürdüm."

Nia'nın kaşı neredeyse saç çizgisine ulaştı. "Sen mi? Tanıdığım en kuşkucu insan, hayatta herkesten şüphelenen sen, bu yakışıklı adamın nereden geldiğini sormadın mı yani?"

"Şoktaydı, ben de yardımcı olmaya çalışıyordum. Ona yanaşmaya çalışmıyordum."

"Nedenmiş o?" diye bağırdı Nia. "En son ne zaman biriyle görüştün sen?"

"Sesini alçalt!" diye fısıldadı Morgan. "Jesse'nin ailesinin, ikimiz arasında iyi olanın ben olduğumu sanmaya devam etmesi lazım."

"Bermuda'ya gemi tatiline çıktılar." Nia umursamazca elini salladı. "İki hafta yoklar."

"Demek nişanlandınız ve bir daha eve dönmediler," dedi Morgan gülmekten masaya vururken.

"Çocuğu ilk fırsatta başkasına kilitlemişler," diye kahkaha attı Nia. "Will, bu Cameron işine ne diyor peki?"

Adının anılması bile Morgan'ın içini yakmıştı; bu his ondan mıydı, yoksa şarabın etkisi miydi, emin olamıyordu. Ellerini masanın kenarına sıkıca bastırdı.

"Will bana çıkma teklifi etti," diye itiraf etti Morgan, Nia'nın yüzündeki şapşal gülümsemeyi görmemek için gözlerini aşağı çevirerek. "Yani gerçekten bir randevu."

Nia abartılı bir çığlık attı, neredeyse sandalyeden düşüyordu. Kendini toparlamaya çalışırken şarap kadehi sağa sola çalkalandı.

"Sonunda be kızım! Tam da zamanıydı! Dur, Jesse'ye de söyleyeyim. Bana elli dolar borcu var, hem de nakit! O parayı bu gece elden istiyorum!"

"Yok artık," dedi Morgan şaşkınlıkla ne diyeceğini bilemeyerek. "Bizim üstümüze bahis mi yaptınız?"

"Tatlı bir iddia sadece," dedi Nia sırıtarak, "Will'in, seni Sonbahar Festivali'nden önce randevuya çıkaracağına oynamıştım. Açık ara kazandım."

"İkiniz de gerçekten zavallısınız," diye homurdandı Morgan.

"Hadi ama, abartma," dedi Nia dirseğiyle Morgan'ı dürterek. "Çiçekler ve Dilekler'de seni o elbisenin içinde görünce sana karşı koyamacağını biliyordum zaten."

Morgan kızaran yanaklarını gizlemekte pek başarılı olamadı. "Düğün planları yapmaya başlamayın hemen, muhtemelen sadece kibar olmaya çalışıyordu."

"Buna gerçekten inanmadığını söyle," dedi Nia bir anda ciddileşerek. Morgan içini kemiren o düşünceyi kelimelere dökmeye cesaret edemedi. Nia arkadışının ellerini avcunun arasına aldı.

"Sen çok güzelsin Morg. Acayip zekisin ve cidden tanıdığım en komik insansın. Kalbin pırıl pırıl, bildiğin pırlanta. O da hepimizin gördüğünü gördü. Seni bu yüzden davet etti. İnan bana, sırf 'iyi çocuk' olduğu için değil."

Morgan gözlerinde dolan yaşlara engel olamadı. Keşke doğru olsaydı. "Bazen sanki hep ikinci plandaymışım gibi geliyor. Yan karakter. Komik arkadaş. Herkese koşan kişi—"

"Artık değil," diye sözünü kesti Nia. Sandalyesini yaklaştırıp Morgan'ın yanağından süzülen yaşı sildi. "Bu artık senin hikâyen."

Kapı zili çalınca evin içinde yankılanarak, Morgan ve Nia'yı kalp şeklinde yaka kesimleri üzerine yaptıkları hararetli tartışmadan çekip çıkardı. Nia, omuzlarının geniş olduğunu iddia ediyor, kollarını kapatan bir model istiyordu. Morgan'a göreyse, hayatının en mutlu günü olması gereken bir günde uzun kollu bir tişörtü tören elbisesi olarak giymek akıl kârı değildi. Neyse ki Nia sonunda birkaç mantıklı seçeneği daha işaretledi; Morgan'ın onayını kaptı ve ertesi gün Kadife Tilki'de düzgün elbiseler denemek için randevu aldı.

"Ben bakarım," dedi Morgan, salondan geçip kapıyı açtı.

Kapıyı açtığında karşısında Will'i gördü, yanında Angel vardı. Bir elinde eskiz defteri, diğerinde vanilyalı bir dondurma tutuyordu.

"Bayan Nia!" diye bağırdı Angel, Morgan'ı geçip mutfağa doğru fırlayarak. "Ağabeyin benim içeceğimi senin

gibi yapamıyor. Kirazı çok az!" diye sızlandı, plastik bardağını Nia'ya uzatarak. Angel haklıydı. Normalde koyu kiraz kırmızısı olan içecek soluk bir pembeden ibaretti.

Nia cıkladı. "Bizim kadar zeki değil," dedi. "Bakalım Jesse Amca'nın dolabında neler var."

"Sadece onu bırakmaya gelmiştim," dedi Will, yağ lekesi içindeki iki kâğıt torbayı uzatarak. "Yemek yediniz mi bilemedim. Yolda Altın Izgara'ya uğrayıp burger kaptım." Torbaları Morgan'a verdi. "Bu akşam Jesse beni Kızıl Ağaç'a sürüklüyor, şimdiden geçmiş olsun dileyin."

"Oraya en son gittiğimde az kalsın enfeksiyon kapacaktım," dedi Nia, Will'e sarılmak için yanına giderken. "Yemek için teşekkür ederiz, arkadaşın mağarasında." Yan kapıyı işaret etti.

"Teşekkürler," diyebildi sonunda Morgan. Avuçları o kadar terlemişti ki yemek torbalarını düşürmediğine şükretti.

Jesse garajdan çıktı. Will'le dostça tokalaşarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Will başını salladı ve kapıya yöneldi. "Hoşça kal Şeftali!" diye seslendi.

Mutfakta Angel gözlerini devirdi. Morgan, Jesse'nin cüzdanını çıkarıp Nia'nın avcuna para bırakmasını görmezden geliyormuş gibi yaptı. Jesse çıkmadan önce Nia'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu ve Will'in ardınan kapıdan çıktı.

Morgan torbadaki yemekleri çıkarıp kızlar arasında paylaştırdı.

Angel eskiz defterini açıp Morgan'a çevirdi.

"Bugün okulda çizdim bunu."

"Derste mi çizdin, yoksa boş vaktinde mi?" diye sordu Morgan öğretmen sesine bürünerek.

Angel işaret parmağını havaya kaldırdı. "Beşinci maddeyi seçiyorum."

Morgan çizimi daha iyi görebilmek için yakınlaştı ve mekânı anında tanıdı. Nergis Oteli'nin arka bahçesinin kuşbakışı çizimiydi bu; çalı labirenti, nergisler hatta nehir bile vardı. Labirentin içinde iki figür vardı; bir kadın ve bir çocuk. Biri hiç şüphesiz Angel'dı, diğeri ise...

"Bu sen ve Bayan Eleanor musunuz?"

Angel ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bir şeylerin saklı olduğu yerde onu her zaman bulabileceğimi söylemişti."

Sanki odanın içindeki hava bir anda yok olmuştu. Nia ve Morgan huzursuzca birbirine baktı; kelimelere dökülemeyen şeyler olduğu gibi duruyordu.

"Bu, gizli nesne oyunları gibi bir şey mi?" diye sordu Nia, defteri ışığa tutup evirip çevirerek ortamı yumuşatmaya çalışırken. Angel gülmedi bile.

"Boşver," dedi isteksizce. Sandalyeden atlayıp salona geçti ve televizyonu açtı. "Bayan Nia, dedemin izlediği dedektif dizisini bulabilir misin?" diye sordu. "*Andrew Guy, P.I.*"

"Tabii ki tatlım," dedi Nia.

Morgan, Angel'ın çiziminin fotoğrafını çekip eskiz defterini kapattı. Fotoğrafı Will'e şu mesajla gönderdi: **Angel'ın son şaheseri. Eleanor'u 'bir şeylerin saklandığı yerde' bulduğunu söylemiş. Sence bu ne demek?**

Hiçbir fikrim yok, diye yanıtladı Will. ***Yoklayıp ağzından almaya çalışırım.***

Bir şey öğrenirsen haber ver, diye ekledi Morgan. **Biraz gizemli geldi.**

Geri dönelim mi? İyi mi o?

Morgan, Nia'dan televizyonun sesini açmasını ısrarla isteyen Angel'a göz ucuyla baktı. Ekranda trençkotlu yaşlı bir adam, sokak köşesinden etrafı kolaçan ediyor, büyüteci gözünün önüne tutuyordu. Ardından görüntü karardı.

Morgan cevapladı: **İyi gibi.** *Andrew Guy* **izliyor şu an.**

Güzel. Sabaha kadar kıpırdamaz artık. Bu akşam Şeftali'yle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Yakında döneriz.

Görüşürüz o zaman.

13. Bölüm

Will

Will, Jesse'yle birlikte Kızıl Ağaç Barı'na sadece bir kez gelmişti. Yemek yemek ya da içki için tercih ettiği bir yer değildi; çünkü mekân pislik içindeydi. Ucuz bir indirimli içki saatine kim hayır derdi ki, ama meyve sinekleri ve yapışkan tezgâh onun için bardağı taşıran son damlaydı.

İçeri adım atarken nefesini tutmaya hazırlanmıştı, fakat Kızıl Ağaç, Kızıl Ağaç gibi kokmuyordu. Will kapının eşiğinde durdu; burnunu buruşturdu çünkü limonlu bir temizleyici ve belli belirsiz bir çiçek kokusu ona doğru geliyordu. Oysa o eski bar normalde sigara dumanı, bayat yağ ve sulandırılmış bira kokardı.

Aynı yer gibi bile durmuyordu. Yapış yapış zeminler ve tozla kaplı raflar ortadan kalkmıştı. Eskiden perişan haldeki bira tezgâhı pırıl pırıldı, sanki canı çıkana kadar cilalanmıştı. Arka duvar boyunca uzanan locaların masalarının ortasında ise küçük küçük dekoratif mumlar yanıyordu. Köşedeki eski müzik kutusu bile, sanki on yıl sonra ilk kez camındaki isli parmak izleri silinmiş gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Bir el sırtına *pat* diye vurdu. Jesse sırıtarak yanında belirdi, onu barda yan yana duran iki boş tabureye doğru yönlendirdi.

Will gözlerini kısarak etrafı süzdü. "Burası gereğinden fazla temiz."

"Cidden," diye onayladı Jesse, taburelere kurulurken. Taburelerin üzerinde normalde çatlak çatlak olan deri yamalanmıştı. Hatta daha sağlamlardı, sanki sallanan o tahta değiştirilmişti.

"El mi değiştirdi burası?" diye sordu Will, etrafı bir kez daha süzerken.

Duvarda haftalık spesiyallerin tebeşirle yazılı olduğu bir kara tahta asılıydı. Fıçı biralar bugün yarı fiyatındaydı, birkaç özel kokteyl de indirimdeydi. İçkiler ve seçili atıştırmalıklar sunan bir 'premium' menü bile vardı: Hafif baharatlıdan çok acıya kadar uzanan çeşitli lezzetlerde kemikli tavuk kanatları, pretzel lokmaları, elde kesilmiş parmesanlı patatesler, kızarmış turşu ve peynirli biberli tortilla cipsleri.

"Burada yemek de mi satıyorlar?" diye sordu Jesse yüksek sesle.

"Artık satıyoruz." Barın arkasındaki zayıf barmen telefonunu bir kenara bırakıp iki menüyü adamların önüne koydu. Will, kızın yüzündeki belirgin gamzelere odaklanmaya çalıştı. Adı Amber'dı.

"Patron yeni bir menüyü denemek istiyor," diye açıkladı. "Farklı bir kitleyi buraya çekmek için. İlginizi çeken bir şey var mı?" diye sordu barmen, gözlerini Will'i rahatsız edecek kadar üzerinden çekmeyerek.

Jesse olan bitenden habersiz söze atladı. "Aslında benim var. Yanlış anlama ama burası neden bu kadar temiz?"

"Sorun değil. Bunu soran ilk kişi siz değilsiniz." Omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, büyük patron kasabada; Max Greaves diye bir adam. Meğerse buradaki tüm dükkânlar ona aitmiş ve herkesi tertipli olup temizliğe zorluyormuş. Müdürüm Rick arayıp Max gelmeden önce burayı pırıl pırıl yaparsak bize iki katı mesai ödeyeceğini söyledi. Daha önce hiç fazla mesai teklif etmemişti, ben de böyle bir fırsatı kaçırmadım tabii. Mutfağı baştan aşağı kazıdık resmen, yıllardır arkada takılan Mikrodalga Benny'i kovdu ve yerine gerçekten işini bilen bir aşçı aldı."

"Gerçek bir aşçı ha? O zaman ne önerirsin bize?" diye sordu Jesse.

"Peynirli biberli tortilla cipsi iyidir. Ama kanatlar daha iyi," dedi tezgâhın üzerine eğilerek.

Will içki ve patates kızartması söyledi, Jesse de bufalo kanatları ve bir kokteyl istedi. Amber'ın söyledikleri doğru çıksa iyi olacaktı, çünkü Will açlıktan ölmek üzereydi, patates kızartmasını mahvetmek ciddi bir becereksizlik isterdi.

Amber içkileri hazırlamak için uzaklaşınca Will Jesse'ye döndü. "Ee, söyle bakalım. Ne haberi varmış?"

"Önce senin haberine gelelim. Morgan'la yemeğe çıkacağınızı duydum." Jesse, Will'e kurnaz bir gülümseme attı.

"Sen bunu nereden?" Morgan, Nia'ya anlatmış olmalıydı. Yani bu, randevu için heyecanlandığı anlamına mı geliyordu? Yoksa tedirgin miydi? Dürüst olmak gerekirse, kendisi de gergindi. Sohbetin akacağına, bol bol güleceklerine emindi; bu zaten belliydi. Cumartesi gecesi yıldızların

altında ettikleri o usul dans aklına geldi. O an onu tesselli etmek istemişti. Ama şimdi geriye dönüp bakınca, bu hislerden daha fazlası olabilir miydi? Morgan onu gerçekten sadece bir arkadaş olarak mı görüyordu?

"Bana Nia söyledi dostum," dedi Jesse. "Bir de elli dolarımı aldı," diye söylenip durdu.

"Oh olsun sana," diye güldü Will başını sallayarak. "Hadi anlat, Eleanor ile ilgili son durum ne?"

Jesse farkettirmeden etrafı kolaçan etti. Neredeyse yalnızlardı. Barın arka tarafında köşede bir çift, birbirlerine sokulmuş, dış dünyayla bağlantılarını koparmıştı. Barın en ucunda oturan üç kadın, içkileri eşliğinde kahkahalar atarak kendi sohbetlerine dalmıştı. Pencereye yakın masadaysa tek başına oturan bir adam, boş bakışlarla kaldırımı gözlüyordu. Kimse onlara aldırmıyordu.

"Beni ta Kızıl Ağaç'a kadar sürüklemenin sebebi bu, öyle mi?"

Amber içkileri önlerine bırakıp onlara tebessüm ettikten sonra bar boyunca uzaklaşırken Jesse başını salladı. "Kasabada çok göz kulak var. Tarafsız bir yere ihtiyacım vardı."

"Ee," diye üsteledi Will.

"Bu sabah bir ziyaretçim vardı. Eleanor'un yeğeni. Cameron Shore."

Will kaşlarını çattı. Otelde birlikte kaldıkları günlerde Eleanor'la yaptıkları kısa sohbetleri anımsadı. "Eleanor ailesinden hiç bahsetmemişti." Omuz silkti. "Dul olduğunu söylemişti bana. Angel da neden onun bu kadar içine kapanık olduğunu sorup dururdu. Hatta kızını kaybettiğini

de Clarissa Hargrove'dan duymuştum. Angel'la bu kadar yakın olmasının sebebi bundandır diye düşünmüştüm."

Jesse başını sallayarak dinliyordu.

"Peki bu yeğen meselesi ne?" diye sordu Will.

"Morgan bu sabah onu karakola getirdi—"

Will'in zihni bir anda dondu. "Bir dakika, Morgan kimi nereye getirdi?"

Jesse muzipçe sırıttı. "Adını anmam yetiyor, hemen av köpeği gibi oluyorsun."

Will şakalaşarak koluna vurdu. "Ciddiyim dostum."

"Ciddiyim ya!" Jesse gülüp kolunu ovuşturdu. Içkisinden bir yudum alırken gülmeye devam ediyordu. "Aslında bunu sana söylememem lazım ama anlaşılan sabah erkenden Nergis Oteli'ne gitmiş, teyzesini soruyormuş. Onun şeyden haberi..." Jesse duraksadı.

Will, o sabah Morgan'ın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca çenesini sıktı, boşuna bir şeylerin peşindeymiş gibiydi.

"Maryland'dan geldiğini söylemiş. Akraba olduğunu iddia etmiş. Uzun süre haber alamayınca kontrol etmeye geldiğini söylemiş. Ama bunun dışında kayda değer bir şey yok. Hayatına dair bildiklerimiz zaten kasabadakilerin söylentilerinden ve Otelin çalışanlanlarından duyduklarımızla sınırlı."

"Bu kadar mı?" dedi Will dümdüz bir sesle.

Jesse başını salladı. "Evini aradık. Mali kayıtlarını inceliyoruz, telefon dökümlerini tarıyoruz ama şüpheli bir şeye rastlamadık. Komşularla yaşanan ufak tefek tartışmalar

dışında elimizde bir şey yok. Nash'in raporuna göre, sadece geçen yıl Barkwood Köprüsü'nde mesai sonrası takılan çocuklar yüzünden on beş kez aramış, devriye ekiplerini sanki özel polisiymiş gibi kullanmış."

"On beş mi?" diye yineledi Will, kaşları havaya kalktı.

Jesse başını salladı. "Genelde o Brewster denen çocuğun ve o modifiyeli basık arabalarla gezen tayfanın işi. Buraların hali malum. Liseyi bitiren herkes ilk eski model arabasını alır, gece yarılarına kadar sokak sokak dolaşır. Hatta ben bile Ana Cadde'de bir iki kez kapışmışımdır." Jesse boğazını temizledi. "Rozeti takmadan önce tabii."

Will, kurallara bu kadar bağlı biri olan Jesse Shaw'ın bile yasaları çiğnediğini hayal edemiyordu. Eğer Ana Cadde'de yarışmak onun işlediği en büyük suçsa, Will'in gençlik sicilini duysa Jesse'nin rengi atardı.

Jesse derin bir nefes aldı, elini yüzünde gezdirdi. "Birinin Eleanor'u bıçaklamasını aklım almıyor dostum. Birine böyle yaklaşmak—" Yumruğunu sıktı. "Bu kişisel bir şey. Kim yapar böyle bir şeyi? Büyüdüğüm bu Tarçın Kasabası'nın, bu güvenli limanın yavaş yavaş yok olduğunu hissetmeye başlıyorum."

Will arkasına yaslandı, parmaklarını bardağındaki buğunun üzerinde gezdirdi. "Burada hâlâ iyi insanlar var."

"Artık kimin kim olduğu belli değil," dedi Jesse alçak bir sesle. "Herkes şüpheli gibi geliyor."

Will öne doğru eğilip arkadaşının gözünün içine baktı. "O zaman biz de gerçeği buluruz. Bunu ona borçluyuz."

Jesse başını salladı ama alnındaki çizgiler kaybolmadı. Gerçek demişken, Will artık içinde tutamıyordu. Kütüp-

hanede bulduklarını Jesse'ye anlatmalıydı; ister sadece bir tesadüf olsun, isterse Eleanor'un ölümüyle hiçbir bağı olmasın.

"Bak, bugün kütüphaneye gittim ve—"

Tam o anda Jesse'nin telefonu bar tezgâhına düşerek ısrarla titreşmeye başladı.

Arayan Grace Whitfield'dı. Jesse işaret parmağını kaldırdı, telefonu kulağına götürdü. "Dedektif Shaw," dedi kısa keserek.

Will arkadaşını dikkatle izledi, duruşundaki her küçük değişimi fark etti. Jesse Grace'le konuşurken bir an bekledi; birkaç saniyede bir onaylar ya da memnuniyetsizlikler arasında gidip gelen homurtular çıkarıyordu. Jesse'nin kaşları çatıldı. Telefonu kulağına biraz daha bastırdı, kısa bir an gözlerini kapadı ve derin bir nefes verdi. Bu iyiye işaret değildi.

Will'in içi burkuldu.

Jesse burnunun köprüsünü ovuşturdu, öfkeli bir nefes verdi.

"Yani ne durumdayız?" diye sordu Jesse.

Bakışları Will ile buluştuğu an duraksadı. Araya giren o sessizlik her şeyi anlatıyordu, işte o an bir şeylerin yanlış gittiği anladı.

"Tamam," dedi, sesi belirgin bir şekilde düşmüştü. "Chambers'ı arayıp benimle morgda buluşmasını isteyeceğim. Yaklaşık yirmi beş dakikaya oradayım."

Jesse telefonu kapatıp kotunun cebine sıkıştırdı. Amber'a işaret edip yemeklerin paket yapılmasını istedi.

"Ne oldu?"

Jesse toparlanmak için durdu, fazlaca bekledi. Sanki olacakların ağırlığını göğüslemeye çalışıyordu. "Arayan Grace'ti. Bir şey bulmuş." Will bekledi, üstelemek istemedi. Jesse sonunda konuştuğunda sesi alçaktı.

"Eleanor'un öldüğü gece üzerindeki kıyafetleri incelmeyi yeni bitirmiş. İç çamaşırlarının arasından bir kol düğmesi çıkmış, düşmüş gibi."

Will'in nabzı hızlandı. "Kol düğmesi derken, neyi kastediyorsun? Eleanor elbise giyiyordu."

"Aynen öyle," dedi Jesse bakmadan.

"Ne tür bir kol düğmesi?"

"Altın. Ağır. Pahalı."

Will derince nefes verdi. "Yani bunu yapan her kimse festival için giyinmiş."

Soğuk bir ürperti Will'in sırtından yukarı doğru süzüldü. Kollarındaki tüyler diken diken olurken zihni sonunda gerçeği kavradı.

"Hiç fark edilmemiş, araya kaynamış," dedi Jesse dişlerini sıkarak. "Burnumuzun ta dibinde, lanet olsun. Chambers'la gidip bakacağım."

Will başını salladı. Nabzı her an biraz daha yükseliyordu. Jesse'nin bir şey söylemesine gerek yoktu, zaten yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu her şey. Öfkeliydi. Katil yabancı biri değildi. Çoktan aralarına sızmıştı.

14. Bölüm

Salı

Morgan

•

Yağmur gün ağarmadan dinmişti ama gökyüzü hâlâ bereliydi; lavanta ile gri tonlar, unutulmuş bir suluboya gibi iç içeydi. Morgan Kır Çiçeği Odası'nın penceresini hafifçe araladı, içeri biraz hava girsin diye. Belki esinti, göğsüne yerleşen o ağrıyı dağıtırdı.

İyi uyumamıştı; bütün gece dönüp durmuş, sığ ve kaygılı bir sersemlik hali içinde gidip gelmişti. Yastığını her çevirdiğinde Angel'ın sesi kulağında yankılanıyordu. 'Bir şeylerin saklı olduğu yerde onu her zaman bulabileceğimi söylemişti.' Bir ninni gibi zihninde tekrar ediyordu.

Bu bir uyarı mıydı? Bir ipucu mu? Yoksa bir çocuğun sınır tanımayan hayal gücü mü? Ya da Eleanor, Angel'a daha derin bir sır mı bırakmıştı. Peki bunun anlamı neydi? Morgan bilmiyordu. Bu belirsizlik ise her şeyden beterdi.

Angel'ın gözlerindeki şaşkınlık hâlâ Morgan'ın aklındaydı; Nia ve Morgan'ın onu anlamadığını fark ettiği o an. Küçük omuzları utanmış gibi içe doğru bükülmüştü, sanki fazla konuşmuş da pişman olmuş gibi. Ondan sonra

tamamen içine kapanmıştı. Sessizleşmiş, uzaklaşmış, ulaşılamaz hale gelmişti. Üç top dondurma ya da vişneli gazoz teklifi bile yüzünde bir tebessüm yaratmaya yetmemişti. Kremasını çorba gibi olana kadar karıştırıyor, ama tek bir kaşık bile almıyordu.

Will Angel'ın cumartesiden beri sessiz olduğunu söylerken abartmamıştı. Ama 'sessiz' kelimesi durumu anlatmaya yetmiyordu. Gözlerinin ardındaki ışık sönmeye yüz tutmuş gibiydi.

Morgan yatağının kenarında oturup bacaklarını sallandırdı, ellerini dizlerine dayadı. Boğazına düğümlenen hissi güçlükle yuttu.

Angel'ın yaşadığı acıda kendisinin de payı olduğunu düşünmeden edemedi. Ya her şeyi daha da kötü hâle getirmişse? Ya Angel ona önemli bir şey anlatmaya çalışmış, ama o bunu geçiştirmişse?

Bu düşünce göğsünde beklediğinden daha derin bir boşluk açtı. Çocuklar yüklerini tuhaf, karmaşık şekillerde taşırdı. Morgan daha dikkatli olmalıydı. Daha iyisini yapmalıydı.

Morgan elini gözlerine bastırdı. Bugün onun duygularına yer yoktu. En azından şimdilik onları arka plana atması gerekiyordu. Nia'nın ona ihtiyacı vardı; gelinlik randevularına sadece birkaç saat kalmıştı. Ufak bir kaçamak yapacaklardı, neşeli bir şeye kaçış. Morgan bunu ona borçluydu. Önünde uzun bir gün vardı ve zihninin bulanmasına ayıracak vakti yoktu. Yine de içindeki huzursuzluk, sabahın sisi gibi dağılmadan kalmıştı.

Ardıç Tepesi'ndeki dairesine vardığında, göküyüzü çatılara yumuşak bir altın rengi düşürecek kadar aydınlanmıştı.

Tarçın Kasabası ile Asheville arasında sıkışıp kalmış küçük bir yerleşim yeri olan Ardıç Tepesi, pek gösterişli sayılmazdı; ormanlık bir yamaca tutunmuş, dolambaçlı sokakları olan dar bir mahalleydi. Evler, sanki mecburiyetten birbirine yaslanmış gibiydi.

Morgan'ın apartmanı, yabani ardıç çitleriyle çevrili bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Sessiz bir yerdi; Tarçın Kasabası gibi değildi, ama hâlâ ne olduğuna karar verememiş gibiydi. Genç profesyoneller Asheville'e giden yolda buraya uğrayıp geçer, öğrenciler ise kendini toparlayana kadar odaları kiralarlardı. Morgan üniversiteden mezun olur olmaz buraya taşınmış, o günden beri de kalmıştı.

Sandaletleri kaldırımda şapırdarken kapıyı açtı ve içeri girdi; hava ağırdı. Nergis Şenliği'nden önceki zamana ait bir durgunluk duvarlara sinmişti.

Dairesi küçüktü ama sıcaktı; her detay onun bir yansımasıydı, ya da cumartesi gecesinden önceki Morgan'ın. Lavanta rengi kırlentler, çivit mavisi kadife koltuğun üzerinde özenle duruyordu. Duvarlarda; şarap, kitap alıntıları ve sevdiği dizilerden esprili repliklerin asılı olduğu çerçeveli bir galeri vardı. Pencere kenarındaki masada, dizüstü bilgisayarının ve ajandasının yanında gökkuşağı renklerinde kalemler sıralanmıştı. Her şey onun için tasarlanmıştı; ama artık biraz yabancı hissettiren onun, cumartesi gecesinden önce inandığı hali için.

Şimdi her şey yabancı geliyordu; Morgan Taylor'ı andıran ama ona ait olmayan bir dekor gibi. Yatak odasının eşiğinde durdu. Yatağı hâlâ cumadan kalma dağınıklığıyla duruyordu. İş ceketi makyaj masasının sandalyesine asılmıştı. Topuklu ayakkabıları ise hiç düşünmeden fırlatıldığı yerde duruyordu.

Odayı hızla geçti, doğruca dolaba yöneldi. Bir elbiseyi, bir çift ince bantlı topuklusu ile birlikte küçük el valizine yerleştirdi, birkaç parça daha ve fazladan kişisel eşyalarını ekledi.

Aynadaki yansımasına göz attı; karşısındaki kadını bir anlığına tanıyamadı. Yorgun gözler, endişeyle gerilmiş dudaklar. Yüzüne kondurmaya çalıştığı gülümseme hemen dağıldı.

Çantasının fermuarını çekti, omzuna attı ve ışığı kapattı. Dairesinden, arkasına bakmadan çıktı.

Kadife Tilki, Gül Ağaç ile Akçaağaç'ın kesiştiği köşede yer alıyordu. Bir yanında Delilah Marks'ın el yapımı defterler ve preslenmiş çiçekli not kartlarıyla tanınan Divit & Fildişi, bir yanında ise Rowan Bell'in işlettiği bitkisel aktariye Ayışığı Uğultusu bulunuyordu.

Kadife Tilki'nin dışı aldatıcıydı, beyaz badanalı tuğlalar, vitray yazılar ve gelip geçenlere göz kırpan afacan bir tilki logosu.

Asıl büyü içerideydi. Kapının üzerindeki gümüş zil; Morgan'ın, Nia'nın ve Nia'nın annesi Marjorie'nin gelişini usul bir tınıyla haber verdi.

Gül suyunun kokusu Morgan'a çarpan ilk şey oldu. Açık alan boyunca kadife koltuklar yerleştirilmiş, etraf yumuşak ışığı yansıtan nostaljik altın aynalarla çevriliydi. Her türden gelinlik, askılarda bulut misali süzülüyordu; kimi sade ve modern, kimi ise metrelerce tül ve ışıltıyla doluydu.

Arka köşede, üç boy aynasının çevrelediği dairesel bir platform vardı. Açık kirişlerden sarkan kristal avizeler ışığı kırarken, sahnenin tam ortasında 'Tilki' lakabıyla Frankie Templeton bir mankenin üzerindeki elbiseyi, bir heykeltı-

raşın eserine gösterdiği özenle düzeltiyordu. Üzerine tam oturan takımıyla uzun boylu ve zarifti. Arkaya taranmış kırçıllı saçları, bileğine bileklik gibi dolanmış mezura şeridi; yaş aldıkça daha da yakışıklı olmuştu. Kendisine takılan kır saçlı ve çekici adam anlamına gelen 'gümüş tilki' lakabı boşuna değildi.

"Vay, vay, vay," dedi Frankie, ağzında tuttuğu toplu iğnelerin arasından konuşarak, başını kaldırma zahmetine bile girmeden. "Tarçın Kasabası'nın meşhur suç avcısı gelini de buradaymış."

Marjorie, Nia'nın yanına gururla geçti, ellerini zarif beline koydu. "Benim kızım olmasa, Rosie'nin cinayeti hâlâ bir muammaydı."

Frankie sonunda onlara döndü, yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Ah, Marjorie Bennett, ne hoş bir sürpriz. Söyle bakalım, bugün fikir almaya mı geldin, yoksa doksanlarda kalbimi nasıl paramparça ettiğini bir kez daha hatırlatmaya mı?"

Marjorie aldırmadan güldü. "Frankie, sana o zaman da söylemiştim, şimdi de söylüyorum: Ben Walter Bennett'a âşığım."

"Dondurmacı çocuk," dedi Frankie ifadesizce.

"Yıllar içinde gönlünü kaptırdığın pek çok kadın olmuştur mutlaka."

Frankie, Bayan Bennett'ın ellerini tuttu ve bir öpücük kondurdu. "Senin kadar güzeli olmadı."

Nia alaycı bir sırıtışla boğazını temizledi. "Ben bugün bunun için işten izin alıp gelmedim buraya. Tören elbi-

selerini denemek için randevumuz var, Frankie. Morgan senin birkaç tane ayırdığını söylemişti."

Frankie dönüp Nia'yı süzdü. "Annesi gibi güzel," diye mırıldandı, tekrar süzerek. "Bir o kadar da asi."

"Bennett usulü," diye sırıttı Nia.

Morgan üçlüyü butiğin arka tarafına kadar takip etti, Frankie Nia için elbiseleri ayırırken bir koltuğa yerleşti.

"Morgan'ın ricasıyla senin için birkaç parça seçtim." Perdenin arkasından bir askılık çıkardı. "Birkaç nostaljik parça, biraz da daha modern kesim. Bennett kadınlarının geleneğe düşkünlüklerini bilirim."

Marjorie gelinin annesi için özel tasarlanmış elbiselerin olduğu bir reyon buldu. "Peki ya ben Frankie? Benim için neler var?"

"En iyisi, en iyilere," dedi Frankie alçak bir sesle.

Bayan Bennett kızarıklığını ellerinin ardında gizlemeye çalışırken Nia iğrenir gibi yaptı. "İğrençsiniz ya."

"Hadi ama," dedi Morgan gülerek. "Buraya nasıl geldiğini sanıyorsun?" File detaylı beyaz bir pantolonu eline alıp etiketi çevirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bırak konuşsun, belki cilvesiyle indirim falan koparır."

Yedi elbise ve üç pantolon takımını geride bıraktıktan sonra Nia, nihayet bir modele 'olur' dedi. Kalp yaka olmasına rağmen elbise nefes kesiciydi. Korse tarzı üst kısmı, narin dikey dikişleriyle minyon bedenini kusursuzca şekillendiriyordu. Yaka, köprücük kemiklerini vurgulayan zarif bir açıklıkla aşağı doğru süzülüyordu. Belinden dökülen büzgülü saten kumaş narince yere doğru değiyor, zarif ve abartısız bir ihtişam yaratıyordu.

Frankie onu aynanın önünde döndürürken Morgan bir an dili tutulurcasına dona kaldı. Marjorie'nin gözleri doldu.

"Sen muhteşemsin." diyebildi güçlükle.

Frankie, Nia'nın omuzlarından aşağı süzülen bir duvağı başına yerleştirerek son dokunuşunu yaptı.

"Bunu seçmelisin," dedi Morgan heyecanla. "Resmen senin için dikilmiş."

"Şuraya birkaç küçük tadilat," dedi Frankie, büzgülerin toplandığı yerde kumaşı çimdikleyip elbisye bir iğne iliştirirken. "Sonrası mükemmel olur. İstersen tadilatlara önümüzdeki hafta başlarım."

"Çok teşekkür ederiz, Frankie," dedi Nia. Platformun üzerinde döndü, elbisenin kuyruğu yeri süpürdü adeta. "Düğünde muhteşem olacak."

"Marjorie'nin kızı için ne gerekirse," dedi Frankie kasaya doğru ilerlerken.

Nia platformdan inerek perdenin arkasına geçti. "Çıkarmana yardım edeyim," dedi Marjorie.

Morgan, Frankie ile göz göze geldi ve yanına geçti. Cam tezgâha yaslandı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette tatlım. Ama tadilatla ilgiliyse daha erkene alamam maalesef." Parmaklarını randevu defterinde gezdirdi. "Nia'dan önce hâlâ sırada olan birkaç işim var—"

Morgan sesini kısarak araya girdi. "Eleanor Langford ile ilgili, senin daimi müşterindi, biliyorum. O, otelde kalıyordu, hani şey olduğunda..."

Frankie'nin duruşu biraz sertleşti, ama Morgan'ın gözünden kaçmadı. "Hımmm," dedi derin bir iç çekişle.

"Eleanor benim ilk özel tasarımımı alan kişiydi. En iyi müşterilerimden biriydi; onu da, o gösterişli fırfırlarını da çok özleyeceğim." Elini Morgan'ın elinin üstüne koydu. "Ailenizin internette maruz kaldığı linçleri gördüm. İnsanlar gerçekten utanmalı."

Morgan gösterdiği anlayış için ona minnet duydu içinden. Cumartesi gecesinden beri korkusuna sosyal medyaya girmemişti; mesajlarında neyle karşılaşacağını düşünmek bile istemiyordu. Telefonu sürekli 'Rahatsız Etmeyin' modundaydı. Olayın aslını ve gerçeği bilmeyip yorum yapan insanlarla tartışacağına, uzun süre aramalara ve mesajlara cevap vermemek çok daha iyi bir seçenekti. Zaten önemli olan da gerçeklerdi.

"Onu en son gördüğünde nasıldı, iyi miydi sence? Tuhaf bir şey söyledi mi?"

Frankie tereddütle durdu, elini camın üzerine bastırdı. "Geçen hafta iki kez geldi," dedi. "Birinde o sevimli Angel ile geldiler." Göğsüne bastırdı ellerini. "Geleceğin ikonu. Ama şenlik elbisenin provasına ilk geldiğinde tedirgin, gergindi, sürekli arkasını kolaçan ediyordu. Her şeyin yolunda olup olmadığını sordum."

"Ne dedi peki?"

Frankie huzursuz bir ifadeyle başını kaldırıp ona baktı.

"Başın derde girmez merak etme," diye temin etti Morgan, "sadece olan biteni anlamaya çalışıyorum."

Frankie, tezgâhın arkasından yükselen Marjorie ve Nia'nın kahkahalarına doğru döndü. Bakışları yumuşadı. "Takip edildiğini düşünüyordu, öyle söyledi."

Morgan'ın ensesine bir ürperti geldi. "Kim olduğunu söyledi mi?"

Franki başını iki yana salladı. "Hayır," dedi iç çekerek. "Polise gitmesi için ısrar ettim ama kimsenin ona inanmayacağını ya da ilgilenmeyeceklerini düşündüğünü söyledi."

Morgan geri çekildi. "Bunu düşünmesine ne sebep olmuş olabilir?"

Frankie dudaklarını büzdü. "Eleanor'un namını biliyorsun. Bunca yıldır insanlarla yaşadığı onca sürtüşmeden sonra çoğu kişi hak ettiğini; bunun onun 'karması' olduğunu düşünürdü." Frankie devam etti. "Ama bunu anlatış tarzı gerçekten korkmuştu. Eleanor kolay kolay korkmazdı, ama bu onu sahiden sarsmıştı."

"Teşekkür ederim Frankie," dedi Morgan, sesi daha da hüzünlüydü.

İnsanlar Eleanor hakkında ne düşünürse düşünsün, böyle bıçaklanıp ölüme terk edilmeyi hak etmemişti. Ve görünen o ki Morgan, ailesinin işini kurtarmak istiyorsa, katilin kim olduğunu bulmak zorundaydı. Hem de bir an önce.

Morgan gerginlikle Nergis Oteli'nin çakıllı yoluna girdi. Arabayı park edip motoru kapattı, başını direksiyona dayadı. Otelde daha kaç gün geçirebileceğini bilmiyordu. Misafirlerin her an kulak kabartabileceği bir ortamda ailesiyle diken üstünde yaşamak onu yıpratıyordu.

Dün sabahki basın toplantısı, aralarındaki gerilimi daha da artırmıştı. Tarçın Kasabası Karakolu, Eleanor'un ölümünü cinayet olarak resmen duyurmuştu. Tarçın Kasabası'nda bir cinayet daha... Üstelik bu kez tam da kapılarının önünde. Bunu atlatabilirler miydi? Morgan bundan emin değildi

ve bu belirsizlik, zihninde dönüp duran kaygılı düşünceleri besliyordu.

Gözleri Nergis Oteli'nin dışında gezindi; eskimiş kiremitler, evin etrafını saran veranda, arka bahçeden gözüken nergisler. Her şey hep olduğu gibiydi, zamanın içinde donmuş bir kare gibi. Babasının kamyonetinin yanına park edilmiş gösterişli, lüks arabayı fark edince göğsü daraldı.

Kapıdan içeri adım atar atmaz onu karşılayan bir koku vardı, parfüm kokusu. Keskin bir narenciye notası geldi önce, ardından baş döndürücü, sıcak baharatlar. Kendine has, kalıcı bir koku. Pahalı bir kokuydu bu. Asheville AVM'deki o garip mağazalardan biri gibi; üç raf kot dışında bir şeyi bulunmayan ve koridorlara taşan tekno müzik...

Mutfak adasının yanında yabancı bir adam duruyordu; kollarını tezgâhın iki ucuna yaymış, mekânın sahibiymiş gibi. Sırtı dönüktü, yüzünü göremiyordu. Babasının ifadesi tedirgindi. Annesi ise adamı bakışlarıyla lime lime edebilirdi.

Adam bembeyaz, jilet gibi bir gömlek giymişti. Manşetinin altından altın bir Rolex görünüyordu. Kömür grisi takımının ceketi tezgâhın üzerine özenle katlanmıştı. Özel dikim pantolonu, tasarım makosen ayakkabılarının hemen üstünde bitiyordu. Lüks onun için bir detay değil, bir duruştu.

Wesley başını kaldırıp Morgan'a baktı, yüzünde huzursuz bir gülümseme belirdi. Bacaklarının arasında duran Daphne hızla Morgan'a doğru koştu; meraklı koklamalarla oyunbaz yalamalar arasında gidip geliyordu. Morgan dalgın dalgın onu okşarken mutfağa doğru ilerledi; gözleri anne babasıyla tanımadığı adam arasında mekik dokuyordu.

Morgan lavabonun yanında annesinin dibinde duruyordu, annesi arkasında bir bulaşık bezini sıkarak hıncını ondan çıkarıyordu. Üç Taylor da artık yüzünü adama çevirmişti, Morgan sonunda yüzünü görme fırsatı bulmuştu.

Simsiyah saçları kusursuz bir özenle geriye taranmıştı, her tel yerli yerindeydi, parlaklığı zenginliğe işaret ediyordu ama gösterişe kaçmıyordu. Yüz hatları oldukça belirgindi; keskin bir çene hattı zeytin gibi gözleri. Yakışıklılığı tartışmaya kapalıydı; tıpkı bebeklerin sevimli oluşu gibi, sanki hayatının hiçbir evresinde çirkin olmamış gibi.

Adamın bakışları Morgan'a kilitlendi, yüzünde sakin ve nezaketli bir gülümseme belirdi. "Sen Morgan olmalısın," dedi sesi pürüzsüz ve yumuşaktı.

Elini adanın üzerinden uzattı. Morgan refleksle karşılık verdi. Adamın kavrayışı sağlamdı ama baskıcı değildi. Elinde ne nasır vardı ne de en ufak bir pürüz. Emir veren bir adamın elleriydi bunlar. Tetiği çekenin değil.

"Maximillian Greaves," diye tanıttı kendini. Morgan'ın yüzü asıldı, zihni hızla geriye doğru bir düşündü. Bu ismi daha önce nerede duymuştu?

"Az önce ailenize Nergis Oteli'nin beni ne kadar etkilediğini anlatıyordum," dedi. "Tarihi, konumu, böylesi kolay bulunmaz..." Arkalarındaki pencereye doğru işaret etti; arka bahçede yavaşça akan nehre, oradan da altın rengi bahçeye açılan, dergi kapağını aratmayan manzaraya.

"Inanılmaz."

Yanında annesi yüksek sesle bir iç çekti.

"Anne babanla, karşılıklı fayda sağlayabilecek bir ihtimal üzerine konuşuyorduk."

Annesinin halinden bunun pek de 'karşılıklı' olmadığı, asıl konuşanın kendisi olduğu belliydi. Bu düşünce, mevsimin ilk yağmuru gibi Morgan'ın zihnine yerleşti.

"Nergis Oteli'ni satın almak için mi geldiniz?" diye sordu Morgan, Daphne'yi biraz daha sıkı kavrayarak.

Max yeniden gülümsedi, Morgan ise ona karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Yakışıklılığı çok tehlikeliydi, insanın gardını düşüren cinstendi.

"Ben buraya sizin durumunuza bir çözüm önermek için geldim," dedi. "Doğru bir yatırımla Nergis Oteli, turist cennetine dönüşebilir." Yanındaki boş yeri eliyle işaret etti, Morgan hiç düşünmeden yanına oturmuştu.

Kollarını havaya kaldırdı, baş ve işaret parmaklarını birleştirerek bir çerçeve oluşturdu. Çerçeveyi yüzüne götürüp içinden baktı. "Gözünüzde canlandırın," dedi. "Nehir kıyısında bir spa, modern bir inziva alanı, özenle tasarlanmış konuk deneyimleri. Tüm arazinin baştan aşağı yenilenmesi. Adını da Tarçın Suları Yaşam ve Dinlenme Merkezi & Spa koymayı düşünüyorum."

"Otel satılık değil," dedi annesi, sesi kararlıydı.

"Elbette değil. En azından kâğıt üzerinde. Ama makul bir fiyat karşılığında her şey satılıktır."

Wesley araya girdi. "Eşim haklı. Üstelik burası tarihi bir arazi; bunu Belediye Başkanı Lyons ilan etmişti—"

Max kendi kendine güldü, hiç etkilenmeden. "Şu sıralar yolsuzluktan hapis cezasıyla karşı karşıya olan belediye başkanı mı? Kararname elinizdeyse görmek çok isterim."

Babası sözlerini toparlamaya çalıştı. "Yani, yeni belediye başkanının, Lyons'ın tavsiyelerini dikkate alacağını düşünüyorum—"

Max dudaklarını içine çekerek babasına kuşkucu bir bakış attı. Morgan annesini en son bu kadar öfkeli gördüğünde on bir yaşındaydı; cilası yeni yapılmış merdivenlerden aşağı bir kutu sarı boya döktüğü gün.

Vanessa'nın dudakları çizgi haline gelmişti. Babası yerinde huzursuzca kıpırdandı ama tek kelime etmedi. Bir kolunu eşine dayamış, onu kendine yakın tutuyordu. Morgan bunun nedenini biliyordu. Annesinin elinde buruşturup durduğu bulaşık bezini Bay Greaves'in ağzına yapıştırmasını engellemek içindi.

"Haddimi aşmak istemem," diye ekledi Max sakince. "Ama değeri bilinmeyen bir mülk gördüm mü tanırım. İster kabul edin ister etmeyin, Tarçın Suları hayata geçecek Bayan Taylor. Çarklar çoktan dönmeye başladı. Elbette bunu ailenin rızasıyla, kolay yoldan yapmayı tercih ederim. Bir çek yazarım, sizi bu kâbus gibi algı sürecinden sonra toparlanma derdinden kurtarırım. Sonunda da herkes mutlu mutlu yoluna devam eder."

Adam Daphne'nin kulaklarının arkasını kaşımak için eğildi. Daphne keskin dişlerini göstererek hırladı.

Max parmaklarını son anda kurtardı.

"Sakin ol kızım," diye fısıldadı Morgan.

"Cuma gününe kadar bir cevap vermeniz gerek," dedi Max.

Morgan güçlükle yutkundu. Max ona bir kez daha baktı, bu kez bakışları bir süre ayrılmadı. Adam boğazını

temizler gibi yaptığında Morgan fark etti ki onun ceketinin üzerine oturmuş. Hemen doğrulup kusursuz dikilmiş ceketi ona doğru uzattı, sanki elinde tuttuğu şey patlamaya hazır gibiydi.

"Sizi baş başa bırakayım da konuşun," dedi ceketini omzuna atarken. "Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Cebinden beyaz sert bir kartvizit çıkardı. Üzerinde adı siyah kabartmalı harfle yazılıydı: Maximillian Greaves. Kartı masanın üzerine bıraktı, parmaklarıyla iki kez tıklattı. Tek kelime etmeden mutfaktan çıktı ve ön kapıdan giderken gözden kayboldu.

Kapı ardından usulca kapandı. Mutfağa ağır ve kasvetli bir sessizlik çöktü. Tek duyulan ses, Daphne'nin aralarında huzursuzca volta atarken fayansların üzerinde patilerinin çıkardığı takırtılardı. Morgan kollarını kavuşturdu, Max çoktan gitmişti ama o, gözlerini kapıdan ayıramıyordu.

Sessizliği bozan Morgan oldu. "Söylediklerinde haklılık payı var."

Vanessa bir anda ona döndü, gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. "Pardon?"

"Nergis Oteli artık bir cinayet mahalli. Haberi görmedin mi? Burası bir gecede eski haline dönmeyecek. Tüm misafirler rezervasyonlarını iptal etti. Yeni rezervasyon da yok—"

Duvardaki telefon çaldı. Vanessa ahizeyi kaldırıp, "Yorum yok!" diye haykırdı ve sertçe kapattı.

Morgan telefonu işaret etti. "Basın peşimizi bırakmayacak."

Wesley köşede dikiliyordu; bakışları karısı ile kızı arasında gidip geliyor, işlerin kontrolden çıkması halinde düdüğünü çalacak bir hakem gibi hazırda bekliyordu.

"Ne kadar teklif ediyor?" diye sordu Morgan. "Hiç değilse şu 'algı' kâbusundan sürünmek yerine bir şeyler alıp çıkarız."

"İnanamıyorum ya," diye tersledi Vanessa, elindeki bulaşık bezini tokmak gibi indirdi lavaboya. "Mirasımızı satmak mı istiyorsun? Bir çırpıda?"

"Mirasımız mı?" diye yineledi Morgan kollarını kavuşturarak. "Seninle babamın mirası demek istiyorsun herhalde. Burası hiçbir zaman benim olmadı."

"Az önce 'biz' dedin ama," diye hatırlattı Wesley.

"Bir anda herkes Fransızca konuşur oldu," diye homurdandı Morgan.

"Hiç senin olmadı mı?" diye alay etti Vanessa. "Neden sence?"

Morgan başını yana eğdi, kafası karışmıştı. "Ne ima ediyorsun?"

"Doğru zamanı bekliyorduk çünkü," diye araya girdi Wesley sonunda, sesi nazik, yumuşak ve itiraz eder gibiydi. "Şenlikten sonra söylemek istiyorduk ama emekliye ayrılmayı düşünüyoruz canım. Oteli sana bırakacaktık."

Zaman durma noktasına geldi. Gerçeklik üzerine yıkıldı; başıboş bir trenin tuğla duvara çarpması gibi.

"Ne yapacaktınız?" Morgan'ın nefesi kesilmişti.

Vanessa adanın öbür ucuna yaslandı, kendini ayakta tutmak istercesine. "Artık zamanı geldiğini düşündük.

Buraya neredeyse otuz yılımızı verdik. Hayatımızın geri kalanını biraz olsun yaşamak istiyoruz. Emeğimizin karşılığını almak, belki Charlotte'a Joyce Teyze'ne daha yakın olmak—"

"Ve sonra ne? Hayatımı bir kenara bırakıp oteli işleteceğimi mi düşündünüz?" Morgan öfkeyle anne babasına baktı.

Wesley söze girmeye çalıştı. "Biz sanmıştık ki—"

"Sanmadınız!" diye atladı Morgan, sesi titredi. "Varsaydınız! Benimle konuşma zahmetine bile girmediniz. Öylece bırakıp gidemem! Bir kariyerim var; bana güvenen öğrencilerim var."

"Onu duyduk evet," diye homurdandı annesi.

"Ben eğitim fakültesini oda-kahvaltılı bir otel işletmek için bitirmedim!" Morgan'ın sesi hırıltılıydı.

"Alfabeyi öğretiyorsun, Şükran Günü'nde kâğıttan hindiler yaptırıyorsun, çok da—"

"Sakın yaptığım işi küçümsemeye cüret etme!" diye uyardı Morgan, sesi titriyordu. Sanki kulaklarından öfkeyle bir ateş çıkıyor gibiydi. Öfke bedenine yayıldıkça istemsizce titredi.

"Bize yaptığın gibi mi? Bu ışıklar kendi kendine mi yanıyor sanıyorsun? Bu insanlara maaşlarını ödemek, bu odaları dolu görmek için gece gündüz çalışmadığımızı mı sanıyorsun? Biz olmasaydık her fırsatta yüzümüze vurduğun o süslü diploman da olmazdı! Babanın bizi yıllarca ayakta tutacak bir miras bırakacak kadar ileri görüşlü olmasına şükretmelisin!"

Morgan masayı iterek oradan uzaklaştı, ahşap bank duvara çarptı. İkisinden de geri çekildi, göğsü daralıyordu. Daphne ayaklarının dibinde inleyerek sızlandı.

"Bu nutuğunu başkasına çek, dinlemek isteyen birine."

Cevap beklemeden mutfağı geçti, çardağa açılan arka kapıdan öfkeyle çıktı. Kapı ardında sertçe kapandı, yarım kalan konuşmanın sonuna konmuş bir nokta gibiydi.

15. Bölüm

Morgan

Morgan, gözünü karartan bir öfkeyle Nergis Oteli'nin arka bahçesinden geçerek çürümeye yüz tutmuş çardağa doğru yürüdü. Daphne, içinde kopan fırtınayı sezmişcesine yanından ayrılmadı; kuyruğu yere yakın, kulakları tetikteydi. Nehirden esen serin bahar rüzgârı bile içindeki için için yanan ateşi söndürmeye yetmedi. Tahta bankın üzerine kendin bıraktı, kıymıkları bacaklarına batsa da umursamadı.

Nefesi sığ ve düzensizdi. Kendini toparlamak istercesine bankın kenarına sıkıca tutundu ama zihnindeki baş döndürücü düşünceler çoktan kontrolden çıkmıştı.

Emekli olmayı planlıyoruz, sözler zihninde kötü bir şaka gibi dönüp duruyordu. *Oteli bana mı bırakacaklardı yani?* Morgan alaycı bir kahkaha attı. Ne bekliyorlardı? Öğrencileriyle vedalaşıp, hayallerini katlayıp cebine mi koyacaktı?

"Bu erken başlangıçlı bunama falan mı?" diye söylendi. "Buna evet diyeceğimi onlara düşüntürten neydi ki?"

Babası, onun bu habere sevinçten havalara uçmamasına içten içe gerçekten şaşırmış görünüyordu, sanki önüne büyük bir fırsat konulmuş da Morgan nankörlük edip

elinin tersiyle itiyordu. Annesiyse devretmeyi çoktan kafasında planlamıştı, Morgan doğduğu günden beri buna hazırlanıyormuş gibi. Belki de öyleydi. Hem de farkına bile varmadan.

Bu farkındalık içine oturunca, davetesiz sıcak gözyaşları dolup taştı. Her şey buna mı varıyordu? Otel 'çok yoğun' diye atlanan her aile tatili, yarım bırakılan her doğum günü, sudan sepeblerle iptal edilen her kutlama... Tüm bunlar onun hiç istemediği bir hayat için birer prova mıydı?

Çok sevdikleri bu otelin, onun hayatını nasıl yerle bir ettiğini gerçekten göremiyorlar mıydı?

"Burayı benden daha çok seviyorlar." Morgan fısıldadı, sesi gittikçe azalıyordu. Daphne sızlanarak yanına sokuldu, ıslak burnuyla bacağını dürttü ve başını dizine yasladı.

Ağlamamak için dudağını var gücüyle ısırdı, boğazı düğümlenmiş gibiydi. Ama yine de anıları geldi gözünün önüne: Beşinci sınıftaki tiyatro oyununda kuliste oturup seyircilerin arasında anne babasını arayışı, sonunda gelmeyeceklerini anlayışı. Her defasında bu kez farklı olacağına inanışı ama hiçbir zaman farklı olmayışı... Yıllar boyunca hiç değişmeyen o gerçeği bilmesine rağmen, hâlâ kalabalığın içinde onları arıyor olmasından nefret ediyordu, orada olmayacaklarını bile bile.

Şimdi de oteli gururla sahiplenmesini bekliyorlardı, sanki bu onun hayaliymiş gibi, oysaki baştan beri kendi hayalleriydi.

Yükselen sesler zihnindeki düşüncelerden onu çekip çıkardı. Bahçenin karşı tarafında Max Greaves'in topuğunun üzerinde dönüp kendini lüks arabasının sürücü koltuğuna attığını gördü. Motor hırıltıyla çalıştı, gaza bastıkça lastikler

ciyakladı. Max hızla bahçeden çıkarken Cameron'ı çakıl ve toz bulutuna boğarak gözden kayboldu.

Cameron yüzünü kapattı, üstüne yapışan tozları silkeledi. Başını kaldırdığında Morgan'la göz göze geldi, izlendiğini fark etmişti.

Morgan irkildi, hemen başını başka yöne çevirdi, bir anda ahşap bank çok ilgisini çekmişti. Ama artık çok geçti. Birkaç saniye sonra Cameron yaklaşırken, Daphne'nin sallanan kuyruğu tahtaya çarpıp pat pat ses çıkarıyordu.

"Burnumu sokmak istemedim," dedi Cameron, çardağa girerken. Üzerindeki lacivert tişört vücuduna tam oturuyordu, spor yaptığı belli oluyordu. Dizleri sanki yıllarca giymiş de eskimiş gibi duran kot pantolonu görünümünü tamamlamıştı. Saçları koyu dalgalar halindeydi, dağınık, hâlâ biraz nemli, belli ki yeni duş almıştı. Temiz, odunsu tıraş kokusu esintiyle beraber Morgan'a ulaştı. Bir direğe yaslandı, rahat bir tavırla ayaklarını çaprazladı. Deniz mavisi gözleri, temkinli bir merakla ona bakıyordu. "Kulak misafiri olmamaya çalıştım ama, duymamak da pek mümkün değildi."

Morgan gözlerini aceleyle sildi. "Duvarlar çok ince," diye mırıldandı elleri huzursuzca kıpırdanırken. "Olay çıkarmak istemedim. Saçma bir aile dramı işte, duymak zorunda kaldın, kusura bakma."

"Özür dilemene gerek yok." Cameron karşısına oturdu. "Çok şey yaşanmış gibi. İyi misin?"

Morgan hafifçe alayla güldü. "İyi mi? Ailem az önce hayatıma bir bomba bıraktı. Emekli olacaklarmış. Oteli devralacağımı düşünmüşler. Sanki baştan beri plan buydu. Meğer bir benim plandan haberim yokmuş."

Cameron başını salladı, kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. "Bu baya büyük bir istek."

"Bir de üstüne bu adam çıkıp geldi; bir çift ayakkabı satın alıyormuş gibi burayı almak istedi. Bilmiyorum, her şey çok hızlı oldu." Morgan başını salladı, daha da utanmış hissediyordu. Cameron'ı daha bir gündür tanıyordu ve ona bütün aile dertlerini dökmüştü bile.

"Ben gidip o adamla, Max'le konuştum." Cameron bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Bu teklif hakkında biraz daha detay alabilirim diye düşündüm."

Morgan doğruldu. "Sen, ne?"

Cameron teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Gayrimenkul işiyle uğraşıyorum," diye açıkladı kendini. "Onunki gibi bir şey değil tabii ama onun gibi büyük yatırımcılarla yeterince muhatap oldum. Bir iki şeyden anlarım."

"Ne dedi peki sana?"

Bir an duraksadıktan sonra konuştu. "Şöyle söyleyeyim, ona sorular sormamdan pek hoşlanmadı. Ama şartlar düşünüldüğünde teklifi epey cömert."

Morgan'ın suratı asıldı. "Yani onun *tarafında* mısın?"

"Asla," dedi Cameron, sesi sakin ama kararlıydı. "Demek istediğim şu: Eğer ailen satmayı ciddi ciddi düşünüyorsa ve bu işi nasıl yürüteceklerini bilmiyorlarsa, yardımcı olabilirim. Bu tür tekliflerin nasıl çuvallayabildiğini gördüm. Ve buranın onlar için de tezyem için de ne ifade ettiğini biliyorum. Yanlış ellere geçsin istemem."

"Bize gerçekten yardım eder misin?"

"En azından bunu yapabilirim. Teyzem Eleanor'un son günlerinde onunla siz ilgilendiniz." Bir elini göğsüne koydu, gözleri yere indi. "Misafirperverliğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az. Üstelik şu an sırtınızda yeterince yük var. Satıp satmamaları bir yana, bu karar ailenin koşullarında olmalı. Ve senin de."

Morgan uzun uzun baktı. Cameron da gözlerini kaçırmadı. "Teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok kıymetli."

Cameron gülümsedi, dudaklarının kenarı, Morgan'ın kalbini pır pır edecek kadar kıvrıldı. "Her zaman," diye yanıtladı.

Bir rüzgâr esti ikisinin arasından, Morgan'ı baştan aşağı bir sıcaklık sardı.

"Çok yorgunum. Bugün her şey üst üste geldi," dedi Morgan bir iç çekişle. "Kusura bakma, berbat bir ev sahibiyim."

"Şu an hiçbir şey yapman gerekmiyor," dedi Cameron, ellerini başının arkasından birleştirerek. Bakışları uzaklara daldı, sesi yumuşadı. "Sadece var olman yeter."

Sözlerin yalınlığı Morgan'ı içine aldı. Uzun zamandır, belki de hiç kimse, ona bunu söylememişti. Güçlü olması gerektiğini ya da sorumluluk almasını değil; sadece var olmasını.

Onun bu beklenmedik nezaketi karşısında Morgan, aralarındaki rahat sessizliğe kendini bıraktı. Göğsündeki düğüm ve zihninde dönüp duran düşünceler yavaş yavaş çözülmeye başladı. O gün ilk kez, gerçekten nefes alabildiğini hissetti.

Cameron'ın hali tuhaftı, başını göğe döndürmüştü. Kayıp yaşayan biri gibi durmuyordu. Morgan'ın bu sakinliğine aklı ermiyordu. Kendi tezyesi bir cinayetin kurbanı ilan edilseydi, Morgan darmadağın olurdu. Peki o nasıl bu kadar sakin, bu kadar sağlam durabiliyordu?

"Bana bıçaklandığını söylediler," dedi Cameron, sesi o kadar kısıktı ki Morgan neredeyse duyamayacaktı. Avuç içlerine baktı, sanki aradığı cevaplar orada gizliymiş de bulamamış gibi. "Zehirle öldürmeye çalıştıktan sonra yerde kan kaybederek can vermiş. Sığırlar gibi. Bunu teyzeme kim yapar?"

"Çok üzgünüm Cameron," dedi Morgan. Söyleyebildiği tek şey buydu.

Cameron kabullenir gibi başını salladı ama bakışlarını ondan kaçırdı. "Çok öfkeliyim." Yumruklarını sıktı. "Kendimden kopmuş gibiyim. Her şeye uzaktan bakıyorum sanki." Gözleri kısa bir anlığına Morgan'a kaydı, bir şey arar gibi. "Anlatabiliyor muyum?"

"Anlatabiliyorsun," dedi Morgan. "Şok, insanı bedeninden çekip alabilir. Sanki yaşananlar başkasının başına geliyormuş gibi."

Morgan'ın da günlerdir hissettiği şey tam olarak buydu. Ama bu an, tam da şu an zihni hiç olmadığı kadar berraktı.

Uğruna emekler verdiği hayatın elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Mücadele edecekti; tıpkı Nia'nın yaptığı gibi. Ne pahalı bir takım elbise ne de sınırsız bir servet onu durdurabilirdi. Hele Cameron yanındayken. Max Greaves, Taylor ailesinin sessizce boyun eğeceğini düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu.

Morgan bir an duraksadı, ona döndü. "Bak, bunu ben halledeceğim."

Cameron'ın kaşları çatıldı. "Nasıl?"

"Ailem hiçbir yere gitmeyecek. Etrafta sorup soruşturuyorum ve teyzene ne olduğunu bulacağım."

Cameron şüpheyle bir kaşını kaldırdı. "Ciddi misin sen?"

"Yaklaşık iki yıl önce, en yakın arkadaşım Nia ile birlikte dostumuz Sienna'ya ve annesi Rosie'ye ne olduğunu ortaya çıkardık. Rosie, kasabadaki lokantanın sahibiydi, çocukluğumuz boyunca bizim ikinci bir annemiz gibiydi. Herkes Sienna'nın ölümünün kaza olduğunu sanıyordu. Değildi. Bunu biz ortaya çıkardık. Yeniden yapabileceğimizi biliyorum."

Cameron'ın yüz ifadesi anlaşılmıyordu. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Morgan devam etti. "Teyzeni kimin incitmek istediğini bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum, gerçeği öğreneceğim. Ve bulduğumda, ailemin işini de kurtaracağım."

Cameron uzun bir an boyunca sessiz kaldı. Ardından dudaklarında beliren gülümseme ne flörtöz ne alaycıydı; yumuşak, anlayışlı ve kabulleniciydi.

"Sen gerçekten etkileyicisin," dedi dümdüz.

Göz göze geldiler. Morgan'ın karnında kelebekler uçuştu, yanakları ısındı.

"Tam bir cinayet panosu havası var sende."

Morgan kendini tutamayıp güldü. "Cinayet panosu havası mı?"

"Yani burada renkli ipler ve mantar pano yok mu diyorsun dedektif?" diye takıldı Cameron.

"Ben amatör dedektif demeyi tercih ediyorum," diye karşılık verdi Morgan hafif bir gülümsemeyle.

Güneş artık iyice yükselmiş, ağaçların arasından süzülmeye başlamıştı. Daphne ayaklarının dibinde solukla nıyordu.

Morgan derin bir nefes aldı ve sessizliği bozdu. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Sadece kendim olmama izin verdiğin için."

Cameron'ın yumuşak eli usulca onunkinin üzerine kondu. Morgan'ın içinden bir ürperti geçti. "Benim yanımda bir şeymiş gibi yapmana gerek yok, Morgan."

16. Bölüm

Will

Çukur, Will'in kulağına yabancı gelen bir rap parçasının ağır bas ritmiyle, flaş ışıkları altında çarpıp duruyordu. Bodrumdaki oyun salonu tam bir keşmekeşti; top makineleri takırdıyor, bowling labutları devrilip yeniden diziliyor, çocuklar birbirini kovalıyor, sesleri göğüslerini titreten müziğe meydan okuyordu. Ter, kızartma yağı ve ergen kabadayılığı duvarlara sinmişti. Will, Kızıl Ağaç Barı'nın yanındaki bu gençlerin mekânında, aradığı tek kişiyi bulmak için salına salına yürüdü.

Basamakları gürültüyle indi, neon kırmızısı ÇIKIŞ tabelasının altından geçerken ışık, eski tip top geçirme makineleri, oyuncak yakalama makineleri ve loş locaların etrafında üşüşmüş çocukların üzerine gölge düşürüyordu. Üzerine gereğinden fazla vücut spreyi sıkmış, meydan okuyan bakışlar atan bir oğlan kalabalığının arasından geçerek ilerledi. Ayağında markalı spor ayakkabılar, üzerine iki beden küçük dar kotlar ve boyunlarına köpek tasması kalınlığında sahte zincirler takıyorlardı.

Caleb'ı hemen fark etti, arka köşeye çökmüş, yarı gizlenmişti. Will'in tanımadığı bir kızı kucağına almıştı. Kı-

zın giydiği tişört, Will'in hoşuna gitmeyecek kadar fazla göbeği açıktı.

Will balodan sonra Caleb'a iki kez mesaj atmıştı. Cevap yoktu. Şimdi ise Caleb, okul saatinde, çatlamış deri bir locada kamburlaşmış halde, sanki hiçbir derdi yokmuş gibi yavan patates kızartmalarını yiyordu.

"Beni özellikle mi görmezden geliyorsun, yoksa cevap veremeyecek kadar meşgul müsün?" diye sordu Will.

Caleb başını kaldırdı, gözlerinde beliren ufacık bir suçluluk kırıntısı, bir anda yerini meydan okumaya bıraktı.

"Boynumda tasma olduğunu bilmiyordum."

Ergenler tam bir kan emiciydi; bir yandan çocuk muamelesi görmek istemiyorlar, öte yandan yetişkin rolü yapmaktan da geri kalmıyorlardı. Caleb gerçek hayatın ne kadar acımasız olabileceğinden bihaberdi. Will ise ona ufak bir hayat dersi vermeye hazırdı.

Caleb'ın kucağındaki kız başını kaldırıp Will'e baktı, tavrı son derece kabaydı. Uzun sarı örgülerini yüzünden savurdu. Will onu daha önce gördüğünden emindi. "Sen onun şartlı tahliye memuru falan mısın?"

Will, kızın Amanda Jenkins'in kızı olduğunu fark edince bakışları buz kesti. Caleb öne eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bacağını okşar gibi hafifçe vurdu, kız da bunu gitmesi gerektiğine dair bir işaret olarak aldı. Will, kız yanından geçerken geri çekildi. Kızın bakışları, yalnız kalacakları anı böldüğü için rahatsızlık duyduğunu açıkça belli ediyordu.

Burnundan nefes veren Will sakinliğini korumaya çalıştı. "Seninle konuşmam lazım."

Caleb geriye doğru yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben hiçbir şey görmedim."

"Daha sana soru bile sormadım," dedi Will karşısına geçerek. "Ayrıca duyduklarım pek öyle değil."

Aslında Will hiçbir şey duymamıştı. Bildiği tek şey, Morgan'ın Eleanor'u bulmadan önce Caleb'ın onu labirente yönlendirdiğini polise söylemiş olmasıydı. Caleb mutlaka bir şey görmüştü ve verdiği tepkiden de belli olduğu üzere, sakladığı bir şey vardı.

Gencin çenesi kasıldı.

"Seni Jesse'den önce ben bulduğum için şanslısın," diye söze girdi Will. "Çünkü eğer bu işin içinde bir şekilde parmağın varsa—"

"Polisler o gece benimle konuştu zaten. Onlara ne söylediysem sana da aynısını söylüyorum, ben hiçbir şey görmedim. Niye buraya gelip babalık taslıyorsun şimdi bana?"

"Baban olmaya çalışmıyorum," dedi Will sesini yumuşatarak ama duruşunu da bozmadan. "Bak, annen benden söz aldı, sana göz kulak olayım diye. O gece bir şey gördüysen, bunu bilmem lazım."

Caleb ellerini yüzünde gezdirdi, ardından az önce kucağında oturttuğu kıza baktı. Kız, Will'in az önce iterek geçtiği çocuklardan biriyle konuşuyordu. Fazlasıyla temaslıydı, dişleriyle gülümsüyordu. Caleb'ın gözleri karardı. Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı, omzunu Will'e doğru çevirdi.

"Bunu yapmanı ben istemedim," diye homurdandı. "O istedi." Önündeki koladan uzun bir yudum aldı, sonra

geri masaya öyle sertçe bıraktı ki, içecek kenarından taşıp döküldü.

"Bana bir şey söylenmesine gerek yok. Gerçekten senin için endişeleniyorum. Bak, dayın düştüğünde kaybeden tek kişi sen değildin. Ama hayatının geri kalanını da yakıp yıkman gerekmiyor."

Caleb gözlerini devirdi. "Annem gibi konuşuyorsun. Hep bu duygusal zırvalar! Bunun dayımla bir ilgisi yok. Keşke herkes bunu söylemeyi kesse."

Will ağzını kapatarak sessiz kalmaya çalıştı. Aralarındaki gerilim bir anlığına gerildi; koptu kopacak bir ip gibi. Durumu Caleb'ın gözünden görmesi gerekiyordu. Çünkü bir zamanlar o da bu çocuktu; öfkeli, anlaşılmadığını düşünen. Dışarıya karşı sert, ama içindeyse geceleri yalnız kaldığında ağlayan; biriyle konuşmayı, gerçekten dinlenmeyi isteyen ama bunu dile getiremeyen biri.

"Dinle, Caleb. Kızım o geceden beri tek kelime etmedi. Tuttuğu yas beni içten içe parçalıyor. Buraya seni şımartmaya ya da her neyin peşindeysen onunla ilgilenmeye gelmedim. Kızım için cevap almaya geldim. Onlarla takılmak mı istiyorsun. Buyur, engel olmuyorum." Will başıyla Caleb'ın arkadaşlarını işaret etti. "Ama cumartesi gecesi bir kadın öldürüldü, beni anlıyor musun? Ve onu hayattayken gören son kişi sen olabilirsin. Ne gördüğünü söyle. Sonra da nereye gidiyorsan git."

"Kelsey onun adı," diye ekledi Caleb.

"Kelsey," diye tekrarladı Will, masaya dikilmiş gözlerini kaçıran çocuğun gözlerinin içine bakmaya çalışarak.

Caleb iç çekti, kapüşonunu iyice yüzüne çekti. "Evet o kadını gördüm, tamam mı? Labirentte."

Will'in kalp atışları hızlandı. "Saat kaçtı?"

"Telefona bakacak halde değildim abi. Meşguldum."

"Meşgul müydün?" diye yineledi Will, merakla bir kaşını kaldırarak.

"Başka bir şeyle meşguldum yani," diye düzeltti Caleb.

"Kelsey'le mi?" diye sordu Will.

"Kız arkadaşımlayken yakalanmak istemedim, tamam mı? Kız mesai saati içindeydi. Ailem oradaydı, hele annem zaten onun bu şekilde ortalıkta dolanmasından hoşlanmıyor. Baş başa kalabildiğimiz tek an oydu. O yüzden polise bir şey söylemedim. Bu kadar büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim."

"Ölü bir kadının büyük bir mesele olduğunu düşünmemiş miydin?" diye sordu Will, dehşetle.

"Onu son gördüğümde ölü değildi ki! Kaybolmuş gibiydi sadece. Afallamıştı yani, sendeliyordu. Ne yaptığını bilmiyor gibi. Labirent orası sonuçta, ben de üzerinde durmadım. Herkes gibi durup geçmesini bekledik."

"Onun yanında başka biri var mıydı? Bir şey duydun mu?"

"Sadece gölgeler vardı. Çıkmaya çalışıp sonra da yarı yolda vazgeçen insanlar. Zaten pek de kolay değildi. Kels'le defalarca kaybolduk. Sonunda onu bulduğumuzda da kadın yerde yatıyordu. Kelsey çığlık attı sonra da Bayan Morgan geldi."

Will derin bir nefes verdi.

"Bak," dedi Caleb gözlerinde panikle. "Onu ben öldürmedim. Yemin ederim."

Will ellerini açarak cevapladı. "Sana inanıyorum, Caleb. Ama işler zorlaşınca ortadan kaybolursan, sonun aynı yola çıkar—"

Benim gibi, diye geçirdi Will içinden.

Caleb'ın yüzüne bir gölge düştü. Dudakları sertçe birbirine kenetlendi. "Dayım gibi. Söyleyebilirsin."

"Hayır söyleyeceğim şey bu değildi ve sen de dayın değilsin." Caleb önce Will'e sonra arkadaşlarına baktı. "Nasıl bir adam olacağına sen karar verirsin. Kendin için, geleceğin için doğru olanı seç." Will nasihat etti. "Son bir şey daha. Babamın bahçesinden yüksükotu kayıp. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Yok," dedi Caleb hemen, başını sallayarak.

"Peki," dedi Will, konuyu kapatı daha fazla zorlamayarak. Etrafa bir göz attı. Caleb'ın vaktini fazlasıyla almıştı. Elini uzatıp dayanışma ve barış göstergesi olarak tokalaştı ve locadan uzaklaştı. Çok uzaklaşmadan arkasını dönüp ekledi. "Bir dahaki sefere mesaj attığımda cevap ver."

Kelsey, Will kalabalığın arasından geçerken ona baktı. "Gelecek cumartesi seradayız, değil mi?" diye seslendi Caleb.

Will başını salladı, içindeki ağırlık biraz hafiflemişti. "Aynı saat, aynı yer."

Serin atari salonundan çıkıp yapış yapış bahar sıcağına adım attığında midesine kötü bir his oturdu. Dakikalar geçtikçe her şey daha da netleşiyordu: Biri Eleanor Langford'u hedef almıştı ve o kişi hâlâ dışarıdaydı.

O akşam Will, Caleb'le yaptığı konuşmayı kafasında tekrar tekrar döndürmekten sarımsaklı ekmeğini yakmıştı.

Kömürleşmiş ekmekleri fırından çıkarır çıkarmaz peşlerinden kapkara bir duman bulutu yükseldi. Karşı duvarda asılı duran duman dedektörü kulağı sağır eden bir alarmla ötmeye başlayınca, mutfaktaki ahşap masada sabırla bekleyen Angel elleriyle kulaklarını kapattı.

Alarm sesi, Will'in sevimli iki odalı bungalovunda yankılandı. Mutfak evin kalbiydi, ceviz rengi dolaplar ve pirinç detaylar mekâna sıcak bir hava katıyordu. Mermer desenli tezgâhlar, buz mavisi fayanslı arka duvarı öne çıkarıyor, mutfağı olduğundan daha geniş gösteriyordu.

Oturma odasını, Angel doğduğundan beri yaptığı tüm dağınıklıkları üstlenmiş, iyice eskimiş bir koltuk süslüyordu. Macon'dan yanında getirdiği tek eşya da oydu. Duvarlarda birkaç çerçeveli fotoğraf asılıydı: Angel'ın yaptığı çizimler ve hayatının her evresinden kareler. Odalar küçücüktü ama sıcacıktı, tam da Will'in sevdiği türden.

Will mutfaktan dumanı dağıtmak için telaşla bir bez kaptı, yanmış ekmeğin boğaz yakan tadıyla öksürüyordu.

"Yemek hazır," diye seslendi Angel'a, kocaman bir sırıtışla.

Angel gözlerini devirerek kendine bir tabak spagetti ve köfte aldı. Will ise duman dedektörünün altında dikilmiş, dağılmak bilmeyen dumanla mücadele ediyordu.

Will, Angel'ın tabureyi dikkatle ocağın yanına çekişini, üzerine tırmanışını ve tabağına bir kaşık dolusu makarna ile sosu döküşünü izledi. Hiç konuşmadan masaya geri döndü, tabletini yasladı. *Will Andrew Guy P.I.* dizisinin jenerik müziğini hemen tanıdı.

"Masada tablet yok," diye hatırlattı Will, hâlâ dumanı savururken.

Angel öyle derin bir iç çekti ki, Will neredeyse izin verecekti. Angel diziyi durdurdu ve tableti yanındaki sandalyede duran eskiz defterinin üstüne fırlatıverdi.

Will başını iki yana salladı, içi içini yiyordu. Angel'ın sessizliğe gömüldüğü bir gün daha... Will'in direnci ise gitgide azalıyordu. Onu düzende tutmak istiyordu ama aynı zamanda duygularına da yer açması gerektiğini biliyordu.

Belki biraz geri durmalıyım, diye düşündü Will. En yakın arkadaşı yeni öldü ve o hâlâ küçük bir çocuk. Angel'ın kocaman duyguları vardı, ama onları koyabileceği bir yer yoktu.

Kendine kızdı. Babasını dinleyip onu bahar tatilinde bir kampa yazdırmalıydı; koşup oynayabileceği, yaşıtlarıyla olabileceği bir yer. Ama Nergis Oteli'ndeki işe ihtiyacı vardı. Saç kesmek geçinmelerini sağlıyordu, çoğunluğu erkeklerden ve biraz da kadınlardan oluşan sağlam bir müşteri kitlesi vardı. Yine de Angel büyüyordu ve masrafları artıyordu. Neredeyse her şeyi tek başına sırtlamışken, parasal konularda hata yapma lüksü yoktu.

Dedektör sonunda sustu, Will bu kez dersini almıştı; yeni bir ekmek koyup zamanlayıcıyı ayarladı. Bir kâseye biraz spagetti alıp yemek masasına, kızının yanına oturdu. Angel tabağıyla oynuyordu, çatala doladığı makarnaları çevirip duruyor ama ağzına götürmüyordu.

"Birazcık ye, Şeftali." diye rica etti Will. "Kahvaltıda neredeyse hiçbir şey yemedin." Sabah tostunun kenarından minicik bir parça koparıp bırakışını hatırladı. Yoksa açlık grevine mi girmişti? "Açsındır sen."

"Değilim," diye yalan söyledi Angel. Oysa Will, guruldayan midesini dışarıdan bile duyabilirdi.

"Dün kütüphaneye uğradım," dedi Will, ortamı biraz yumuşatmak istercesine. Telefonunu çıkarıp Angel'a Çizim Kulübü'nün ilanının fotoğrafını gösterdi. "Cumartesileri toplanan bir resim kulübüne seni yazdırdım. Kütüphaneci, birinci olanın çiziminin yeni belediye başkanının ofisine asılacağını söyledi."

Angel'ın gözleri az da olsa parladı. Telefonu kendine doğru yaklaştırdı ve yavaş yavaş okumaya başladı, kelimeleri hecelerken parmağı satırların üzerinde geziyordu.

"Keçeli kalem de olacak mı?" diye fısıldadı sonunda.

Will son birkaç gündür hiç olmadığı kadar büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hem de bütün renklerden."

Angel çatalını ağzına götürüp sosa bulanmış köftesinden bir ısırık aldı. Domates sosu burnuna bulaştı, elinin tersiyle siliverdi. Yemek yemesi zaten başlı başına bir zaferdi, küçük şeyler yüzünden bu anı harcamayacaktı.

Sessizce yemeklerini yediler, bu Will için fazlasıyla yeterliydi. Angel karnını doyurunca Will tabakları topladı. Angel ise eskiz defterini kapıp salona geçti. Kanepenin koluna, en sevdiği köşeye kıvrıldı.

Will artanları kaldırdı, tabakları ve tencereleri makineye koymadan önce duruladı. Ocağı sildi, mutfağı süpürdü, her şeyi eski düzenine döndürdü. Sonra elinde vişneli bir dondurmayla kızının yanına oturdu.

Angel paketi iştahla yırtarken Will onun son çizimine baktı. Çizimin, Nergis Oteli'nin kuşbakışı görünümü olduğunu fark edince donakaldı. Morgan'ın dün gönderdiği görselin aynısıydı. Çalılardan oluşan labirent, nehir, hatta hâlâ utançtan yüzünü kızartan o çardak bile oradaydı.

Will, gözlerini kısıp labirentin içindeki küçük bir detaya odaklandı.

Nazikçe sordu. "Bu sen ve Bayan Eleanor mu?"

Angel başını salladı, dondurmayı keyifle yerken ağzı biraz daha kızarıyordu.

"Bunu hatırladıklarından mı çizdin?"

Angel bir kez daha başını salladı. "Bayan Eleanor labirenti çok severdi. Bir şeylerin saklı olduğu yerde onu her zaman bulabileceğimi söylemişti." Durdu ve düşündü. "Otele geri dönebilir miyiz baba?"

Bu sözlerden sonra Will karnına bir yumruk yemiş gibi oldu.

Demek Morgan'ın bahsettiği şey buydu. "Bir şeylerin saklı olduğu yer?" Will kafası karışmış halde başını salladı.

"Hıhım," dedi Angel, rekor sürede dondurmasını bitirirken. Bir boya kalemi alıp gökyüzünü boyamaya başladı. "Bana böyle söylemişti."

Soğuk bir ürperti esti Will'e. "Otele neden geri gitmek istiyorsun?"

"Onu bulabilir miyim diye bakmak için," dedi Angel başını kaldırmadan. "Hep orada olcağını söylemişti. Orada olması lazım."

İşte buydu. Will'in içindekini yeniden yıkan şey buydu. Angel, hâlâ Eleanor'un öldüğünü kavrayamıyordu.

Will kendini toparladı. Kızını ve eskiz defterini kucağına alıp kollarıyla sıkıca sardı onu.

Will sesindeki duyguyu bastırmak ister gibi boğazını temizledi. "Şeftali, Bayan Eleanor artık yok, tamam mı?

Ama söz veriyorum, baban ona ne olduğunu bulacak. Sözüm söz."

Angel başını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşlarla doluydu.

"Tamam," diyebildi sadece. Will, kızının önünde dağılmamak için tüm gücüyle direndi. Eleanor'a bunu yapanı bulmak zorundaydı, ikisi için de.

Saatler sonra, Tanya iyi geceler demek için aradığında, Will yatağına uzanmış, yan odadan gelen Angel'ın hafif ve düzenli horultularını dinliyordu. Ev gecenin sessizliğine teslim olmuştu ama zihni hâlâ susmuyor, bedeninin yorgunluk çağrısına aldırış etmiyordu. Hava nemlendiricisinin boğuk uğultusu bile beyninde dönüp duran soruları susturmaya yetmiyordu.

Bir şeylerin saklı olduğu yerde onu her zaman bulabileceğimi söylemişti, diye hatırladı Angel'ın sakin ama kendinden emin bir şekilde söylediklerini. Ne demek istemişti? Nerede gizlenmişlerdi? Eleanor hangi 'şeylerden' bahsediyordu? Ve Belediye Başkanı Lyons'la ne işi vardı?

Will serin çarşafların içinde kıpırdandı, gözlerini tavandan ayıramadı. Yatak odası, sade evin içinde Angel'ın pembe prenses odasından sonra kendine tanıdığı tek lükstü. Büyük boy yatak arka duvara düzgünce yaslanmıştı, çarşaflar asker düzeninde serilmişti, ama onun sağa sola dönmesiyle bozulmaya başlamıştı.

Duvarları boydan boya saran uzun kitaplıklar; yıpranmış karton kapaklı kitaplar, minyatür model arabalar ve odaya biraz canlılık katan saksı bitkileriyle özenli bir şekilde doldurulmuştu. Şifonyerin üzerinde, geçen yılki Sonbahar Festivali'nden Will ve Angel'ın bir arada olduğu çerçeveli

bir fotoğraf duruyordu, ikisi de ağızlarının kenarındaki pudra şekeriyle kameraya gülümsüyorlardı.

Will komodinin üzerindeki telefonuna uzanıp saate baktı. Saat gece on biri biraz geçmişti. Morgan bu saatte uyumuş olur muydu diye düşündü. Sonuçta yarın Morgan ile olan randevusuna sadece birkaç saat kalmıştı.

Bu düşünce midesindeki kelebekleri gergince uçuşturdu. Yeni bir mesaj yazmak için sohbetlerini açtı ve yanıp sönen imlece uzun uzun baktıktan sonra nihayet cesaretini toplayıp yazdı: **Selam, yoklayayım dedim. Hâlâ uyanık mısın?**

Morgan'dan cevap neredeyse anında geldi: **Her zamanki gibi yatmadan önce reels kaydırmaca. Sen napıyorsun, hâlâ ayaktasın?**

Will gülümsedi ve gerçekten içinden geçeni yazdı: **Seni düşünüyorum.**

Bahar tatili boyunca onu her gün görmeye alışmıştı; Daphne Morgan'ın ayaklarının dibindeyken, verandanın basamaklarında bağdaş kurup oturur, misafirlerle şenlik hakkında sohbet ederdi, Will ise çalıları budarken kulak misafiri olurdu. O küçük, sıradan anlar günlerine fark ettirmeden sızmıştı. Ona verdiği huzuru ancak şimdi fark etti. Çünkü bugün hiç karşılaşmamışlardı. Gün boyu aklından çıkmamıştı. Sadece Angel ya da otel ile ilgili şeyler yüzünden değil, bizzat onun yüzünden. Gülüşü, gülümsememeye çalışırken gözlerinin kenarının kırışması, ya da adını söylerkenki o netliği... Parmağı, mesajı gönder düğmesinin üzerinde duraksadı.

"Çok mu oldu?" diye sordu yüksek sesle kendi kendine. Mesajı tamamen silene kadar geri al tuşuna bastı.

Haha aynen. Yazdı bunun yerine. Daha risksizdi. **Yarınki plan hâlâ geçerli değil mi?**

20:30 değil mi? diye yanıtladı Morgan. **Senin için sorun olmayacaksa beni otelden alabilir misin? Her şey toplanana kadar hafta boyunca burada kalacağım.**

Hiç sorun değil, gelirim.

Sonraki mesaj gelmeden önce kısa bir sessizlik oldu.

Sabırsızlanıyorum :)

O gülümseme Will'in kalbini yerinden oynattı. Mesaja uzun uzun baktıktan sonra yazdı: **Ben de. İyi geceler Bayan Morgan.**

Tatlı rüyalar Bay Reed.

Will telefonunu ters çevirip komodinin üzerine bıraktı. Gülümsüyordu. Uyku ağır ağır geldi, sabah uyandığında aklındaki ilk kişinin Morgan olacağına dair sessiz bir hisle.

17. Bölüm

Çarşamba

Morgan

Çarşamba sabahı, Kır Çiçeği Odası'nın çatlak penceresinden içeri süzülen bir kumrunun nağmesiyle doğdu. Morgan yatakta kıpırdandı, ama güne başlamaya hiç hazır değildi. Hafta içi en son ne zaman bu kadar uyuyabildiğini hatırlayamıyordu; bedeni şimdi o birkaç dakikalık fazladan uykuyu istiyordu.

Her şeyin yolunda olduğu o yarı bilinçli düş halinde biraz daha kalmak istedi. Nergis Şenliği'nin sorunsuz geçtiği, Eleanor'un hâlâ hayatta olduğu bir dünyada. Anne babasının ona yalan söylemediği, hayatlarının pamuk ipliğine bağlı olmadığı bir yerde. Tek arzusu, başka hiçbir şey değil, sadece çalınmış birkaç dakikalık huzurdu.

Derken komodinin üzerindeki telefon titredi. Haftalık alarm, ihtimallerle dolu o pırıltılı alemi paramparça ederek Morgan'ı acımasızca gerçekliğe geri döndürdü.

Morgan çarşafların altından bir kolunu savurup gözleri kapalı halde telefonu aradı. Telefon elinden kayıp sertçe

parkeye çarptı. Sabahın sessiz saatlerinde çıkan ses, sanki bomba patlamış gibiydi.

Alt kattaki Zara'yı ya da koridorun diğer ucundaki Cameron'ı uyandırmamış olmayı diledi. Uykularını bölüp bölmediğini anlamak için nefesini tutup dinledi. Duyabildiği tek şey, yatağın ucunda kıvrılmış olan Daphne'nin hafif horultusuydu, kendi köpek düşlerine geri dönmüştü bile.

Saat altıyı biraz geçiyordu. Bugün okulu olmamasına rağmen Morgan artık uyuyamayacak kadar uyanıktı. Üzerindeki örtüyü bir kenara atıp ayağa kalktı, ayakları serin parkeye bastı. Boynu ve omuzları, kopmak üzere olan lastik bir bantla gerilmiş gibiydi. Ne yöne esnese de o gerginlik yerinden oynamıyordu.

Boneli ve saten geceliğiyle uyumlu mor terliklerini giydi ve odayı geçerek banyoya yöneldi. Daphne uykulu gözlerle onu izledi.

"Biliyorum," dedi Morgan. "Sana da günaydın."

Daphne ona iç geçirerek yanıt verdi, dili dışarıda iyice bir esnedi. Gerindi ve kulaklarından kuyruğuna kadar kürkünü silkeledi, yakasındaki nergis süsleri birbirine çarparak çınladı. Daphne daireler çizerek yürüdü, bekleyen gözleri sessiz bir ısrarla Morgan'a takıldı.

"Eh, madem öyle," diye iç çekti Morgan, odadan çıkarken sabahlığını üzerine geçirdi.

Alt katta kapının önünde duran spor ayakkabılarını giydi ve duvarda asılı duran Daphne'nin tasmasını aldı. Daphne uslu uslu oturmuş kabarık kuyruğunu sallıyordu. Morgan tasmasını takarken sabırla bekledi.

Verandaya çıktıklarında, ağaç tepelerinden yükselen sabah güneşi karşıladı onları. Daphne bile bahçeyi koklama turuna başlamadan önce, doğan güneşi seyretmek için bir an durdu. Gökyüzü büyüleyici bir renk cümbüşü içindeydi; ortası turuncuya çalan bir gökkuşağı, geceden kalan lacivert tonlarını kovalayan umut dolu pembelerle ışıldıyordu.

Morgan öylece durdu, manzarayı içine çekerek. Keşke her an, Tarçın Kasabası üzerinde doğan bir gün gibi hissettirseydi. Tam o sırada Daphne verandaya çöktü, kulakları başına yapıştı. Boğazından yükselen alçak ve tehditkâr hırıltı, İhtiyar Milton'ı kilometrelerce öteden uyandıracak bir havlama tufanının habercisiydi. Morgan gözlerini kısarak garaj yolundan yukarı doğru koşan silüete odaklandı. Güneş arkalarındaydı ve yüzleri gölgede kalıyordu.

Morgan kıpırdamadı, silüet yaklaştıkça nabzı yükseliyordu. Daphne ise dişlerini gösteriyordu; Morgan, gelen her kimse köpeğini aşamayacağını biliyordu.

"Daffy, kızım. Bana yabancıymışım gibi davranma," dedi Zara Wells; zeytin yeşili iki parçalı koşu kıyafetiyle garaj yolundan hafif bir tempoyla geliyordu. Bembeyaz çift şerit, incecik belini ve kıvrımlı hatlarını çevreleyerek kum saati vücut hatlarını iyice ortaya çıkarıyordu. Zara yaklaştıkça Morgan, üzerinde salya lekeli sabahlığının fazlasıyla farkına varmaya başladı.

Daphne hemen ilgi düşkünü eski haline geri döndü, kıvrılarak Zara'ya sokuldu ve karnının üstünde dönüp kaşınmak istercesine uzandı. Zara'nın balerin biçimli tırnakları tam yerine denk gelince bacakları keyifle titredi.

"Her sabah koşuya mı çıkıyorsun?" Morgan'ın sorusu meraktan çok yargı içeriyordu.

"Koşu mu?" Zara alayla güldü. "Saçımın maliyeti bu kadarken mi? O kadar terlemeye hiç niyetim yok. On bin adım yeter de artar." Bileğini havaya kaldırınca akıllı saati göründü, adım sayarı parlıyordu.

"Ha," demekle yetindi Morgan. Zara'nın rutininden mi bahsettiğini yoksa istemsiz bir öğüt mü verdiğini anlayamadı. Her hâlükârda bunu bir saygısızlık olarak algıladı. Bir dahaki sefere Daphne'nin onu ısırmasına izin verecekti.

"Zaten bütün gün yolda olacağım, o yüzden olabildiğince açık havada vakit geçirmem lazım." Zara devam etti, bir ayağını basamağa dayadı. Morgan, geriye doğru esnerken ortaya çıkan kaslı baldırına ve bacaklarına bakmamaya çalıştı.

"Gidiyor musun?"

"Batıya gidiyorum," dedi başıyla onaylayarak. Bir kolunu, ardından diğerini başının üzerine uzatarak esnedi. "Los Angeles'ta bir arkadaşım var, şehir merkezini tepeden gören acayip iyi bir manzarası var. Şuna bir baksana."

Zara telefonunu cebinden çıkarıp Morgan'a uzattı; mülkte çekilmiş, makyajlı haliyle farklı açılardan çekilmiş birkaç fotoğrafı hızla geçiyordu. Güneş her karede kusursuz bir açıdan vuruyordu.

"Dur, geri gel." dedi Morgan ekranı işaret ederek. "Şu."

Zara o fotoğrafta durdu. "Ha, o cumartesi gecesinden. Gün batımını yakalamam gerekiyordu. Işık çok iyiydi—"

Morgan yaklaştı, gözleri büyüdü. Ama bu Zara'nın büyüleyici yüzünden değil, fotoğrafın arka planındaki detaydandı. "Bu, çalı labirenti."

Zara gözlerini kırpıştırdı. Bir Morgan'a bir telefona baktı. "Kötü mü? Paylaştım ama istersen silebilirim—"

"Hayır," dedi Morgan yavaşça, zihni karmakarışıktı. "Sadece, fotoğrafçı çekimlerini bugün bırakacaktı, o yüzden o geceden henüz net bir kare göremedim. Bu fotoğraf site için harika durur. Bana gönderebilir misin?"

Zara omuz silkti ve paylaş tuşuna bastı. Morgan telefon numarasını girdi.

"Tamamdır," dedi Zara gülümseyerek, telefonu cebine koyarken. Başını hafifçe yana eğip sordu. "Peki, birkaç gün önce otele giriş yapan uzun boylu yakışıklının olayı ne?"

Morgan kimin kastedildiğin anında anladı ama belli etmemeye çalıştı. "Ha, Cameron mı?"

"Adı bu mu?" Zara dramatik ve abartılı bir şekilde kendini yelpazeledi. "Kızım, burada bir gecede daha kalsaydım dikkatini çekmek için yapmadığım şey kalmazdı. Ama o kesin seninle ilgileniyor. Dün sizi burada, çardakta gördüm. Gayet yakın görünüyordunuz." Şarkı söyler gibi ekledi, Morgan'a takılarak.

Morgan kızardı. "Öyle mi sence?"

Zara biraz daha yaklaştı. "Kesinlikle. Erkekleri iyi tanırım. Onun gibileri karşılık beklemedikçe ortalıkta dolanmaz."

Cameron gibi yakışıklı bir adamın kendisini çeki-ci bulacağı fikri Morgan'ı heyecanlandırdı. Ama sonra Cameron'ın buraya geliş sebebini hatırladı. Morgan'a ilgi duyduğu için kalmıyordu. Teyzesi Nergis Oteli'nde vefat ettiği için buradaydı.

Morgan konuyu değiştirmeye karar verdi. "Yapamam. Cameron burada misafir. Hem zaten bu akşam bir randevum var."

"Ooooo," diye sırıttı Zara, gururlu bir abla edasıyla. "Kiminle?"

"Will'le," dedi Morgan utangaççа.

Zara parmaklarını şıklattı. "Peyzajcı olan çocuk mu? Biliyordum! Çiçekler ve Dilekler'de seni o elbise içinde gördüğündeki bakışını gördüm. Gözleri yerinden fırlayacak sandım!"

"Benim aşk hayatımı bu kadar yakından takip edene bak sen." Morgan gülmekten kendini alamadı, Zara masumca omuz silkiyordu. "O kadar ciddi olduğunu sanmıyorum—"

"Yok artık!" dedi Zara, elini havaya savurarak Morgan'ın sözünü kesti. Bel çantasını önüne çevirdi, üst gözünü açıp küçük bir parfüm çıkardı.

"Bu benim imza kokum. Herkesi baştan çıkarır!" dedi Zara, parfümü Morgan'ın eline sıkıştırırken. "Köpeğinin beni bir kez daha yemesine engel olduğun için bir teşekkür say."

Morgan parfümü aldı, dikkatlice kokladı; tatlı bir yasemin, altında vanilya ve sonunda kalan çiçeksi bir nota. Beklemediği kadar etkileyiciydi.

"Teşekkür ederim," dedi Morgan içtenlikle, parfümü göğsüne bastırırken.

Zara başını salladı, sonra Daphne'ye bakıp elini uzattı. "Aramızda husumet yok, tamam mı?"

Daphne gönülsüzce homurdanıp Zara'ya patisini verdi.

"Sanırım onu bile tavladın," dedi Morgan gülerek.

Zara ona bakıp sırıttı. "Günlük işimin bir parçası."

Zara eve girerken Morgan'ın yanından geçti ve omzunu hafifçe sıktı. Morgan gözden kaybolmasını bekledikten sonra telefonuna baktı.

Zara'nın fotoğrafı paylaştığı mesajı açtı. Morgan irkilerek telefonu sıkıca kavradı, arka planı büyütmek için yakınlaştırdı.

Badem gözlü, baş döndürücü influencer kolunu ileri uzatmış, kameraya bir öpücük gönderiyordu; güneş, kusursuz tenini parlatıyordu.

Başının hemen arkasında, birbirine dolanmış dal ve yaprakların arasına kısmen gizlenmiş halde, gözlerinde tekinsiz bir ifadeyle Caleb Brewster duruyordu.

18. Bölüm

Will

Angel, çarşamba sabahı pek melek gibi davranmıyordu. Arka koltuka kamburlaşmış halde oturmuş, camdan dışarı bakıyor, babasıyla göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Her şey saçlarıyla başlamıştı. Will, bir çocuk dergisinin kapağında gördüğü örgülü zikzak modeli birebir yapmaya çalışmış ama fena halde çuvallamıştı. Fakat hakkını yemeyelim, saat daha sabah yediydi; Will'in üzerindeki baskı hayli fazlaydı ve daha ne beyni ne de parmakları tam anlamıyla uyanmıştı. Ayrıca Angel'ın okula giderken neredeyse her gün yaptığı iki at kuyruğunun, bu sıradan çarşamba için neden yeterli olmadığını da bir türlü anlayamıyordu. Ama Will konuyu uzatmadı.

Saç krizi henüz tam soğumamışken, sıra ayakkabı tartışmasına gelmişti. Will; Angel sırf elbisesiyle daha çok yakıştığını söylediği için, iki kış öncesinden kalma kar botlarını, nisan ayının ılık bir gününde giymesine asla izin vermemişti. Zaten okulda gün boyu o botlarla koşturduktan sonra botlardan yayılacak koku, muhtemelen ikisini birden bayıltmaya yeterdi.

Will dikiz aynasından kızına baktı. Angel gözlerini hemen kaçırdı, kollarını gövdesine daha da sıkı sardı. Neyse ki okulu çok yakındı. Öğleden sonra onu almaya geldiğinde, sabahki kavgalarını çoktan unutmuş olacaktı.

Bugünün Angel'ın o eski konuşkan haline döndüğü gün olmasını diledi Will. Eleanor öldürülmeden, hayatları altüst olmadan önceki haline. Bir zamanlar sabrını sınayan o rastgele bilgilerini ya da ikinci sınıf dramalarının dolambaçlı hikâyelerini dinleyebilmek için şimdi her şeyini verirdi.

Bir süredir hiçbir şey normal değildi. Kahretsin ki bunun sorumlusu Tanya'ydı. Will bu düşünceyi kafasından atıp ekranda son aramalar listesinde onun adını buldu.

Telefon daha ilk çalmada açıldı. "Şeftalişkom!" Tanya'nın tanıdık, yumuşak sesi arabada yankılandı. Annesinin sesini duyan Angel hemen doğruldu.

"Anne!" dedi coşkuyla Angel, yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı.

"Benim tatlı şeftalim nasıl?"

"İyi değil," dedi Angel parmaklarıyla saymaya başlayarak. "Babam bu saçımı berbat etti—"

"Pardon?" diye araya girdi Will.

Angel durmadı. "Bir de Renee Yenge'nin bana aldığı o botları giymeme izin vermedi—"

"O botlar artık çoktan küçülmüştür Şeftali." diye cevapladı Tanya. "Stone Mountain gezimizin üstünden neredeyse iki yıl geçti."

Will ellerini havaya kaldırdı. "Ben de aynen bunu söyledim!"

"Zaten o botların hâlâ evde olduğuna şaşıyorum," dedi Tanya. "Baban çoktan bağışlamalıydı onları. Eminim şu an bir yerlerde, tıpkı onlar gibi pembe ve kürklü botlarını bekleyen bir penguen vardır."

Angel kıkırdadı. Will günlerdir o sesi duymamıştı. Kalbi erimişti.

"Penguenler bot giymez anne," dedi Angel kahkahaların arasından.

"Nedenmiş o?" diye bilmezden geldi Tanya. "Kuzey Kutbu soğuk değil mi? O minik ayaklarına bir şey giymeleri gerekmez mi?"

Will, arabayı okulun bırakma sırasına sokarken kendi kendine güldü. Neyse ki Amanda Jenkins'in Pinto'su ortalıkta yoktu.

Angel büyük bir ciddiyetle karşılık verdi. "Penguenlerin hepsi Kuzey Kutbu'nda yaşamaz."

Tanya abartılı bir şaşkınlıkla sordu. "Aaaaaa, öyle miymiş?"

Angel elini alnına yapıştırdı. "Yani yetişkinlerin artık bunu bilmesi gerekmez mi?"

"Sen çok zekisin Şeftali! Sen olmasan ne yapardım ben?"

"Biliyorum anne. Bu bayağı temel bir şey. Anaokuluna gidenler bile biliyor."

"O zaman bugün okuldan çıkınca neler öğrendiğini bana anlat, ben de senin kadar zeki olayım."

Will arabayı Bayan Shanice'in önünde durdurdu. Öğretmenlerin arasında Morgan'ı aradı ama göremedi. Kol-

tuğuna yaslandı, omuzları düştü. Angel'ın sesi onu ana geri döndürdü.

"Gitmem lazım. Sıranın en başındayız. Bay bay anne!"

Angel kapıyı açmadan önce eğilip babasının yanağına dalgınca bir öpücük kondurdu ve kendini dışarı attı.

"Günün güzel geçsin Şeftali," diye seslendi Will. Sırt çantasını binanın içinde gözden kaybolana kadar izledi.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Will.

"Buradayım," dedi Tanya. "Saç meselesi neydi öyle?" Sözlerinin arasına küçümseyici bir kahkaha sıkışmıştı. "Sesi bayağı sinirli geliyordu."

"Ya sabah sabah o çapraz örgülerden istedi. Benim de kafam hiç kaldırmıyordu."

"En son bunu denediğinde neredeyse ağlayarak beni aramıştın," diye güldü Tanya.

"Bu kız sabahın köründe beni geriyor!" diye söylendi Will, Günyıldızı İlkokulu'nun önünden ayrılıp berber dükkânını açmak üzere Ana Cadde'ye doğru yol alırken.

"Saçını yapmayı öğrenmen lazım. Ne kadar gecikirsen o kadar zorlaşacak. Ben her gün orada olsaydım bunlarla uğraşmak zorunda kalmazdın ama işte..." Tanya'nın sesi titredi. Gerisini söylemesine gerek yoktu. Will bunu zaten defalarca düşünmüştü.

Tanya sürekli *Eğer öyle olmasaydı, eğer şöyle yapmasaydı* deyip duruyordu. Bunlar sadece bahanelerdi. Ama haklıydı; onun saçını farklı modellerde yapmak için daha fazla çaba göstermeliydi. Küçük kızı hızla genç bir hanımefendiye dönüşüyordu ve Angel'ın dediğine göre, atkuyrukları sade-

ce bebeklere yakışırdı. Will ise onun sonsuza kadar bebek kalmasını isterdi.

"Başka nasıl gidiyor her şey?" diye sordu Tanya. "Pazartesiden beri haber alamadım. Angel bu durumu nasıl karşılıyor?"

Will ellerini yüzüne götürdü. "Konuşmuyor T. Neredeyse hiç yemek yemiyor. Dedesiyle birlikte izlediği dedektif dizisine takmış kafayı. Polislerden önce davayı çözecekmiş gibi düşünüyor."

"Muhtemelen çözebilir," dedi Tanya şakayla karışık. "O kız kafasına koyduğu her şeyi başarır."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı Will. Vitesi parka aldı ve Ana Cadde'deki Berber Bones'un önünde arabayı çalışır halde bıraktı.

Dükkânın içi karanlıktı. Patronu Harold Bones, pazartesi günleri hariç, genelde öğlene kadar dükkâna uğramazdı. Pazartesileri karşıdaki marketin dul sahibi Bayan Guy vitrin tabelalarını değiştirirdi. İşte sadece o zaman sabah insanı olurdu.

"O zaman bu iş sana düşüyor."

"Pardon?" Will kekeledi, yanlış duymuş olmayı umarak.

"Buna bir çare bulmalısın. Kızımızın depresyona sürüklendiğini söylüyorsun ve hiçbir şey yapmadan öylece oturuyorsun, öyle mi?"

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum Tamam mı? Ben Sherlock Holmes değilim."

"Sen benim çocuk sahibi olduğum adamsın Will; üstelik şu anda acı çeken bir çocuğun babasısın. Bir şey yapman gerekiyor Will!"

Will karşılık vermek için ağzını açtı ama peş peşe gelen bip bip sesleri Tanya'yla konuşmasının bittiğini gösterdi.

"Ne güzel teselli ama," diye söylendi Will kendi kendine. Kontağı kapatıp arabadan indi.

19. Bölüm

Morgan

Seçkin Anlar Fotoğrafçılık'tan Jabari Rhodes, öğle yemeğinden hemen sonra çıkageldi. Morgan patates çorbasının sonunu da silip süpürmüştü; kâse, tabağın üzerinde hâlâ sıcak halde duruyordu. Kulaklığını çıkardı ve Lionel'in sesini duydu. "Fotoğrafçı geldi." Sözcükleri özellikle vurgulayarak söylemişti, başıyla ön kapıyı işaret etti. Dudakları hoşnutsuzlukla bükülüyordu. Morgan'ın tabaklarını abartılı bir iç çekişle topladı. Akşam yemeği hazırlığındayken bölündüğünde Lionel'in keyfi kaçardı.

O akşamın menüsünde lokum gibi kaburgalar, kremalı sarımsaklı patates püresi ve mevsim sebzelerinden bir ziyafet vardı. Tüm tatların enfes kokusu Nergis Oteli'nin her yanını sarıyordu. Morgan o akşam bir yemeğe gitmeyecek olsaydı, Lionel'den kendisine bir tabak ayırmasını isterdi.

"Annem nerede?" diye sordu Morgan, sesindeki huzursuzluğu bastırarak.

Lionel omuz silkip ellerini bir mutfak havlusuna sildi.

"Sabah buraya geldiğimden beri Wesley'i de Vanessa'yı da görmedim. İş sana kaldı."

Morgan dizüstü bilgisayarının köşesindeki saate göz attı. Neredeyse öğlen iki olmuştu. Daphne'yle sabah yürüyüşünden sonra eve döndüğünde, anne babasının işlerini halletmeye çıktığını düşünmüştü. Fakat saatler geçip ses seda çıkmayınca içini bir huzursuzluk kapladı.

"Geri gelmesini söylememi ister misin?" diye sordu Lionel.

"Ben konuşurum," dedi Morgan ve terliklerini giydi.

Jabari Rhodes buzlu camın hemen dışında duruyordu. Elinde iki kalın beyaz zarf vardı; yüzünde ise her zamanki gibi neşeli bir gülümseme. Yine kırmızı-siyah beyzbol şapkasını ve tel çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Fotoğraf makinesi ise gözünden ayırmadığı sadık bir yol arkadaşı gibi göğsünde asılıydı.

"Anılarla geldim," diyerek selamladı göz kırparak.

Morgan kenara çekilip içeri buyur etti. Jabari zarflardan birini onun eline tutuşturdu, ardınan pantolonunun cebini yoklayıp küçük siyah bir flaş bellek çıkardı.

"Şenlikte yakaladığım tüm kareler. Polise teslim etmeden önce buraya uğrayıp bırakmak istedim. Önce ailenle sen gör istedim."

Morgan zarfı ve belleği gülümseyerek aldı. "Sağ ol Jabari. Her zamanki gibi imdadımıza yetişiyorsun. Karakoldan bir haber var mı?"

Jabari omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Dedektif Chambers sabah erkenden aradı, pek bir şey söylemedi. Sadece elimde ne varsa kopyasını istedi. Ama içimden bir ses bu iş için gece gündüz çalıştıklarını söylüyor. Sesi bayağı çaresizdi."

Morgan ikinci zarfı işaret etti. "Onlar kopyaları mı?"

Jabari başını salladı, yüzünde sinsi bir gülüş vardı. "Balon kemerinin arkasında ağzına sosisli tıkarken çekilmiş fotoğrafın bile var."

Morgan'ın gözleri dehşetle açıldı. "Sil onu!"

"Söz veremem!" Jabari, Morgan'ın uzanan elinden kaçarak geri geri gitti, verandadan inip uzaklaştı. Morgan arabanın farları yolda kaybolana kadar arkasından onu izledi, sonra eve girdi.

Morgan mutfağa geri döndü. Mutfak adasında Lionel, soğanları, biberleri ve havuçları jülyen biçiminde büyük bir dikkatle doğruyordu. Daphne sabırsızlıkla ayaklarının dibinde bekliyor, gözlerini Lionel'in elinden ayırmıyordu; muhtemelen kenardan düşecek bir lokmayı gözlüyordu.

Lionel bıçağıyla zarfı gösterdi. "Şenlikten mi?"

"Aynen. Bakalım beni ne halde yakalamış?" Morgan zarfı açıp parlak fotoğraflardan oluşan bir desteyi çıkardı. Görüntüler netti, capcanlıydı ve neşe doluydu.

Nergis Şenliği, zamanın içine hapsolmuş hatıralar halinde Morgan'ın gözünün önüne geldi. Zıpzıp evinde zıplayan çocuklar: Kahkahalarının ortasındalar, ayakkabıları ise yanlarında bir yığın oluşturmuş. Yaşlılar eski şarkılar eşliğinde dans ediyor, yüzleri gülüyordu. Morgan'ın tanımadığı iki genç, nergis şeklindeki güneş gözlükleriyle kameraya öpücükler atmış. Ve Morgan'ın olduğu bir kare; Nia'nın yanında, ikisi de sosislilerini ağzına tıkarken yakalanmıştı. Morgan gülümsedi, o fotoğrafı saklamak üzere kendine ayırdı.

"Orada mutlu görünüyorsun," dedi Lionel tel eziciyle patatesleri ezerken.

Keşke Morgan şimdi bildikleriyle beraber o Cumartesi öğleden sonrasına geri dönebilseydi. Ortalığın bütün karmaşasını yeniden yaşamaya razıydı, yeter ki Eleanor bir daha o labirente girmesin. Fotoğraflara bakmaya devam etti; satıcılar, yemek kamyonları, turta yeme yarışması, yüz boyayanlar... Tanıdığı kasaba halkının samimi kareleri, hatta şehir dışından gelen yabancıların bile yakalanmış anları vardı.

Fotoğraf destesi inceldikçe Lionel'in yüzü asıldı. Eli tel ezicinin üzerinde duraksadı. "Eleanor'u hâlâ göremedim."

Morgan irkildi. Fotoğraflara baştan bakmaya başladı, bu kez daha aceleciydi. Gözleri her kareyi didikliyor, her arka plana dikkatle bakıyordu. Tanımadığı pek çok yüz vardı ama koyu kırmızı saçları ve fırfırlı kimonosuyla Eleanor Langford gözden kaçacak biri değildi.

"Onu gördüğüme eminim." Morgan flaş belleği dizüstü bilgisayara taktı. "Kalanlara bakacağım, belki dijital dosyalardadır."

Aklından geçenleri yüksek sesle söylemek istemiyordu. Ama midesine oturan o ağırlık nefes almasını zorlaştırıyordu. Lionel mutfak adasının öbür tarafına geçip Morgan'ın yanına geldi, dosyalara göz atarken omzunun üzerinden o da baktı.

İlk fark eden Lionel oldu. Parmağıyla küçük bir görselin üzerine dokundu. "İşte burada."

Morgan fotoğrafı yakınlaştırdı. Angel Reed kadraja girmişti, kocaman bir tek boynuzlu atı kazanmanın sevinciyle

kucaklamıştı. Will ve Eleanor ise gurur dolu gülümsemelerle ona bakıyordu.

Lionel, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda Morgan'ın tüyleri diken diken oldu. "Eleanor'un hayatta görüldüğü son andı bu."

20. Bölüm

Will

Will arka arkaya üç müşterinin saçını kesti. Ağzına bir lokma atıp bir yudum su içmek için bile ara vermedi. Şaşırtıcı biçimde çarşamba günleri hep böyle yoğun geçerdi; tanıdık yüzler, havadan sudan konuşmalar ve titiz bir dikkatle ilerleyen bir tempo. Normalde bu düzen ona genellikle iyi gelirdi, elindeki makinenin ağırlığını sakinleştirici bulurdu. Ama bugün aklı, Tanya'yla yaptığı konuşma ile bu akşam 20:30'daki Morgan'la olan randevusuna kalan saniyeleri saymak arasında gidip geliyordu.

İlk müşterisi Tarçın Kasabası'nda elli yılı aşkın süredir yaşayan emekli postane müdürü Alvin Grady idi. Bay Al, saat gibi işleyen bir düzenle iki haftada bir Çarşamba günleri gelir, kamyonunun torpidosundan Will'e bir adet karamela şekeri uzatır ve her seferinde aynı kesimi isterdi. "Düzgünce kes ama arkayı klasik düz bırak. O süslü şehir kesimlerinden yapma."

Bugün Alvin, her zamanki haki pantolonunu giymişti; göbeğinin epey üstüne kadar çekilmiş, kalın kahverengi deri bir kemerle sıkıca tutturulmuştu.

"Basın toplantısını gördün mü?" diye sordu Alvin, Will örtüyü göğsüne yerleştirirken.

Will başını salladı. "Pazartesi sabahı birazına denk geldim."

Alvin başını ağır ağır iki yana salladı. "Zavallı kadın bir labirentin içinde ölü bulunmak, insanın aklı almıyor. Wesley oteli açtığından beri her yıl o şenliğe giderim ben." Homurdandı ve devam etti. "Aslına bakarsan, Rosie öldüğünden beri burada hiçbir şey eskisi gibi değil."

Will cevap vermedi. 'Rosie' lakabıyla bilinen Rosslyn Rose hakkında, cinayetinden sonraki aylarda anlatılan sayısız hikâyeyi dinlemişti. Bay Alvin'in, Jesse'nin ve Nia'nın tanıdığı o Tarçın Kasabası'nın altın çağını bilmiş olmayı diliyordu. Kasabalarından söz ederken, sanki yaşayan bir şeyden bahsediyorlardı.

Kısa bir sessizliğin ardından Alvin sordu. "O çocukları hâlâ bahçeye götürüyor musun?"

"İki haftada bir, cumartesileri," diye cevapladı Will.

"İyi." Alvin onaylarcasına başını salladı. "Meşgul tut onları. Boş duran eller... Ne demek istediğimi bilirsin."

"Evet," dedi Will. Ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Tıraşı hızlıca bitirdi. Bay Grady'nin başına hafif bir parlaklık spreyi sıktı ve pelerini şık bir hareketle çıkarıverdi.

Sıradaki randevusu, Tarçın Kasabası Karakolu'na yeni katılan devriye memuru Reggie Nash'ti. Henüz çok toydu. Çaylak olmasına rağmen çok hevesliydi. Will de bunu kendi lehine kullanmayı düşünüyordu.

Reggie'nin her zamanki Amerikan tıraşı isteği ustalıkla karşılanırdı, geri kalan sürede ise dedektif olma hayalle-

rinden söz edip dururdu. Will, Jesse'yle olan dostluğunu Reggie'nin bilip bilmediğinden emin değildi ama bu bilgiyi kendine saklamayı tercih ediyordu. Koltuğunda şüphe duymayan bir polis memurunun oturması her zaman rastlanan bir şey değildi. Belki onu soruşturmayla ilgili bir şeyler anlatmaya ikna edebilirdi.

"Bak bakalım nasıl, iyi mi?" diye sordu Will, koltuğunun yüksekliğini ayarlarken.

Will aynada Reggie'nin gülümsemesini fark etti. "Adamım, çok iyi. Raines biraz sert ama Ana Cadde boyunca park cezası yazmaktan iyidir, orası kesin."

Will, Reggie'nin şakaklarının etrafını düzgün bir çizgi halinde tıraş etti ve yüzüne düşen saçları fırçayla temizledi. Biraz daha yokladı. "Cumartesiden beri gece gündüz çalışıyormuşsunuz, öyle duydum."

Reggie içini çekti. "Aynen öyle. Çift vardiya yapıyoruz; kasabadaki her ipucunun, ihbarın, söylentinin peşine düşüyoruz. Millet hayaletlerden ya da labirentin altındaki gizli bir geçitten bahsedip duruyor." Kıkırdadı. "Tarçın Kasabası iyice *Dateline*'a döndü."

"Peki son durum ne?" diye sordu Will lafı dolandırmadan. "İşi bitirmeye yaklaştınız mı?"

Reggie aynadan Will'e baktı, örtüyü boynundan çekip aldı. "Öyle görünüyor. Bu gece birini tutuklayacağız."

Will duraksadı. Eli tıraşın ortasında hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

"Evet," diye karşılık verdi. "Amir, hafta sonuna kadar tekrar normal devriyeye döneceğimi söyledi."

Will söylenenleri sindire sindire, dikkatle ve yavaşça kesime devam etti. "Kimi tutuklayacaksınız?"

Reggie gerildi. "Söyleyemem. Biliyorsun. Prosedür gereği."

Will aynadan ona başıyla karşılık verdi, soğukkanlı görünmeye çalışarak. Birini tutuklamaya hazır olmaları, bu davayı çözmüşler demekti. Soruşturma, düşündüğünden çok daha hızlı ilerliyordu. Belki de Jesse, Chambers ve Raines gerçekten işlerinde iyiydi ve o da kızına bir adım daha yaklaşmıştı. Bir tutuklama, kasaba için bir kapanış demekti; Morgan ve ailesi için de.

Will kesimi bitirdi, pelerini tek bir hareketle silkerek çıkardı.

"Demek yarın sabah gazeteyi getiren Charlie Kent'e biraz daha dikkat edeceğiz."

Reggie gülümsedi. "Herkes gibi sen de."

Saat sekiz buçuğa geldiğinde Will kendini Nergis Oteli'nin ön basamaklarını çıkarken buldu. Terlemesine sebep olan şeyin heyecan mı yoksa yapış yapış bahar gecesi mi olduğunu ayırt edemiyordu. Elindeki nergis buketi bir elinden diğerine geçip duruken, nemli avuçlarını pantolonuna silip durdu.

Risksiz bir tercih yapmıştı, sade bir kombin. Siyah dar kesim pantolon, siyah düğmeli bir gömlek ve ceket. Altın düğmeler, manşetin altından görünen altın saatle uyum içindeydi. Sakalını yeni kesmişti, her zaman dağınık bıraktığı rasta örgüleri bu sefer arkada toplanmıştı. Yine de ön kapı açıldığı anda kendini fazlasıyla hazırlıksız hissetti.

Nergis Oteli'nin kapısında Will'in daha önce hiç görmediği uzun boylu bir adam duruyordu; gergindi ve açıkça yolunu kesmişti. Mavi gözleri kısılarak Will'i baştan aşağı süzdü. Göz göze geldiler, Will yalnızca bir saç teli kadar daha uzundu.

Yabancının bakışları çiçeklere kaydı. Rahatsız bir tonla sordu. "Kayboldun galiba?"

"Yok," dedi Will sakince, omuzlarını dikleştirdi. "Morgan için geldim."

Yüzü ifadesiz kaldı ama çenesinin kasıldığını Will fark etti. "Bu akşam için planlarınız mı var?"

Will kaşlarını hafifçe çattı, soğukkanlıydı. Otel ne zamandan beri kapıda adam dikiyordu? "Var."

"Peki," dedi omzunun üzerinden yukarı uzanan merdivenlere bakarak. "Birazdan aşağıda olur."

Kaderin cilvesi gibi, Morgan'ın sesi koridor boyunca yankılandı. "Will mi geldi?"

Güvenlik görevlisi geri çekildi, tam da Morgan'ın merdivenin başında görüldüğü anda. Genç kadın çok güzel görünüyordu.

Morgan'ın mor elbisesi kıvrımlarını kibarca sarıyor, belini kavrayıp ayak bileklerinin hemen üstünde bitiyordu. Örgülerini başının tepesinde toplamıştı; birkaç mor tutam, kalp şeklindeki yüzünü çevreleyerek salınmıştı. Merdivenlerden inerken sallanan sade altın damla küpeleri ışıkta parladı. Koyu kırmızı rujunun tonu karşısında Will'in dili tutuldu.

Will'in donakalmış bakışlarını fark eden Morgan'ın yanakları kızardı. Son basamağa vardığında, gülümseyerek ona baktı.

"Bunları nehirden mi kurtardın?" diye sordu Morgan, nergislere bakarken dudaklarının kenarında bir gülümseme dolaşıyordu.

Will sersemlemiş halde başını salladı, sonunda konuşabildi. "Babamın bahçesinden taze kestim. Harika görünüyorsun."

Harika kelimesi, Will'in içinde kopan fırtınayı tarif etmeye yetmezdi. Göğsündeki baskı her geçen saniye artıyor, nefes almakta zorlanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Morgan, sesi bal gibi tatlıydı. Çiçeklere uzandı, parmakları Will'inkilere değdiği an Will içten içte yanıp kül olduğunu hissetti. "Sen de pek yakışıklı olmuşsun, Bay Reed."

"İyi eğlenceler," dedi güvenlik görevlisi; sesi, tahtada sürtülen tırnakların çıkardığı gıcırtı gibi rahatsız ediciydi. Will, adamın orada olduğunu unutmuştu bile. Sesi nazik ama fazlasıyla gergindi, Will bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Erkekler arasında yazılı olmayan bir kural vardı; bir kadının artık birine ait olduğunu belli eden bir anlatı. Neyse ki Morgan'a ulaşan ilk oydu. Adama anlamlı bir gülümseme attı ve Morgan'ın uzattığı eli tuttu.

"Eğleneceğiz," dedi Will ve Morgan'ı arabaya doğru götürdü.

Will 59 model Eldorado'nun kumandasına bastı, farları bahçeyi aydınlattı. Çiçekler yumuşak bir ışığın içinde

boğuldu adeta. Arabanın pürüzsüz siyah krom kaplaması gece parlıyordu.

Morgan durdu. "Bu senin mi?"

"Kendi paramla aldığım ilk klasik araba," dedi Will, yolcu kapısını onun için açarken. "Böyle özel bir gece için tozunu alayım dedim."

Morgan içeri hoş bir gülümsemeyle girdi. "Demek bu özel bir şey?"

"Kesinlikle," dedi Will. *Sandığından çok daha fazla*, diye geçirdi içinden.

Morgan'ın kapısını nazikçe kapattıktan sonra sürücüne koltuğuna yöneldi. Morgan uzanıp kapısını açtı, Will yanına yerleşti.

Motor homurdanarak çalıştığında, Morgan ona dönüp gülümsedi. "Hazır mısın?"

Will vitesi takarken gözlerini ondan ayırmadı, her ayrıntıyı zihnine kazıyordu. "Ben çoktan hazırdım."

Araba yola çıkarken Will, arkada kalan yabancıya baktı, adam öfkeyle olduğu yerde duruyordu.

Altın Çember, bir çarşamba gecesi için hatırı sayılır bir kalabalığa sahipti. Asheville'nin en yeni, lüks et lokantası olan mekânda rezervasyon listesi upuzundu. Ama Will, babasıyla birlikte ön cephedeki peyzaj işini tamamladıktan sonra işletme sahibinden küçük bir ricada bulunmuştu: Günün birinde ihtiyacı olursa, adı listenin en üstüne yazılacaktı. Bu gece o iyiliğin karşılığını almıştı.

Genç vale, restoran-barın önüne yanaştıklarında afalladı. Will, çocuğun gözlerinin arabaya kitlendiğini görünce gülümsedi. Eldorado kusursuzca parlatılmıştı, kıvrımlı

kuyruk kanatları ve cilalı krom detaylarıyla sokak lambalarının altında ışıl ışıl parlıyordu.

Vale, neredeyse ayağına dolanarak kapı koluna uzandı. Hayranlık dolu, alçak sesle bir ıslık çaldı. "Efendim, bu araba...Vay be. Restore mi ettiniz?"

Will yavaşça indi, ceketinin kolunu düzeltti. "Orijinal parçalar. Özel boya. Birkaç dokunuş."

Vale hayranlıkla başını salladı. "Şimdiye kadar park ettiğim en güzel araba."

"En ufak bir çizik bile bırakırsan, fark ederim." Will anahtarları ona uzatırken uyardı.

Ardından Morgan'ın kapısına yöneldi, gecenin asıl yıldızı için kapıyı açtı. Morgan dışarı adım attığı anda çocuk şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu. Elbisesi giriş ışıkları altında parlıyor, her kıvrımını zarafetle sarıyordu.Vale önce Will'e sonra Morgan'a baktı, sanki bir film sahnesindeydi.

Will kolunu Morgan'a uzattı ve göz kırptı. "Bırakalım da biraz konuşacak şeyleri olsun."

Eldorado'nun motorunun sesi, yer altı garajına girerken yumuşak bir horultuyla uzaklaştı.

"Reed adına rezervasyon," dedi Will kapıda bekleyen hostese. Kadın tek kelime etmeden başını salladı, sanki onları bekliyormuş gibiydi.

Hostes, çifti kadife halatların arasından, loş ışıklı masaları geçirirken, Morgan'ın topuk sesleri seramik zeminde ritmik bir sesle yankılandı. Sonunda onları özel bir locaya yerleştirdi.

Modern iç mekân, cilalı beton zeminler ve siyah ceviz dokunuşlarıyla göz alıyordu. Titrek mum ışıkları, altın

yaldızlı menüler ve fonda usulca akan canlı caz. Duvar boyu panaromik pencelerden uzaktaki Ardıç Tepesi'nin manzarası yıldızların altında parlıyordu. Büyük bir şehir değildi, sadece birkaç binadan oluşan mütevazı bir silüet. Yine de Will, Morgan'ın bu manzarayı takdir edeceğinden emindi.

Will, Morgan'ın sandalyesini çekti ve o oturmadan yerine geçmedi. Karşısına geçtiğinde ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark etti. Mum ışığı teninde gezinirken elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu. Köprücük kemiğindeki ışıltıyı yakalıyordu, hemen altındaki bir beni fark etti. Eğer bir gün bu kadar yakınlaşabilirse, ilk öpücüğünü oraya kondurmaya karar verdi.

Will birden hararetlendi.

"Gözlerini dikiyorsun," dedi Morgan, su bardağının arkasından ona gülümseyerek.

Will kendini toparlamak istercesine peçeteyi dizine yerleştirdi. "Şu an burada, seninle olmanın nasıl mümkün olduğuna aklım ermiyor."

Morgan gözlerini devirdi, bardağın sapıyla oyalanıyordu. "Bu tatlı dilin her müşterinde işe yarıyor mu?"

"Sadece mor elbise giyip bütün restoranın dönüp bakmasına sebep olanlarda."

"Sen baş belasıymışsın," dedi Morgan, gülümseyerek gözlerini kaçırdı.

"Tatlı bela," diye karşılık verdi Will.

"Bu arada, Eleanor hakkında yeni bir şey var mı?" Morgan doğruldu. Sesindeki oyunbazanlık gitmiş, yerini merak dolu bir ciddiyet almıştı. "Geçen gün Frankie Templeton'la

konuştum. Eleanor takip edildiğini düşündüğünü söylemiş ona."

Will duraksadı. "Takip mi ediliyormuş? Kim tarafından?"

Morgan omuz silkti, bardağının etrafında oluşan buğuyu parmağıyla dağıttıktan sonra içeceğinden bir yudum aldı. "Frankie bir şey demedi, sadece Eleanor'un bundan fazlasıyla ürktüğünü söyledi." Kollarına bir ürperti yayıldı, Morgan kollarını ovuşturdu. "Pek arkadaşı yoktu ama bu kasabadan birinin onu öldürebileceğini aklım almıyor."

Will kaşlarını çattı, düşünceleri birbirine girmişti. "Közde Kestane'deki Bayan Hargrove, Eleanor'un kütüphanedekilerle samimi olduğunu söyledi. Hatta kapısında adının yazılı olduğu bir plaket bile varmış."

Morgan bir kahkaha eşliğinde başını salladı. "Arşiv Odası'nın üstündeki değil mi? Sürekli övünürdü, sanki bina onunmuş gibi. Pazartesi oraya uğrayacağını söylemiştin. Ne buldun?"

Will biraz daha yaklaştı. "Eleanor, Belediye Başkanı Lyons'ın son seçim dönemine ait eski kampanya bağışlarını kurcalıyormuş."

Morgan'ın kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Okuduğum defteri en son alan kişi olarak adı kayıtlara geçmiş. Tarihi de Nergis Şenliği'nden sadece iki hafta öncesine aitti."

Morgan gözlerini masaya indirdi, sanki ahşap yüzey eksik kalan parçaların cevaplarını verebilirmiş gibi. "Birinin onu takip ettiğini fark ettiğini söylemişti Frankie. Muhtemelen o kayıtları gördükten hemen sonraydı." Sesi

fısıltıyla geliyordu. "Ama Eleanor neden hâlâ Lyons'la ilgilensin ki? Duyduğuma göre onu suçüstü yakalamışlar."

"Demek ki onun için bir anlamı vardı," diye cevapladı Will.

"Onu öldürtecek kadar mı?" diye sordu Morgan. Kelimeler titreyen dudaklarından güçlükle döküldü.

Will masanın kenarını sıktı. "Aklımdan çıkmıyor. Birinin dışarıda olduğu düşüncesi, kızımla birlikteyken onu izleyen birinin. Angel'a zarar verebilirlerdi. Eğer verselerdi—" Cümleyi yarıda kesti, bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Göğsünde karanlık ve boğucu bir öfke alevlendi.

Morgan masanın üzerinden uzanıp avuçlarını masaya bastırdı, parmakları Will'inkilere hafifçe değdi, sakinleştircesine. "Bu gece için bir anlaşma yapalım," dedi kararlı bir tonla. "Eleanor yok. Otel yok. Bu gece her şeyi unutalım."

Will ağır bir nefes verdi, sonra ağzını kilitler gibi yaptı. "Emrin başım üstüne."

Garsonları Brianna masaya geri dönüp siparişlerini aldı. Will; özel bir et sosu ile servis edilen, orta az pişmiş kaburga filetoyu ve sarımsaklı italyan peynir kremalı patates grateni seçti. Morgan ise sotelenmiş çin lahanası eşliğinde soya soslu levrek tercih etti. Yanında çıtır brüksel lahanası ve ıstakozlu peynirli makarna paylaştılar. Will kiraz ağacında tütsülenmiş eski usul bir içki sipariş ederken Morgan, böğürtlen ve kekik aromalı bir margarita istedi. İçeceğin rengi elbisesiyle müthiş bir uyum içindeydi. Yemekler masaya gelene kadar, aralarındaki gerginlik yavaş yavaş eridi, flörtleşen sözler yumuşayıp yerini daha sıcak bir yakınlığa bıraktı.

"Bana biraz kendinden bahsetsene," dedi Morgan, çatalını tabağının kenarında gezdirerek. "Angel'ın senin için her şey olduğunu biliyorum ama annesi? Onun hikâyesi nedir?"

Will'in çenesi ağzındaki lokmanın etrafında kasıldı. Lokmayı yutmak için içkisinden bir yudum aldı. İçkinin göğsünde bıraktığı sıcak izle birlikte et lokması aşağı süzüldü.

"Lise aşkıydık. Etle tırnak gibiydik ayrılana kadar."

Will detaya girmek istemiyordu. Konuyu kapatıp yeniden Morgan'dan konuşmak istiyordu. Mesela onun, Ninja Kaplumbağalar'ın Power Rangers'ı rahatça alt edebileceğinden neden bu kadar emin olduğunu. Mantıklı ve geçerli bir savı vardı: "*Konuşabilen dört kaplumbağa düşün. Üstelik hepsi taş gibi ninja. Yaşlı ve yalnız bir fare babanın elinde büyümüşler. Karşılarında ise dönüşmek için on beş dakikaya ihtiyaç duyan bir grup ergen var. Hiç adil bir dövüş değil. Kaplumbağalar hepsini indirir. Sonra bir de üstüne pizza gömerler.*"

Morgan uzanıp ıstakozlu makarnadan bir çatal aldı. Will konuşmayı sürdürmek için zorladı ve yeniden konuya girdi. Will konuştukça Morgan üstlemedi, sadece başını sallayıp dinledi. Morgan'la konuşmak bu kadar kolaydı işte. İsterse Will'in kalbindeki en gizli saklı köşede tuttuğu arzularını bile itiraf ettirebilirdi. Karamel kahverengisi gözleriyle bir bakışı yetiyordu, Will yumuşayıp avuçlarının içine düşüyordu. Eros'un oku kalbinin tam ortasından girmişti.

"Tanya hayatımda çok önemli bir yere sahipti." Will gülümsedi, onunla paylaştığı hayat, yıllardır rafa kaldırdığı anıları renklendirilmiş eski bir film gibi gözünün önüne geldi. "Lisede benden çok daha zekiydi. Hem derslerde hem de laf sokmakta benden bir adım öndeydi hep.

Okuldan nefret ederdim, gitmek de bitirmek de umrumda değildi. Ama Tanya, o zamanlar benim kendimde göremediğim bir şeyi bende görmüştü. Üniversite için şehirden ayrılacağını söylediğinde hayatımı toplamaya karar verdim. Başıma gelmiş en güzel şeyi kaybedemezdim."

Morgan kokteylinden bir yudum aldı.

"Yazları hep birlikte geçirirdik. Hiç ayrılmazdık. Angel dünyaya geldiğinde, dünyalar bizim olmuştu. Yaşamak için bir sebebim vardı."

Will duraksadı. Bu kısımdan nefret ediyordu, yeniden hatırlamak canını yakıyordu. "Bir çarpıp kaçma kazasıydı. Bir gece, kırmızı ışıkta dururken arkasından bir herif çarptı. Omurgasındaki disklerden biri fırladı, çoğu gece neredeyse hiç kıpırdayamıyordu." Will duraksadı. "Sonra ağrı kesiciler girdi hayatımıza. Başta mucize gibiydiler. Acıya dayanabiliyordu. Hatta o günlerde dans bile ettik, uzun zamandır yapmadığımız bir şeydi. Ama bu çok sürmedi—" Will yutkundu. "Bağımlı oldu."

"Bir salı sabahıydı. Şerif kapıma geldi ve bana eğer iyi bir hayırsever olmasaydı Tanya'nın Angel arka koltuktayken arabayla dolu bir kavşağa yuvarlanacağını söyledi."

Morgan titreyen elini ağzına kapatırken nefesi kesildi.

"Ayrıldık. Angel'ın velayetini ben aldım. Kısa bir süre sonra da Tarçın Kasabası'na taşındım." Bir nefes aldı. "Tanya şimdi daha iyi. On aydır temiz. Angel için doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyorum. Ben zor bir dönemden geçerken de elini uzatan Tanya'ydı. Artık birlikte olmasak bile, aynı şeyi onun için yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum."

Morgan derin bir nefes verdi. "Kolay olmamıştır," dedi kibarca.

"Değildi. Hâlâ da değil." Will iç çekti. İçkisinden bir yudum daha aldı, o tanıdık yanma hissi yine karşıladı onu. O zamanlar kaç gece kederini viskilerde boğmuştu? Sayamayacak kadar çok. Bardağı masaya bıraktı. Oraya bir daha dönmeyecekti.

"Tanya, Angel'ın önceliğimiz olduğunu biliyor. Bahçecilik kulübünün olmadığı hafta sonlarında Macon'a gitmeyi özellikle ihmal etmem. Bunun önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermem."

Morgan tırnaklarını bardağına hafifçe vurdu. "Buna saygı duyuyorum. Yaşadığın bunca şeyden sonra bunu koruyabilmek, gerçekten takdire şayan. Hayat seni epey sınamış gibi."

Will sonunda başını kaldırdı. Bu, hafif bir söylemdi. "Öyle. Peki ya sen?"

Morgan kahkaha attı. "Benimki de pek farklı değil. Yalancılar, bir anda ortadan kaybolanlar. Bir şey söyleyip başka bir şey kasteden adamlar. Aslında benden tek bir şey istiyorlar ama iki hafta falan romantik ve anlayışlıymış gibi davranıyorlar." Gözleri bir anlığına Will'e kaydı. Will oturduğu yerde doğruldu. O numara yapmıyordu.

Onun içinde hâlâ aşk vardı, doğru bir kadına verebileceği. Ve umuyordu ki o kadın, şu anda tam karşısında oturuyordu.

"Bir önceki beni neredeyse sonsuza dek inandırmıştı," dedi Morgan. "Ama sonra gecenin bir yarısı yanlışlıkla beni aradı. Telefonum hafta içi genelde 'Rahatsız Etmeyin' modunda olur, o yüzden direkt sesli mesaja düştü." Bakışları masanın örtüsüne indi. Will hikâyenin geri kalanına kendini hazırladı. "Kısaca söyleyeyim, benim hakkımda

gerçekten ne düşündüğünü duydum. Bana inandırdığı her şey yalandı. O sadece beni kandırıyordu, fırsatını bulana kadar beni oyalıyordu.

Morgan o anıyı çoktan rafa kaldırmış gibi umursamaz bir omuz silkti. "Bu, sözlere inanıp kendimi kaptırdığım son seferdi. Artık bir erkeğin ne söylediğine değil, ne yaptığına bakıyorum."

Will'in bedeninde bir sıcaklık yükseldi, damarlarında dolaşmaya başladı. Morgan'a bilerek zarar verebilecek birini düşünmek onu çileden çıkarıyordu.

Will masadaki peçeteyi işaret etti. "Adını yaz o herifin."

Morgan'ın gözleri büyüdü. "Ne için?"

"Tanıdığım birkaç kişi var, belki yanına bir uğrarlar. Belki biraz kaldırımı tattırırlar, aklı başına gelir. Olmadı ayaklarına beton..." dedi Will şakayla.

Morgan gülmemek için burnundan soludu. Tam o sırada Will'in telefonu masanın üstünde titreyip ses çıkardı; ikisinin de dikkati ona kaydı. Bilinmeyen numaraydı. Will ekrana bakıp 'Yoksay'a bastı.

"Çok ileri gitmek istemem, Morgan, ama seninle açık konuşmak istiyorum. Benimle birlikte gelen çok şey var—"

"Angel'ı çok seviyorum," diye hemen araya girdi Morgan başını sallayarak; bir kızının olması konuşulacak bir mesele bile değilmiş gibi. Will'in bu konuyu açmasıyla kıyameti koparan kadınlar vardı ama Morgan tereddüt bile etmedi. Will'in yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi. Karnındaki kelebekler hızla kanat çırpıyordu. Şimdi söylemezse cesaretini yitireceğini biliyordu.

"Seni tanımak istiyorum, ama bir arkadaştan daha fazlası olarak. Mükemmel bir adam olacağımı söylemem ama sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Kendini güvende hissedeceğin, güvenebileceğin birinin olmasını."

Bakışları masanın üzerinde buluştu ve etraftaki sesler bir an için yok oldu. Aralarında bir şey geçti; belki tanınmışlık, belki de hayatta kalmış bir kırgınlık, yavaşça indirilen duvarlar. Morgan ağır ağır başını salladı, sanki söylediklerini sindiriyor gibi. Onu gördüğünü, gerçekten gördüğünü sessizce kabul ediyor gibiydi.

Will'in tanıştıkları günden beri duymayı beklediği sözler Morgan'ın dudaklarından döküldü. "Bunu ben de isterim."

O esnada bir silüet köşeyi dönüp anı böldü. Will başını kaldırdığında daha önce hiç karşılaşmadığı bir adamla göz göze geldi.

"İyi akşamlar," dedi adam, cazibeli bir sesle.

Masalarının yanında pahalı, lacivert bir takım elbise içinde uzun boylu ve iri yapılı bir adam duruyordu. Yanında da kolunu sıkıca tutmuş, dar kırmızı elbiseli, kıvrımlı bir kadın vardı. Will, kadının alaycı yüzünü tanıyınca dişlerini gıcırdattı: Amanda Jenkins. Amanda alttan alttan kibirli bir gülümseme takındı. Will gözlerini devirdi.

"Sanırım tanışmadık," dedi adam elini uzatarak. "Max Greaves."

Will, adamın bileğindeki Audemars Piguet saate takılmadan edemedi. Kolunda bir ev parası kadar değerli bir saati sıradan bir şeymiş gibi taşıyordu.

Will ayağa kalktı ve elini sıktı. Güç güce denk geldi. "William Reed."

"Ah, meşhur Will Reed. Reed & Roots'un üçte biri." Max'in geniş gülümsemesiyle dişleri parıldadı. "Hakkında güzel şeyler duydum. İşler nasıl?"

"Harika," dedi Will fazla detaya girmeden. "Ya siz?" Saatine doğru küçük bir jest yaptı.

"Harika," diye karşılık verdi, gülümsemesini bozmadan. Will kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlayamadı.

"Max buranın sahibi," diye araya girdi Amanda, eli adamın ceketinin yakasında gezinirken.

Max kekeler gibi oldu. "Yani, binanın diğer tarafındaki kumarhanenin sahibi benim."

Will'in kaşları çatıldı. "Altın Çember Greg Jenkins'in değil miydi?"

"Greg mülkü yönetiyor. Sahibi benim." Max göz kırptı. "Malum, her şeye aynı anda yetişmek zor."

Will karşılık veremeden Max eliyle işaret ederek bir garsonu çağırdı.

"Tatlım, bu masaya en iyi şampanyalardan birini getir. Belli ki yeni bir aşkı kutluyorlar."

Brianna olmayan garson başını salladı ve aceleyle uzaklaştı. Will yana baktı; Morgan bakışlarını Max'in üstünden ayırmadan diken üstünde duruyordu.

Max hafifçe eğildi, "Ailene hatırlat, cuma son gün. Onların rızası olmadan evrakları yürütmek zorunda kalmak istemem." Tatmin olmuş bir gülümsemeyle doğruldu ve arkasını dönüp gitti.

Amanda Jenkins, Will'i baştan aşağı süzdü, gülümsemesi kıvrılıp dağıldı. Will kımıldamadı. Amanda'nın Max'e sokuluşunu ve ikilinin arkalarına bile dönüp bakmadan ağır ağır uzaklaşmasını seyretti. Will koltuğuna geri yaslandı. Morgan ise yavaş bir nefes verdi.

Brianna olmayan garson neredeyse ışık hızında geri döndü. Buz kovasında altın etiketli, soğuktan buğulanmış bir şampanya şişesi vardı. Parmaklarının arasında ters çevrilmiş iki kadeh taşıyordu. Mantarı dikkatle çıkardı ve ikisinin de kadehini doldurdu.

"Müessesemizden ikram," dedi kız. "Afiyet olsun."

Will ile Morgan birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Ama Will bedava içkiyi ziyan edecek biri değildi. Kadehini kaldırdı, kaybettikleri ana geri dönmeye çalışarak. Kadehlerini tokuşturdular, gözlerini birbirlerinden hiç ayırmadan içkilerinden bir yudum aldılar.

"Otel ile ilgili konuşmayacaktık, biliyorum ama, o adam kimdi? Ve neden o 'hatırlatma' bir tehdit gibiydi?"

Morgan iç çekti. "Maximillian Greaves. Ailemizin mülküne gözünü dikmiş bir emlakçı."

"Bir dakika, yani oteli mi satıyorlar? Burnumu sokmak istemedim ama, o 'son gün' dediği şey bu muydu?"

Morgan başını salladı. "Düşünüyorlar," dedi bakışlarını masaya kaydırarak. "Oteli tamamen satın almak için bir teklif yaptı. Tarçın Suları adında lüks bir tatil merkezi kuracakmış, proje sözde çoktan başlamış. Annem bana çok öfkeli çünkü bunu değerlendirmelerini istiyorum."

"Kadının hayatını adadığı şeyi satmalarını istiyorsun."

Morgan homurdandı. "İnterneti açıp hiç baktın mı? Gelecek yıl Nergis Şenliği'ni boykot etmek için bir imza kampanyası başlatılmış. Sezonun en büyük etkinliği bu. O olmadan ayakta kalmaları imkânsız Will. Zararın neresinden dönseler kârdır, değil mi?"

Will sandalyesine yaslandı. "Yani pes etsinler?"

Morgan başını salladı. "Cameron süreci yönetmelerine yardım etmeyi teklif etti. Emlak sektöründe çalışıyor. En azından kazıklanmadıklarından emin olurlar."

Cameron. Will bu adı daha önce Jesse'den duymuştu.

Morgan devam etti. "Şey, kapıyı açan adam oydu. Eleanor'un yeğeni. Soruşturma sonuçlanana kadar bura-da kalacakmış."

"Anladım," dedi Will, sonraki cümlenin gelmesini nefesini tutarak bekledi.

"Çekici bir adam," diye ekledi Morgan.

Çekici, öyle mi? diye düşündü Will. Acaba yanında yokken onu hangi kelimelerle anlatıyordu? Bunca şey olup bitmişken Bay Soğuk Surat'ı çoktan unutmuştu bile. Yüzle birlikte bir isme sahip olmak iyi olmuştu.

"Tamam, ciddi konular kapansın. Başka şeylerden konuşalım."

Will bu öneriyi sevdi. "Peki. Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Morgan hiç düşünmeden yanıtladı. "Ortaokulda kavga ettiğim için uzaklaştırma almıştım."

Will neredeyse içkisini püskürtecekti. Morgan? Ve kavga? "İmkânsız."

"Evet. Ruth Evers diye bir kız, bir gün herkesin içinde, mor ve meşhur bir dinazor gibi giyindiğimi söyledi. Ben de ona ıslak köpek maması gibi koktuğunu söyledim. O andan sonra olaylar büyüdü."

Will gülerken sordu. "Ya senin kombinini kıskandıysa?"

"Kesinlikle kıskandı. O gün gerçekten efsane olmuştum." Morgan ekledi, Will hâlâ gülüyordu. "Sıra sende."

Will bu sefer başka bir taktik seçti.

"Şiir yazarım," deyiverdi. Oysa gerçekte, liseden bu yana kağıda döktüğü tek bir dize bile yoktu. Ama saç kesmekten ya da toprağa dokunmaktan daha çok sevdiği son şey buydu.

Morgan dirseklerini masaya dayadı. "Sen mi? Bay Sert Adam?"

"Shakespeare görse gözyaşlarına boğulurdu," diye şakalaştı Will. "Göbek adım Romeo."

Morgan arkasına yaslandı, bir kolunu sandalyesinin arkasına attı. Baştan çıkarıcı kahverengi gözleri, Will'i süzdü. "Döktür bakalım Romeo."

Will sırıttı. "Hâlâ döktürebiliyor muyum görmek istiyorsan biraz daha buralarda kalman gerekecek."

Will'in telefonu masanın üzerinde titredi. Yine bilinmeyen bir numara. Angel'ı o akşam erkenden Elijah ve Renee'nin evine bırakmıştı. Eğer bir şey ters gitmiş olsaydı, gizli numaradan aramazlardı. Aklından türlü ihtimaller geçti ama yine de 'Yoksay'a bastı.

Brianna yanlarına gelip tatlı menüsünü uzattı. "İlginizi çeken bir şey var mı?" diye sordu Morgan'a, sipariş almak için elindeki tabletle beraber hazırdı.

"Cheesecake. Bol çilekli."

Will'e döndü ama onun telefonu üçüncü kez titriyordu, onu sohbetten kopardı.

Neler oluyordu?

"Pardon," dedi ve telefonu eline aldı. "Alo?"

Bir anlık sessizlik oldu, ardından hattan titrek bir ses geldi.

"Bay Reed? Ben Caleb. B-Ben karakoldayım, beni tu-tutukladılar, ne yapacağımı bi-bilmiyorum." Caleb'ın sesi panik doluydu.

Will'in yüreği yerle bir oldu. Birden ayağa fırladı, sandalyesi zemini gıcırdatarak geri itildi. İçinde, ilkokuldan beri hissetmediği bir öfke vardı.

"Ne oldu?" diye haykırdı Will.

"Onu benim öldürdüğümü söylüyorlar ama yemin ederim ben yapmadım! Lütfen gelip beni buradan alır mısınız Bay Reed? Bütün gece burada kalamam!"

Will'in kalbi deli gibi çarpıyordu, zihni uğultuyla doluydu. Parmakları elektrik çarpmış gibi karıncalanıyordu. Dişlerini sıkarak, "Geliyorum," dedi.

Morgan'da ayağa kalktı, gözlerinde endişe vardı.

"Özür dilerim, gitmem gerekiyor. Öğrencilerimden birinin başı dertte."

"Tabii ki. Git."

Will cüzdanını aceleyle karıştırıp kartını masaya bıraktı. "Ne istiyorsan söyle tamam mı? Seni eve götürmesi için araç çağır. Telafi edeceğim, söz veriyorum."

Morgan'ın gülümsemesi fazlasıyla yumuşak, oldukça anlayışlıydı. Will, Altın Çember'den bahar gecesine fırlarken kendine vurmak istedi.

Bir sonraki yumruğu, hayallerindeki geceyi mahveden Jesse Shaw'a gidecekti.

21. Bölüm

Morgan

Morgan ağlamadı; Brianna, Will'in kartın alırken yüzüne yerleşen, zaten korktuğu her şeyi anlatan o özür dileyen bakışa karşı dik durdu: *Zavallı kız, demek ki adamın pek ilgisini çekmedi.*

Ağlamadı; Brianna acısına karşılık olsun diye paket yaptırdığı biftek yemeğiyle geri döndüğünde de. Her şey özenle kutulanmıştı, torbanın kıvrılmış köşesinde ise acıma, merhamet maskesinin altına gizlenmişti.

Morgan ağlamadı; kalın beyaz masa örtüleri, parlayan mermer zeminleri ve kendine ait deri kaplı bir menüye sahip şarap listesiyle Altın Çember'den, bugüne dek gittiği en şık restorandan onu Nia almaya geldiğinde de.

Ağlamadı; bir kez daha zamanını boşa harcadığını fark ettiğinde de. En güzel elbisesini giymişti, çok ama çok özel bir gün için sakladığı elbiseyi. Nia'nın düğünü için. Örgülerini sıcak bigudilere sarmış, dolgun ve canlı bukleler elde etmeye çalışmıştı.

Morgan ağlamadı; restoranın önünde, neon tabelanın altında beklerken de. Valenin bakışları can yakıyordu. Topukluları ayak tabanını sızlatıyordu, ayakta geçirilen her

saniye, utancın iğne ucu gibi bir batışıyla kendini hatırlatıyordu.

Nia'nın arabası otoparktan hızla geçip neredeyse kaldırıma çarpacakken ani bir frenle Morgan'ın yanında durduğunda bile ağlamadı.

Ama Morgan yolcu koltuğuna oturduğu anda, tavan ışıkları da söndüğünde, içinde ayakta duran son şey de yıkıldı. Parmakları kemere uzanırken titriyodu ama mandalı bulamadı. Çenesi seğirdi, nefesi kesildi. Ardından ilk hıçkırık koptu, göğsünü parçalayan, vahşi ve sert bir hıçkırık. Sanki biri ansızın karnına yumruk atmıştı.

Nia hiçbir şey söylemedi. Kolçağın üzerinden uzanıp en yakın arkadaşının titreyen ellerinden kemeri nazikçe aldı, yerine oturdu. Sonra tek kelime etmeden arabayı sürdü. Morgan topuklularını ayağından fırlattı, dizlerini karnına çekti ve ağladı.

Morgan arkasını dönüp restorana bakmaya cesaret edemedi, buna gücü yoktu. Yan aynada restoranın küçülüşünü izledi, sonra acımasız bir şaka gibi tamamen gözden kayboldu.

Kelebeklenmeler ve şakalaşmalar ile başlayan gece; mideyi delen bir sessizlik, gözyaşları ve 'acı ve ıstırap' için paket yaptırdığı bifteğin arabanın içinde yükselen kokusuyla sona erdi.

En yakın arkadaşı kolçağın üzerinden uzanıp Morgan'ın elini tuttu.

"Ben onu gerçekten sevmiştim." Morgan düzensiz nefeslerinin arasından fısıldadı. "İyi vakit geçiriyoruz sanmıştım," dedi hıçkırarak.

Belki yanılıyordu.

Belki her şeyi yanlış anlamıştı.

Belki de Will söylediği gibi ondan hoşlanmıyordu.

Belki de yeterince akılda kalıcıydı, yeterince komik, yeterince güzel; ama bir randevuyu bitirmeye değecek kadar değildi belki. Bu düşünce onu girdabına çekti. Gözleri yandı, boğazından aşağı indi. Omuzları çöktü, bedeni kendi içine kapanırken gözyaşları bir kez daha aktı.

"Ağlamaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı, her geçen saniye kendini daha aptal hissederek. Daha şimdiden bu kadar umursadığı için utanıyordu. Neredeyse hiç tanımadığı bir adamla, tek bir randevunun, hatta yarım bir randevunun, kalbini altüst etmesine izin verdiği için utanıyordu.

Ama mesele tek bir randevu değildi. Hepsiydi. Birinin kalacağına, bu kez birinin onu öncelendirdiğine inanmaya cesaret ettiği tüm anlar. Kalbinin kapısını azıcık aralamıştı; karşılığında aldığı buydu.

Zihni *yine* ona haykırdı. Ne zaman akıllanacaktı?

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Nia nazikçe, başparmağıyla Morgan'ın elini ovuşturarak onu sakinleştiriyordu.

Morgan başını iki yana salladı, utanç kemiklerine kadar işlemişti, son yarım saati düşünmeyi kaldıramazdı. Tek istediği, cheesecake ile yatağa gömülüp, kahkaha efektli, ondan bir şey beklemeyen favori dizisini izlemekti.

Morgan'ın suskunluğu yalnızca Will'le ya da ondan öne hayatına giren erkeklerle ilgili değildi.

Son birkaç yıldır kendini ciddi bir şey istemediğine inandırmıştı. Hayatı ders planları ve hedeflerle doluydu, kalbinin de gayet iyi durumda olduğunu söylüyordu kendine. Ama içten içe gerçeği biliyordu. Yeniden gerçek bir şeye inanmak istiyordu. Şimdi ise denediği için, umut edip inandığı için kendini aptal gibi hissesdiyordu. Aşk gibi hayatı kökten değiştiren bir şeyin, onun gibi birinin başına gelebileceğine inanmış olmaktan utanıyordu.

"İstersen gidip onu yumruklayabilirim. Yapabilirim çünkü. Jesse sabah altı antrenmanlarına katılmama izin veriyor ve inan bana, şu an öküz gibi güçlüyüm." Nia elini Morgan'ın üstünden çekti ve kolunu sıktı. "Burnuna tek bir yumruk, anında yere sererim. Söz."

Morgan buruk bir tebessüm etti. Şeker gibi biri olan Nia'nın birini yumrukladığını hayal etmek çok komikti ama yine de hoş bir düşünceydi. Normalde gülmesi gerekirdi ama gülecek hali yoktu. Artık hiçbir şey komik gelmiyordu, hiçbir şey.

Nia, eve dönmeden önce Morgan'ın içini dökmesi için Kızıl Ağaç'ta bir viski kokteyli önermişti, Morgan da kabul etmişti. İsteksizce içilen bir kadeh üçe çıkmıştı. Sabah nasıl uyanacağını bilemezdi ama şu an aklındaki tek şey on üç basamağı çıkmayı başarıp kendini yatağa atabilmekti.

Morgan Nergis Oteli'ne vardığında çoktan her yerin kapanmış olacağını sanıyordu. Onu derin bir sessizliğin karşılayacağını; belki yalnızca buzdolabının hafif uğultusunu ya da Daphne'nin onu karşılamak için kapıya koşarken parkede çıkardığı tıkırtıyı duyacağını zannediyordu.

Gece yarısı henüz geçmişti ama mutfaktan sızan beklenmedik bir ışık onu olduğu yerde durdurdu. Köşeyi

döndüğünde anne babasını çiftlik evinin mutfak adasında otururken gördü, bir endişe sardı vücudunu.

Kahretsin.

Taze demlenmiş kahvenin yoğun kokusu, ebeveynlerinin uzun zamandır ayakta olduğunu ele veriyordu. Annesi, Morgan'ın ilkokuldayken süslediği, çok eski bir kupayı iki eliyle sarmalamıştı.

Mor boya çoktan solmuş, seramik zamanla yıpranmıştı. Bir zamanlar capcanlı olan, üzerinde 'Dünyanın En İyi Annesi' yazan kırmızı kalp, sayısız yıkamanın ardından yazıları zor seçilen soluk bir pembeye dönüşmüştü. Babası bitkin görünüyordu, sanki az önce bir şeyler okuyormuş gibi gözlüğü burnunun ucuna kadar inmişti, ama ortada tek bir kâğıt bile yoktu. Morgan içeri girince ikisi de başını kaldırdı, gözleri uykusuzluktan ağırlaşmıştı. Morgan perişan hâlde göründüğünden emindi ama ayıkmış gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

Annesi kaşlarını çatarak horoz şeklindeki duvarda asılı saate baktı.

"Geç geldin," dedi Vanessa yumuşak bir sesle, kupayı masaya bırakırken.

Morgan derin bir nefes verdi. Dünkü tartışmadan sonra anne babasını birlikte ilk kez görüyordu. Soruşturma sonuçlanana ya da Max Greaves kapıyı çalana kadar, hangisi önce olursa, onlardan uzak durmayı ummuştu. Onlara bir özür borçluydu ama ayık olmalıydı. Bu yüzden ciddi konuşmaları bu gece ertelemesi gerekiyordu.

Daphne salondan pat pat yanlarına geldi, Morgan'ın ayaklarını ve bacaklarını kokladı, sanki gece boyu nerede olduğunu tam koordinatlarıyla bulabilecekmiş gibi.

"Kimsenin ayakta olmasını beklemiyordum."

"Uyku tutmadı," dedi Wesley, yanına oturması için işaret etti. "Nasıl geçti?"

Morgan bu isteği görmezden gelip odanın öbür ucuna geçti ve yemeği buzdolabına koydu. Birkaç saat sonra, kendini yeniden toparladığında gelip alacaktı. Aklı, anne babasına söyleyebileceği bahaneleri tartıp duruyordu ama Will hakkında konuşmaya artık tahammülü yoktu. Hatta onun varlığını bile unutmak istiyordu.

"İyiydi," diye yanıtladı, poşeti buzdolabının en arkasına iterken. Döndüğünde anne babasının kuşkucu bakışlarıyla karşılaştı.

Annesinin bir kaşı havaya kalktı. "Bu kadar mı?"

Morgan kollarını kavuşturdu, alınmıştı, ayakta durabilmek için elinden geleni yapıyordu. "Bunu gerçekten konuşmak istemiyorum."

Annesi gözlerini kısarak ona baktı. "Sen içki mi içtin?"

"Tanrı aşkına, randevum çok kötü geçti," diye homurdandı Morgan. İş açığa çıkmıştı artık, ayık numarası yapmasına gerek yoktu. Zaten fena halde çuvallıyordu. Bir bardak su aradı, temiz bir bardak bulana kadar dolapları açıp kapattı.

Vanessa hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. "Ona ne dedin? Morgan, her şey şakaya vurulmaz. Bunu sana küçüklüğünden beri söylüyorum."

Morgan elindeki boş bardakla olduğu yerde kaldı. Bir adamın onu orada bırakıp gitmesinin suçlusu o muydu yani? Will'in randevularını bitirmek yerine bir telefon görüşmesi için yarıda kesip gitmesi onun mu kabahatiy-

di? Eleanor Langford'u birinin öldürmesi de mi onun yüzündendi? Max Greaves'in çıkıp gelmesinin sorumlusu da mı oydu? Her zamanki gibi, Nergis Oteli'ndeki her başarısızlık dönüp dolaşıp Morgan'ın sırtına biniyordu.

Annesinin sözleri Morgan'ı uçurumun kenarından itmişti, öfke ile akıl dışılık arasındaki boşluğa savrulmuştu. Göğsünde kara bulutlar kabarıyor, öfke şimşekleri damarlarında elektrik akımı gibi dolaşıyordu. Kalbi paramparça olmuştu, zar zor ayakta tuttuğu hayatının son parçaları da iplik iplik çözülüyordu. Görüşü bulanıklaştı, gözleri yaşlarla doldu. Artık tamamen dağılmıştı.

"Morgan," dedi babası sesi yumuşaktı ama içinde uyarı vardı.

"Umarım Max Greaves bu mekânı gerçekten satın alır. Belki o zaman bir şeyi ne kadar çaresizce istemenin nasıl bir his olduğunu anlarsın; tam ulaşabilecekken elinden kayıp gittiğinin. Belki o zaman, hayatındaki en kıymetli şeyin, gözlerinin önünde elinden alınmasının ne demek olduğunu da anlarsın."

Vanessa şaşkınlıkla bakıyordu ama Morgan artık duramıyordu. Elleri titreyerek devam etti. "İlkokuldan beri mor giyiniyorum, bunu biliyor muydunuz? Her gün! Yeterince fark edilebilirim diye düşünürdüm çünkü, belki beni görürsün diye! Sadece otelin bir sonraki sahibi ya da yardımcın olarak değil, senin kızın olarak, kendi kanından bir parça olarak." Morgan burnunu çekti, elinin tersiyle sildi. Makyajı mahvolmuştu, tıpkı hayatındaki diğer her şey gibi. "Ama illa öğrenmek istiyorsan berbattı, tamam mı? Hatta rezaletti. Neden uzun zamandır kimseyi hayatıma almadığımı bana tekrar hatırlattı."

Vanessa ayağa kalktı, titreyen elleriyle kızına uzandı, gözleri yaşlarla doluydu. "Ah Morg, ben bilmiyordum ki—"

Morgan geriye çekildi. "Acımana ihtiyacım yok," diye sertçe çıkıştı.

Wesley ayağa kalktı, sesi ortamdaki gerilimin ortasından geçti adeta. "Otur," diye bağırdı.

Sesinin tonundaki ağırlık Morgan ve annesini savunmasız kıldı. Yavaşça mutfak adasına doğru ilerlediler ve Morgan oturdu. Oda dönmeye başladı, iki eliyle masaya tutunarak dengede kalmaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi babası, sesi daha yumuşaktı. "Özür dileriz. Sana oteli vermek, onu ayakta tutmanın... Doğru olduğunu düşündük. Yeterli olduğunu sandık. Ama şimdi anlıyorum ki, senin işten çok bize ihtiyacın vardı."

Vanessa'nın gözleri doldu. Morgan gözlerini kırpıştırarak kendi gözyaşlarını silmeye çalıştı. Annesini ilk kez ağlarken görüyordu. "Ben sadece güçlü olmanı, başarılı olmanı istedim. Senin bizim gibi zorlanmanı istemedim. Bebeğim, baban ve benim yıllarca cebimizde tek kuruş yoktu. Kendimize değil sana söz verdik. Sana kalacak bir mirasın olacaktı, çocuklarına, torunlarına bırakacak bir şeyin."

"İkisini de yapmaya çalıştık ama iş tahmin ettiğimizden çok daha fazlasını istedi," dedi Wesley.

"Orada olmak istemediğimizi aklından bile geçirme. Kaçırdığımız her gösteri ya da maç, göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Sen çok..." Vanessa havada bir şeyi yakalamaya çalışır gibi uzandı.

"Özgürdün," diye tamamladı Wesley.

"Özgürdün," diye tekrar etti Vanessa. "Daha çok zamanımız olduğunda ise sen çoktan büyümüştün. Kendi benliğin, kendi fikirlerin, hatta kendi tarzın vardı."

"Kendi işin de," diye ekledi babası.

"Sana nasıl yaklaşacağımızı bilemedik. İhtiyacın olan ebeveynler olamadığımız için üzgünüz."

Yanlışı kabul etmeye alerjisi olan annesi gerçekten özür mü diliyordu? Morgan kendini ateşli bir rüyanın içinde gibi hissediyordu. Yıllardır ebeveynlerinden beklediği şeyi bir anda almıştı. Ergenlikten beri taşıdığı kalbindeki boşluk biraz olsun küçülmüştü. Şaşkınlıkla başını salladı ve bu anı sabah hatırlayacağını umdu.

Boğazındaki düğümü yutkunarak Morgan ellerini anne babasına uzattı. Wesley bir elini tuttu, nasırlı eli güçlü ve sağlamdı. Vanessa da diğer elini tuttu. Onun kucaklaması daha yumuşaktı, Morgan'ı içten dışa doğru ısıtıyordu.

"Tek istediğim buydu," dedi Morgan, duygularına yenik düşerek. Ağlamaktan çok yorulmuştu, ama bu sefer gözyaşları rahatlamaktan akıyordu. Vanessa masanın etrafından hızlıca dolandı ve Morgan'ın yanına oturdu. Öfke, hayal kırıklığı, ihmalkârlığın yükü... Hepsini bırakabilirdi artık. Bunları taşımasına gerek yoktu artık.

Duyguları biraz yatışınca Morgan sordu. "Neyse, siz ikiniz niye ayaktaydınız ki?"

Babası gözlüklerini çıkarıp iç çekti. "Belediye Başkanı Lyons'a ait tüm dosyalara el konuldu, yolsuzluk davasına karıştı. Nergis Oteli'nin tarihî kayıtlarda hiçbir izi yok."

Morgan şaşırarak gözlerini kırptı, duyduklarına inanamadı. "Nasıl yani? Hiçbir kayıt veya iz yok mu? Bir yerde mutlaka vardır bir şeyler. Bu bizim için ne demek oluyor?"

"Korumasızız," dedi Vanessa. "O kararname olmadan başımız büyük belada."

Wesley ekledi. "Greaves bize cuma gününe kadar süre verdi, ama bugün zaten çarşamba."

"Perşembe sabahı," diye düzeltti annesi. Babası ciddi bir şekilde başını salladı.

Morgan ellerini yumruk yaptı. "Yarın sabah ilk işim Belediye Binası'na gitmek olacak. Belediye Başkanı Tate ile bizzat konuşacağım! Bir kayıt mutlaka vardır."

Wesley başını salladı ve vurguladı. "Denedik. Tüm gün o binada oturdum. Hiçbir şey yok."

Morgan bunu kabul etmedi. "Ben hallederim," dedi. "Kimse oteli bizden alamaz."

Otel, ebeveynlerinin tüm zamanını alan bir yük olsa da, onun tek bildiği evdi burası. Gıcırdayan her tahta dö-şemeyi ezbere bilirdi. Kapı kollarının etrafındaki kuşları babasının elleriyle boyamasını seyretmişti. Eski odasının duvarını süsleyen sarı boyayı dökmüştü. Yazlar boyunca annesinin yanında mağazadan mağazaya koşturmuş, her mobilya parçası üzerinde; fayanslardan lambalara, halılardan sandalyelere kadar görüş belirtmişti.

Lionel ve Tiana'ya ne olacaktı? Nereye gideceklerdi? Otel olmadan ne yapacaklardı? Ya Daphne? Sincapların, yabani tavşanların peşinde koşabileceği, çimenlerin üzerinde yuvarlanabileceği kocaman bir bahçe olmadan yaşayabilir miydi?

Annesi haklıydı, sattıkları şey sadece bir işletme değildi. Evlerinden, güvenli sığınaklarından vazgeçiyorlardı. O an Morgan, anne babasını hiç olmadığı kadar iyi anladı. Her konuda yanılmıştı.

Anne babasının işini kurtaracaktı, bunun yolu ise Eleanor'un cinayetini çözmekten geçiyordu. Zara'nın fotoğrafının arkasındaki Caleb Brewster'ı unutmamıştı. Sabah olunca ilk iş, fotoğrafı polise teslim edecekti.

Annesi yavaşça başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi. Wesley ile göz göze geldi, umutluydu.

Ama şimdi tek ihtiyacı uyumaktı. Çocukluğunun güvenli yatağına kıvrılıp akşam olan bitenleri hiç yaşanmamış gibi düşünmek istiyordu.

Kır Çiçeği Odası'na doğru yürürken ayaklarının altındaki tahta döşemeler gıcırdadı. Topukluları ve çantası omzunda asılı beton parçaları gibi ağır geliyordu; düşünceleri ise viski kokteyllerinin etkisiyle ya da tüm bu yaşananların hayal kırıklığıyla puslanmıştı.

"Morgan," dedi sahanlıktan gelen derin bir ses.

Morgan koridorun loş ışığında gözlerini kısarak baktı ve Cameron'ı gördü.

Gömleğinin düğmeleri açıktı. Dergi için poz veriyormuş gibiydi. Saçları geriye doğru taranmıştı.

"Ne işin var ayakta?" diye mırıldandı Morgan, gözlerini onunkilerden ayırmamaya çalışarak.

"Kapının sesini duydum," dedi. "Ardından da tartışmayı." Morgan'ı baştan aşağı süzdü, sesi rahat ama endişeliydi. "İyi misin?"

Morgan güçsüzce başını sallayıp kapıya yöneldi. Yatağı sadece birkaç adım ötede duruyordu. "İyiyim. Sadece çok yorgunum."

"İyi görünmüyorsun." Cameron kollarını kavuşturup kapıya yaslandı. "Randevu o kadar mı kötüydü?"

"Uzunu bir geceydi—"

Cameron geri çekildi ve kapısını açık tuttu.

"Gel otur, canın istemezse konuşmak zorunda değilsin."

Morgan tereddüt etti, yine de bir anlığına bile olsa yalnız olmama düşüncesi, adımlarını ona doğru sürükledi. Sessizce içeri girip yatağın kenarına oturdu, Cameron ise arkalarından kapıyı kapattı. Oda onun kokusuyla doluydu; sedir ağacı ve bal ya da misk gibi sıcak bir nota.

Cameron Morgan'ın yanına oturdu, sınırı aşmayacak bir mesafede. "Bunu hak etmiyorsun, biliyorsun, bu akşam her ne yaşandıysa, sana ne hissettirdiyse..." Cameron ona doğru baktı, bakışları yumuşak sesi ise kısıktı. "Zekisin, düşüncelisin, fedakârsın. Senin ilgini çekmiş her adam kendini şanslı sayardı. O adamın derdi ne bilmiyorum ama gözünün önündekini göremiyorsa, bu onun sorunu. Senin değil."

Nia da aşağı yukarı aynı şeyleri söylemişti. Peki neden Morgan bunların hiçbirine inanmıyordu. Eğer gerçekten bu kadar özelse, Will neden gitmişti? Morgan başını öne eğdi, parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bence bu kadar basit değil."

"Öyle olmalı," dedi yumuşak bir tonla.

Morgan derin bir nefes verip geriye yaslandı, ağırlığını avuçlarına bıraktı. Cameron da onu taklit ederek yer değiştirdi. Kolları birbirine değdi.

"Haddimi aşmamaya çalışıyorum," dedi Cameron kısık bir sesle. "Her şeyi içine attığını görüyorum, herkes için güçlü durmaya çalışıyorsun. Benimleyken buna gerek yok."

Duygularının yükü, içtiği kokteyller, ailesiyle yaşadığı tartışma, gecenin bıraktığı sızı...Hepsi o sessiz anda üstüne çöktü. Cameron elini uzatıp, saygıya varan bir dokunuşla Morgan'ın saç örgüsünü kulağının arkasına aldı. Morgan onu durdurmadı.

"Sonradan pişmanlıkla hatırlanacak biri değilsin," diye fısıldadı. "Yarım yamalak bir özürden daha değerlisin."

Morgan'ın boğazı düğümlendi. Gözleri doldu ama kırpıp onları geri gönderdi.

"Uzun bir gece oldu. Dinlen biraz."

Karşı çıkacak gücü yoktu. Yerinden kıpırdayacak kadar bile toparlanamamıştı. Morgan yatağın kenarına kıvrılıp yüzünü pencereye döndü. Cameron kalın örgü battaniyeyi üzerine örttü. Ardından Morgan onu yakınında hissetti. Cameron uzanıp lambayı kapattı.

Hatırladığı son şey, karanlıktaki fısıltısıydı. "Seni bırakıp gitmezdim."

Morgan gözlerini kapadı. Çok geçmeden uykuya daldı, uyanıkken yaşadığı kâbus, düşlerinde yer bulmadı.

22. Bölüm

Will

Simsiyah Eldorado, Tarçın Kasabası Karakolu'nun önünde ani bir frenle durdu. Will dışarı fırladı; göğsü daralmış, kalbi adrenalinle güm güm çarpıyordu.

Zihni o kadar karmaşıktı ki, kulaklarından buhar çıkacak gibiydi. Bir yandan Morgan'ın onunla bir daha asla konuşmayacağını düşünüyordu. İkisi ne zaman baş başa kalsa, sanki her şey ters gidiyordu. Hep araya giren bir şey vardı. Bu kaderin ya da evrenin onları daha derin bir bağ kurmaktan alıkoyması mıydı? Yoksa gerçekten birbirleri için değiller miydi?

Will, o kadına karşı koyamaz bir çekim içindeydi. Gülüşü, tebessümü, o gözleri, özellikle ona baktığında, dünyadaki tek adam oymuş gibi hissettirdiğinde. Sanki annesinin karnında, özenle, sadece onun için yaratılmıştı.

Neden bir türlü yoluna koyamıyorlardı? Bu gece ona kendini açmış, başka bir yüzünü göstermişti ve o her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Bir daha ona yaklaşmayacaktı ama en azından bir özür borcu vardı. Jesse'yle işini hallettikten sonra, özür turunu planlamak için vakti olacaktı.

Karakola bir hışımla girerken, damarlarında öfke dolaşıyordu. Gecenin bu saatinde bina ıssızdı. Danışmada tek başına oturan bir kadın vardı, parmaklarının arasında ise bir aşk romanı. Kapakta gömleksiz bir adamla, cüretkâr giyimli bir kadın sarmaş dolaştı. Dışarıya dönük altın isimlikte Angela Schmidt yazıyordu.

Angela, Will'in masaya yaklaşırkenki gürültüsüyle irkilip başını kaldırdı. Will onun üzerinden bakışlarını kaçırıp karakolun içine doğru baktı ama arkasındaki koridor karanlıktı ve kimsecikler yoktu.

"Caleb Brewster'ı görmem lazım. Hemen," diye dayattı Will. Kendini tutabilmek için masayı sıkıca kavradı. Masayı yerinden söküp Caleb'ı hücresinden, yakasından tutarak sürükleyip çıkarmak istiyordu. Bu kahrolası işe nasıl bu kadar bulaşmıştı?

"Gece yarısı oldu. Kusura bakmayın efendim ama mesai saatleri içinde tekrar—"

"Mesai falan umrumda değil! Benim o çocuğu görmem gerekiyor! O daha çocuk!"

Will, fayansların üzerinde yankılanan botların sesini duydu. Jesse köşeyi dönerken, üstüne atlamamak için kendini var gücüyle tuttu.

Jesse'nin gözleri kısılmış, ifadesi ciddiydi; omuzları belirginleşmişti. Will bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Zorlama beni, diye uyardı Jesse.

Beni buna mecbur bırakma, diye karşılık verdi Will, masayı daha da sıkı kavrayarak.

"Will." Jesse ağır ve kontrollü adımlarla ona ilerledi. "Konuşalım."

Will bir karakolda bulunduğunu kendine hatırlattı. Jesse'ye dokunduğu an, kendini Caleb'ın yanındaki hücrede bulacaktı.

"Onu tutukladın," diye gürledi Will. "Hem de bana tek bir haber bile vermeden. Aklını mı kaçırdın?"

Jesse burnundan sertçe bir nefes verdi. Angela'ya doğru baktı, Angela dinlemiyormuş gibi yapıyordu. "Ang, Bay Reed'e bir kahve getirir misin?"

"Buradaki kahve berbat. İnan bana içmek istemez. Zaten yeterince öfkeli." Kitabının sayfasını çevirdi.

Jesse ani bir hareketle ona döndü. "Kahve. Hemen. Lütfen."

Bunun aslında yalnız kalmak için bir bahane olduğunu anladığı an kadının gözleri parladı.

"Kahve. Taaabiii kii. Hemen geliyor Dedektif Shaw." Aşk romanını da alıp çıktı; ikisini, birbirlerinin kafasını rahatça koparabilsinler diye baş başa bıraktı.

Jesse yalnız kaldıklarından emin olana kadar onun gidişini izledi.

Will artık lafı dolandırmadı. "O daha bir çocuk, Jesse! Neler yaşadığını biliyorsun, bu kasabanın ona neler yaptığını da."

Jesse sanki içi acıyormuş gibi derin bir iç çekti. "Ben sadece işimi yapıyorum."

"İşini mi?" Will bir adım atıp neredeyse burun buruna geldi. Bir parmağını Jesse'nin göğsüne bastırdı, üniforma-

sının altındaki koruyucu yeleğe değdi. "Senin işin insanları korumak. Caleb'ın katil olmadığını sen de biliyorsun."

Jesse bir adım geri çekildi, aralarındaki mesafeyi korudu. Konuşmadan önce koridora tekrar baktı.

"Cinayet işlendiği sırada labirentte olduğuna dair kanıtlarımız var, üstünde yüksükoktu bulduk, bıçağın üzerinde de parmak izleri var dostum."

Will ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. "Bu saçmalık! Bunu sen de biliyorsun!"

"Bunun doğru olmasını ben de istemiyorum," diye çıkıştı Jesse. "Ama benim işim bu. Gerçeklerle yüzleş, Will."

Will inanamıyormuş gibi başını salladı. "Sen bundan daha iyi bir polissin. Hiç aklına geldi mi, belki de birileri senin böyle düşünmeni istiyordur?"

Jesse kollarını bağladı. "Brewster veledi defalarca buraya getirildi. Parmak izi eşleşmesini kendi gözlerimle gördüm." Sinirle ellerini havaya açtı. "Komplo teorileriyle zaman kaybediyorsun. İki yıl önce yolsuzluğun kökünü kazıdım. Burada işler temiz yürüyor ve sen de korumaya çalıştığın o çocukla ilgili gerçeği görmelisin."

Will gözlerini devirdi. Jesse bir anda hatasız ve kusursuz süper bir polise dönüşmüştü sanki; hiçbir şeyi kaçırmayan, her şeyi gören. Baş dedektif olduğundan beri, göğsünü kabartarak Tarçın Kasabası'nı tek başına koruyabileceğine inanıyordu. Her zamanki gibi, küçük detaylara takılıp büyük resmi göremiyordu.

"Peki ya şu Max Greaves denen adam? Morgan bana söyledi, Eleanor öldürüldükten sadece birkaç gün sonra çıkagelmiş, burayı satın almak için baskı yapıyormuş."

Jesse başını salladı. "Burada sadece yayılıp oturduğumuzu mu sanıyorsun, he? Adamı çoktan didik didik ettik. Cumartesi gecesi Asheville'deki Tarçın Tepesi Tesisi'ndeymiş, Kor Odası'nda özel bir poker masasında. Oyun akşam sekiz gibi başlamış, gece yarısından sonra da bitmiş. Birden fazla tanık var, güvenlik kameraları da mevcut. Hatta zamanları güvenlik ekibiyle tek tek karşılaştırması için Chambers'ı görevlendirdim. Onun olması imkânsız."

"Bak sen şu işe," diye söylendi Will. "Asheville'nin yarısına sahip olan zengin bir adam, gülümseyip 'ben yapmadım' diyor, siz de gidip bir çocuğu hapse tıkıyorsunuz?"

Jesse omuzlarını Will'e doğru dikti; aralarındaki dostluk artık pamuk ipliğine bağlıydı.

"Caleb'ın takıldığı çocuklara ne olacak peki? Onlar belalı tipler, biliyorsun. Çocuğu tuzağa düşürmüş olabilirler. Bırak da bir konuşayım onunla." Will, Jesse'nin arkasındaki koridora baktı ama karanlığa gömülmüştü, hiçbir şey seçemedi.

Jesse'nin bakışları sertleşti. "Bu konuda elim kolum bağlı oğlum. Bunu iki yıl önce Nia'ya da söylemiştim, şimdi sana da söylüyorum. Bırak polis işini yapsın."

Will ona dik dik baktı, ihanete uğramışlık hissi iliklerine kadar işlemişti. "Ben senin burnunu her şeye sokan kız arkadaşın değilim, tamam mı? Senden sadece bir kez daha düşünmeni istiyorum."

Jesse afalladı, çenesi gerginlikle kitlendi. Will haddini aşmıştı, ama artık çok geçti. "Şu an kendinde olmadığını biliyorum, o yüzden bunu sineye çekip görmezden geliyorum."

Aralarında bir sessizlik çıtırdadı; hassas bir dostlukta beliren ince çatlaklar gibi.

Jesse boğazını temizledi. "Ona bu kadar yardım etmek istiyorsan, git bir avukat bul. İhtiyacı olacak." Arkasını dönüp uzaklaştı.

Will, Jesse fazla uzaklaşmadan sesini yükseltti. "Umarım Caleb konusunda haklı çıkarsın. Çünkü eğer yanılırsan, o rozetinden daha fazlasını kaybedeceksin!"

Karanlık koridor Jesse'yi içine çekti.

23. Bölüm

Perşembe

Will

Will direksiyona sıkı sıkı tutunmuş halde, içindeki öfke dinmeden Elijah ve Renee'nin evine doğru sürdü. Asheville'nin eteklerindeki tepelerin arasına gizlenmiş, ağaçlarla çevrili, düzenli ve prestijli Astoria Glen'e vardığında ancak biraz yavaşladı.

Saat gecenin üçü olmasına rağmen, mahallede ağır ağır ilerlerken sarmaşıklarla kaplı malikâneleri seçebiliyordu. Sokaklar bomboştu, tüm arabalar gökyüzüne uzanan yüksek gösterişli demir kapıların ardına çekilmişti. Dört direkli yataklarında mışıl mışıl uyuyan bu insanlar için dünya, dertsizce dönmeye devam ediyordu.

Bir zamanlar Tanya'yla böyle bir hayat istediğini inkâr edemezdi. Ama bu hayaller, Tanya kendi rahatını kızının hayatından daha değerli gördüğü anda yerle bir olmuştu.

Will, Elijah'ın kapısındaki ziyaretçi kartını okuttu. Ekran yeşile döndü ve kapılar onu içeri buyur edercesine açıldı. Aslında plan, Angel'ı sabah erkenden almaktı ama geçirdiği bu geceden sonra Tarçın Kasabası dışında bir yerde sızmaya

ihtiyacı vardı. Karakoldan döndüğünde evi ona çok boş ve sessiz gelmişti. Sessizliği dolduran tek şey, durmaksızın dolaşan düşünceleriydi.

Elijah'ın evi bunun tam tersiydi; zamana ayarlı, hiç durmayan bir hareket hali. Bahçedeki fiskiyeler, capcanlı yeşil çimleri arıtılmış suyla yıkıyordu. Kurbağalar gecenin ritmini tutuyordu.

Will arabasından indiğinde, uzaktan gelen suyun şırıltısını duydu. Evin yanındaki çitin üzerinden baktığında, ailenin havuzu parıldıyordu, evi neon bir ışıkla aydınlatıyordu. Bir havuz süpürgesi, pırıl pırıl turkuaz suyun içinde kendi kendine dolaşıyordu.

Havuzun karşısında tek katlı bir ev duruyordu; Will'in bu geceki son durağı. Kapının mandalını açarken, yorgun bedeninin yumuşak yatakla buluşacağı anı düşünüyordu. Kapıyı kapatıp avludan havuzlu eve doğru yürüdü. Hareket sensörlü ışıklar yolunu aydınlattı.

Kapı kolunu çevirir çevirmez, uykunun hemen gelmeyeceğini anladı. Kardeşi, geniş bej kanepede yayılmıştı; bir elinde kumanda, diğerinde azıcık kalmış puro. Kan çanağına dönmüş gözleri, uykulu bir dalgınlıkla Will'e döndü.

"Geç oldu," diye mırıldandı Elijah, puronun izmaritini küllüğe bastırırken. Kelimeleri peltek çıkıyordu. "Seni yarına kadar beklemiyordum." Dumanı eliyle savurup dağıttı.

Will kapının yanında ayakkabılarını çıkardı, serin bahar gecesi için giydiği ceketini üzerinden attı.

"Korkunç bir geceydi," diye cevap verdi Will uykulu uykulu, kapıya en yakın koltuğa kendini bırakarak. Televizyonda Elijah haftanın en iyi spor anlarının tekrarlarını izliyordu. Sesini kıstı.

"O kadar mı kötüydü? Akşam yemekte Bayan Morgan'ın lafı epey geçti." Elijah kıkırdadı, Angel'ın sesini taklit ederek. "Anlat bakalım."

Will ellerini yüzünde gezdirdi, yorgunluğu ikiye katlanmıştı. Morgan Taylor'dan söz etmek en son isteyeceği şeydi, hele ki Bay Kusursuz Evlilik ile.

"Anlatılacak bir şey yok," dedi ağzını sıkıca kapatarak.

Elijah gözlerini devirdi, öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Ben senin kardeşinim dostum. Konuş benimle. Cidden, nasıl geçti?"

"Eli, saat neredeyse gecenin üçü. Sadece gidip uyumak istiyorum."

Ama Elijah üsteledi. "Ne oldu, seni red mi etti?" dedi küçümseyici bir kahkaha atarak. Will'in tansiyonu yükselmeye başladı. "Çirkin olduğun için değildir." Elijah karşısında bir ayna varmış gibi, kusursuz tıraşlanmış saç çizgisini ve top sakalını okşadı. "Bu yakışıklılığı benden aldın." Will gülmeyince kardeşi dönüp ona baktı.

"Ne oluyor? Seni bu kadar rahatsız eden sadece randevu olamaz. Bir kez olsun bana dürüst ol."

"Bir kez olsun," diye tekrarladı Will, başını iki yana sallayarak. Hayatı baştan sonra kurgulanmış bir adamın bunu istemesi ne kadar ironikti.

"Evet bir kez olsun," diye karşılık verdi Elijah. "Ta buraya kadar onca yolu Angel'ı almak için gelmedin. Bu saatte onu uyandıracağımızı düşünmedin herhalde. Demek ki burada kalmayı planladın. Ne yani? Gizlice havuzlu evime girip sabaha kadar sızmayı mı düşünüyordun? Dürüst ol benimle. Yine mi içmeye başladın?"

"Defol git Eli." Söz ağzından o kadar kolay çıkmıştı ki Will'in kendisi bile şaşırdı. Kardeşinin yüz ifadesine bakılırsa Elijah da en az onun kadar şaşkındı.

"Ben mi?" diye alayla güldü Elijah. "Kim vardı yanında, ha? Tanya'dan sonra tekrar içmeye başladığında kim vardı yanında? Tanya günah geçisiydi, işlerine geliyordu. Ailenin hedef tahtasıydı. Ama Angel'ı kim sahiplendi? Seni kim ayağa kaldırdı? Kimin torpiliyle o çıraklığı kaptın da saç kesmeyi öğrendin? Sen—"

"Sağ ol yüce varlık. Bunu hayatım boyunca unutturmayacaksın zaten." Will iç çekerek alaycı bir şekilde öne eğildi.

"Yüzüne vurmak için söylemiyorum bunları. Yanında olduğumu anlatmaya çalışıyorum ama sen kimseyi yanına yaklaştırmayacak kadar inatçısın."

"Ne için? Beni doktor tayfana, kusursuz eşine malzeme yapmak için mi?" Will'in içindeki öfke gittikçe yükseliyordu. Kollarını iki yana açtı. "Karşında kardeşim, ailenin yüz karası."

Elijah kaşlarını çattı, afallamıştı. "Sen, arkandan konuştuğumu mu sanıyorsun? Tam tersi, seni savunduğum için Renee'den azar yiyen benim. Kimseye, 'kusursuz karım' dahil, ailem hakkında tek kelime laf ettirmem. O evde kimse benim yanımda senin adını kötü anmaya cesaret edemez. Senle babamın benim için ne ifade ettiğini biliyorsun. Bu benim kırmızı çizgim, Will." Bir an durdu, sözlerini tartarak devam etti. "Bana saygısızlık edebilecek ve bedelini ağır ödemeyecek tek kişi sensin."

Will kendini bir anda sekiz yaşına dönmüş gibi hissetti, kendini savunması için ağabeyini çağırmak zorunda kalmış gibi utanıyordu. Elijah futbol için biçilmiş kaftandı; geniş

göğsü ve güçlü omuzlarıyla öyle heybetliydi ki, kavga etmesine hiç gerek kalmazdı. Will ise hep daha zayıf olan taraftaydı ve sorunlarını yumruklarıyla çözmeyi öğrenmişti. Öfkesi başını sayısız kez belaya sokmuştu. Şimdi de aynısını yapıyordu, hayatında en çok değer verdiği insanları bir bir uzaklaştırıyordu kendisinden.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Will.

Sessizlik uzayıp gitti. Elijah çakmağını çaktı, alev odayı bir an aydınlattı, ardından sönerken kardeşleri yeniden karanlığa gömdü. Purosundan bir nefes daha çekti, ucundaki kızıllık karanlıkta parladı.

"Ben de özür dilerim," dedi, dumanı sözlerinin arasından salarak. "Renee kalkana kadar iki saatim var. Sonrası yine aynı döngü. Şu an tek nefes aldığım an bu."

"Sigara içmeyi bırakmamış mıydın?" diye sordu Will.

"Bıraktım," dedi, uzun bir nefes daha çekerek. Will bu konuyu kurcalamaması gerektiğini anladı.

"Randevunun ortasında çıkmak zorunda kaldım," diye söze girdi Will. "Karakoldan aradılar. Bahçecilik kursundaki çocuklardan biri, Caleb, tutuklanmış."

"Kızı restoranda mı bıraktın?"

"Aklım başımda değildi, düşünemedim," dedi Will, o anı geri alabilmeyi dileyerek. İnsanların iş işten geçtikten sonra dedikleri şey tam olarak buydu. Morgan'ı da yanında götürebilirdi ya da en azından telefonu görmezden gelebilirdi. Sabah olmadan Caleb için yapabileceği hiçbir şey yoktu zaten. "Jesse'nin bana tek kelime bile etmeden onu tutuklamasına çok öfkelenmiştim. Morgan'ın beni o hâlde görmesini istemedim."

"Yani, sen de kızı orada öylece bırakıp gittin?"

Will ellerini ensesine kenetledi. "Mesele bundan da karışık."

"Umarım farkındasındır, Bayan Morgan'la olan tüm şansını çöpe attın. Ben onun yerinde olsam seninle bir daha asla konuşmam. Hatta restorandan çıkıp gittiğini gördüğüm an numaranı engellerdim."

"Moral konuşması için çok sağ ol," diye homurdandı Will.

"Peki şu polis arkadaşın, Caleb hakkında ne dedi? Gerçekten suçlu muymuş?" diye sordu Elijah.

"Eleanor'un öldürüldüğü sırada labirentte olduğunu gösteren deliller ve evinde yüksükotu kalıntılarını bulduklarını söyledi."

Elijah ağır ve sakin bir kahkaha attı. "Hadi oradan. İyi bir avukat tut, o dosya patlar. Çocuk senin bahçecilik kulübünde, tabii ki yüksükotu çıkacak. Onu da Baba'nın tozlayıcılar için ektiğini hatırlıyorum. Şenliğe o çocukları sen davet etmedin mi? Gün boyu labirentin içine girip çıkan bir sürü genç vardı. Ellerinde hiçbir şey yok." Elijah emin bir sesle konuştu.

Will asıl darbeyi bekledi. "Bıçağın üzerinde onun parmak izi var."

Elijah derin bir ıslık çaldı. Duraksadı, düşündü. "Buralarda ara sıra kamu hayrına yapılan işler alan sağlam bir avukat tanıyorum. İletişim bilgilerini ona gönderirim. Söz veremem ama gerçek suçluları çok daha ağır suçlardan kurtardığını gördüm. Küçük bir kasaba cinayeti onun için çocuk oyuncağı."

Düşük bir ihtimaldi ama Will şu anda her türlü yardımı kabul etmeye hazırdı. Saatler sonra ilk kez gülümsedi. "Sağ ol Eli. O iyi bir çocuk. Bunu o yapmış olamaz biliyorum."

"O kadını ortada bırakmadan önce beni aramalıydın. Renee İnstagram'ına baktı. Bakmıyormuş gibi yapmak zorunda kaldım! Emin misin senden hoşlandığına?"

Will içinden geçirdi. "Artık değil."

"Git biraz uyu ufaklık. Sabah da kızı ara, bir şeyler toparlamaya bak." Elijah odadan geçerken elini Will'in omzuna koydu. Kapıda durdu. "Ben senin yerinde olsam yalvarırdım. Böyle bildiğin 90'lar R&B tarzı gibi. Deri bir kıyafetin falan var mı?"

Sabah yedide Will yeniden yola koyulmuştu, Angel arka koltukta mışıl mışıl uyuyordu. Bırakma sırasında en sona kalmıştı ama Bayan Shanice, sekiz zili çalmadan önce Angel'ı içeri almayı başardı.

Will işe gitmeden önce Nergis Oteli'ne uğramak istedi, ama perşembe günkü müşterisi Bayan Martin, geç kalınmasına asla tahammül etmezdi. Zaten kasabaya dönerken Morgan'ı defalarca aramasına rağmen hiçbirine yanıt alamamıştı. Telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyordu. Her ne kadar her şeyi toparlamaya ihtiyacı olsa da, para şu an her şeyden önce geliyordu.

Seksen bir yaşında, yerinde duramayan bir enerji topu olan Bayan Lorraine Martin, Nergis Oteli'nin iki sokak ötesinde yaşıyordu. Kuaför Cinna'da Ethel Lawson'a saçını yıkatıp fönünü çektirdikten sonra, gri mohawk saçının yanlarını inceltmek için her hafta mutlaka gelirdi. Will, Lorraine'nin gece mavisi 65 model Cadillac Calais'iyle aynı anda Bones'un Berber Dükkânı'na ulaştı.

"Günaydın şekerim," diye seslendi Lorraine, kapısını gösterişli bir hareketle açarken. Bugün belden bağlamalı, rengârenk bir kaftan giymişti.

"Günaydın Bayan Lorraine," diye cevap verdi Will, dükkânın kapısını açarken. "Favori koltuğun hazır."

Lorraine ışıkları açar açmaz, sanki buranın sahibiymiş gibi buzlu zencefilli gazozundan yudum alarak koltuğa yerleşmişti."

"Geç kaldın," diye manikürlü parmağını uzatarak suçladı onu.

Will sırıttı. "İki dakikacık kadar. Bones'a gidip senin gizlice onun gazozlarını çaldığını söylememi istemezsin bence."

Lorraine hayali incileri tutar gibi elini havaya kaldırdı. "Yalan ve iftira!"

İkili şakalaşarak devam ederken Will, Lorraine'nin mohawk saçının kıvrımlarını bozmadan ustalıkla kenarlarını düzeltti. Harold Bones *Tarçın Postası* gazetesi ve yarısı yenmiş tarçınlı çörekle içeri girdi.

"Ne var ne yok?" diye seslendi, kapı yanındaki kanepeye yerleşirken.

Will Lorraine'nin başını hafifçe yana yatırdı, açıyı ayarladı.

Lorraine pat diye atıldı. "Geçen gece Caleb Brewster denen o çocuğu tutukladıklarından bahsediyordum."

Will haberi yokmuş gibi davrandı. Bones mahallenin dedikoducusuydu. Önce onun ne bildiğini duymak istiyordu, sonra fikrini söyleyecekti.

"Caleb tutuklandı mı?" diye yapmacık bir endişeyle sordu Will.

"Hıhımm," diye onayladı Bones, dizini yavaşça ovuşturarak. "Dün gece geç saatlerdeymiş. Annesinin gözleri önünde evinden sürüklemişler. Jesse arayıp tutukladıklarını haber vermemiş mi sana?"

Will dilini öyle sert ısırdı ki, ağzına kan tadı geliyordu. Bones, sözde arkadışının bu davranışına şaşıran tek kişi değildi.

"Yok, ben de ilk kez duyuyorum," diye yalan söyledi.

Bones ona sert bir bakış attı ama daha fazla bir şey söylemedi.

"Bir şeyler yanlış," dedi Lorraine, sesi hafifçe yükselerek. "Şenlik'ten sonraki gece, evimin arkasında biri hızlı hızlı yürüyordu, görünmek istemiyormuş gibi. Ben bağırınca hemen sokağın karşısına kaçtı. Caleb değildi, çünkü o böyle şeylerle uğraşılmayacağını bilecek kadar akıllı."

Will kaşlarını kaldırdı. "Jesse'ye söyledin mi?"

Lorraine burun kıvırdı. "Ona değil, şu ince uzun olana söyledim. O çocuk beni hiç ciddiye almıyor, yaşlı ve meraklı bir teyze olduğumu zannediyor."

"Sen meraklı ve yaşlı bir teyzesin." dedi Bones, başını gazetesinden kaldırmadan.

"Ve bununla gurur duyuyorum!" diye karşılık verdi Lorraine. "Meraklı insanlar böyle kasabaların ayakta kalmasını sağlar."

Will araya girdi. "Buradaki işlerin gidişatını pek sevmedim. Wesley babama, Nergis Oteli'ni Max Greaves'e satmayı düşündüğünü söylemiş."

Bones gözlerini kaldırdı, dikkatle dinliyordu artık. "Lyons tutuklanınca, Greaves bu kasabanın yarısını almaya çalıştı. Duydum ki Asheville'nin çoğu onunmuş, kumarhanede takılıyormuş."

"Orayı lüks bir yaşam merkezine çevirmek istiyormuş," dedi Will.

Lorraine tiksinmiş gibi başını salladı. "Geçen sene beni de aradı, evim için sadaka teklif etti resmen. Ben de ona bir yerlerimi—"

"Lorraine," diye uyardı Bones. "Yeni yılda dileğin küfretmeyi azaltmaktı, hatırlatırım. Kilisenin ortasında söz vermiştin."

"Azalttım ya zaten, Ocak ayında! Ama şunu söyleyeyim Bones, zenginlerin spa keyfi için kimse beni toprağımdan süremez. Bir daha ondan ses çıkmayınca mevzu kapandı sanmıştım."

Bones başını salladı. "Bize ne kadar değer verdiği buradan belli. Zaten otele el süremezler. Barkwood Köprüsü ve İhtiyar Milton Çiftliği ile aynı statüde, tarihî alan sayılıyor. Lyons, yıllar önce yüzüncü yıl Sonbahar Festivali sırasında bir kararname çıkarmıştı. Dün gibi aklımda. Buraları korumak içindi; Northbridge gibi paragöz şirketlerin Asheville'de olduğu gibi Ana Cadde'nin ortasına kumarhane dikmesini önlemek için."

Lorraine hoşnutsuz bir homurdanmayla söze girdi. "Lysons'ın kusurları vardı ama Tarçın Kasabası'nı severdi. Şu yeni gelen Tate için aynısını söyleyemem. Göreve geldiğinden beri yüzünü bile görmedim daha."

"Eğer öyleyse," dedi Will. "Belki de Greaves çok istediği için, geçen yıl belediye başkanıyla yaşanan karmaşada evraklar tesadüfen kaybolmuş olabilir."

"Hayır efendim," diye cevap verdi Bones, "Ronald Hartley ve Eleanor Langford her şeyi kütüphanedeki tarih derneğine arşivlettirdi, parasını bile ceplerinden ödediler. Ayrıntılı kayıtları olan basılı kopyalar var. Tarihi öyle kolay kolay silemezsin."

Will ensesini ovuşturdu, zihni karmaşıktı. O isim... Kütüphanenin girişinde görmüştü. Angel da Közde Kestane'de ondan bahsetmişti. Eleanor'la birlikte büyük beyaz binaya gitmişlerdi. Tarçın Kasabası'nda tek büyük beyaz bir bina vardı: Belediye Binası.

"Bu Max'i durdurmaya yeter, öyle değil mi? Eğer koruma altındaysa—" diye sordu Will. *Bir şeylerin saklı olduğu yerde onu her zaman bulabileceğimi söylemişti.* Angel'ın bu gizemli sözü şimdi bambaşka bir anlam kazanıyordu. Bir şeyi saklamak ya da korumak için kütüphaneden daha iyi bir yer olabilir miydi? Belki de Bay Hartley, o tarihi kararnamenin nerede olduğunu gayet iyi biliyordu.

Hartley, Eleanor'u hayattayken son gören birkaç kişiden biriydi. Eğer Eleanor ona bir şey anlattıysa, ufacık bir ipucu bile olsa, başına ne geldiğini çözmek için bir kapı aralayabilirdi Will'e. Belki de böylece hayatını yeniden rayına oturtmaya bir adım daha yaklaşacaktı.

"Bu herkesi durdurur," dedi Bones kendinden emin bir ifadeyle. "Taylorların arazisine kimse dokunamaz. Ya kendileri satar, ya da Sterling Tate o kararnamede değişiklik yapar."

Will kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuştu, öyle ki saç kestiğini bile unutmuştu. Makineyi yeniden çalıştırdı. Lorraine Will'e dönüp keskin bir bakış attı. "Koşup dünyayı kurtarmadan önce benim şu saçımı hallet de."

Will söyleneni yaptı; gözleri hem saatte hem makine-deydi.

Lorraine ense tıraşından memnun kalınca Will'in avucuna bir tomar para bıraktı ve kapıya yöneldi. Çıkmadan önce de Bones'la birkaç şaka daha patlatmayı da ihmal etmedi.

Will tezgâhı aceleyle silip toparladı, bir kez daha telefonunu kontrol etti.

"Caleb meselesini bilmediğine inanmamı beklemiyorsun herhalde?" dedi Bones, buzdolabından soğuk bir soda kaparken.

Will başını eğdi. Eski toprak Bones'tan hiçbir şey saklanmıyordu. "Dün gece öğrendim. Caleb beni aradı, ben de her şeyi bırakıp karakola koştum."

"Jesse ne dedi peki? Niye önce seni aramamış?"

Will omuz silkti. "Hiç sorma, bilmiyorum. Ben de hâlâ onu anlamaya çalışıyorum."

Bones sodasını açtı; çıkan tıslama, dükkândaki sessiz havayı delip geçti. Yavaş bir yudum aldı. Will'i süzerken yüzündeki her mimiği yakalamaya çalışıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Bones koltuğa yaslanarak. "Laf dalaşına girdiniz."

Will acı bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir. Bana bırak da polis işini yapsın dedi. Dedektifliğe yükselirken kim yanındaydı unutmuş belli ki. Biz her şeyi güven üstüne inşa

ettik, şimdi bana haber verme zahmetine bile girmiyor. Caleb'a ne kadar emek verdiğimi bal gibi biliyor."

"İncinmişsin," dedi Bones, sanki bu kadar basitmiş gibi. Oysa Will sadece incinmemişti, içini asıl yakan hayal kırıklığıydı. "Ama Jesse'yle sen kardeş gibisiniz. Kavga edersiniz, tartışırsınız, yine de birbirinize sırt çevirmezsiniz."

"Bunu ona söyle," dedi Will, havluyu yanındaki kirli kovaya fırlatırken. "Şu an onu affetmek aklımın ucundan bile geçmiyor."

"Affetmekten söz eden kim? Ama arayı düzeltmen gerek. İkinizin de önemsediği şey aynı; bu kasabayı güvende tutmak. Caleb ikinizin de desteğine ihtiyaç duyacak. Gururun, bir dostluğu harcamasına izin verme evlat."

Will anahtarlarını ve telefonunu alıp kapıya yöneldi. "Düşüneceğim, Bones."

"Tek istediğim bu," dedi Bones.

Will, serin ve yumuşak bahar sabahının kucağına adım attı. Kuşlar tepelerde oradan oraya sekiyor, durmadan cıvıldıyordu. Fakat Will'in göğsüne çöken ağırlık yerinden kıpırdamadı.

24. Bölüm

Morgan

Morgan'ın baş ağrısı tüm bedenine yayılmıştı. Her kemiği, kendine özgü bir ritimle zonkluyordu. Ama kendi rahatından daha acil meseleler vardı.

Dün gece yaşananlar zihninde bulanıktı. Sabah beşi biraz geçe Cameron'ın yatağında gözlerini açtığında, hâlâ rüyada olmadığından emin olmak için kendini çimdikledi.

Cameron yanında derin bir uykuya dalmıştı, bir eli başının arkasında diğer eli ise göğsünde duruyordu. Gece boyunca hiç kıpırdamamışlardı. Telefonu şarja taktığında Will'den ne bir özür mesajı ne de cevapsız bir arama vardı.

Sanki aralarında hiçbir şey ters gitmemiş gibiydi. Will çekip gittiğinde Cameron yanında belirmişti ve bunun için minnettardı. Kaybeden Will'di. O, Will'in asla hak etmeyeceği kadar değerliydi ve onun için bir damla gözyaşı daha dökmeyecekti.

Morgan eşyalarını topladı, Cameron'ın odasından sessizce çıkıp koridordan kendi odasına geçti. Günü erken başlayacaktı ve ikinci kez düşünmeye ayıracak vakti yoktu.

Tarçın Kasabası Karakolu'nda perşembe sabahı, olması gerekenden sessizdi. Ne telsiz sesleri vardı ne de memurlar arasındaki alışıldık şakalaşmalar. Raines herkese izin mi vermişti? Hani 'çabalarını iki katına çıkarıyorlardı'?

Danışmaya doğru ilerledi; çantası kolunun altında, telefonu sıkıca elindeydi. Fotoğrafın bir anlamı olmalıydı. Sadece onu Jesse'ye göstermesi gerekiyordu. Bunun Caleb olması canını yakıyordu ama Eleanor adaleti hak ediyordu.

Angie masasından başını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Morgan, burada ne işin var?"

"Jesse'yle konuşmam lazım. Çok önemli. Görmesi gereken bir şey var."

Angie tereddüt etti, parmakları klavyenin üzerinde duraksadı. Önündeki ekrana bir baktı. "Şu anda müsait değil. Aslında, şu anda kimse pek müsait değil."

Morgan kaşlarını çattı. "Sabahın yedi buçuğu, ya gerçekten acil bir şey için gelmiş olsaydım?"

Angie daha cevap veremeden Chambers koridordan çıkageldi. Morgan'ı görünce, sanki varlığı başlı başına bir zahmetmiş gibi iç çekti.

"Bu ne istiyor?" dedi Angie'ye, bir tomar dosyayı masanın üzerine pat diye bırakırken.

Angie papağan gibi tekrarladı Morgan'ı. "Jesse'yle konuşması lazımmış. Ona göstermesi gereken bir şey varmış."

Chambers, Morgan'a dönüp onu baştan aşağı süzdü. Kollarını kavuşturdu. "Jesse benimle. Yani ona söyleyeceğin bir şey varsa, bana söyleyebilirsin."

Morgan başını iki yana salladı. "Olmaz." Angie'ye baktı. "Müsait olduğunda beni aramasını söyleyebilir misin? Önemli."

"Yapma böyle." Morgan daha arkasını dönmeden Chambers seslendi. "Ciddi soruyorum, neler oluyor? Otelde bir şey mi yaşanıyor? İnternette dönenleri takip ediyoruz. Eğer iş somut bir tehdide dönüştüyse, bunu bilmemiz gerekir."

Morgan telefonu çevirip fotoğrafı ona gösterdi. Chambers ekrana bakındı ama hiçbir şey fark etmemiş gibiydi. Morgan suç aletini adeta eline vermişti ve aldığı tepki bu muydu?

"Güzel kadın ama ben evli ve mutlu bir adamım," dedi Chambers, başparmaklarını kemerine geçirerek.

"Bir daha bak ahmak," diye ağzından kaçırdı Morgan. Fotoğrafı yakınlaştırdı. "İşte. Eleanor öldürülmeden hemen önce labirentteki kişi bu. Caleb Brewster."

"Şaka mı bu?" dedi Chambers, ifadesizce Morgan'ı göstererek.

Angie'nin yüzü pancar gibi kızardı. Morgan kaskatı kesildi. Neden onun dışında herkesin bildiği bir şey varmış gibi hissediyordu?

"Çok geç kaldın," dedi Chambers. "Caleb Brewster şu anda nezarette."

Morgan gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Bıçağın üzerinde parmak izleri bulundu," dedi kısık ve keskin bir sesle. "Dosya kapandı. Elimizde yeterli delilimiz var."

Angie araya girdi. "Jesse şu anda Emniyet Müdürü ile toplantıda. Bir basın toplantısı için hazırlık yapıyor. Bitti

artık Morg. Çok yakında sen ve ailen için her şey normale dönecek."

Morgan'ın kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu. Boğazı düğümlendi; ansızın kabaran duygulara hakim olmaya çalıştı. Will biliyor muydu? Bilmiyorsa, söylemek ona düşmezdi. Telefonunu çantasına geri koydu.

"Tabii," diye mırıldandı. "Normal."

Arkasını dönüp karakoldan çıktı. Dışarıdaki hava daha sertti. Bugün geldiğinde sevineceğini düşünmüştü. Oysa hayatı eski haline dönmemişti; yalnızca yer değiştirmişti. Eleanor'un cinayetini çözmek artık bir numaralı öncelik değildi. Artık mesele tarihi kararnamenin izini sürmekti.

Morgan, Belediye Binası'nın merdivenlerini çıkarken soğuk algınlığı ilacını susuz yutuverdi. Buraya en son, anaokulundayken, Tarçın Kasabası'nın yeni Başkanı Asad Lyons'la tanışmak için yapılan sınıf gezisinde gelmişti.

Belediye Binası kartpostaldan fırlamış gibiydi. Üç katlı, beyaz kolonyal bina, altın kubbeli bir saat kulesiyle taçlanıyordu. Özenle biçilmiş çimler ile yeni biçilmiş otların keskin ve topraksı kokusu havaya yayılmıştı. Girişteki heybetli beyaz sütunlar; sabah güneşinde ışıldıyor, kahverengi kâğıt torbalarına ve kahve termoslarına sarılmış belediye çalışanları ve kasaba sakinlerinin oturup dedikodu yaptıkları ve kahkahaların yükseldiği tuğla basamaklara uzun gölgeler düşürüyordu. Ağır meşe kapılar aralık bırakılmıştı; neşeli bir esinti mermer zeminli lobinin içinde süzülüyordu. Konuşmaların yankısı yüksek tavanlarda yankılanıyor, dev pencerelerden süzülen ışık binayı baştan sona aydınlatıyordu.

İçeri girdiğinde baharın neşesi yerini devlet dairesine özgü o katı sessizliğe bıraktı. Morgan çantasındaki titreşimi duymazdan geldi. İçten içe bunun Will'den gelen bir özür mesajı olmasını diliyordu ama eğer değilse, bakmaya cesareti yoktu. Dün yas içindi, bugünse adalet için.

Omzundaki çanta askısını düzeltti ve kararlı adımlarla lobiden geçti; açık kapıdan süzülen esintiyle, menekşe rengi eteğinin ucu hafifçe dalgalanıyordu. Asansörle belediye başkanının ofisine çıktıktan sonra krom çift kapıya ulaştı. Kapının ardına modern bir ofis düzeni vardı: Koyu ahşap kapılarla sıralanmış bej ofisler, koridor boyunca sırlarla dolu bir labirent gib uzanıyordu. Sabah kahvesini içmemişti, bunun kısa süreceğini sanmıştı; kısa ama ciddi bir konuşmayla çözülebilecek basit bir yanlış anlaşılma.

Morgan kalın camın ardındaki danışmaya yaklaşır yaklaşmaz büyük bir hata yaptığını fark etti. O değişmeyen somurtmayı nerde görse tanırdı: Ruth Evers. Ruth, Morgan'ı orada yokmuş gibi davranarak kusursuz manikürlü tırnaklarını klavyede şıkırdattı. Boynunda devasa bir fiyonkla bağlanmış bembeyaz bir bluz, altına ise ironik biçimde lavanta rengi kalem bir etek vardı. Morgan, limon yeşili bir boyun askısına dolanmış, anahtar kartına benzeyen şeyin yanına çantasını koyarken gözü seğirdi.

Morgan, "Günaydın. Belediye Başkanı Tate ile görüşmeye gelmiştim," dediğinde Ruth başını bile kaldırmadı. Morgan, olur da Ruth onu tanımaz diye sesini olabildiğince profosyonel tutmuştu. Gerçi Morgan da Ruth'un yerinde olsaydı, yıllar önce soktuğu o lafı unutmazdı.

"Randevun var mı?" diye sordu Ruth, naneli sakız kutusunu karıştırırken, sanki dünyada hiç acele diye bir kavram yokmuş gibi.

"Gerek yoktur diye düşünmüştüm. Neticede kendisi halktan biri," diye şakalaştı Morgan, Ruth'un tepkisizliği karşısında hemen ciddileşerek. "Acil."

"Yani," dedi Ruth sonunda kafasını kaldırarak. "Ölmek üzere değilsen ya da yanmıyorsan, bekleyebilir derim."

"Ciddi misin? Kontrol bile etmeyecek misin yani?"

Ruth klavyeye tırnağını vurdu. "Ah, görünen o ki Belediye Başkanı Tate şu anda başka bir görüşmede. Bir sonraki müsait randevusu 10 Kasım, saat on kırk beş."

"Yedi ay sonra mı?" Morgan etrafına bakındı, izleyen kimse olmayınca sesini alçalttı. "Bu kızgınlığın hâlâ ortaokuldan kalan mesele yüzünden mi?"

"Kavgayı başlatan sendin, ben değil!" diye karşılık verdi Ruth, gözlerinden alev fışkırıyordu.

"Benimle dalga geçiyordun. Ne bekliyordun ki—" Morgan ellerini bankonun üzerine bastı, eski defterleri açmanın şu an işe yaramayacağını fark ederek durdu. Ruth'un yardımına ihtiyacı vardı. "Lütfen ona kendisiyle görüşmek için bekleyen birinin olduğunu söyler misin?"

Ruth başını yana eğdi. "Randevusuz olmaz. Tüm sabah programı dolu."

"Peki öyleyse." Morgan kollarını kavuşturdu. "Beklerim."

Ruth'un masasındaki telefon çalmaya başladı. Ahizeye uzanırken Morgan'a omuz silkti, telefonu omzuyla başı arasına sıkıştırdı. "Nasıl isterseniz."

Morgan çantasını masanın üzerinden çekerken yaka kartını usulca altına yerleştirdi. Ardından dönüp bir san-

dalyeye oturdu. "Sana o Yeni Ahit'ten bir isim koyduğu için asıl annene kızgın olmalısın," diye söylendi.

İki saat geçti.

Morgan volta attı.

Topluluk panosundaki her ilanı ezberledi; sınırlı kontenjanlı erkek çocuklar için bir bilim, teknoloji, mühendislik ve matematik kampı. Cumartesi kütüphanede düzenlenen bir sanat kulübü. Angel için bir fotoğraf çekti ama hemen ardından Will'le geçireceği akşamın yarım kalmış felaketini hatırlayıp içi sızladı. Açık büfeden iki fincan ılık kahve içti, telefonunda altı tur oyun oynadı.

Ruth, telefon çalana kadar başını bile kaldırmadı.

"Başkan Tate'in ofisi," dedi sahte bir neşeyle. "Aa, merhaba Frank," Ses tonu hemen değişmişti. "Hı hım, evet, bu hafta üçüncü arayışı." Alaycı bir şekilde homurdandı. Kısa bir süre dinledikten sonra kararını verdi. "Peki, aktarın."

Omuzlarını dikleştirip ahizeye geri döndü. "Başkan Tate'in ofisi," sahte ses yine gelmişti. "Evet Bay Greaves, ben Ruth. Geçen hafta konuşmuştuk."

Morgan olduğu yerde kalakaldı.

"Mesajınızı kendisine ilettim efendim... Acil olduğunu anlıyorum ama başkan henüz başvuruyu imzalamadı. Hayır, hızlandıramam. Daha önce de söylediğim gibi yapılacaklar listesinde."

Gözlerini devirdi, karşıdan geleni dinledi. "İmzalar atılır atılmaz ilk siz haberdar olacaksınız. Evet, siz de efendim."

Ruth telefonu sertçe kapattı. Sandalyesinden fırlayıp ofislerin oraya doğru ilerledi, görüş alanı dışında kalan birine seslendi.

"Yine kimin aradığını duysan inanamazsın!"

"Şu Greaves denen adam mı?" diye karşılık verdi, yüzü görünmeyen ses.

Ruth burun köprüsünü sıktı, çenesini havaya kaldırıp bir elini beline koydu. "İmar başvurusunun hemen imzalanması gerekiyormuş." Taklidi kusursuzdu ama Morgan, Ruth'a o kahkahayı çok görüyordu.

İkisi birlikte gülüştü, ta ki Ruth yalnız olmadığını hatırlayana kadar. Gözleri Morgan'a kaydı, sonra tekrar iş arkadaşına döndü.

"Öğle yemeğini Rosie'nin Lokantası'nda mı yesek?" diye sordu.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye karşılık verdi iş arkadaşı. Ruth dönüp dolabından mor çantasını çıkardı. "Dur, kartımı bulamıyorum," dedi.

Morgan gerildi, çantasının içinde duran yaka kartı ve askıya bakmamak için kendini zor tuttu. Az önceki yüzü görünmeyen ses köşeden dönünce Morgan, sesin Bayan Pearline'ın büyük yeğenlerinden biri, Shawna'nın kız kardeşi Sasha Daniels'a ait olduğunu fark etti. Sasha, Morgan'ın yanından sanki o bir mobilya parçasıymış gibi görmezden gelerek geçip gitti. Morgan'ın tam da istediği gibi. Ruth ise çıkarken Morgan'a alaycı bir bakış attı.

"Başkan üçe kadar dönmez," diye laf attı.

"Beklemeye devam ederim," diye cıvıldadı Morgan, uzun süre o sandalyeye oturmaktan sıkılmamış gibi.

"Bina beşte kapanıyor," diye seslendi Ruth, asansöre binerken.

Morgan, asansör birinci katta durana dek bekledi. Ardından yerinden fırlayıp halı kaplı koridorda sessiz adımlarla ilerledi. Boş ofislerin önünden fark edilmeden geçti, duraksamadı. Morgan, başkanın, koridorun sonundaki kilitli çift kapıların ardında olduğunu biliyordu.

Kartı okutur okutmaz panel yeşil yandı ve onu çift kapılardan önce yer alan küçük bir resepsiyon alanına buyur etti. Duvara vidalanmış altın rengi isimlik parlıyordu: Belediye Başkanı Sterling Tate.

Sonunda adaçayı yeşili, birbirinin aynısı koltuklar ve küçük bir sehpa, sağ tarafında ise suratsız bir resepsiyonist vardı. Gözlüklü, alelade saç kesimli genç bir adam Morgan'ı tepeden tırnağa süzüp küçümseyici bir bakış attı.

"Yeni postacı kız sen misin?" diye sordu dudaklarını büzerek. "Geç kalmışsın. Posta saat tam onda toplanır." Saatine tıklattı. Saat onu çeyrek geçiyordu.

Morgan hızla başını salladı, isimliğe göz atarak adını okudu: Benjamin Crowder.

Benjamin gözlerini devirdi. "Ruth sizi buraya refakatsiz sokup duruyor," diye homurdandı. "Bu sefer olayı Hartley'e kadar taşıyacağım." Elini uzatıp kartı işaret etti. Morgan parmaklarının ucundan sarkan askı ipi ona verdi. "Bakalım bu işten nasıl sıyrılacak." Ruth'un hâlâ epey düşmanı olduğunu bilmek, Morgan'ın hoşuna gitti.

"Giden evraklar mavi kutuda." Omzunun üzerinden çift kapıları işaret etti. "En üstteki dosya Arşiv'e gidecek, Deb öğle yemeğine çıkmadan önce onu aradan çıkarsın. Geri kalanı her zamanki gibi ayrılır."

"Anlaşıldı," dedi Morgan, sanki çocuğun dediğinden bir şey anlamış gibi.

"Ee, neyi bekliyorsun? Haydi içeri." Benjamin onu Belediye Başkanı Tate'in ofisine doğru kovdu. Morgan yüzüne yapay bir gülümseme takınıp çift kapılardan içeri daldı.

Başkan Tate'in ofisi, haddinden fazla genişti. Karşı duvarı boydan boya kaplayan kemerli pencerelerden süzülen sabah ışığı, kızıl kahverengi mobilyaların üzerinde parlıyordu. Yüksek tavanlar, mekâna eski Güney konaklarını anımasatan bir hava katan koyu ahşap kirişlerle örülmüştü. Duvarlar, pahalı ve huzur veren yumuşak bir fildişi tonuna boyanmıştı. Tavan pervazları her köşeyi çevreliyor, başlarının üzerinde asılı antika bronz avize odayı taçlandırıyordu.

Başkanın masası, geniş dokuma halının ucunda bir taht gibi yükseliyordu. Koyu renkli, heybetli masanın üzerinde etiketlenmiş tepsilerde düzenli dizilmiş evraklar vardı. Morgan, Benjamin'in tarif ettiği gibi mavi giden evrak kutusunu ve içindeki karton dosyayı hemen fark etti. Kasabanın armasını taşıyan seramik bir kahve kupası, yaprak biçimindeki kristal bir kalemliğin yanında duruyordu. Masanın arkasında, yüksek sırtlı deri koltuk hafifçe dönüktü, sanki başkan az önce yerinden kalkmıştı.

Ben'in kapının ardında muhtemelen süre tuttuğunu düşünerek Morgan, hızla odayı gözden geçirdi. Sağ taraftaki yer alan büyük vitrin, 1919'dan bu yana görev yapmış tüm başkanlara ait resmi bildiriler, siyah beyaz fotoğraflar ve plaketlerle doluydu. Hemen yanında duvara yaslanmış uzun bir dosya dolabı duruyordu, en üst çekmecesi hafif aralıktı. Morgan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Yaklaşıp içinde özenle etiketlenmiş klasörlere şöyle bir baktı. Açık kalan tek bir dosya vardı: İMAR – AKTİF TALEPLER. İçini görebilmek için biraz daha eğildi. Dosya bomboştu.

Yeniden İmar Talebi: Maximillian Greaves

Tarih: 1 Ocak 2024

Mevki: Nergis Oteli, 4089. Parsel

Talep: Çiçek tarlalarının koruma altındaki alan olarak yeniden imar edilmesi;

Kalan tüm yapıların lüks ticari gelişim olarak yeniden sınıflandırılması (Tarçın Suları Yaşam ve Dinlenme Merkezi & Spa)

Önceki Karar: Planlama Müdürü Ronald Hartley tarafından reddedildi,

28 Şubat 2024 tarihli 218 sayılı tarihi kararname gerekçe gösterildi.

Geçersiz Kılındı: 63-4A sayılı Yeniden İmar Değişikliği kapsamında onaylandı,

Başkanlık Eden: Belediye Başkanı Asad Lyons;

9 Ağustos 2024

Geçersiz Kılındı: Reddedildi; Bkz Topluluk İfadesi Ek B;

Başkanlık Eden: Belediye Başkanı Sterling Tate;

3 Nisan 2025

Başvuru: Talep Sunuldu; Maximillian Greaves;

6 Nisan 2025

Durum: Beklemede; Ekler incelenecektir

Morgan şok oldu. Max, Nergis Oteli'ne ulaşmak için iki yıldır kapı kapı dolaşıyordu! Son girişimi ise Nergis

Şenliği'nden yalnızca iki gün önceydi... Eleanor ölmeden hemen önce.

Annesi ve babası bunca zaman biliyor muydu bunu? Belgeleri telaşla karıştırdı, sayfaları ileri geri savurdu, önüne gelen her sayfanın fotoğrafını çekti; hiçbir şey ifade etmeyen bir yığın inşaat ve teknik terimler akıp gidiyordu. Ama aradığı şey orada yoktu, tarihi kararnameye dair tek bir iz bile yoktu.

Morgan, ilk sayfadaki belediye başkanı imza satırına baktı. Boştu. Hâlâ imzalanmamış ve henüz resmiyet kazanmamıştı. Bu da Morgan'ın hâlâ biraz daha zamanı olduğu anlamına geliyordu. Ben'in ayak sesleri yaklaşırken, mavi kutudaki tüm dosyaları aceleyle topladı.

"Buldum!" Morgan neşeyle haber verdi, Benjamin'in yanından hızla geçip giriş salonuna geri döndü.

"Adın neydi senin?" diye sordu Ben arkasından, gözleri şüpheyle kısıldı. Bir kulağına telefon vardı.

"Tekrar sağ ol, Ben!" diye bağırdı Morgan, koridordan hızla uzaklaşıp Ruth'un masasının önünden geçerken.

"Hey, bekle!" Ben'in sesi arkasından geliyordu, arayı kapatıyordu ama Morgan durmadı. Asansör kapıları açıldığında bile. Önünde temiz bir kaçış fırsatı varken o merdivenleri seçti.

Basamaklardan aşağı adeta yuvarlandı, topuklularının sesi beton duvarlarda yankılanırken zemin kata ulaştı. Yan kapıdan sıyrılıp geniş çim alana çıktı. Ana Cadde'den yeterince uzaklaşana kadar koşmaya devam etti. Sonunda, Max Greaves'in imar başvurusunu çöpe fırlattı.

25. Bölüm

Will

Will, Belediye Binası'nın önünde uzanan meşe ağaçların sırasının altına arabasını park edip ceketini çıkardı. Sabahın nemli serinliği çoktan dağılmış, güneş ağır ağır gökyüzünde yükseliyordu. Hava yumuşak ve tatlıydı, taze biçilmiş çimlerin kokusunu taşıyordu. Hafif bir esinti, tomurcukların dallarını kımıldatıyor, kaldırıma gölgeler düşürüyordu. Tarçın Kasabası'nda göz alıcı bir gün daha, kasabayı canlı hissettiren türden.

Bir an durdu; arabanın kapısına yaslanıp sessizce sokağı süzdü, insanların neden burada kaldığını nihayet anlıyordu. Gökdelenlere, diijital dünyaya ya da bitmek bilmeyen bir koşturmaya ihtiyaç duymayan, sade hayatlar kurmalarının sebebi şimdi daha netti. Bir zamanlar Tarçın Kasabası onun için yalnızca kartpostaldan ibaretti. İnsanların daha iyi bir yere giderken içinden geçip gittiği bir duraktı sadece.

Onun gözünde burası, geçmişe ait parçaları koruyan müze gibi ziyaret edilen bir yerdi. Çocukken defalarca buradan geçmiş, arabanın camından Barkwood Köprüsü'nü izlemiş, nehir dönemecine hayran kalmış, bir sonraki ben-

zinliğe vardığında ise her şeyi unutmuştu. Birilerinin gerçekten burada yaşayabileceğini hiç düşünmemişti.

Fakat sonra Tanya'nın kazası yaşandı. Macon, yavaş yavaş çökmeye başladı. Babası Reed & Roots'u ayakta tutmaya çalışırken nehir kenarında yeni bir şube açma fikrini sundu. Will yardım etmeyi teklif etti. Yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı çünkü.

Üç yıl sonra, Tarçın Kasabası sessiz sedasız bir durak olmaktan çıktı. Will'e ikinci bir şans verdi. Sabit bir iş. Hayatını anlamlı kılan bir kız evladı. Dostluklar. Ve Morgan'la yeni bir başlangıcın kıvılcımı.

Bu kasaba, merkalı komşularıyla, ağır akan sabahlarıyla, can sıkıcı festivalleriyle artık onun yeriydi. Göz açıp kapayıncaya kadar içine yerleşmiş, kemiklerine kadar işlemişti.

Ve bunu kimsenin, özellikle Max Greaves'in tehdit etmesine izin veremezdi.

Taş basamakları yavaş yavaş çıktı, ağır ahşap kapıyı itti. Girişteki resepsiyonun önündeki yönlendirme tabelasına yöneldi, isimleri taradı ve sonunda gördü: **Robert Hartley, Planlama Müdürü, 203**

İkinci kat.

Sessiz lobide ani bir gürültü koptu. Çalışanlar dönüp, yan kapının sertçe kapanışını duydu. Telaşlı ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Will, kapı açılır açılmaz hızla çekildi. Kırmızı yanaklı, süveter giymiş genç adam iki büklüm olmuş, elleriyle dizlerine yaslanmış, nefes nefese kalmıştı. Titreyen parmağıyla kapıyı gösterdi.

"Buraya bir kadın geldi mi? Gören oldu mu?"

"Ben, ne oluyor? Otur." Resepsiyonist nefes nefese kalmış adamı boş bir sandalyeye oturttu, ona su verdi.

"Postacı kız," dedi Ben boğuk bir sesle. "O—" Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Postacı kız nerede?" diye sordu.

"Ne postacı kızı?" Resepsiyonist şaşkınlıkla bakıyordu.

"Mosmor giyinmişti, mosmor!" diye bağırdı Ben.

Will'in yüzü kızardı.

Resepsiyonist kafası karışmış bir ifadeyle baktı. "Adı Ruth Evers, Ben. Hartley kaç kere söyledi, şu isimleri öğren artık diye. O senin yöneticin, postacı kızın değil. Senin bir toparlanman şart—"

Ben sinirle homurdandı ve hızla ayağa fırladı. Asansör düğmesine bastı, kapılar açılınca içeri daldı. "Bir daha görürsen, güvenliğe haber ver," dedi sertçe, kapılar kapanmadan önce.

Rahatlayan Will ise merdivenleri seçti. Morgan ile tekrar konuşma şansını yakalarsa, ona ortaokul düşmanının artık favori rengini giymekte olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu. Will haklıydı. Morgan'ı kıskanıyordu.

Merdivenleri rahatça çıktı, ikinci katın lobiden bile daha sessiz olduğunu fark etti. Halı kaplı ofis bölümüne çıktı; kapalı kapılarla dolu koridor uzanıp gidiyordu. Will, tabelaları takip ederek 203 numaralı ofisi buldu. Cam kapıya tıklattı, çenesini sıkıyordu. Ne aradığını tam olarak bilmiyordu ama sonunda Eleanor'un itibarının olduğunu hissediyordu.

"Buyurun," dedi içeriden bir ses.

Masanın arkasında ince yapılı bir adam duruyordu; saçları beyazlamış, gözlüğü burnunun ucundaydı. Gri takım

elbisesi yorgun bir şekilde omuzlarından salınıyordu. Bir evrak yığınının içinden başını kaldırıp şaşkın ama dostane bir ifadeyle gözlerini kırptı. Gözlüğünü burnundan indirip önündeki evrakların üstüne koydu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben William Reed. Babam Reed & Roots'un sahibi ve—"

"İşle ilgili izinler koridorun karşı tarafında. Ofisimden çıkınca sola dönün. Charles'ın ofisi sağdaki son kapı."

Will açıklamaya başladı. "Efendim, ben—"

"Dinle evlat. Ne kadar işim olduğunu göremiyor musun? Başkasının vaktini çal, olur mu?"

"Buraya Eleanor Langford için geldim."Will doğruldu, kalbi küt küt atıyordu.

Hartley'in çenesi kasıldı, kaşlarının arasındaki kırışıklık biraz gevşedi. Kapısını kapatması için eliyle işaret etti. Will karşısındaki sandalyeye geçti. Gözleri bir fotoğrafa takıldı; Ronald'ın genç hali, kızının minik elini tuttuğu fotoğrafa. Bir lunaparkta, kostümlü altı ayaklı bir fare gülümseyerek başparmağını kaldırmıştı.

Hartley elini uzattı. "Ronald Hartley. Herkes bana Ron der. Yanlış anlaşılma için kusura bakma, son zamanlarda iş yüküm tavan yaptı, görüldüğü üzere." Biraz mahcup bir kahkaha attı. "Eleanor'un vefatını duymak beni gerçekten çok üzdü."

Will lafı uzatmayıp direkt konuya girmeye karar verdi. Eleanor ile olan bağlarını anlatmak için uzun bir konuşma hazırlamıştı, Hartley'in de bildiklerini paylaşmasını umu-

yordu ama Hartley'in gelen kutusuna bakılırsa, bunun için pek zamanı yok gibiydi.

"Eleanor kızım için çok önemli biriydi. Kaybı onu derinden yaraladı. Sen de bir babasın, ona ne olduğunu öğrenmek için buradayım."

Hartley öne doğru eğildi, dişlerinin arasından nefes verdi. "Keşke ben de bilseydim." Ellerini havaya kaldırdı.

"Kızımla tanıştınız, Angel." Will telefonunu çıkarıp kilit ekranını Hartley'e gösterdi. Angel, geçen yıl Cadılar Bayramı'nda melek kostümü giymişti, elbisesinden kanatlar çıkıyordu, başında bir çiçek tacı vardı.

Hartley tanıyınca gözleri ışıldadı. "Evet, ne kadar da sevimli bir kızdı! Çok zeki bir genç hanım yetiştirmişsiniz Bay Reed."

Bu, Will'in kızıyla ilgili duyduğu ilk iltifat değildi. Angel, gittiği her yerde kolayca arkadaş edinirdi. Dışa dönük kişiliğini annesinden almıştı.

"Teşekkür ederim efendim. O benim hayat ışığım ve şu sıralar zor zamanlar geçiriyor. Sanırım Eleanor'u hayatta gören son kişilerden birisiniz. Ne yaptığını bilmem gerekiyor."

Hartley düşünceli bir şekilde başını salladı. "Nergis Oteli'ni Max Greaves'e kaptırmak üzere olduğunu Vanessa Taylor'a haber vermek için gelmişti. Greaves, iki yıldan fazladır sürekli arayıp taciz ediyordu." Hartley yanındaki çekmeceyi açtı ve ince bir kâğıt dosya çıkardı. "Iki hafta önce Eleanor, belediye başkanıyla resmî bir görüşme yaptı. Hemen ardından Tate, Greaves'in yeniden imar talebini reddetti ve Greaves hemen yeni bir itirazda bulundu. İnadım inat gibi kafayı takmış durumda."

Will dosyaya bakarken yerinden kıpırdamadı. "Bana konuşmalarının transkriptini vermişti," dedi Hartley, dosyayı Will'e uzatarak. "Greaves'in Nergis Oteli'ni almasını engellemek için bunun yeterli olmasını umuyorduk."

Will okudu:

[TATE]: Kayıt için adınızı ve bugünün tarihini söyler misiniz lütfen?

[LANGFORD]: Eleanor Caroline Langford. Bugün 4 Nisan 2025, Cuma.

[TATE]: Bayan Langford, bana ne söylemek istiyorsunuz?

[LANGFORD]: Öncelikle hakkımda neler duyduğunuzu bilmiyorum ama... Şunu biliyorum ki, Tarçın Kasabası'nda pek sevilen biri değilim. Rossyln Rose gibi değilim, bunu açıkça belirteyim. Bağış için turtalar yapmam, markette insanlara el sallamam. Hiçbir zaman, olmadığım biri davranmadım. Fakat bu kasabayı herkes kadar seviyorum. Kocam Thomas ile, o donanmadan emekli olduktan sonra buraya taşındık. Bana söz vermişti, birlikte güvenli bir yere taşınıp aile kuracağız diye. Nehir kenarındaki o küçük evi satın aldık, yabani bir bahçesi vardı. O bahçe, doktorların söylediğinden daha uzun yaşamasını sağladı. Çok önceden küçük kızımız Bella'yı kaybetmiştik, atlatmamız epey zaman aldı. Onu kaybettiğimde, evi de kaybettim. Burada kalmamı sağlayan tek şey, Nergis Oteli'ydi. O arazi, o yer, sadece bir mülk değil efendim. Bu kasabanın bir parçası, Vanessa, Greaves'in onu rahatsız ettiğini söyledi. Muhtemelen ciddi bir para teklif ediyor. Biliyorum, Lyons'a sözler verdi; muhtemelen size de aynı sözleri vermiştir. Ama o Lyons yolsuzluk yapıyordu. Satılık biriydi; kampanya bağışlarını

Greaves'in şirketleri üzerinden aldı, kütüphaneden öğrendim, paravan şirketler deniyor ona. Adım kapıda yazıyor, hiç gittiniz mi Arşiv'lere? Bana deliymişim gibi bakıyorsunuz ama kanıtlayabilirim—

[TATE]: Şu anda sadece dinliyorum, bir şey söylemiyorum.

[LANGFORD]: İyi dinleyin o halde. Sizden hiçbir ayrıcalık istemiyorum, Bay Tate. Ne takdir, ne el sıkışma. Tek istediğim, kocamın sevdiği o yerin olduğu gibi kalması. Bir vatandaş olarak sizden rica ediyorum, lütfen o yeri sırf kâr edebilmek için yıkıp satacak birine vermeyin.

[TATE]: Söylediklerinizi mutlaka dikkate alacağım Bayan Langford. Ziyaretiniz için teşekkür ederim.

[TRANSKRİPT SONU]

Will, Hartley'e baktı ve yutkundu.

"Bana, Başkan Lyons'a bağışta bulunduğu iddia edilen iki paravan şirketin adını verdi; Max Greaves ile bağlantılı olduklarını düşündü. Biraz araştırdık ama bir şey bulamadık. Daha fazlası olduğunu söyledi ama hiç getiremedi."

"Çünkü öldürüldü," diye fısıladı Will.

"Tate, Greaves'in değişiklik talebini geciktiriyor. Dedi ki bundan sonra işleri kanunlara uygun yapacakmış. Ama bence Max bundan pek hoşnut değil."

Will arkasına yaslandı. Oda birdenbire üstüne gelmeye başlamıştı.

Kasabadaki neredeyse herkes Eleanor'u huysuz yaşlı bir kadın olarak görüyordu. Ama o, kendisine sırtını dönen insanları kurtarmaya çalışıyordu.

Hartley başını geriye yasladı, şakaklarını ovuşturdu. "Polise gitmeliydim—"

Will hatırlayarak omuz silkti. "Bir işe yaramazdı. Max, Eleanor'un öldürüldüğü gece başka bir yerdeydi, kesin kanıt var. O olamazdı. Onu yakalayacaksak, tüm gerçeklere sahip olmamız lazım."

"Bunun bu noktaya gelmemesi gerekirdi, bu kadar ileriye gitmemesi lazımdı. Max'in talebini yıllar önce red-detmiştim. Otel tarihî bir arazide bulunuyor. Kararname açıkça yasaklıyor bunu. Bu bilgilerin hepsini arşivledik, böyle durumlar için."

Bu, Will'e son bir durağı daha olduğunu hatırlattı. Ka-rarnamenin aslını ele geçirirse, Max Greaves'i sonsuza dek durdurabilirdi. Eleanor'un ölümü boşuna olmayacaktı.

"Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Hartley."

Koridora çıktı, Hartley'in kapısını usulca kapattı. Aynı şekilde Belediye Binası'ndan çıktı ve kütüphaneye doğru yürüdü. İçinde keskin duygular vardı; öfke, suçluluk ve en çok da umut.

26. Bölüm

Morgan

Morgan, Bir Top Tarçın'ın kapısını öyle hızla açtı ki üstündeki zilin sesiyle tezgâhın arkasında duran Nia ve Niles sıçradılar. Pencere kenarında uyuyan Gece, ani gürültüyle tısladı. Yavaşça bir tur attı ve rahatça kıvrılıp kendini bir top yaptı; sarı gözleriyle Morgan'a kızgın bakışlar attı.

"Bugün bayağı yoğun geçmiş anlaşılan," dedi Niles, çikolata parçacıklı naneli dondurma kaşıklarken durakladı. "İyi misin Morgan?"

"Küçük bir suç işledim," dedi Morgan nefes nefese. Tezgâha ellerini koydu, altındaki zeminin artık hareket etmemesine şükrediyordu.

"Bensiz mi?" diye bağırdı Nia.

Aynı anda Niles, "Küçük derken tam olarak neyi kastediyorsun?" dedi.

"Belediye Başkanı Tate'in ofisine gizlice girdim." Morgan itiraf etti. "Hemen iki top tarçınlı dondurma lazım bana."

"Morgan!" Nia elinde tuttuğu dondurma kepçesini düşürdü. Boş metal kutuya bir şangırtıyla düştü. Niles

tezgâhın arkasında koşturdu, dedikodunun keyfini çıkararak Morgan'ın siparişini hazırlamaya başladı.

"Peki Ben'i nasıl atlattın?" diye sordu Niles.

"Bir yaka kartım vardı." Morgan küçümseyerek, sanki hiç hırsızlık yapmamış gibi geçiştirdi. Telefonunu çıkarıp Nia'ya fotoğrafları gösterdi. "Asıl önemli olan, Max'in imar değişikliği talebini buldum. Uzun zamandır oteli almaya çalışıyormuş."

Nia kollarını bağladı, onaylamayan bir ifadeyle sayfalara göz attı. Niles da onu yanında izliyordu.

"İmza yok," dedi Nia parmağıyla göstererek. Kardeşi Niles'ı üzerinden attı ve telefonu eline aldı. "Sence Belediye Başkanı Tate, Lyons'ın kararnamesini onaylayıp bunu geçirir mi?"

"Yani, geçirecek fırsatı olmaz zaten," diye mırıldandı Morgan, yüzü kızarmıştı. Niles önüne iki top tarçınlı dondurmayı kaydırdı ve kaşığı uzattı. Morgan iştahla dondurmayı yedi. "Ben onu yok ettim."

"Siz ikiniz gerçekten hapis hayatını seviyorsunuz herhalde?" diye sordu Niles ciddi ciddi. "Hayatımda bu kadar hapse girmeye kararlı iki insan görmedim. İnanılmaz gerçekten."

Niles'ı görmezden geldiler. "O tarihî kararname nerede?" diye sordu Nia, telefonu Morgan'a geri verirken.

"İşte sorun da bu." Morgan'ın morali bozuldu. "Dosyada o karara dair hiçbir şey yoktu; ne otel ne de arazinin koruma altında olduğunu gösteren tek bir belge bile yoktu. Anlam veremedim buna."

"Bekleyin," dedi Niles. Tezgâhın arkasından çantasını aldı ve içinden dizüstü bilgisayarını çıkardı. Açarken alt dudağını ısırıyordu, tamamen odaklanmıştı. "Dahili sistemden kontrol edeyim. Mülkle ilgili hâlâ aktif bir şey varsa şimdiye kadar çoktan dijital ortama aktarılmış olması gerekir." Parmakları klavyenin üzerinde uçuşurken hızla yazmaya başladı.

"Sen bunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu Morgan.

"Ben İlçe Yazı İşleri Müdürlüğü'nde dijital arşivciyim, unuttun mu?" Niles yaka kartını Morgan'a gösterdi. "Ofisim Belediye Binası'nda. Bir dahaki sefere içeri sızman gerekirse haberim olsun. Gizli saklı işlere gerek yok." Morgan bu bilgiyi aklının bir köşesine not etti; ama artık iş işten geçmişti.

Niles'ın yüz ifadesi sertleşti. "Erişim kısıtlı. Başkan Lyons'ın ofisiyle ilgili her şey mühürlenmiş. Muhtemelen yaklaşan davası yüzündendir. Artık benim yetkim de işe yaramıyor."

Morgan iç çekerek tezgâha yaslandı. "Yani hiçbir şey yok mu? Yedek dosya yok, kanıt yok?"

"Deneyebileceğin bir yer var," dedi Niles yavaşça. "Kütüphanenin arşiv odası. Tüm belgelerin fiziksel bir kopyası orada tutulur; imar kayıtları, kararnameler, hepsi. Dosyalar ellili yıllara kadar gidiyor."

"Denemeye değer." Morgan omuz silkti ve kapıya doğru yöneldi.

Nia önlüğünü çıkarıp bir kenara fırlattı. "Dur bekle, ben de geliyorum. Bir daha bensiz bir yere dalamazsın."

Morgan cüzdanını karıştırdı ve aradığını buldu. "Bu sefer zorla girmek yok." Kütüphane kartını gösterdi.

"Sakın oradan kelepçelerle çıkayım demeyin!" Niles arkalarından seslendi.

"Kapa çeneni!" dediler aynı anda.

Tarçın Kasabası Kütüphanesi, Morgan ve Nia taş merdivenleri çıkarken henüz kapılarını yeni açmıştı. Yürüyüş yolunu süsleyen pastel tonlarındaki lalelerle tereyağı sarısı hercailerin arasından geçip geniş kapıları iterek içeri girdiler.

"Arşivler arka tarafta," diye işaret etti Morgan, yolu göstererek. Haftada en az bir gününü burada geçirirdi; kitap değiştirir, çocuklarıyla masal saatinde okumak üzere yenilerini seçerdi. Kütüphanecilerin hepsi onu adıyla tanırdı.

Nia'yla birlikte çocuk bölümünün önünden geçtiler; bir grup ufaklık kukla gösterisi izlerken kahkahalara boğuluyordu. Baş kütüphaneci Aisha, rafları düzeltirken onlara el salladı.

Morgan Arşiv Odası'na yaklaştıklarını fark edince yavaşladı. Masaya eğilmiş, kayıt defterini imzalayan tanıdık silueti görünce olduğu yerde hemen durdu.

Will.

Nefesi boğazına takıldı. Oradaydı; yumuşak gri bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı.

Olduğu yerde donakaldı, içi fena oldu. Bu öfkeden değildi, randevuları yarım kaldığından beri adını koyamadığı o sızılı, ağır his yüzündendi.

Nia yanına sokuldu, bir eliyle Morgan'ı kavradı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledi Morgan. İyi değildi, hiç iyi değildi.

Will kafasını kaldırdı, göz göze geldiler ve uzun bir süre boyunca ikisi de yerinden kıpırdamadı.

27. Bölüm

Will

Will olduğu yerde donakaldı. Morgan Arşiv Odası'nın kapısında duruyordu. Kütüphanecinin masasındaki küçük, buğulu pencereden süzülen ışık, Morgan'ın saç örgülerindeki ışıltıyı yakalayıp yüzüne yumuşak bir parıltı düşürüyordu.

Göz göze geldikleri o kısacık anda, tavandaki lambaların uğultusu silinip gitti; sert bir kanepede üç saat uyumanın boynunda bıraktığı tutulma da, geceden beri göğsünde dinmeyen o sızı da. Elindeki kalem, beton gibi ağırlaştı. Yutkundu ama sesi bile çıkmadı.

İşte oradaydı, tüm gerçekliğiyle karşısındaydı. Ama yalnız değildi. Nia, Morgan'ın yanında dimdik duruyor, bir eliyle onu korurcasına siper almıştı, yüzündeki öfke ise bıçak gibi keskindi. Will'i asıl altüst eden ise Morgan'ın yüzüydü; soğukkanlı, ama uçlarından kırılgan bir sakinlik. Hiçbir şey hissetmemeye çalışıyor gibiydi ama bunu beceremiyordu.

Will'in hisleri o an için fazla yoğundu, fazla dağınıktı; kelimelere dökmesi mümkün değildi. Ne söyleyeceğini

bilmeden doğruldu. 'Özür dilerim' demek fazla basit, fazla yavan geliyordu.

"Hey," dedi kısık bir sesle.

Morgan cevap vermeden içeri girdi, topukluları aralarındaki mesafeyi azaltırken zeminde yumuşak ve tok sesler bıraktı. Will'in kalbi güm güm atmaya başladı. Morgan çantasına uzandı ve küçük, dikdörtgen bir şey çıkardı.

Will'in banka kartıydı.

Morgan kartı aralarında sanki pis bir şey uzatıyormuş gibi tuttu. Will aldı, parmaklarının birbirine değmediğinin fazlasıyla farkındaydı.

"Teşekkürler," dedi ama sesi anlamsız ve boştu. Kart umurunda bile değildi. Onun için asıl mesele, Morgan'ın ona artık eskisi gibi bakmamasıydı; onu önemsiyormuş gibiydi, hâlâ bir şeyler hissediyormuş gibi bakmıyordu.

Will güçlükle yutkundu ve imza atmayı bitirdi, odadaki hava değişmişti. Artık dile getirilmemiş itirafların ağırlığıyla doluydu hava. Gözlerini ondan alamıyordu; yüzüne, ellerine, omuzlarındaki gerginliğe. İstemsizce bakıp duruyordu.

Söylemek istediği çok şey vardı: *Düşünmeden davrandım.*

Aptallık ettim.

Seni incitmek istemedim.

Hatta Eli'nin önerisi bile aklına gelmişti: *Bebeğim, yalvarıyorum.*

Morgan, Will'in yanından sessizce dolanıp, kütüphanecinin masasındaki kalemliğe uzandı, bir kalem alıp kayıt defterini imzaladı. Nia da yanına geçti, üç halkalı klasöre

adını yazarken, Will'in etrafında geniş bir çember çizdi, sanki bulaşıcı bir hastalığın kaynağıymış gibi.

"Selam Liz," diye fısıladı Morgan, birkaç gün önce Will'e ölümcül bakışlar atan kütüphaneciye. "Anne babamın yerine ait kararnamenin orijinal kopyasını arıyoruz."

Liz okumakta olduğu kitaptan başını kaldırdı; kalın, oval çerçeveli gözlüklerinin arkasında kaşları çatılmıştı. Okuduğu sayfayı kaybetmemek için ayraç yerine bir fiş sıkıştırdı. Ayağa kalktı, hırkasını omuzlarına çekerek. "Doğrusu, arşivler yıllardır bu kadar ilgi görmemişti. Geçen hafta bir adam da aynı şeyi arıyordu."

"Hangi adam?" diye aynı anda sordu Morgan ve Nia.

Liz klasörü eline aldı ve birkaç sayfa çevirdi. Parmakları aradığı kaydı bulana kadar satırlar arasında gezindi, sonunda ismi buldu.

"Şenlikten önceki cuma. İçeri girerken kayıt için imza atması gerektiğini söyleyince sinirden köpürdü. Ona ya imza atacağını ya da çıkıp gideceğini söyledim." Klasörü masaya bıraktı ve sayfanın yarısını kaplayan, göze sokacasına atılmış imzayı işaret etti. "Maximillian Greaves."

Üç ziyaretçi de aynı anda nefeslerini tuttu.

Masanın arkasından çıktı ve beyaz eldivenlerini taktı. "Adı üstünde, tarihî kararnameler tarihîdir. Bu sayfalar onlarca yıl öncesine ait. Eğitimli bir uzman olmadan ne elle tutulur ne de üzerinde işlem yapılır."

Morgan, Nia ve Will, Kütüphaneci Liz'i odanın derinliklerine kadar takip etti.

"Elbette," dedi Morgan. "Ama bir kopyasını almamız mümkün mü?"

"Kopya mı?" Liz durdu ve şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü.

"Sen sinir krizi geçirmeden önce," diye başladı Morgan. "Nergis Oteli'nin koruma altındaki arazide bulunduğuna dair bir kanıta ihtiyacım var." Morgan, Liz'e cılız bir şekilde gülümsedi. Will o gülümsemenin gözlerine uğramadığını fark etti.

Will'in parmakları sızladı; yüzüne düşen bir örgüyü kulağının arkasına iliştirmek, onu güldürecek şakalarından birini duymak istedi. Ama kıpırdayamadı.

"Morgan, biliyorsun seni gerçekten çok severim. Ama Aisha bunu duyarsa..."

"Duymayacak!" dedi Morgan, avuçlarını Liz'e göstererek. "Bir tanecik fotoğraf sadece. Dosyayı o plastik şeyin içinden bile çıkarmayız.

Liz rafın arkasından küçük bir tabure çekti ve üstüne çıktı. Uzanıp üst raftan kalın bir kitap indirdi; eski deri cildi yumuşamış, kenarları aşınmıştı.

"Bu kararname dizini," dedi. Eldivenli parmağıyla sekmeler arasında gezindi. 'N' harfini buldu. Sabırla sayfaları çevirdi, sonra 'O' bölümü geldi.

"Bu doğru değil," diye mırıldandı Liz. Bu kez sayfaları çok daha yavaş çeviriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Will. Merakına daha fazla dayanamadı.

"Nergis Oteli'ne ait sayfa yok." dedi Liz, yüzünde apaçık bir korku vardı.

Yırtılmamıştı. Kıvrılmamıştı. Sayfa yoktu. Hiç var olmamış gibi çekip alınmıştı.

Morgan boşluğa baka kaldı, gözleri doldu. "Şaka yapıyorsunuz herhalde," dedi kısık bir sesle.

Nia araya girdi. "Bir dakika, bu belgelere yalnızca eğitimli birinin dokunabileceğini söylemiştin. Yani bu normal bir şey değil, öyle değil mi?"

Will başını salladı. "Tabii birinin onu ortadan kaldırmak için özel bir sebebi yoksa."

"Max özellikle bu sayfayı mı sordu?" diye üsteledi Nia.

Liz korkudan donup kalmış gibiydi, aklı başka yerdeydi sanki. "Özellikle o sayfayı istemedi. Dizini görmek istediğini söyledi. Eski imar planlarını arıyordu. Kızıl Ağaç hakkında sohbet ettik, bana tüm o dükkân sırasının kendisine ait olduğunu falan anlattı. Çok nazik ve etkileyiciydi. Yani sizce onu o mu çaldı?"

"Başka kim olabilir ki?" dedi Morgan, sesi öfke doluydu.

"Fark ederdim," dedi Liz, gözleri yere doğru bakarken. "İmkânsız. Dip dibe duruyorduk."

Nia araya girdi. "Peki ya çalmadıysa, ya sakladıysa?"

Bu düşünce Will'i sarstı. "Eleanor!" diye haykırdı.

"Ne?" Morgan ona anlam veremeyen gözlerle baktı.

Will başını salladı, düşünceleri ağzından çıkacak kelimelere yetişemiyordu. "Ya Eleanor sakladıysa? Angel bize hep Eleanor'un 'Bir şeylerin saklı olduğu yerde onu her zaman bulabileceğini' söylemişti. O an fazla dramatik gelmişti ama—"

Morgan'ın yüzüne yeniden renk geldi. Gözleri bir anda ışıldadı.

"Nerede olduğunu biliyorum." Geriye öyle hızlı bir adım attı ki raflara çarptı. Raflar devrilecek gibi sarsıldı. Liz koşup rafları tuttu, sanki çocuklarını koruyormuşcasına kavradı.

"Ne demek istiyorsun Morgan?" dedi Nia, elini arkadaşının omzuna koyarak.

Morgan, Nia'nın elinden sıyrıldı. "Vakit yok. Sonra anlatırım!" Morgan masaların arasından fırlayıp kapıya doğru koştu, eteği rüzgârda uçuştu.

Will ve Nia peşinden koştu ama Morgan çoktan gözden kaybolmuştu. Geriye sadece topuklularının yankısı ve Arşiv kapısının tok sesi kalmıştı.

Will boşluğa bakıyordu, göğsü sıkışmış, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Nia önüne geçti. "Konuşmamız lazım. Şimdi."

Rosie'nin Lokantası hâlâ aynı görünüyordu. Ön cephe boyunca uzanan uzun bir tezgâha, tabureler eşlik ediyordu. Will oraya adım atmayalı iki yıl olmuştu. Çoğu zaman, Eddie'nin, binanın yan tarafına eklediği paket servis penceresinden sipariş verip yoluna devam ediyordu. Yeniden içeri girmek, eve dönmek gibiydi. İç ısıtan bir his gibi.

Will, Rosie ile yalnızca birkaç kez karşılaşmıştı ama Morgan, Nia ve Jesse'nin ona duyduğu saygıyı gördükçe, onu ailenin bir parçası gibi sayıyordu. Biraz anaç, biraz efsane. Üstelik kasabanın hiçbir yerinde Rosie'ninkilerden daha iyisini bulamamıştı: Ortası bulut gibi yumuşak, kenarları karamelize, üzerine boca edilen o enfes sos ile adeta suç teşkil edecek kadar lezzetli tarçınlı bir çörek.

Mekân yarı yarıya doluydu; öğle kalabalığının uğultusu, boş masaları bile işgal ediyordu. Will pencerenin altına gizlenmiş arka taraftaki bir masayı fark edip deri koltuğa yerleşti. Nia ise hemen oturmadı.

"Rosie'yi hayattayken son gördüğümde, tam da bu masadaydım." Nia dönüp tezgâhın arkasındaki çalışanlara baktı. Gözleri boş bakıyordu, sanki orada değildi.

"Üzgünüm Nia. İstersen başka bir yere geçebiliriz," dedi Will.

Will ağlamasını beklemişti ama Nia bir anda dönüp ona baktığında gözleri ateş saçıyordu. "Tam da burada haketti-ğini bulacaksın. Rosie intikamı severdi." Karşısına oturdu, kollarını bağladı. Bir mafya babası gibi. Ciddi. Soğuk.

Will homurdandı, başını arkasına yasladı.

"Haydi," dedi Will. "Dök bakalım içini."

Nia öne doğru eğildi. "Şu hayatta en çok değer verdiğim iki insanı kızdırıp karşına almayı başardın," dedi düz bir sesle, dirseklerini masaya koyarak. Sevdiğim adamı ve en yakın arkadaşımı. Ve ikisi söz konusu olduğunda, şakaya gelmem."

Will yüzünü buruşturdu, söylenenleri sindirerek dinledi. Hak etmişti. "Direkt daldın konuya, tamam."

Nia tek kaşını kaldırdı. "Daha yeni başlıyorum."

O sırada bir garson yanlarına geldi, Nia menüye bile bakmadan orta pişmiş bir burger, patates kızartması ve paket servis için soğuk çay söyledi. Will hiçbir şey sipariş etmedi; iştahı bir anda kapanmıştı.

"Sanki bir aksiyon filmindeymişsin gibi karakola daldın. Ne için peki? Onu küçük düşürmek için mi? Gerçekten

eğitimli bir dedektiften daha çok şey bildiğini mi sanıyorsun?"

"Nia, öyle değil–"

"Jesse sadece işini yapıyordu, Will. Gece yarısı Caleb'ı tutuklamaktan keyif mi aldığını zannediyorsun? Emir kulu o. Zaten kendini berbat hissederken bir de iş yerinde seninle uğraştı. Bu çok alçakçaydı. Sorumsuz ve düşüncesizdi. Aptalcaydı. Ve—"

"Tamam! Anladım!" Will sözünü kesti, bakışlarını kaçırdı. Çenesi kitlenmişti. "Biliyorum, tamam mı? Ben sadece kendimi kaybettim. Caleb beni ağlayarak aradı, gözüm döndü."

"Bu, yaptığını haklı çıkarmaz," Nia'nın sesi yumuşamamıştı. "Daha büyük bir sorun da var. Morgan." Morgan'ın adını duymak Will'e beklenmedik bir darbe gibi geldi. Utanç her yerini sardı. Nia parmaklarını çıtlattı. Will içgüdüsel olarak kendini toparladı.

"Onu o yemek masasında yapayalnız bıraktın," dedi Nia, sesi soğuk ve netti. " Bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunu biliyor musun? Senden hoşlanıyordu Will, hem de gerçekten çok. Morgan'ı birine karşı bu kadar heyecanlı görmeyeli..." Duraksadı, gözlerini tavana dikti. "Ne kadar oldu, inan hatırlayamıyorum!"

Will bağırmak istedi ama kelimeler boğazına düğümlendi. Başını ellerinin arasına gömdü. "Batırdım her şeyi, Nia."

"Evet, batırdın." Nia ona alaycı bir şekilde baktı.

"Düzeltmek istiyorum," dedi Will hızla başını kaldırarak. "Jesse'yle aramı düzeltirim. Ama Morgan... Ne gerekiyorsa yaparım. Gerçekten her şeyi."

Will hiçbir zaman geri adım atan biri olmamıştı. Kazanmak, kaybetmek ya da berabere kalmak. Calvin Reed ona ne olursa olsun kaçmamayı öğretmişti. Hatalarını, utancını kabullenip ayakta durmayı. Ama Morgan'ı böyle kaybedemezdi. Ona bir açıklama borçluydu, yeter ki bir kez daha ona yaklaşmasına izin versin.

Nia kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Morgan çok farklıdır Will. Komiktir, sadıktır, zekidir, göz kamaştırır." Parmaklarıyla saydı. "Ama affedici midir? Hayır, ona pek uymaz."

Will omuzlarını dikleştirdi. "Zorlukların altından kalkmasını bilirim."

Hayat onu defalarca yere sermişti; soğuk ve acımasız bir şekilde. Yine de her seferinde ayağa kalkmış, yumruklarını sıkarak karşılık vermişti. Bu kez de farklı olmayacaktı.

Nia homurdandı. "Altıncı sınıfta ona..." Sesini alçaltıp etrafındakilere temkinle baktı, sanki Morgan bir köşeden fırlayacakmış gibi. "Şu meşhur mor dinozora benzeten kızla hâlâ görülmemiş bir hesabı var. Adını bile ağzıma alamam yoksa—"

"Şey mi—"

"Sakın!" diye fısıldadı Nia. "Demek istediğim şu, Morgan unutmaz. Ve kesinlikle kolay kolay affemez."

Will öne eğildi, kollarını masaya dayadı. "O zaman daha çok çabalarım. Vazgeçmem. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlarım. Çünkü öyle. Bu bir bahane

değil ama çok üzgündüm Nia. Beni o halde görmesini istemedim. Ben..."

"Gerçek yüzünü görmesinden mi korktun?"

Will inkâr edemezdi. Korkmuştu. Böyle anlarda ortaya çıkan, sadakatle körleşen, çabuk parlayan, geç düşünen o halinin Morgan'ın zihnine kazınmasından korkmuştu. Öfkesini gözü kara bir şiddetle, kontrolsüzlükle karıştırmasından korkuyordu. Ailesinin yıllardır onu patlamaya hazır bir bomba gibi görmesine neden olan şeylerle. Morgan'ın onu, öfkeyi aklının önüne koyan adamlardan biri sansın istemiyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Toprağın altına gömmek için yıllarımı verdiğim bir halimi görmesinden korktum."

"O zaman ona artık kim olduğunu göster."

Will ağır ağır başını salladı. Sözler yavaş yavaş içine işledi. Morgan'la her şeyi berbat etmeden önce Nia'yla konuşmayı diledi.

"Her şeyi yumruklarla çözemezsin. Aşk zaman ister, sabır ister, taviz ister. Bahçeyle ilgilenmek gibidir." Nia bir an sustu ve gözlerini Will'in üzerinde gezdirdi. Yalnızca en iyi arkadaşın sahip olabileceği o keskin bakışla.

Serçe parmağını uzattı. "Bir daha berbat etmeyeceğine söz ver. Kaçmak yok. Öfkene yenik düşmek yok. Hayatın dağıldığında onu ikinci plana atmak yok. O bir prenses değil, Will. Zor şeylerle baş edebilir."

Will de parmağını onunkine geçirdi. Anlaşma yapıldı. "Sözüm söz."

O sırada garson gelip Nia'nın özenle paketlenmiş yemeğini masaya bıraktı.

Nia memnuniyetle başını salladı, poşete dokundu. "Sevdiğim adama öğle yemeği ısmarladığın için teşekkürler. Güzel bir başlangıç yaptın."

Nia koltuktan kayarak çıktı ve ağır adımlarla uzaklaştı.

Will güldü; ne kadar kolay oyuna getirildiğine hâlâ inanamıyordu. Cüzdanını çıkardı ama o kargaşada banka kartını kütüphanede unuttuğunu fark etti. Nia'nın öğle yemeğini, Bayan Lorraine'den kalan nakitle ödedi. Telefonuna baktı, Angel'ın çıkışına daha vardı. Garsona teşekkür edip kütüphanenin yolunu tuttu.

Elizabeth geniş masanın üzerinde hâlâ kambur halde duruyordu, her an devrilecek gibi duran kitapların arasına gömülmüştü burnu. Kararnameler, ziyaretçi kayıt defteri ile birlikte, çözülmeyi bekleyen bir bulmaca gibi serilmişti önüne.

Will, odanın önünde duran danışma masasının üzerinde duran banka kartını gördü. Kartı cüzdanına geri koyup Elizabeth'e doğru odanın içine ilerledi.

"Hâlâ buradasın," dedi Will, yerinde kıpırdamadan durmasına şaşırmadan.

Elizabeth başını kaldırmadı. "Kartın için geri döneceğini biliyordum. Ben de bu karmaşayı anlamaya çalışıyordum. Bunu yapan kimse ne aradığını çok iyi biliyordu." Dalgın bir hareketle kayıt defterine dokundu. "Arşivler genelde bomboştur, kimse gelmez. Bazen kütüphane turu ya da Tarçın Kasabası'nın geçmişine merak salmış bir turist uğrar, o kadar. Ama giriş kayıt defterini kontrol ettim. Son iki haftada sen, Nia ve Morgan dışında buraya inen sadece iki kişi olmuş."

Will biraz daha yaklaştı, iyice meraklanmıştı. "Kim?"

Elizabeth sayfayı işaret etti. "Eleanor Langford ve Maximillian Greaves."

Will döndü, düşünürken parmaklarını dudaklarına götürdü. "Greaves'in Arşivlerde ne işi olur ki? Kararnameyi zaten biliyordu, talebi onsuz da onaylanmıştı. Bir kâğıt parçasını dert edecek biri değildi, kampanya bağışları fazlasıyla yeterliydi." Yutkundu, düşünceleri kontrolden çıkmıştı. "Hem Eleanor'un öldürüldüğü gece Tesis'de görülmüştü."

"Diyorum sana, Greaves denen adam buradaydı." Elizabeth işaret parmağını ziyaretçi kayıt defterine sertçe bastırdı.

Greaves'in aynı anda iki yerde bulunması imkânsızdı. Will, bunu nasıl daha önce fark etmediğine şaşıyordu. Greaves, onayını durduran kişinin Eleanor olduğunu mutlaka biliyordu. Eğer onu kendi elleriyle öldürseydi, izler doğrudan onu gösterirdi. Ve eğer Nergis Oteli'ni rüşvetle ele geçiremiyorsa, geriye tek bir yol kalıyordu: Cinayet. Kendi yerine birini göndermiş olmalıydı. Yeterince çekici, bilgi sızdırabilecek kadar akıllı, işi arka planda yürütmeyi bilen biri. Kimliğini fark ettirmeden Eleanor'a yaklaşabilecek, yeterince yaklaşınca da işini bitirebilecek biri.

Will homurdandı, ellerini sıktı. "Cameron."

Liz irkildi, gözlüğünü çıkarırken gözleri kocaman açılmıştı. "Cameron mı?" diye sordu merakla.

Will'in çenesi kilitlendi. Dün otelde onu köşeye sıkıştırmaya çalışan adamın yüzü her ayrıntısıyla gözünde canlandı.

"Uzun boylu, kasabaya yeni gelmiş—"

"Dağınık kahverengi saçlar, okyanus mavisi gözler." Liz'in beti benzi attı, sesi alçaldı. "O-o Maximillian Greaves."

Will kısık sesle küfür etti, çoktan telefona uzanmıştı. Morgan'ın adını ekranda görür görmez parmağıyla bastırdı.

"Aç şu telefonu," diye yalvardı.

Telefon bir kez çaldı.

İki kez çaldı.

Telesekreter.

Telefonu kapadı, yeniden aradı. Bu kez odanın içinde volta atıyordu. Yine cevap yoktu.

"Açmıyor," diye söylendi. Korku kalbinin etrafını sarmaya başlamıştı.

"Başı dertte mi sence? Bana karıncayı bile incitmez biri gibi gelmişti. O kadar—"

"Çekici mi? Evet, çok duydum."

Liz "Ama—" diyecek oldu.

Will devamını duymadı, çoktan kapıdan çıkmıştı bile.

28. Bölüm

Morgan

Morgan kamyonetini Nergis Oteli'nin önüne park ederken lastikler çakılların üzerinde resmen inledi. Titreyen telefonunu görmezden geldi, tek bir şeye odaklanmıştı. Neredeyse varmıştı. Kalbi, girişe attığı her adımda göğsüne çarpıyordu. Yol boyunca diken üstündeydi. Bunu daha önce nasıl fark etmediğine inanamıyordu.

Topuklularını bir kenara fırlatıp merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Evde biri var mı bakmadı bile. En üst kata vardığında sağa döndü ve Cameron'ın kapısını çalmaya zahmet etmeden itti.

Yatağın kenarına uzanmış telefonla konuşuyordu. Morgan'ı görünce sesi boğazına takıldı, bir anda ayağa fırlayıp elini ahizenin üzerine kapattı.

"Morgan! Neler oluyor?"

"Nerede olduğunu biliyorum!" dedi Morgan nefes nefese. Bu nefes darlığının sebebi gün boyu koşturmuş olması mı yoksa Cameron'ın baklava gibi karın kasları mıydı, kendisi bile emin olamıyordu.

"Neyin nerede?" diye sordu, bakışlarını yakalayınca. Morgan gözlerini onun kusursuz vücudundan hızla çekti ve odasına neden daldığını hatırladı.

"Kararname!" Odanın içinden acele adımlarla geçip eski sedir sandığa yöneldi. Sandık hep oradaydı, Eleanor'un sırlarını saklamıştı yıllarca. Ama bugün, açılmayı bekleyen bir kapı gibiydi, ailesinin özgürlüğüne açılan bir kapı. Morgan'ın parmakları heyecandan sızladı.

Cameron'ın kıyafetlerini bir kenara itti, makyaj masasının taburesi ortaya çıktı. Tabureyi indirip açılan aralıkta gizli bölmenin mandalını bulana kadar elini gezdirdi. Elini daha derine itti, omzunu kapıya yaslayıp destek aldı. Cameron hemen arkasında dururken Morgan, yoklamaya devam etti. Parmakları kâğıt rulosu gibi bir şeye değdi. Gerildi, tutabildiği yerden nazikçe çekti. Desteden bir kâğıt açıldı ve aradıkları da tam oydu.

İşte oradaydı. Tarçın Kasabası Tarih Derneği'ne ait orijinal kararname. İmzalı, tarihli, mühürlü; her şeyiyle resmi.

"Biliyordum," diye nefes verdi, kâğıdı tavandaki ışığa doğru nazikçe kaldırırken.

Başarmıştı.

Cameron'a döndü, gözleri sevinçle parlarken, ailesinin kurtuluşu olan o belgeyi sımsıkı tutuyordu.

"Gerçekmiş," diye hıçkırdı, kâğıdı göğsüne bastırırken.

Sonunda bitmişti. Her şey.

İlk duyduğu şey sessizlikti.

"Morg, çok üzgünüm." Cameron'ın sesi yabancıydı. Morgan kafası karışmış halde ona döndü. İçini ürperten, sesindeki ton değil, yüzündeki ifadeydi.

Yas tutan yeğen gitmişti. Yerine Morgan'ın hiç tanımadığı biri gelmişti. Cameron'ın okyanus mavisi gözleri artık buz gibi geliyordu ve yavaşça ona doğru yaklaşıyordu. Morgan refleksle geri çekildi, makyaj masasına çarpıp sendeledi. Ama Cameron çoktan üstüne eğilmişti. Kaçacak yeri yoktu.

"Came—"

Bir gölge düştü üstüne. Morgan çığlık atmak için ağzını açtı ama karanlık daha hızlıydı.

29. Bölüm

Will

Telesekreter.

Will küfredip telefonu geri bıraktı. Morgan'ı bir kez daha aradı; başparmağı tuşun üzerinde tereddütle bekliyordu, sanki fikrini değiştirip cevap verecekmiş gibi.

"Seninle konuşmak istemiyor, Bay Reed. Kabullen bunu artık," diye homurdandı Caleb, ağzı çizburgerle doluyken. "Muhtemelen engellendin."

Will ona sertçe baktı. "Kapa çeneni." Sesi niyet ettiğinden daha sivri çıkmıştı. Zaten bir sabıkalı ne anlardı ki?

Camların ardında Tarçın Kasabası, solmakta olan bir bahar güneşinin altında parlıyordu. Pembe kızılcık çiçekleri kaldırımlara serpilmişti, sanki doğa bir konfeti patlatmıştı. İnsanlar ellerinde buzlu kahvelerle Ana Cadde boyunca dolaşıyor, dükkân sahiplerine el sallamak için duruyordu. Dışarısı mutluluğa benziyordu; temiz hava ve yepyeni başlangıçlar gibi.

Ama Will'in arabasının içinde bayat patates, öfke ve sessizlik kokusu vardı.

"Bağlantıları olan bir ağabeyim olduğu için şükret." Will direksiyonu sıkıca kavradı. "Yoksa hâlâ o nezarette oturup anana ağlardın."

"Zamanlama kötü adamım." Caleb başını ağır ağır sallayıp ağzına bir avuç patates doldurdu. Yağ, yanağına bulaşmıştı.

Sıkış tıkış arka koltukta oturan Angel rahatsız bir ifadeyle izledi. "Boğulacaksın," diye uyardı, cıklayarak. "Yavaş ye."

"Elimde değill," dedi Caleb lokmalarının arasında. "Bir buçuk gündür yediğim ilk doğru düzgün yemek bu."

"Yıllardır aç gibisin," dedi Angel, kollarını kavuşturup iğrenmiş bir ifadeyle.

Will arabasını Altın Izgara'nın otoparkından ustalıkla çıkarıp Caleb'ın evine doğru sürdü. Serbest bırakıldıktan sonra Caleb, annesini görmek istememişti. Sözde kız arkadaşı Kelsey'in adını bile anmamıştı. Tek isteği etti, Will de bu isteği yerine getirmişti. Çocuk geceyi soğuk bir hücrede geçirmişti. Bir hamburgeri hak etmişti.

Will'in telefonu titredi. Içinde bir anlık umutla telefona uzandı, ama arayanı görünce o umut anında söndü.

Elijah. Will telefonu arabasının *bluetooth*una bağladı.

"Her şey yolundadır diye düşünüyorum. Jacob ve Rhonda hatta. Hâlâ Caleb'la birlikte misin?" diye sordu Elijah, sesi espressoyu andırıyordu; pürüzsüz, sert ve sinir bozucu derecede kendinden emin.

Will hemen cevap vermedi. Dur levhasında yavaşlayıp aynı su mataralarını taşıyan koşucu bir çifti izledi. Aralarında, adımlarına ayak uyduran bir golden retriever koşuyordu. Tarçın Kasabası'nın her işe koşan müteahhidi

Austin Jacobs dostça el sallayıp selam verdi. Bir kadın kolunun altına sıkıştırdığı alışveriş poşetiyle bir butikten çıktı; alışverişin verdiği mutluluk gülüşüne işlemişti. Her şey öylesine kusursuz görünüyordu ki, sanki Will'in dünyası yerinden çıkıp savrulmamış gibiydi.

"Evet," diye yalan söyledi Will. Aslında hiçbir şey yolunda değildi, zerre kadar bile. Bunu haykırmak istiyordu ama etraf kalabalıktı.

Morgan onu tamamen dışlamıştı. Caleb hak etmediği suçlamalarla karşı karşıya kalabilirdi, Eleanor'un katili ise hâlâ ortalıkta dolaşıyordu. Yine de en çok acıtan Morgan'ın sessizliğiydi. Ondan nefret edebilirdi, sorun değildi. Ama Cameron denen herifin manipülatif ve hatta tehlikeli olduğunu bilmesi gerekiyordu. Peki kararname neredeydi?

"Buradayız," dedi Will.

"Harika," dedi Jacob. Lawson & Lawson hukuk bürosunun iki ortağından biri olan Jacob Lawson, pahalı takımı ve evrak çantasıyla ortaya çıktığında Tarçın Kasabası Karakolu'nu küçük düşürmüştü. Caleb'ı bir saat içinde dışarı çıkarmıştı. Elijah her ne kadar gönüllü iş yaptığını söylese de Will bunun ağabeyine epey bir pahalıya patladığından emindi. Bir avukat bedavaya çalışarak Maserati sahibi olamazdı. Will daha dün doğmamıştı, saf değildi.

"Kalamadığım için kusura bakmayın ama akşam katılmam gereken bir iş yemeği var. Bayan Rhonda, bu akşam konuşma fırsatı bulamadık ama lafı dolandırmayacağım. Caleb şimdilik güvende ve sağ salim size doğru geliyor. Önemli olan da bu."

Rhonda'nın sesi gerginlikten kısılmış haldeydi. "Bay Lawson, bize yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

O lanet patronum az önceye kadar çıkmama izin vermedi. Karakola geliyordum ama sanırım eve döneceğim."

Will, Caleb'ın evine doğru giden yola döndü. Caleb, sanki annesi camın yanında dikilmiş de onu azarlayan bakışlarla süzüyormuş gibi, koltuğuna iyice gömüldü.

"Iyiyim anne," dedi zar zor, ağzı yine patates kızartmasıyla doluydu.

"Hı hım. Eve gelince görüşeceğiz seninle," diye tersledi Rhonda.

Caleb başını koltuğun arkasına yasladı. Arkasında Angel kıkırdadı. Will dikiz aynasından ona uyarı dolu bir bakış attı. Angel kulaklığını yeniden taktı ve tabletine geri döndü.

"Polis yüksükotu diye bir şey bulduklarını ve bıçağın üzerinde onun parmak izlerinin olduğunu söyledi. Onu bir daha göremeyeceğim diye o kadar korktum ki."

Hıçkırdı. "Ne oldu? Nasıl oldu da böyle elini kolunu sallaya sallaya çıkabildi?"

"Rhonda, derin bir nefes al tamam mı?" Jacob'ın sesi yumuşadı. Soğukkanlılıkla eğitilimiş, profosyonel bir sakinlikti bu. "Oğlun bir bahçecilik kulübündeydi. O sabah botlarına yüksükotu kalıntıları bulaşıp eve taşımış olması gayet normal. Bıçağa gelince, parmak izleri, o gece oğlunun bir şekilde o bıçağa dokunduğunu gösterir. Ama birini öldürdüğünü kanıtlamaz. Asıl mesele de bu zaten. Polis de bunun farkında. Ellerinde daha güçlü ve somut kanıtlar olmadan, onu içeride tutamazlardı."

"Ya bir şey bulurlarsa? Ailem Tarçın Kasabası'nda pek sevilmiyor zaten artık. Bunun sorumlusu da o lanet kardeşim. Ya Caleb'ı tekrar alıp götürürlerse?"

"Başka sorular sorabilirler. Onların işi bu. Bir noktada Caleb'ın cumartesi gecesi ne gördüğüne dair ifade vermesi gerekebilir. Ama o kaçacak biri değil. Şiddet içeren bir sabıka kaydı da yok. Bu işin üzerine gitmek isterlerse, her adımda yanınızda olacağım."

Rhonda derin bir nefes verdi. Will, Rhonda'nın gevşeyip omuzlarının indiğini, sonunda nefes alıp rahatladığını hayal etti. "Bunu nasıl hallettiğinizi hâlâ çözemiyorum, Bay Lawson—"

"Lütfen bana Jacob deyin," dedi ısrarla. "İyi bir çocuğunuz var. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Dedektifler bunu fark etti. Gerekirse bir hâkimi ve yargıcı da buna ikna ederiz."

Rhonda bir kahkaha attı; yarısı rahatlama, yarısı da şaşkınlıktı. "Eve vardığında keşke doğru yerde olsaydım diyecek."

"On beş dakikaya oradayız," diye duyurdu Will.

Caleb yalvarırcasına gözlerini devirdi, dudaklarını kıvırdı. "Daha yavaş sür," diye fısıldadı.

"Yardımlarınız için ne kadar teşekkür etsem az, Jacob. Will'e de Elijah'a da çok şey borçluyum."

"Hepimiz birlikteyiz," dedi Jacob içtenlikle. "Yakında haber vereceğim. Şimdilik kendinize iyi bakın, olur mu?"

"Teşekkür ederim Bay Lawson ve diğer Bay Reed," dedi Caleb utanarak. Mahcup bir ifadeyle başını kaldırıp hamburgerinin son lokmasını yuttu.

"Ne demek, evlat," diye karşılık verdi Eli ve telefonu kapadı.

Will Caleb'a baktı, oldukça bitkin görünüyordu. "Hadi, seni eve bırakalım."

Will arabayı kaldırıma çekip kontağı kapattı. Caleb'ın evi sessiz ve sakin bir sokağın ucunda yer alıyordu. Duvara asılı lamba titreyerek yanıyor, geniş bahçeye uzun gölgeler düşürüyordu. Çimlerin arasında, terk edilmiş gibi duran eski bir basketbol topu vardı. Ön kapı sanki onları bekliyormuşçasına açıldı, Rhonda'nın silüeti belirdi. Caleb içini çekti. Will, kapı koluna uzanmadan önceki o kısa duraksamayı gözden kaçırmadı.

Will arka koltuğa doğru baktı dönüp. Angel derin bir uykudaydı, tek boynuzlu atlı kulaklığı kulağını sıkıca sarmış, tableti kucağındaydı. *Andrew Guy, PI* dizisinin bir bölümü onsuz oynamaya devam ediyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum Bay Reed. Sorumluluk almak, doğru arkadaşlar seçmek falan gibi şeyler üzerine uzun bir konuşma yapmana gerek yok." Caleb bakışlarını kucağına indirdi, sonra tekrar evine, kapıda bekleyen annesine baktı.

Derin bir nefes verdi, omuzları çöktü. "Herkes onu benim öldürdüğümü düşünecek."

"Eğer böyle düşünüyor olsalardı, inan bana, polis seni o karakoldan çıkarmazdı. Jacob her şeyi halledecek. Sen o zamana kadar başını eğ, belaya bulaşma."

Will, Caleb'ın ensesine hafifçe vurdu. Tıpkı babasının, gerçekten dinlemesini ve anlamasını istediği anlarda ona yaptığı gibi. "Bu gece sana ikinci bir şans verildi," dedi Will yaşlı hissettirmemeye çalışarak. "Değerini bil, boşa harcama."

Caleb başını salladı. "Evet, anladım." Yolcu kapısını itip indi. Çok uzaklaşmadan geri eğildi. "Tekrar teşekkürler Bay Reed. Borçluyum sana."

"Git kendin ol. O zaman bütün borçların silinir."

Genç çocuk başını bir kez daha salladı, sözler sanki zihnine işlemişti. Will, onun bahçeyi geçip merdivenleri tırmanışını ve içeri girişini seyretti. Rhonda oğlunun boynuna sarıldı. Will, oğlunun nihayet sağ salim eve dönmüş olmasının yaşattığı o rahatlamayı ancak tahmin edebiliyordu. Kapıyı kapatmadan önce Rhonda, Will'e el salladı. Kapının kapanışı öyle keskindi ki, Will bunun bir değişimin başlangıcı olmasını umdu.

30. Bölüm

Morgan

Morgan, hiç beklemediği bir yerdeydi; Kendini, ahşap zeminde yüzüstü yatar halde, bilincini kaybetmenin eşiğinde bulmuştu.

Böylesi bir karmayı hak edecek ne yapmıştı ki? Eğer bundan sağ çıkarsa, geçmiş yaşamda kim olduğunu anlamak için o ruhani yolculuklardan birine kesinlikle katılacaktı. Çünkü her kimse, bu hayatı Morgan'a zehir ediyordu. Şimdiki Morgan ise yaptığı saçmalıklar yüzünden ölümle dans ediyordu.

Morgan'ın başı feci halde zonkluyordu. Dilinde metalik bir tat vardı. Kıpırdandı ve dünya yana doğru kaydı sanki, ardından acı bedenine doğru yükseldi. Gözlerini arkasında yıldızlar patladı.

Bir süre hareket etmedi, diğer duyuları keskinleşirken olabildiğince kıpırdamadı. Morgan, zihnindeki bulanıklığa karşı koyarak gözlerini kırpıştırdı. Birer birer, zorla açtı gözlerini. Cameron bulanık bir görüntü halinde belirdi. Elinde telefon, bir o yana bir bu yana odanın içinde volta atıyordu.

"Evet, aldım. Dediğin gibi doğruca oraya koştu. Eleanor bunu yukarıdaki şu çirkin sandığın oraya saklamış. Gizli bir mandalı vardı ama artık sorun kalmadı." Tehditkâr bir kahkaha attı kısık sesle. "Kararnameyi yok ettikten sonra onu da hallederiz. Daha önce aradım, Belediye Başkanı Tate ile konuştum. Yarın imar değişikliğini onaylayacak. Bu iş tamam."

Morgan'ın kalbi yerle bir oldu. Cameron onun yanındaymış gibi davranmıştı, Morgan da imar değişikliğinin önündeki son engeli de, kendi elleriyle ona teslim etmişti. Bir kez daha oyuna gelmişti.

Cameron konuşmaya devam etti. "Hâlâ baygın. Ne yapayım onu?"

Morgan nefesini tuttu, gözlerini sımsıkı kapadı. Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Sonunu bekliyordu.

"Yok, beni gören olmadı. Öğle yemeğinde verdiğin yüksükotunun kalanını da köpeğe yedirdim. Gece boyunca veterinerde oyalanırlar. Evet, üstümü değiştirir onu da getiririm. Ailenin geri kalanına ne olacak peki?" Kısa bir duraksama, fazla ürkütücü. "Anlaşıldı."

Soğuk bir silah namlusu sırtına dayandı. Morgan, baygın numarasını anında unutarak inledi.

"Yerinde olsam sesimi çıkarmazdım," diye fısıldadı Cameron. "Yoksa babanın kalbi, gün doğmadan önce hem işinin hem de biricik kızının öldüğünü öğrendiğinde dayanamayabilir."

Cameron sade ve siyah bir takım giydi. Eşyalarını büyük bir titizlikle çantasına yerleştirdi. Otelde bulunduğuna dair tek bir iz bile bırakmadan.

Ardından Morgan'ı yerden çekip kaldırdı. Başı döndü, dengesini bulmaya çalışırken dizleri boşaldı. Akılalmaz, yakıcı bir acı bedenini sardı. Görüşü siyah beneklerle kapandı. Konrolünü kaybediyordu. Gerçeklik silinip gidiyordu sanki.

"Yürü!" Odayı sendeleyerek geçip koridora çıktı. Korkuluğa asıldı, tek tutunacağı şey oydu. Yoksa sahanlıktan aşağı yuvarlanacaktı. Çığlık atmak için ağzını araladı ama sırtına dayanan soğuk metal onu durdurdu.

Düşün, dedi kendi kendine. Ama zihni bataklıkta debeleniyor gibiydi.

Ağır ağır merdivenleri indi. Cameron hemen arkasındaydı, bir kolunu beline dolamış onu ayakta tutuyordu. Alt kata vardığında Daphne'nin tasmasının yerinde olmadığını fark etti. Mutfakta ışık yoktu. Lionel'in sohbet dolu kahkahaları da. Onu kurtaracak kimse yoktu.

Cameron onu zorla dışarı çıkardı, gecenin karanlığına. Eve geldiğinde hava aydınlıktı. Demek ki uzun süredir baygındı, diye düşündü. Onu arabasına doğru sürükledi ve arka koltuğa tıktı. Dizlerini karnına çekti, kımıldayamayacak kadar korkmuştu. Cameron direksiyon başına geçti.

"Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma," dedi arkasını dönüp. Silah kolçağın üzerindeydi. "Deri koltuklara kan sıçrasın istemem."

Kapılar klik sesiyle kilitlendi ve Morgan bunun gerçekten sonu olup olmadığını düşündü, bir aile arabasının arka koltuğunda, buna bile içerlerdi.

Kalan tüm gücünü toplayarak doğruldu. Nergis Oteli'ni izledi; evi, dünyası, gözlerinin önünde küçülüp uzaklaştı.

31. Bölüm

Will

Bir şekilde Will, dikkati dağınık olmasına rağmen yemeği yakmadan pişirmeyi başardı, hiç kolay değildi. Akşam yemeğinde Angel en sevdiği diziyi izledi. Will ise sadece Tanya ile çok ama çok kısa bir görüntülü görüşme yaptı. Geleneksel kirazlı buzlu çubuğu ve biraz karalama defteri ile vakit geçirdikten sonra Angel'ı uyuttu. Will akşamını telefona bakarak geçirdi.

Morgan onun çağrılarını görüyor muydu? Caleb haklı mıydı, onu engellemiş miydi? Kızamazdı artık. Hak etmişti. Sadece iki dakika istiyordu, açıklamak için. Sonrasında istediği kadar nefret edebilirdi. İlk kadın değildi sonuçta.

Will kanepeye yığıldı, elindeki son kozunu oynadı: Annesini aradı.

Telefon iki kez çaldıktan sonra Bayan Vanessa açtı. "Nergis Oteli, Vanessa ben."

"Bayan Taylor, ben Will. Morgan'ın yanınızda olup olmadığını merak ediyordum da. Ona ulaşmaya çalışıyorum."

Bir duraklama. Sonra bir hışırtı ve daha uzun bir sessizlik. Will telefonu kulağına bastırdı ama duyduğu şey

sadece anlamsız mırıltılardı. Morgan gerçekten orada mıydı, annesine telefonu kapatmasını mı söylüyordu? Yoksa tüm bu endişe boşuna mıydı?

"Biz ondan haber alamadık. Bütün gece veterinerdeydik ama sanırım burada kalan genç adam, Cameron ile birlikte gitmiş."

Will birden doğruldu. "Siz... Yani?"

"Morgan burada değil, adamın arabası da gitmiş. Muhtemelen yemeğe gittiler, ama o hiç haber vermeden gitmez."

Will telefonuna baktı. Saat neredeyse 22:00'du.

"Aradınız mı?"

Başka bir hışırtı daha. Vanessa'nın "Morgan'ı ara." dediğini duydu.

"Açmadı telefonunu." diye yanıtladı Wesley. "Ne oluyor? Kim bu?"

"Will aradı!" diye çıkıştı Vanessa. "Morgan'ı arıyor."

Will, Wesley'in arkadan bağırdığını duyunca irkildi. "O adi herif—"

"Wesley!" diye susturdu Vanessa hemen. Will buna minnettardı.

Morgan randevularını kesin anlatmıştı ailesine. Oysa Will sadece Morgan ile uğraşacağını sanıyordu.

Wesley Taylor, az laf eden adam, başlı başına ayrı bir güçtü.

"Bak, onu bulacağım. Angel'ı sana bırakabilir miyim?"

"Tabii ki, gel getir."

Angel kapıdan kapıya uyuklayarak Nergis Oteli'ne kadar geldi.

"Uyanırsa, *Andrew Guy, PI* sever. Tableti burada açık, işe yarar." Bayan Vanessa'ya tabletindeki yeşil renkli yayın uygulamasına dokunarak gösterdi. Ancak o, uyuyan kızını yatağa yatırmakla o kadar meşguldu ki tablete hiç aldırmadı.

"İhtiyacın olursa koridorda olacağım." Bayan Vanessa onu ve kızını yalnız bıraktı.

Will, Nergis Oteli'nin bodrumuna hiç inmemişti. Morgan, ailesinin oteli işleyişini sağlayan ekiple birlikte aşağı katta kaldığını söylemişti. Will'in aklında hizmetçi odaları, ikiz ranza ve minimal eşyalarla dolu küçük yerlerdi. Fakat Morgan'ın ailesinin alanı, üst kattaki odalarla yarışır nitelikteydi.

Yatak odası sıcaktı, kalın bordo perdelerle çevrili kemerli iki pencere, arka bahçeye bakıyordu. Kiraz ağacından yapılmış oymalı başlık, kral boy yatağı sabitliyordu. Angel, işlenmiş yorganın üstünde yatıyordu, saçları yayılmıştı. O telaşla bonesini unuttuğunu fark etti. Angel sabah bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Duvara dayalı eski bir dolap duruyordu, cilalı yüzeyi komodinin üzerinde duran nergis şeklindeki cam gece lambasının ışıltısını yansıtıyordu. Oda lavanta kokusuyla doluydu, sakinleştirici ve nostaljik bir hava veriyordu. Bu koku ona, büyükannesinin yatak odasını anımsatıyordu.

Şifonyerin üzerinde aile fotoğrafları diziliydi; Morgan küçük bir kızken, örgülü saçlarıyla oturma odasındaki kanepede oturuyordu, üzerinde Genç Mutant Ninja Kap-

lumbağalar tişörtü vardı, Wesley ve Vanessa ise ön verandada kameraya gülümseyerek poz veriyordu.

Will yatağın yanında bir süre daha durdu, Angel'ın yavaş yavaş nefes alıp verişini izledi. Sonra eğilip alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Baban seni çok seviyor," diye fısıldadı. "Her şeyden çok."

Angel hafifçe kıpırdandı, dönmek istedi ama fazla sıkı sarılmıştı. Vazgeçip yeniden huzurlu uykusuna döndü. Will onun güvenli ellerde olduğunu biliyordu.

Koridora çıktı. Morgan'ın nerede olduğunu bilmiyordu ama gururunu bir kenara bırakmalıydı. Jesse'nin yardımına ihtiyacı vardı.

Tartışma hâlâ içini sıkıyordu. Bones'un sözleri hâlâ kafasında dönüp duruyordu. Zor da olsa telefon etti.

"Shaw," dedi Jesse, sesinde yorgunluk vardı. Geç saatlerdi. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Morgan hâlâ ortada yoktu.

Will telefonu sıkıca kavradı. "Benim," diye başladı. "Yardımına ihtiyacım var."

Jesse iç çekti. "Şimdi ne oldu?"

"Morgan. Cameron'la çıktıktan sonra geri dönmedi. Ailesi de ondan haber alamıyor. Ben de. Bir şeyler ters gidiyor."

Jesse sustu. Will onun telefonun ucunda şakaklarını ovuşturduğunu, dedektif zekâsının hızlı çalıştığını hayal edebiliyordu.

"En son ne zaman konuştun Morgan'la?" Will, Jesse'nin Nia'ya sorduğunu düşünmüştü.

"Öğle yemeğinden sonra, Will'le Rosie'nin Lokantası'na gitmeden önce. Sanırım otele dönüyordu."

Jesse yeniden ona döndü. "Şu Cameron'la mı bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet." Will başını salladı. "Bence Eleanor'un ölümünde de bir şekilde parmağı var. Elimde kanıt yok, ama çok tuhaf tesadüfler var."

Bir sessizlik daha oldu. "Ne kullanıyor, araba olarak?"

Will yanındaki Vanessa'ya baktı, yüzünde endişe vardı, konuşmayı duyabilecek kadar yakındı.

"Taba rengi bir Oldsmobile, inanamıyorum. Ben en son doksanlarda görmüştüm böyle bir şey," dedi Vanessa. "Gidip Wesley'i almam lazım." Yürüyüp merdivenlerden çıktı. Will, yukarıdaki adımlarını duydu.

"Raines'le iletişime geçip bir alarm verdirteceğim. Devriyeler aracı aramaya başlayacak."

Will başını öne eğdi, rahatladı.

"Teşekkürler dostum. Ben—" Boğazı düğümlendi. "Ben, açacağını düşünmüyordum."

Jesse uzun bir sessizlikten sonra ekledi. "İkimiz de inatçıyız."

"O söylediklerimi ciddiye alma. Kastım o değildi. Sen iyi bir polissin, hep yanımda oldun. Caleb için korktum, sinirimi de senden çıkardım. Hata benim."

Jesse'nin sesi yumuşamıştı artık. "Sen benim için kardeş gibisin Will. Caleb'ın senin için ne kadar önemli olduğunu

biliyorum. Dostluğumuzu ya da mesleğimi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

"Mesele Caleb ya da Morgan değildi. Sorun bendim. Her şey çok üst üste gelmişti, sonunda da dayanamayıp patladım."

"Aynen öyle," dedi Jesse. "Öğle yemeği için teşekkürler."

Will sessizce güldü. "Ne demek."

"Onu bulacağız," dedi Jesse. "Söz veriyorum. Devriyelerden haber alır almaz seni arayacağım."

Will'in gözleri yanıyordu. Çenesini sıktı, tekrar başını salladı. "Ben ne yapayım?"

"Orada kal, belki geri döner."

Will kıpırdandı. Onlarla birlikte dışarıda olmak, aramak istiyordu. Hiçbir şey yapmamak doğru gelmiyordu, ama geri dönerse onu ilk gören kişi olmak istiyordu.

"Biliyorsun, yapamam."

Will koridorda bir an durdu, karşı duvardaki aynaya baktı; yorgun gözler, çenesini sıkmış, umutlu ve endişeli gözler. Jesse yine arkasındaydı, artık kendini yalnız hissetmiyordu. Ama olduğu yerde duramazdı.

Jesse iç çekti. "On dakikaya oradayım."

Will aceleyle yukarı çıktı.

32. Bölüm

Cuma

Morgan

Morgan nasıl öleceğini hiç düşünmemişti. Kesin yaşlılığında, belki sevdiği insanlar çevresinde, henüz sahibi olmadığı çocuklar ve gözleri yaşlı, sevgi dolu kocasının elini tutarken, bir hastane yatağında.

Ama kesinlikle böyle olacağını düşünmemişti. Kaşındıran bir etek, en sevmediği iş bluzu ve mor bantlı topuklularıyla. Eğer kurtulursa, daha rahat kıyafetler alacağına söz verdi. Öyle kolay kolay ölünemeyen cinsten.

Başında, yukarıdaki müziğin ritmiyle uyumlu, sürekli zonklayan bir ağrı vardı. Kumarhanenin bodrumu soğuk, rutubetli ve küfle talaş gibi bir şey kokuyordu. Üst kattaki oyun salonundan slot makinelerinin ritmik *ding ding* sesleri, insanların tezahüratları, metal tepsilere düşen madeni paraların şıkırtısı geliyordu. Hayat devam ediyordu, kimse aşağıda bir kadının hayatının sona ermek üzere olduğunun farkında değildi.

Sırtını kirişe yaslamıştı, plastik kelepçeler bileğini öyle sıkı sarmıştı ki, uyuşmuştu. Ağzı bantlanmıştı. Motor yağı

kokan bir bez parçasıyla boğuluyordu, sadece burnundan nefes alabiliyordu. Altında sanki beton değil çelik vardı. Morgan titriyordu, kontrolünü kaybediyordu.

Kırık slot makineleri etrafını sarmıştı, çatlak ekranları hayalet gibi yanıp sönüyordu. Uzak duvarda kullanılmamış halı ruloları ve plastikle sarılmış tabelalar yığılmıştı. Burası yarım kalmış hayallerin mezarlığıydı ve Morgan, orada gömüleceğine emindi.

Bileklerini çevirdi, her denemesinde paniği artıyordu çünkü kurtulamıyordu. Kalbi küt küt atıyor, nefesi hızlanıyordu. Etrafında olup biteni duymaya çalışıyordu.

Burada ölemezdi. Bu küflü bodrumda değil. Ailesini bir daha görmeden, Will'e bir şey söylemeden—

Bir kapının çarpmasıyla irkildi, ayak sesleri yaklaşıyordu. Sesler peş peşe geliyordu. Sonra onları gördü: Max Greaves ve Cameron tartışıyor, birbirlerine yaklaşıyorlardı. Sadece birkaç adım ötedelerdi, tutsaklarıydı. Morgan yerde, Cameron'ın omzu üzerinden, sadece Max'in soğuk bakışlarını görebiliyordu.

"Yapmayacağım," dedi Cameron, sesi Morgan'ın şimdiye kadar duyduğu en ciddi, en alçak tondaydı. "Anlaşma Eleanor'du. İstediğini yaptım. Paranın geri kalanı nerede?"

Morgan donup kaldı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki her bir uzvunda hissediyordu. Kolona tekrar karşı koymaya çalıştı, ama bilekleri daha da zorlandı, acıdan inledi.

Max'in ayakkabıları beton zeminde tıkırtıyla vuruyordu, adım adım yaklaşıyordu. "Anlaşma, onu yatağında yaşlılıktan ölmüş gibi göstermemizdi! Zehirlendiği akıllarına gelmezdi. Planı bozmasaydın her şey yolunda giderdi!" Soğuk bir sesle söyledi.

"Aynen, planın tutmadı işte, değil mi? Dediğin gibi yere yığılmadı. O küçük zehir numaran işe yaramadı. Sana demiştim, sabah çayına bir kez zehir karıştırmak yetmez diye, aptal!"

"Sana temiz bir iş çıkar diye para ödedim. Girip çıkacaktın. Ama sen oyalanıp peşine takıldın."

"Sence yüz kişilik bir kasabada, beni tanımadan ona kaç kez yaklaşabilirdim? Hem yanında bir çocuk vardı. Biliyorsun çocuklara bulaşmam."

"Ben de özensiz işe bulaşmam," diye hırladı Max. "Yılın en kalabalık gecesinde, herkesin ortasında onu bıçakladın." Cameron'ın kolundan tutup havaya kaldırdı. "Geride kanıt bıraktın—"

Cameron itiraz etti. "Bu kadar direnmesini beklemiyordum. Bana tutundu."

"Lanet kütüphanede adımı bile kullandın, beni bu rezilliğin içine çektin! Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

Cameron, Eleanor'u Max için mi öldürmüştü? Morgan'ın düşünceleri kontrolden çıktı. Cameron da şaşırmış olmalıydı, Morgan, Max'in acı ve boğuk kahkahasını duydu. "Ne sandın, fark etmeyeceğimi mi? Tarçın Kasabası'ndaki herkesin üzerinde gözüm var. Bu kasabayı ele geçireceğim."

Cameron çıkıştı. "Nasıl yaptığımın bir önemi yok, öldü. İstediğin de buydu, değil mi? O saçma evrak işi de hallediliyor." Cebinden kararnameyi çıkarıp uzattı. Morgan kurtulmak için boşuna debelendi. "Bu saçmalıklarla işim bitti Max. Taylorların ölmesini istiyorsan kendin yap." Cameron belindeki silahı çekip terk edilmiş bilardo masasının üzerine sertçe bıraktı. Meydan okur gibiydi. Ardından

Morgan'a baktı, dudaklarında kendinden memnun bir gülümseme vardı.

Morgan gözlerini kısıp ona doğru çırpındı. Plastik kelepçeler derisini kesti. Ağzındaki kirli bezi dişlerinin arasına sıkıştırıp acı içinde inledi.

"Ya da ücretimi üçe katla."

Demek hayatının değeri buydu. Normal ücretinin üç katı. Her neyse artık. Morgan, Cameron'ın sırtına baktı; onu güldüren, yatağında yanında uyuyan, kendisini gerçekten özel hissettiren adamdan bir iz aradı. Ama o adam sahteydi. Baştan sona bir yalandı. Kurmaca bir düşten ibaretti. Morgan buradan sağ çıkarsa, onu bulacaktı. Cameron kaçamayacaktı.

"Üçe mi katlayayım?" Max küçümseyerek güldü. "Her şeyi batırdın, şimdi bir de prim mi istiyorsun?"

Cameron geri adım atmadı. "Adının bu işe karışmasını istemiyorsan, paramı ver. Gücün yeter. Ben—"

Max sözünü kesti. "Primini hemen burada vereyim."

Silah sesi daracık bodrumda bir patlama gibi yankılandı. Morgan çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Cameron sendeleyerek geriye savruldu. Şaşkın gözlerle Max'e ve uzattığı koluna baktı. Max'in elindeki tabancanın namlusu hâlâ tütüyordu.

Cameron, yanına bir çuval gibi yığılıp kaldı, başı beton zemine sertçe çarptı. Döndü, okyanus mavisi gözleri ağır ağır Morgan'a kaydı. Gömleğinde kapkara, devasa bir yara açılmıştı, hızla büyüyordu. Bedeni kasıldı, bakışları Morgan'ın üzerine kitlendiğinde dudaklarının kenarında

silik bir tebessüm belirdi. Son nefesi, ıslak bir hırıltıyla bedenini terk etti.

Morgan kalbi duracak gibiydi. Ağzındaki bezi fırlatarak çığlık attı, boğazı yanıyordu, bedeni panikle sarsılıyordu.

Max ona döndü, gözleri etrafındaki makineler kadar boş ve ruhsuzdu.

"Şimdi sıra sende," diye homurdandı Max. Silahın sürgüsünü sertçe çekti ve namluya bir mermi daha sürdü.

Morgan, Max'in elindeki silaha baktı ve gözlerini kapadı.

33. Bölüm

Will

Endişeli bir vatandaş olan Lucretia Alston'ın toplu mesaja yanıt verip, perşembe akşamı poker oyunundan sonra Karo Jack'in Kumarhanesi'ne giren taba rengi bir Oldsmobile gördüğünü bildirmesi, tam yedi işkence dolu dakika sürmüştü.

Jesse, Nergis Oteli'nden Will'i alırken tepe lambalarını yakmıştı, sirenler trafiği yararak yolu açıyordu. Araçlar önlerinde savrularak kenara çekiliyordu. Kamyonet ıslak asfaltın üzerinde hızlanırken ağaçlar bulanık bir silsile halinde geride kalıyordu.

"Dinle," dedi Jesse, yavaş giden bir aracın etrafından ustalıkla şerit değiştirirken. "Morgan'ı bulmak istediğini biliyorum ama eğer tehlikedeyse, bırak bunu ben halledeyim."

Will başını salladı, zihnini dinginlemeye çalışarak. Morgan'ın bir slot makinesinin başında oturduğunu, elinde bir içkiyle Cameron'ın sıkıcı sohbetine katlanmaya çalıştığını hayal etmek istiyordu. Bu aklından geçenlerden çok daha iyi olurdu; bir yerlerde yaralı, hayatının son dakika-

larını yaşıyor olma ihtimalinden daha iyiydi. Eğer Morgan tehlikedeyse, ne yapacağını kendisi de bilmiyordu.

"Eğer kılına *bile* zarar geldiyse..." Will öfkesini zapt etmek için kendini tuttu. Bir anlık rahatlama umuduyla yumruğunu avucuna indirdi. "Onu tutuklamadan önce bana sadece bir fırsat ver. Sadece bir darbe."

Jesse kısa bir kahkaha attı. "Bakacağız."

Jesse aracı Karo Jack'in önünde park eder etmez Will kapıyı açıp fırladı. Günler önce Altın Çember'de arabasını alan valenin aynısıydı; sıska, sivilceli bir çocuk, telefonu kaydırıp duruyordu.

Will hızını kesip bir an durdu. "Max Greaves buradan geçti mi?" diye sordu.

Jesse Will'in yanına gelip silahını kılıfından çıkardı, gözleri mekânı tarıyordu.

"Kim?" diye sordu vale, gözlerinin önüne dökülen yağlı siyah saçlarının arasından ikisine birden baktı. Perçemini eliyle kenara itti.

"Uzun boylu, parfümü biraz fazla biri." dedi Jesse.

"Buradan giren her herif öyle zaten dostum," dedi ifadesizce.

"Dedektif," diye düzeltti Jesse.

"Sahibi, Max," dedi Will.

Vale omuz silkti. "Ben sadece arabaları park ederim. Zaten patron bu taraftan gelmez. Arkada özel bir giriş var." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "VIP müşteriler için falan. Büyük harcayanlar, ünlüler falan filan işte."

Jesse silahını tıkırtıyla kılıfına geri yerleştirdi, ikisi de tekrar kamyonete bindi. Jesse gaza basmadan hemen önce vale koşarak gelip Will'in camına yaklaştı.

"Abi, şunu söylemeden duramayacağım, geçen gece o genç kadından özür diledin mi bilmiyorum ama, onu orada bırakıp çekip gittiğinde perişan görünüyordu. Yıkılmamaya çalıştı, tamam, ama yüzündeki ifade var ya, hayatımda gördüğüm en üzgün bakıştı."

"O benim için her şeyden önce geliyor," dedi Will.

Jesse gaza kökledi, Will koltuğa savruldu. Jesse binanın arkasına keskin bir sağ yaparken, Will emniyet kemerini son anda takabildi. Yukarıdan gelen projektör ışığı, çevresi tellerle çevrili alanı bembeyaz aydınlattı. Yükleme rampasını geçtikten sonra Jesse yavaşladı. Gerçekten de taba rengi bir Oldsmobile servis girişinde, diğer lüks araçların yanında, hiçbir şey gizleme zahmetine girmeden duruyordu.

Arabadan atladılar. Jesse araca doğru sessizce ilerledi.

"Boş," dedi. Elini kaputun üzerinde gezdirdi. "Sıcak," dedi Will'e.

İleride, kapı bir adamın ayağıyla aralılık tutuluyordu. Şef önlüğü giymiş adam, devrilmiş bir süt kasasının üzerinde çökmüş halde oturuyor, sönük bir sigaradan derin nefesler çekiyordu. Will normalde bir adamla alışkanlıkları arasına girecek biri değildi ama bu sefer durum farklıydı. Acildi. İçeri girmelerine nasıl izin alabileceğini düşünmeye başlamıştı ki şef, ikisini görür görmez ayağıyla kapıyı itip ardına kadar açtı.

Hayali şapkasını Jesse'ye doğru kaldırdı. "Dedektif."

"Teşekkürler efendim." Jesse geçerken omzuna hafifçe vurdu.

Will polis olunca bazı kapıların ne kadar kolay açıldığını düşündü.

Siyah payetli tulumuna sıkı sıkıya bürünmüş, kısa boylu ve yuvarlak hatlı bir kadın beyaz koridorda, asansöre doğru ileri geri volta atıyordu. Will Bayan Alston'ı hemen tanıdı. Angel'la sabahları geç kaldıklarında, her zaman cilveli bir gülümsemeyle ona geç kağıdını uzatan kadın oydu.

Bayan Alston söze girdi. "Memurlar, arayan bendim. Bayan Angela, dedektifi burada beklememi söyledi—"

Kadının gözleri tanımanın verdiği bir ifadeyle kısıldı. "Bay Reed? Siz burada ne arıyorsunuz? Siz de mi Karo Jack'e üyesiniz?"

"Memur Shaw ile geldim. Morgan'ı arıyoruz. Onu gördünüz mü?"

Bir adım geri çekildi. "Morgan mı? Başına bir şey mi geldi? Zavallı kızın yüzü bir türlü gülmüyor—"

"Burası da neresi?" diye sordu Jesse, etrafı süzerken.

"Bodrum," dedi Bayan Alston. "Koridorun sonundaki asansör sizi ana kata çıkarır."

Yakınlardan bir silah sesi yankılandı. O tanıdık patlama sesi. Jesse refleksle Bayan Alston'a siper oldu, başını korudu. Will de eğilip yere çömeldi.

"Onu dışarı çıkar!" diye emretti Jesse. "Morgan'ı ben bulurum."

"Ben de seninle geliyorum!" diye itiraz etti Will.

"Olmaz!" Jesse kargo pantolonuna geçirilmiş telsize konuştu. Silah sesi duyduğunu ve acil destek gerektiğini bildirdi.

Koridorda ağır ağır ilerledi, silahı doğrultulmuş hâlde önünde tutuyordu. Solundaki kapalı kapının kolunu yokladı. Jesse bir adım geri çekildi ve botunu kapıya geçirdi. Tek bir sert darbeyle kapı menteşelerinden kopup savruldu.

Will arkasını döndüğünde Bayan Alston'ın var gücüyle çıkışa koştuğunu gördü. Attığı her zor adımda kumarhane fişleri ceplerinden yere saçılıyordu. Will, Jesse'nin ardından kapıdan içeri daldı.

Açıkta kalan kirişlerden sarkan plastik örtüler görüşünü kısıtlıyordu, uzak pencerelerden sızan ışık aralarından süzülüyordu. Jesse dikkatli adımlarla yavaşça ilerledi.

"Silahını bırak!" diye bağırdı Jesse.

Will irkildi, Jesse'nin sesi, gitmekte olduğu yönün tam tersinden yankılanmıştı. Hızlandı, önünü kapatan plastikleri savurarak yol açtı ve nihayet açık bir alana ulaştı. Orada yavaşladı. Max Greaves, Morgan'ı boynundan kavramıştı. Tabancasını başına doğrultmuş, parmağı tetiğin üzerinde, tehditkâr bir biçimde duruyordu.

"Yapamam Shaw," diye soludu Max. "Buna çok fazla para yatırdım. Lyons bunu anlamıştı, o da benim gibi bir iş adamıydı. Ama Eleanor ve onun saçma sapan kararnamesi, o otel ile aramdaki tek engeldi."

"Yani ne?" diye sordu Jesse, Cameron'ı botunun ucuyla dürterek. Bedeni kıpırdamadı. "Pis işlerini yapması için adamını mı buraya sürdün? Sana da kusursuz bir mazeret sağladı."

Max cıkladı. "O lanet olası çocuk olmasaydı her şey yolunda gidecekti."

Jesse kaşlarını çattı. "Caleb Brewster."

"Biraz ilgi ve fazladan birkaç kuruş için kadınların neler yapabileceğine şaşarsın," diye karşılık verdi Max, sesinde uğursuz bir tını vardı.

Kelsey, diye düşündü Will, başını iki yana sallayarak.

O gece Nergis Oteli'nde karşılaştığı kız oydu. Yüzü servis tepsisiyle gizlenmişti ama koridorda uzun sarı örgüleri olan bir kızın yanından geçtiğini hatırlıyordu. Günler önce Amanda Jenkins'in Pinto'sunun ön koltuğunda da annesine çığlık atan kız da aynıydı...Çukur'da Caleb'ın kucağına oturan kız da.

Will'in zihninde senaryo şekillenmeye başladığında yüreği sıkıştı. Kelsey, Caleb'ı Reed & Roots'dan yüksükotu almaya ikna etmiş olmalıydı. Etkinlik görevlisi kılığında, Eleanor'un içeceğine yeterince yakınlaşabilecek tek kişi oydu. O gece Eleanor'un çayını Kelsey zehirlemiş, kadının kaybolmuş ve sersemlemiş bir halde çalı labirentine sürüklenmesine neden olmuştu. Ardından Cameron'a Caleb'ın bıçağını vermiş, böylece Cameron'a, Eleanor'u arkadan yakalayıp bıçağı sırtına saplaması için kusursuz bir fırsat yaratmıştı. Olan bitenin bedelini Caleb ödeyecekti; her şeyden bihaber.

"Cameron'ı kimsenin görmediğinden emin olamazdım. Kızıyla ilgili gerçeği öğrenirse Amanda beni öldürürdü. Bunun bedelini birinin ödemesi gerekiyordu. O kişi ben olmayacaktım tabii ki."

Jesse bir adım daha yaklaştı. "Gerçekten bundan paçayı sıyıracağını mı sanıyorsun?"

"Evet, elbette sıyıracağım. Işe seni vurarak başlayacağım." Max kendinden emin bir ifadeyle cevapladı. "Ne de olsa Cameron'ı vuran sendin. Zavallı Morgan'ı burada vurduğuna tanık olduktan sonra üstüne atladı. Silah seslerini duydum ve içeri koştum. Üniforman yoktu memur bey, seni davetsiz bir misafir sandım."

Will nefesini tutarak biraz daha yakınlaştı. Yanında üst üste yığılmış ahşap kirişlerden oluşan bir yığın vardı. Kirişlerden birini ağır ağır kaydırdı, titreyen avuçlarının arasında sağlam bir tutuş yakalayana kadar santim santim çekip çıkardı.

"Berbat bir plan," diye mırıldandı Morgan, ağzındaki tıkacın arasından. Kurtulmak için çırpındı ama Max, onu daha da sıkı çekti. Morgan inleyerek ses çıkardı.

Will'in gözü karardı. Will kirişi başının üzerinde kaldırırken Jesse'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Max aniden dönünce Morgan'ı tuttuğu kavrayış gevşedi. Morgan çığlık atarak tam zamanında sıçrayıp kenara kaçtı ve Max'in yüzü tahtaya geçiverdi. Şiddetli bir sarsıntı, Max'in yüzünden fışkıran kanla birlikte Will'in kolları boyunca zikzak çizerek yayıldı. Max'in bedeni yere yığıldı, tatmin edici, ıslak bir şapırtıyla düştü.

Jesse başını kaldırıp ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Bunu bırak da ben halledeyim demiştim sana."

"Çok oyalanıyordun!" diye karşı çıktı Will. Kirişi bir kenara fırlattı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kenarda büzülüp kapanmış hâlde duran Morgan'ın yanına doğru emekledi. Jesse cebinden çıkardığı çakıyla Morgan'ın bileklerindeki plastik kelepçeyi kesti. Will ise ağzının etrafındaki bandı dikkatle söktü. Morgan kirli bezi tükürüp attı. Derin derin nefes alarak havayı içine çekti.

"Bir daha hayatımı siz ikinize emanet etmememi hatırlatın bana," diye söylendi. "O adamın yirmi dakika boyunca konuşmasına izin verdiniz!"

"Bir itiraf bekliyordum, ardından da temiz bir atış," diye karşılık verdi Jesse. "Hayatını kurtarmaya çalıştığım için kusura bakma."

"Burada hayatımı kurtaran tek kişi sensin."Will'e döndüğü anda sesi yumuşadı.

Adrenalin Will'in damarlarında dolaşıyor, parmak uçlarından kıvılcımlar gibi yayılıyordu. O an bir duvarı delebilecek gibi hissediyordu ama gözleri ona kitlendiğinde, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

"Hadi seni buradan çıkaralım," dedi Jesse. Belinden telefonu çekip aldı. "Ang, Karo Jack'te acil servise ihtiyacımız var..."

Jesse, Morgan'ı oradan çıkarırken Will geride kaldı. Cameron'ın bedeninin yanına çömeldi ve tahmin ettiği gibi, üzerinde manşet düğmesi eksik bir takım elbise vardı. Ardından hâlâ boğulur gibi sesler çıkaran, bilinci yarı kapalı Max'e döndü. Adamın ceplerini yokladı ve sonunda sarı, katlanmış kâğıt parçasını buldu. Tarihî kararname. Doğru ellere geçtiğini görmekten büyük mutluluk duyacak birden fazla kişi tanıyordu.

Ortalık nihayet duruldu. Max Greaves bir polis aracına tıkılmıştı, cama yaslanmış, yarı baygın halde duruyordu. Will'in yüzüne indirdiği tahtanın etkisiyle dudağı yarılmış, gözü şişmişti. Will aslında bir tatmin duyması gerektiğini biliyordu ama içi bomboştu; sinirleri yıpranmış, bedeni tükenmişti.

Kollarını kavuşturmuş, ambulansın dışında sağlık görevlilerinin Morgan'ı muayne edişini izledi. Işıkların altında teni solgun görünüyordu; şakağında, onu bayıltan darbeden kalan koyu bir morluk vardı. Ama Will'in içini yakan o bal gibi gözleri hâlâ capcanlıydı. Morgan güvendeydi, önemli olan tek şey buydu.

Nefesini tuttuğunu, ancak Morgan ona dönüp başını hafifçe salladığında fark etti. Sadece küçük bir hareketti ama yaklaşması için verilmiş bir izindi. Bir adım attı, sonra duraksadı, bunu hak edip etmediğinden emin değildi.

Jesse elinde not defteriyle kabadayı gibi yanlarına doğru yürüyüp yolunu kesti. "İfadesini eksiksiz verdi. Nergis Oteli'ndeki Bahçe Süiti'ni arayacaklar. Yatak odasında bir sandık olduğunu söylemiş. İçinde daha fazla dosya varmış, Max'in bunu uzun süredir planladığını kanıtlayabilecek şeyler. Tate delirmiş durumda. Eleanor öldürülmeden sadece birkaç hafta önce görüşmüş onunla. Şimdi işi büyütüyor, eyalet polisleri devrede. Artık bizlik bir durum yok. Greaves'in uzun süre içeride kalacağından emin oluyor."

Will çenesini sıkarak başını salladı. "Planlama müdürü Ronald Hartley'le konuş. Parçaları birleştirecektir. Şimdilik Morgan'ın dinlenmesi gerekiyor, Jay."

"Gitmesinde bir sakınca yok. Geri kalan her şeyi biz hallederiz."

Tokalaştılar, ardından sırtlara vurulan kısa bir kucaklaşma gerçekleşti.

"Sağ ol dostum," dedi Will. "Her şey için."

"Artık aileden sayılırsın," diye karşılık verdi Jesse, geri çekilirken çenesiyle Morgan'ı işaret ederek.

Will bir saniye bile beklemedi. Morgan ambulansın tamponuna oturmuştu; yanağındaki çizik mora dönmeye başlamış, bileklerinin etrafındaki kelepçelerin bıraktığı izler ise kızarıp belirginleşmişti. Will onun görüş alanına girdiğinde Morgan başını yavaşça kaldırdı, sanki onu görmek, içinde bir şeyleri sakinleştirmiş gibiydi.

"Seni korumalıydım," dedi Will özür dilercesine. Sesi titredi. "Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermemeliydim."

"Bu senin suçun değil," dedi Morgan, sesi yorgun ve sakindi. "Cameron ve Max kendi yollarını seçtiler."

Will başını iki yana salladı, eliyle çenesini ovuşturdu. "Seni orada bıraktım. Seni orada yalnız bırakmamalıydım Morgan. Öfkeliydim, utanıyordum ve o halimi görmeni istemedim. Sandım ki eğer beni öyle görürsen, fikrinin değişeceğinden korktum, farklı bakarsın sandım."

Morgan yavaşça doğruldu, yüzü acıyla gerildi ama ona uzandı. "Mükemmel olmanı beklemiyorum Will. Gerçek olman yeter."

Bu sözler Will'in içinde bir şeyleri uyandırdı. Morgan'ı kollarının arasına çekti, sıkıca sarıldı. İkisini de o ana sabitleyen bir tutuştu bu. Morgan yüzünü göğsüne gömdü ve yaşadıkları her şeyin ağırlığı bir anda üzerlerine çöktü.

Will parmağıyla Morgan'ın çenesini tuttu, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Sen benim her şeyimsin Morgan Taylor."

Gözleri yaşla doluydu ama gülümsedi. Küçük, aydınlık bir gülümseme. "Öyleyse kapa çeneni ve öp beni artık."

Bu anı çok uzun zamandır bekliyordu, onu kollarında tutmayı istemişti, gerçekleşmiş bir düş gibi. Birbirlerinden ayrıldıklarında Will, Morgan'ın topuzunu çözüp örgülerini serbest bıraktı. Uzun tutamlar omzuna bir şelale edasıyla döküldü. Morgan hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Hazır olduğunda," diye başladı Will. "Seni Macon'a götürmek istiyorum. Tanya'yla tanışmanı istiyorum."

Morgan şaşkınlıkla geri çekildi. "Eski sevgilinle mi?"

Will onu yeniden kendine çekti. "Angel'ın annesi. Hâlâ hayatımın bir parçası. Ama aynı zamanda nereden geldiğimi, beni ben yapan şeyleri görmeni istiyorum. Beni olduğum gibi tanımanı istiyorum Morgan. Her yanımla."

Morgan başını salladı, gözleri yaşlıydı. "Olur," dedi. "İsterim."

Will yeniden eğilip şakağına bir öpücük kondurdu.

Bahar gecesi serinliğini koruyordu, yanıp sönen ışıklar teninde mavi ve kırmızı gölgeler bırakıyordu. Ama Will günler sonra ilk kez kendini sağlam hissediyordu. Morgan'ı kollarında tutarken şunu biliyordu: Bu yalnızca bir başlangıçtı.

34. Bölüm

Cumartesi

Morgan

Altın gibi parlayan güneş, yabani tarçın ağaçlarının üzerinden, tutulmuş bir söz gibi kararlı ve duraksamadan yükseldi. Morgan başını, Will'in Eldorado'sunun serin camına yasladı. Ağaçların arasından süzülen altın çizgileri gözleriyle takip etti. Sabah sisi yola inmiş, etrafı sessizleştirmişti.

Arka koltukta Angel, derin bir uykudaydı, başı geriye düşmüş, ağzı aralık, eskiz defteri elinde. Daphne ayaklarının dibinde kıvrılmış, hafifçe horluyordu. Will'in eli Morgan'ın bacağında duruyordu. Morgan, kendisine bir asırmış gibi gelen, uzun bir sürenin ardından ilk kez gerçekten nefes aldı.

Her şey yoluna girecekti.

Morgan başını çevirip Will'i seyretti; direksiyon başındaki hâli sakindi, omuzları rahat, kaşları gevşek, çenesi sıkı değildi. Dudaklarının kenarındaki o tanıdık gergin çizgiler sonunda silinmişti. Will ona doğru baktı, bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. O yavaşça gelen gülümseme, Morgan'ın göğsünde her seferinde tatlı bir sızı bırakıyordu.

Yedi gün. Bir hafta. Morgan'ın dünyasının ekseninden kayması için gereken süre buydu. Bir hafta önce, hayatının dağıldığına emindi; geleceğinden, dünyadaki yerinden, Nergis Otel'den ve hatta kendi canından bile şüphe ediyordu.

Peki şimdi? Macon yolundaydı. Yanında sevdiği bir adam vardı. Kızı arka koltukta uyuyordu. Morgan'ın vücudu morluklarla doluydu, yaşananları hâlâ zihninde toparlamaya çalışıyordu ama içten içe kendini ilk kez tamamlanmış hissediyordu.

Will'in eline uzandı, parmaklarını birbirine geçirdi. Will elini hafifçe sıktı, gözlerini yoldan ayırmadan sürmeye devam etti. Morgan başını koltuğa yasladı, anılar birbiri ardına canlanıyordu zihninde; karmaşa, kalp kırıklığı ve gerçek, film sahneleri gibi gözünün önüne geliyordu.

Eleanor Langford, farkında bile olmadan onun ve anne babasının hayatını kurtarmıştı. Eleanor'un topladığı her belge, Bahçe Süiti'ndeki sandığın gizli bölmesinde özenle yerleştirilmişti. En sonunda her şeyi ortaya çıkaran ise Angel olmuştu, meraklı ve korkusuz bir kız çocuğu. O gizli bölmeye sığabilecek kadar küçüktü ve polis sandığı parçalara ayırmaya kalkışmadan önce belgeleri dışarı çıkarmıştı.

Tüm dosyalar oradaydı. Eleanor'un titizlikle yürüttüğü araştırma, el yazısıyla tuttuğu notlar. Şemalar, ödeme kayıtları, banka transferleri. Ve hepsinden en sarsıcı olanı; sahte eklerle değiştirilmiş imar haritası.

Max Greaves, Belediye Başkanı Lysons'ın seçim kampanyalarına bağış yapan paravan şirketler aracılığıyla kara para aklıyordu. İmar kararnamesinin şüpheli biçimde değiştirildiği yıl, yüklü bir ödeme yapılmıştı. Diğer ödeme

zinciriyse Cameron Shore'a yapılan havalelerdi. Hepsi belgelerde açıkça görülüyordu.

Karmaşık bir ip gibi dolanmış o ağ, Tarçın Kasabası Karakolu önünde bir bir çözüldü. Hepsi, yok sayılmayı reddeden inatçı bir kadın sayesinde oldu. Belediye Başkanı Tate de suçu görmezden gelmedi. Greaves'i bizzat kendi elleriyle eyalet polisine teslim etti, onu ve gelecekte Tarçın Kasabası'nın iyi insanlarına bulaşmayı düşünen herkese ibretlik olsun der gibi.

Morgan ani bir sızıyla gözlerini kırpıştırdı. Eleanor'un, annesinin en baş edilemez misafiri olan o kadının, başından beri yanlarında olduğuna hâlâ inanamıyordu. Cameron'a gelince, o düğümü çözmeye henüz hazır değildi. Bunun için birkaç viski kokteyline, cesur bir terapiste ve en yakın arkadaşına ihtiyacı olacaktı.

Tekrar dışarı baktı. Macon'a giden yol uzun ve düzdü. İki yanında kır çiçekleri ve rüzgârda sallanan otlar vardı.

Yolun sonunda Tanya vardı, kızına kavuşmak için bekliyordu. Garip olan, Morgan'ın hiç gergin olmamasıydı. Elbette durum karmaşıktı ama dağılacakmış gibi hissetmiyordu. Kendini sağlam ve güçlü hissediyordu. Hatta cesaret edip söylemeli, sevildiğini hissediyordu. Aynadaki yansımasına baktı, dudağı hâlâ iyileşiyordu ama gözleri kararlıydı. Kendine gülümsedi. Hayat ne çabuk değişmişti.

Macon'ın girişindeki 'Hoşgeldiniz' tabelasını geçerken Will'in omzuna yaslandı ve fısıldadı. "Hadi görelim bakalım, bu hikâyemiz nereye varacak?"

35. Bölüm

Altı Ay Sonra

Morgan

Mikrofon ağzına çok yakındı. Morgan nazikçe onu itti, ancak bir anda beliren gözlüklü ses teknisyeni hemen mikrofonu burnunun altına tekrar yerleştirdi.

"Yokmuş gibi davran," dedi.

Will yanındaki koltuktan alaycı bir kahkaha attı. "Onun için söylemesi kolay tabii. Sırlarını milyonlara yayınlatacak değil ya."

Angel ise hiç umurunda olmadan, koltuğundan ayaklarını sallandırdı. Sanki tüm bu düzen kendisi için kurulmuş gibi kocaman gülümsedi.

Minicik bir mikrofon, limon sarısı hırkasına özenle tutturulmuştu. O günün kıyafeti, beyaz keten uzun bir elbiseydi. Hırkasının diğer tarafında, aylar önce kütüphaneden kazandığı mavi birinci sınıf kurdelesi asılıydı.

Eserlerinden biri, Eleanor Langford'un portresi, şu anda Belediye Başkanı Sterling Tate'in ofisinde asılıydı ve görev süresi sona erene kadar da orada kalacaktı. Kurdelesini çı-

karmaya kesinlikle niyeti yoktu. *Andrew Guy, P.I.* dizisine ait bir aksiyon figürünü gururla kucağında tutuyordu. Saçları ise sabahın altı buçuğunda Morgan'dan yalvararak istediği zikzak modelindeydi. Morgan, ne istediğini bilen bu kadına hayır diyemezdi.

"Endişelenme," diye fısıldadı Angel. "Konuşmaları ben yapacağım."

Will ona gülümsedi. "Ona hiç şüphem yok."

Rosie'nin Lokantası, etkinlik öncesi sohbetlerle dolup taşıyordu. Kayıt ekipmanlarından yayılan LED ışıklar etrafa parıltı saçıyordu. Karşılarındaki masada, *Anlatılmayanlar* adlı podcastin sunucuları Brook Slade ve ortağı Jake, heyecanla not kartlarını karıştırıyordu. Sanki Eddie Rutherford'un espressosunu biraz fazla kaçırmış, uykularını yeterince alamamış gibilerdi.

"Pekâlâ," dedi kadın sunucu, gözleri heyecanla ışıldadı. "Haydi biraz podcast yapalım." Brooke'un kestane rengi kıvırcık saçları, büyük gözlükleri ve suçlara karşı bitmek bilmeyen bir merakı vardı.

Eşi ve ortak sunucusu, iri yapılı, sakallı ve oduncu gömleği giymiş adam, Jake, kulaklığını ayarlarken onlara dostça bir baş selamı gönderdi.

Brooke masanın üzerinden eğildi. Arkada teknip ekip prodüksiyonu hazırlıyordu. "Bugün siz üçünüzü burada ağırlamaktan onur duyuyoruz. Angel, sen şimdiye kadar röportaj yaptığımız en genç dedektifimizsin."

Angel gururla parmağını salladı. "Olağanüstü araştırmacı denilmesini tercih ederim."

Kalabalık o anda coştu.

"Tabii ki," dedi Jake. "Bizim hatamız. Şu senin oyuncak figürün Andrew Guy, davanın çözülmesinde önemli bir rol oynadı, değil mi?"

Will başını ellerinin arasına aldı. "Bize bunu asla unutturmayacak."

Brooke oyuncağı havaya kaldırdı. "Bu ipi çekersen ne diyor?"

Angel, Andrew Guy'ın sırtındaki ipi çekti. "Bir şeylerin saklı olduğu yerde her zaman beni bulabilirsin," dedi iki ses birden.

Morgan sevgi dolu bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu da, Eleanor Langford'un, son nefesini vermeden önce Angel'a tam da söylediği şeydi."

Brooke sanki ilk kez duyuyormuş gibi hayretle nefes aldı. Oysa haftalardır, Morgan'la detayları e-posta yoluyla paylaşmışlardı.

"İnanılmaz," dedi Jake başını sallayarak. "Şifreli bir mesajdan, imar usulsüzlükleriyle dolu, hazine sandığına kadar uzanan bir yol. Bu hikâyede her şey var! Cinayet, küçük kasaba yolsuzluğu, ürkütücü bir labirent ve gizli bir bölme! Hollywood'a satsan, 'fazla abartılı' diye reddederlerdi kesin!"

"Romantizmi unuttun," dedi Will sırıtarak. "O bölüm daha yeni başlıyor." Morgan utangaçça yüzünü elinin arasına gizledi.

Lokantanın arka tarafında kalabalık coşkuyla bağırıyordu, Nia önderlik ediyordu. Jesse; Calvin ve Tanya'nın yanında, kolları kavuşturmuş, memnun bir gülümsemeyle oturuyordu. Renee, tripodu en iyi açıya getirmek için

ayarlarken Elijah ile görüntülü görüşmede tartışıyordu. Marjorie ve Vanessa neredeyse göz yaşlarını tutamıyordu; Morgan bunun gurur mu yoksa Angel'ın komik zamanlaması mı olduğunu ayırt edemiyordu. Walter ve Niles, Gece için didişirken Daphne, Wesley'in ayakları dibinde kıvrılmıştı, yiyecek olmayışından hiç memnun değildi.

Jake notlarını karıştırdı. "Morgan, ifadenize göre, Karo Jack'in Kumarhanesi'nin bodrumunda kelepçelenmiştin. Angel, sen de uyuyordun değil mi?"

"Bayılıp gitmiştim," dedi Angel ciddi bir sesle.

"Gerçek bir kahramansın," dedi Brooke fısıldayarak.

Tam o esnada, seyircilerden biri bağırdı. "Opücük hakkında soru sorun!"

Morgan şaşkınlıkla gözlerini açtı. Nia ayağa kalktı. "Anlaşılan çok sinematikmiş. Bu mutlaka sorulmalı."

"Sen orada yoktun bile!" diye mırıldandı Jesse.

"Sus, bana neredeyse ağlayacağını söylemiştin!" diye omzuna hafifçe vurdu.

"Tekrar canlandırmamı ister misin?" diye yaklaştı Will, Morgan'ın yüzüne doğru.

"Lütfen, iş için buradayız," diye taklit ederek bayıldı Angel. "Profosyonel olalım."

Herkes kahkahalarla güldü, yapımcılar Brooke ve Jake'e başıyla onay verdi. Hoparlörden, Morgan'ın kulağına tanıdık gelen, *Anlatılmayanlar* giriş müziği çalmaya başladı.

"Tamam," dedi yapımcı ve parmağını şıklatarak kalabalığı susturdu. "Başlıyoruz, üç, iki..."

Kırmızı ışık yanmadan hemen önce Morgan derin bir nefes aldı.

İşte bu, diye düşündü. *Başrol olmanın tam da zamanı.*

YAZAR NOTU

7 Kasım 2025, Cuma

Sevgili Okur,

Benim için bir roman yazarken en zor kısım teşekkür bölümünü kaleme almaktır. Bu kitap da hikâyelerimin çoğu gibi, aileyle başladı. *Nergis Oteli'nde Cinayet*'i yazmak, köklerimizin bizi ne kadar derinden şekillendirdiğini bir kez daha hatırlattı bana. Yürüdüğümüz yolları sık sık düşünürüm; kendi başımıza açtığımızdan emin olduğumuz, sonra bir bakmışız ki bizden önce birileri o yoldan geçmiş, arkadan gelenler için yolu biraz daha kolaylaştırmak adına kendilerinden parçalar bırakmışlar.

Bugün olduğum kişinin büyük bir kısmını, benden önce gelenlere borçluyum; bana gerçek gücün neye benzediğini gösterirken kahkaha, hayret ve meraka da alan açanlara... İnancımı temelim hâline getirenlere ve hayat ağırlaştığında beni ayakta tutanlara.

Özünde yazmak yalnız bir eylemdir; ama ardındaki kalp asla yalnız değildir. Bu romanın büyük bir bölümü, gerçek hayatımdaki sevgi, yas, mizah ve dayanıklılıktan besleniyor.

Her ne kadar kurmaca olsa da Tarçın Kasabası'nı yazarken gözümün önünde, Virginia'nın küçük bir kasabasındaki

büyükannemin evi canlanıyor. Sevginin küçük ayrıntılarda gizli olduğunu orada öğrendim: Cumartesi sabahı gevreğin üzerine serpiştirilen bir tutam şeker, gece geç gelenler için açık bırakılan sundurma lambası, yoldan geçen bir komşuya el kaldırıp selam vermek ya da bir arkadaşın beklenmedik ziyareti için uzatılan soğuk bir bardak limonata... Düşün-celilik, Tarçın Kasabası'nın kalp atışı budur.

Eğer bu sayfalarda bir parça teselli bulduysanız, bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Yazmaya devam etmemin nedeni sizsiniz ve bu küçük, kurmaca kasabanın bu kadar gerçek hissettirmesinin sebebi de.

Yeniden buluşuncaya dek,

R.L. Killmore